

Giới thiệu Anh Đến Cùng Rạng Đông

Gặp được em trong truyện Anh Đến Cùng Rạng Đông của tác giả Mạch Ngôn Xuyên, cả cuộc đời này không còn ai khác. Trong khu có một người đẹp ngôn tình sắc mới chuyển tới, đối xử với ai cũng rất tốt ý xuân hòa hợp, chỉ riêng với Tường Xuyên là luôn kính nhi viễn chi**kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó. Bạn bè anh lấy làm ngạc nhiên hỏi: “Cậu trêu chọc gì cô ấy sao?” Tường Xuyên: “Lúc nhỏ có hôn cô ấy một cái, cô ấy liền khóc đến long trời lở đất...” Bạn bè: “Trời ạ! Còn nhỏ như vậy đã lưu manh đến thế rồi sao? Mà không đúng, lúc nhỏ không phải cậu vẫn ở trong nơi thâm sơn u cốc sao? Sao có thể quen với đại tiểu thư như cô ấy được?” Tường Xuyên liếm môi, liếc nhìn về phía Tần Đường, trong người nóng lên... Truyện hay tiếp diễn ra sao, mời bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ra khỏi sân bay, Tần Đường lập tức đi lấy xe, lái thẳng đến phòng làm việc.

Trên đường đèn đường sáng trưng.

Tần Đường đỗ xe ở ngay dưới phòng làm việc, ánh đèn trong phòng làm việc đúng lúc này vụt tắt, cô cũng mở cửa xe bước xuống. Chu Đồng đang chuẩn bị khóa cửa, nhìn thấy cô, kinh hi kêu lên: “Chị Tần Đường, chị đã về rồi sao?”

Tần Đường đang khom người lấy máy ảnh từ ghế sau lên, quay người, đóng cửa xe lại, bước ra từ bóng cây bên đường: “Ừ, sao em lại tan tầm muộn thế này?”

Chu Đồng lại mở cửa phòng làm việc, bật đèn lên. Cô biết Tần Đường muộn như thế này còn tới chắc chắn là có việc. Cô mới tới đây làm việc từ năm ngoái, còn chưa được ba tháng nhưng số lần Tần Đường xuất hiện không nhiều. Cô mới gặp Tần Đường có vài lần, lời nói cũng chỉ được có vài câu.

Tần Đường đi tới, dưới ánh đèn huỳnh quang, bóng dáng cao gầy, dáng người no đủ, vô cùng xinh đẹp. Chu Đồng thấy liền có chút kích động: “Em còn có việc chưa làm xong nên ở lại tăng ca một chút ạ.”

Tần Đường tự rót cho mình một cốc nước, nhìn cặp sách trên vai Chu Đồng, uống ngụm nước cho nhuận họng rồi mới nói: “Em có thể về trước đi, không cần để ý đến chị.”

Chu Đồng bỏ cặp sách xuống, hỏi thử: “Em có thể ở lại giúp đỡ chị mà.”

Tần Đường nhìn đồng hồ, đã 10h rồi, nếu có người hỗ trợ thì cô có thể về nhà nghỉ ngơi sớm một chút. Nghĩ vậy, Tần Đường đưa cho Chu Đồng một cái thẻ nhớ, nói: “Em copy hết ảnh chụp trong bốn tháng gần đây phân loại thành từng mục giúp chị nhé.”

Chu Đồng cầm lấy thẻ nhớ, hí hửng cười: “Được ạ.”

Tần Đường nhìn cô nhiều hơn vài lần, sắc mặt nhu hòa đi không ít: “Em năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“22 ạ. Em mới tốt nghiệp năm ngoái.”

“Đã mấy lần đổi việc rồi?”

“Sáu... sáu lần ạ.” Cô gái nhỏ xấu hổ trả lời, lại cố gắng giải thích cho chính mình, “Em rất thích công việc hiện tại, mà đây cũng là công việc em làm được dài nhất. Em cảm thấy em có thể làm việc lâu dài ở đây!”

Tần Đường nhướn mày: “Em không phải vội, chị chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Sinh viên mới ra trường vừa đặt chân vào xã hội, nhảy việc liên tục cũng là bình thường, không có gì lạ cả.

Thực ra Tần Đường cũng rất trẻ, chỉ hơn cô 2 tuổi, nhưng lại luôn khiến người ta có cảm giác xa cách, hơn nữa phòng làm việc này lại là của chị ấy. Chu Đồng rất sợ chẳng may mình nói sai điều gì đó sẽ phải nghỉ việc. Chu Đồng nhìn Tần Đường đi lên tầng, trong lòng vô cùng rối rắm, biết trước thì đã cố gắng bịa ra một câu chuyện tốt hơn một chút rồi.

Tần Đường không để ý đến tâm tư của cô gái nhỏ, bước vào phòng tối, bắt đầu công việc rửa ảnh.

Đợi cô làm xong, nhìn đồng hồ mới để ý giờ đã hơn 2h sáng rồi.

Ngẩng đầu nhìn một loạt các tấm ảnh đang được kẹp trên dây, không có nhiều màu sắc gì bởi chỗ kia vô cùng căn cỗi, người dân làn da đều ngăm đen

thô ráp, nhìn vô cùng khô nứt, thậm chí trẻ nhỏ cũng như vậy.

Cô mím môi, nhúu mày đi ra ngoài.

Tắt đèn, đi xuống tầng mới phát hiện cô gái nhỏ kia hóa ra vẫn còn ở lại.

“Sao em còn chưa về?”

Chu Đồng lắc đầu, vội vàng đưa thẻ nhớ đến: “Em đã phân loại xong xuôi cả rồi.”

Tần Đường cầm lấy, nhìn thấy máy tính vẫn còn mở, liền kéo ghế ngồi xuống: “Cũng đã rạng sáng rồi, em mau về nhà nghỉ ngơi đi, không ngày mai lại không đi làm được.”

Cô mở hòm thư, gửi hết ảnh và tài liệu cho Hạ Tông An, vừa quay đầu lại, thấy cô gái nhỏ vẫn đứng ở chỗ cũ.

Chu Đồng nhìn không được hỏi: “Ảnh chụp ở đâu vậy ạ?”

“Vân Nam.” Tần Đường tắt máy tính.

Chu Đồng thôn thức: “Trước đây nghe nói Vân Quý Xuyên có rất nhiều địa phương nghèo, thật không ngờ lại nghèo đến như vậy...”

Càng không nghĩ tới một bạch phú mỹ nữ như Tần Đường sẽ chạy tới cái nơi nghèo nàn như vậy để chụp ảnh. Hồi năm hai cô có đi xem triển lãm ảnh của Tần Đường, năm đó triển lãm ảnh của Tần Đường hoàn toàn không có những bức ảnh như thế này. Cô nhìn Tần Đường, cảm thấy chị ấy không giống như người khác, vô cùng đặc biệt.

Tần Đường cầm lấy máy ảnh và túi xách, “Còn có địa phương còn nghèo hơn.”

Chu Đồng hỏi: “Chị đã từng tới đó sao?”

Tần Đường hơi nắm chặt tay, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đã từng, được nửa đường.”

Chu Đồng mờ mịt: “Hả?”

Được nửa đường là có ý gì?

Tần Đường không trả lời, nói: “Tắt đèn khóa cửa đi, muộn rồi, để chị đưa em về.”

Chu Đồng nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Tần Đường, không dám hỏi thêm nữa, ngoan ngoãn đi tắt đèn khóa cửa.

.....

Sáng sớm hôm sau, Tần Đường còn chưa tỉnh ngủ, đã bị điện thoại của Hạ Tông An làm phiền liên tục: “Trở về rồi sao không nói tiếng nào thế hả? Mỗi lần em đi đâu thì phải nhìn thấy thư của em mới biết cậu trở về hay chưa.”

Tần Đường chưa được nghỉ ngơi tốt, bị đánh thức liền có chút cáu kỉnh: “Anh không thể đợi đến tối rồi gọi được sao?”

Hạ Tông An nghe ngữ khí của Tần Đường, giọng điệu liền hòa hoãn xuống: “Được được được, anh xin lỗi.”

Tần Đường vò đầu, cúp máy, tiện thể tắt luôn điện thoại.

Lần thứ hai tỉnh lại đã là đầu buổi chiều, gọi điện thoại lại cho Hạ Tông An, lại gọi một cuộc nữa cho người đại diện.

Bận rộn hơn nửa tháng, sắp xếp lịch chụp xong xuôi, Tần Đường nhận được điện thoại của Hạ Tông An: “Đi ăn trưa không? Anh có việc muốn nói với em.”

Tần Đường đáp: “Được.”

Hai người hẹn gặp ở một quán ăn gần phòng làm việc của Tần Đường, cũng cách công ty của Hạ Tông An không xa. Hạ Tông An lớn hơn cô 5 tuổi, hai người quen biết từ nhỏ. Hạ Tông An làm quản lý của một trang web tin tức. Mỗi khi Tần Đường đi đâu về, muốn kêu gọi quyền góp đều nhờ chỗ Hạ Tông An.

Người phụ trách hiện tại của Quỹ An Nhất là Tần Đường, nhưng bên ngoài cũng không ai biết, bởi cô rất ít khi xuất hiện, mọi chuyện đều do cha mẹ cô ra mặt.

Trong mắt mọi người cô chỉ đơn giản là một nhiếp ảnh gia có chút tiếng tăm.

Mấy năm nay hai người phối hợp rất ăn ý, ít nhất là Hạ Tông An cho rằng như vậy, bởi mọi yêu cầu mà Tần Đường đưa ra, anh đều có thể làm được.

Một tháng không gặp, cô không thay đổi nhiều. Hạ Tòng An khuấy café, “Lần tới định đi đâu?”

Tần Đường trả lời: “Không biết.”

Mỗi năm cô đều có vài lần đi tới các vùng núi nghèo khó, thời gian không cố định, mà địa điểm cũng là ngẫu nhiên lựa chọn.

Hạ Tòng An cười: “Lần tới anh đi với em.”

Tần Đường nâng mắt nhìn anh, nhàn nhạt nói: “Không cần. Anh cũng biết đấy, em không thích có bạn đồng hành.”

Hạ Tòng An nhú mày, nhìn chăm chăm tay phải của cô, trên mu bàn tay trắng như tuyết có một cái hình xăm, một cành hoa cách tang bắt đầu từ mu bàn tay, kéo dài lên cuốn quanh cổ tay mảnh khảnh. Năm đó, sau khi hình xăm này xuất hiện trên tay cô, cô bắt đầu thích đọc lai độc vãng.

Khóe môi Hạ Tòng An hạ xuống, nói: “Cái quỷ kia của em đăng tin ở trang web của bọn anh quá nhiều lần, đã có người nói trang web của chúng ta là lừa đảo, nếu lần này để anh và em cũng lộ diện, hiệu quả nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều. Hay là, để em lộ mặt?”

Nếu mọi người biết tất cả những phóng sự và ảnh về những vùng thâm sơn nghèo đói đó là do Tần Đường thực hiện, là con gái của ảnh hậu và ông trùm điện ảnh, tất nhiên sẽ gây nên một làn dư luận lớn, đối với Quý Nhất An vô cùng tốt.

Tần Đường im lặng. Điều Hạ Tòng An nói cô tất nhiên hiểu rõ, cô nói: “Để em suy nghĩ đã.”

Hạ Tòng An sừng sốt: “Suy nghĩ vấn đề nào?”

Tần Đường: “Chuyện em lộ diện. ...”

Hạ Tòng An: “.....”

Lúc chia tay, Hạ Tòng An gọi cô lại: “Chuyện đó không phải lỗi của em, cũng không có ai nghĩ như vậy cả. Cho nên, em đừng ôm trách nhiệm vào người.”

Tần Đường bình tĩnh nhìn anh, nói: “Em biết, em sẽ không ôm trách nhiệm vào người.”

Hạ Tòng An tức giận đến không nói được câu nào. Người phụ nữ này, một khi cố chấp lên thì đáng sợ không ai bằng.

Đầu tháng năm, Tần Đường thực hiện hết các công việc dồn tích, đi tới Quý một chuyến. Lão Viên - người phụ trách nói: “Nha đầu, đồ lần trước gửi đến Thiêm Tây có hai vấn đề.”

Tần Đường hỏi lại: “Vấn đề gì vậy ạ?”

Lão Viên thở dài nói: “Mưa to nên xe bị lật, rơi xuống ruộng. Quần áo đều bị ngấm nước bẩn, sách vở cũng không thoát khỏi số phận tương tự.”

Tần Đường hơi cứng người lại: “Còn người thì sao ạ?”

Lão Viên nói: “Tài xế bị thương, nằm viện một thời gian đã hồi phục rồi, không bị làm sao cả.”

Tần Đường im lặng vài giây: “Vậy là tốt rồi.”

“Hiện tại đường đã thông, máy thử kia hỏng rồi cũng không sao, nhưng công ty bên kia thấy tài xế bị thương, xe cũng bị hỏng, liền làm loạn muốn chúng ta bồi thường.”

“Chuyện này bác xem thế nào rồi cứ theo ý bác mà xử lý. Sau đó đi tìm một công ty khác, đáng tin cậy một chút.”

“Ta cũng đã chọn được mấy công ty rồi, cháu đợi một lát, ta đi lấy cho cháu xem.”

“Đây.” Lão Viên chìa tờ giấy ra.

Tần Đường nhìn, lão Viên chỉ vào một công ty ở cuối danh sách: “Công ty này cũng làm từ thiện, không lấy phí vận chuyển.”

Tần Đường kinh ngạc: “Miễn phí?”

Lão Viên: “Đúng. Ta đã tìm hiểu qua rồi, rất đáng tin cậy.”

Tần Đường liếc mắt nhìn phần ghi chú: Hai lần một tuần.

“Vậy chọn công ty này đi, cháu sẽ tự liên lạc với họ.”

.....

Tần Đường đặt vé đi Tây An, trước khi có tạt qua phòng làm việc, nói chuyện với người đại diện việc ở Thiểm Tây: “Hẹn lịch chụp xuống giữa tháng đi, muộn nhất là mười ngày sau tôi sẽ trở về.”

Người đại diện đổi việc một tháng cô dành tám mươi ngày đi làm cái loại công việc vừa mệt vừa không kiếm ra tiền này có chút phê bình kín đáo: “Thân ái, em không thể về sớm hơn vài ngày sao? Loại chuyện thế này đâu cần em phải đích thân đi chứ?”

Tần Đường cười: “Nhưng em thích.”

Người đại diện: “.....”

Tần Đường cầm lấy máy ảnh bỏ chạy đi trước, ở cửa liền đụng phải Chu Đồng. Ánh mắt cô gái nhỏ sáng bừng: “Chị Tần Đường, chị có thể cho em đi theo không ạ? Hồi học đại học em cũng đã từng tham gia hoạt động công ích.”

Là mấy việc như kiểu nói chuyện với người già trong viện dưỡng lão hay đi quét đường các thứ ư..... Tần Đường nhìn cô: “Không được.”

“A..” Về mặt Chu Đồng tràn ngập mắt mát: “Tại sao ạ? Em... Em tự trả tiền cũng được ạ...”

“Cũng không được.” Tần Đường dứt khoát cự tuyệt.

Chu Đồng vẫn đi theo đằng sau cô, vô cùng muốn đi, liền năn nỉ: “Chị Tần Đường, để em làm chân chạy việc giúp chị xách hành lý cũng được, sau khi trở về em cũng sẽ tích cực tăng ca.... Chị đi một mình sẽ rất cô đơn nha...”

Tần Đường đột nhiên quay đầu lại, giọng nói vô cùng lạnh nhạt: “Em ngoan ngoan ở lại đi.”

Chu Đồng đứng sờ tại chỗ.

Tần Đường đi xa rồi, đồng nghiệp Tiểu Trần ở phòng làm việc liền tiến tới vỗ vai an ủi: “Tôi làm việc ở đây ba năm rồi, Tần Đường mỗi khi đi lên mấy vùng núi đó vẫn luôn đi một mình, chưa bao giờ dẫn ai theo cả. Kể cả ra nước ngoài cũng vậy.”

“Cô cho rằng bọn tôi chưa từng hỏi thử qua sao? Nhưng cô ấy không dẫn người theo.”

“Chính là, bọn tôi cũng muốn đi theo để trông thấy việc đời, nhưng cô ấy à, chính là ngại dẫn người theo sẽ tăng thêm phiền toái đó.”

Chu Đồng nghe đồng nghiệp nói xong liền cảm thấy tâm lý được cân bằng lại.

.....

Hai giờ chiều Tần Đường đặt chân đến Tây An. Trước khi đi bên này đã nói sẽ phái người tới đón cho nên cô liền đảo mắt nhìn một vòng xung quanh, nhưng lại không thấy ai cả. Lôi đi động ra gọi đến số điện thoại kia, giải thích tình huống, đầu dây bên kia là giọng nói sang sảng của một người đàn ông: “Cô Tần, thực xin lỗi, tôi có chút việc nên không thể đích thân đi đón cô được, cho nên đã nhờ anh Xuyên tiện đường qua đón cô rồi. Cô đợi một chút, tôi gọi điện cho anh ấy để xem thế nào...”

Tần Đường cúp máy, đi ra khỏi sân bay.

Mặt trời rất lớn, bầu trời xanh thẳm, cô nhắm mắt lại.

Hai phút sau điện thoại vang lên, Tần Đường cúi đầu nhìn, là số lạ, nhắc máy liền trực tiếp nói: “Anh ở đâu? Nếu không tiện thì nói địa chỉ, tôi sẽ tự bắt xe tới.”

Bên kia im lặng hai giây, sau đó một giọng nói trầm thấp thuần hậu, hơi khàn vang lên: “Bãi đỗ xe, xe Jeep đen.”

Sau đó thì nói với cô biển số xe.

Tần Đường ghi nhớ biển số xe, kéo hành lý đi tới bãi đỗ xe. Xe Jeep đen vô cùng dễ thấy, bởi vì toàn bộ thân xe đều bị bùn bắn lên, bị ánh mặt trời phơi khô, nên trông càng thêm bẩn.

Cô đi tới, gõ gõ vào cửa xe, người đàn ông hạ kính xe xuống: “Xe không khóa, lên đi.”

Tiếp theo, ánh mắt liền dừng lại một chút.

Người phụ nữ rất trắng, trắng như tuyết, ở dưới ánh mặt trời trắng đến mức làm cho người ta lóa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ánh mặt trời vô cùng chói chang, trong bãi đỗ xe có không ít xe. Ánh mặt trời phản xạ lên cửa kính ô tô, quả thực có chút lóa mắt.

Người đàn ông trong xe đang gọi điện thoại, nhìn cô chăm chăm, đôi mắt đen nhánh híp lại, hốc mắt sâu, càng tôn lên vẻ sáng ngời, sắc bén của đôi mắt. Mái tóc cắt ngắn, hơi khô, làn da màu đồng, ngũ quan sắc nét, là một khuôn mặt rắn rỏi.

Tần Đường nhớ người liên hệ lúc trước gọi anh ta là anh Tường, vì vậy liền lên tiếng: “Ngài Tường?”

Anh ta gật đầu, nói với người trong điện thoại: “Thấy người rồi.”

Tần Đường nhìn anh ta cúp máy xong mới nói: “Tôi là Tần Đường.”

“Tường Xuyên, lên xe đi.”

Một tiếng trước, Lữ An gọi điện thoại cho anh, nói có người muốn quyền góp đồ dùng nên bảo anh đến sân bay đón người, cũng không nói là ai hay đáng về như thế nào, chỉ nói tên là Tần Đường.

Không ngờ lại là một mỹ nữ xinh đẹp dịu dàng.

Tần Đường không nói chuyện, kéo hành lý để vào ghế sau, nhét vào, sau đó cũng ngồi luôn đằng sau.

Tường Xuyên nhìn động tác lưu loát của cô, hạ mắt, xoay chìa khóa, khởi động xe. Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh rời đi.

Trên đường, hai người nói với nhau không đến vài câu. Tần Đường có chút đói bụng, lấy chai nước khoáng ra uống vài ngụm, sau khi nhét lại vào túi, thò tay mò mẫm thì rút ra được một túi bánh mì. Cô nghĩ nghĩ một lát, nhớ ra đây là của một đứa bé tặng cho cô lúc cô đi Vân Nam.

Tường Xuyên nghe được tiếng động nhỏ, nhìn vào gương chiếu hậu:

“Cô chưa ăn trưa à?”

Tần Đường vừa cắn bánh mì vừa trả lời, giọng nói có chút không rõ ràng: “Ừ.”

Một lát sau, Tường Xuyên nói: “Đúng lúc tôi cũng chưa ăn. Ăn mì nhé?”

Ở Thiểm Tây cửa hàng mì đâu đâu cũng có, ven đường thôi cũng có tới tận mấy cái. Lúc này đã qua giờ ăn cơm, tìm một quán cơm còn không bằng ăn một bát mì cho nhanh.

Tần Đường đáp: “Được.”

Tường Xuyên tìm chỗ đỗ xe, hai người bước xuống xe, Tường Xuyên đứng trước mặt Tần Đường, thân hình cao lớn, cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt, khiến người ta không thể làm ngơ. Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, mới nhận ra người đàn ông này còn cao hơn mình nghĩ rất nhiều.

Ánh mắt Tường Xuyên đảo qua trên người người phụ nữ trước mặt, là một người rất xinh đẹp, đáng người vô cùng tốt, cặp đùi thon dài, trắng tấp.

Làn da trắng nõn nà, trắng đến mức dường như chỉ cần đụng nhẹ là chảy cả nước.

Loại phụ nữ yếu đuối như thế này, chạy lên vùng núi khi ho cò gây làm cái gì?

Tường Xuyên cong cong khóe môi, chỉ vào một cửa hàng bên cạnh: “Đi thôi, ăn xong trở về còn rất nhiều việc phải làm.”

Nụ cười kia có chút tùy ý, Tần Đường nhũn mỳ, cảm thấy người đàn ông kia có chút khinh thường cô?

Khinh thường cái gì chứ? Cảm thấy cô không thể chịu khổ sao?

Thời điểm đi theo anh ta vào trong quán ăn, trong quán chỉ có một vị khách, lúc này đang húp mì sùm sụp. Tường Xuyên đứng ở cửa phòng bếp nói: “Một bát mì thịt bò lớn, một bát...”

Anh ta quay đầu lại nhìn cô.

Tần Đường: “Bát nhỏ.”

Ông chủ bên trong đã nghe rõ, lớn tiếng đáp lại: “Được!”

Tường Xuyên lại gọi thêm hai cái bánh mì kẹp thịt, hai người ngồi đối diện nhau. Chỉ trong chốc lát, mì được mang lên. Bát lớn bát nhỏ có sự chênh lệch vô cùng rõ ràng, nhưng anh ta ăn rất nhanh. Lúc Tần Đường mới ăn được một nửa thì bát của anh ta đã nhìn thấy đáy.

Buổi trưa cô không ăn cơm, do cũng qua con đói nên ngược lại ăn không vào, chỉ chậm gầy gầy vài đũa.

Tần Xuyên ăn mỳ xong, lại tiếp tục ăn bánh mỳ kẹp thịt, nhìn cô nói: “Cô ăn không hết?”

Tần Đường quả thực không muốn ăn nữa, buông đũa nói: “Ừ, nhiều mỳ quá.”

Khóe miệng Tần Xuyên vênh lên, lại là cái điệu cười mang chút khinh bỉ. Tuy anh ta không nói gì, nhưng Tần Đường biết, anh ta đang cảm thấy cô đang lãng phí lương thực.

Ánh mắt cô không nóng không lạnh nhìn anh ta, lại cầm đũa lên.

Tường Xuyên cười ra tiếng, cầm lấy một cái bánh mỳ khác lên ăn.

Tần Đường cuối cùng cũng miễn cưỡng ăn xong được bát mỳ, lúc hai người đi ra đến cửa, Tần Xuyên đưa mắt nhìn cô: “Cô ở khách sạn nào?”

Tần Đường hỏi lại: “Ở chỗ mấy anh có chỗ ở sao?”

Tần Xuyên nhìn cô, nói: “Có.”

Tần Đường lại hỏi tiếp: “Có phụ nữ không?”

Tường Xuyên đáp: “Có.”

Tần Đường đưa tay sờ sờ máy anh, “Vậy tôi ở chỗ của mấy anh, tiện làm việc.”

Lần này cô đã tính toán kỹ rồi, cô sẽ ở lại đây không lâu, sớm hoàn thành xong công việc để trở lại sớm một chút. Tầm tháng sáu cô muốn đi Quảng Tây.

Tần Xuyên đứng nhìn cô nửa ngày, xoa xoa mái tóc ngắn, cười nhẹ: “Đi thôi.”

Xe chạy gần một tiếng, Tần Đường nhìn bốn phía xung quanh, nơi này hiển nhiên đã là vùng ngoại thành Tây An, có chút hẻo lánh. Tường Xuyên lái xe vào trong một cái viện, thoát nhìn có vẻ rộng. Bên trong có một cây đại thụ lớn, một tòa nhà hai tầng cũ kỹ, giống như là một cái xưởng sửa xe, ngoại trừ hai cái xe tải lớn, còn có một chiếc Jeep màu đỏ và một chiếc Santana kiểu cũ.

Tường Xuyên đỗ xe xong nói: “Tới nơi rồi.”

Ghế sau không có phản ứng gì, quay đầu lại nhìn, thấy cô đang nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ, khóe miệng cong lên thành một nụ cười vui vẻ: “Bây giờ thấy sợ rồi?”

Còn chưa có hỏi rõ ràng đã dám cùng anh trở về rồi.

Tần Đường nhìn anh ta, lạnh nhạt hỏi: “Sợ cái gì? Tôi chỉ đang nhìn ngắm xung quanh một chút thôi.”

Lão Viên làm việc rất đáng tin cậy, nếu không điều tra rõ đối phương sẽ không nói với cô. Lão Viên nói nơi này khu tổ chức tình nguyện, có trang web có địa chỉ và phương thức liên lạc cụ thể. Đồ quyên góp gửi đến đây đều được người ở đây phân chia đến các hộ người nghèo trong khu.

Đúng lúc này, một chiếc xe ba bánh từ bên ngoài tiến vào, đỗ lại ngay bên cạnh.

Trên xe chất đầy các bao lớn nhỏ, ngồi trên ghế lái là một người đàn ông trẻ tuổi, to lớn không kém gì Tường Xuyên.

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn thấy cái xe Jeep màu đen ánh mắt liền sáng lên, luống cuống nhảy xuống xe, hưng phấn nói: “Anh Tường trở lại rồi!”

Tường Xuyên xuống xe, tay rút túi quần, thân hình cao lớn đứng ở đó, chắn hết ánh mặt trời.

Tần Đường cũng xuống xe, người đàn ông lái xe ba bánh thoáng sửng sốt, sau đó cười nói: “Cô Tần, tôi còn tưởng cô sẽ về khách sạn nghỉ ngơi trước chứ. Đầu cần gấp như vậy?”

Tường Xuyên nói: “Cô ấy ở đây.”

Tần Đường im lặng hai giây, nhìn về phía người đàn ông thấp hơn Tường Xuyên nửa cái đầu, “Anh là ngài Lữ?”

“Cô gọi tôi là Lữ An là được rồi.” Lữ An cười cười, chỉ về phía người đàn ông trẻ tuổi phía sau, “Anh ta là Tiểu Thành. Chỗ này của chúng tôi điều kiện không thể so với khách sạn, phòng trống còn một căn, nếu cô không ngại thì đợi một chút, tôi sẽ kêu người đi dọn dẹp lại qua, còn nếu không thì để tôi đưa cô đến khách sạn trên trấn.”

Cô gái này là người có tiền, vừa nhìn qua là biết không chịu được khổ, lần này lại là mang tiền mang đồ đến đây, Lữ An muốn chiều đãi cô tốt tốt một chút, tránh cho cô không vui lại bỏ đi.

Tần Đường đã từng đi qua không ít địa phương nghèo, đã từng ngủ trên phản cứng, cho nên nơi này so với nhiều nơi khác, điều kiện cũng tốt hơn nhiều.

Cô không hề kén chọn nói: “Tôi ở đây cũng được, sáng mai cùng các anh đi làm việc luôn. Chờ các anh vận chuyển xong hết đồ thì tôi cũng rời đi.”

Lữ An nhướn mày: “Vậy được, cô ở đây nghỉ ngơi một lát, đợi phòng dọn xong tôi sẽ bảo cô.”

Tiểu Thành tiến lại gần, cúi đầu nhìn Tần Đường cười: “Cô Tần, để tôi dẫn cô đi nghỉ ngơi.”

Tần Đường chỉ vào cái ghế dưới bóng cây nói: “Không cần, tôi ngồi ở đây là được rồi.”

Tường Xuyên hai ngày hôm nay đều chạy đường dài, đang ngồi xồm trên mui xe xem xét, vận vận cổ, giọng nói toát ra sự nhàn tản lười biếng: “Lát nữa đem xe đi rửa rồi kiểm tra lại một chút, động cơ có chút vấn đề.”

Tần Đường theo bản năng nhìn về phía anh ta, nhú mày một cách rõ ràng.

Lữ An thấy sắc mặt cô thay đổi, vội giải thích: “Không có việc gì, nếu xe có vấn đề gì lớn, anh Tường đã không đi đón cô rồi.”

Lữ An liếc mắt nhìn Tường Xuyên ra hiệu, xe có vấn đề còn đi đón người, bây giờ lại còn làm trò nói thẳng trước mặt người ta...

Tường Xuyên hạ mắt, nhìn về phía Tần Đường: “Sợ?”

Tần Đường mỉm cười: “Không có, chỉ là không tán đồng hành vi của anh thôi.”

Anh ta cười ra tiếng.

Lữ An đạp một cước vào thân xe: “Sao lại bản như thế này chứ?”

Tường Xuyên vừa đi vừa nói: “Bị rơi vào vũng bùn.”

Lời nói nói xong, người đã bước lên chỗ ngoặt ở cầu thang.

Lữ An cố giải thích: “Do anh Tường mấy hôm nay bận rộn quá thôi, cô đừng để ý nhé.”

Tần Đường giờ máy ảnh chụp mấy bức, nhưng do Tần Xuyên bước đi quá nhanh nên bóng dáng cao lớn vô ý lọt vào khung hình.

Tần Đường không tự giác nhú mi, sau khi xác nhận không thấy ai nữa, mới một lần nữa giờ máy lên chụp.

Lữ An gọi một cuộc điện thoại, vài phút sau liền có một cô gái trẻ và một người phụ nữ trung niên bước vào. Cô gái trẻ gọi là A Khởi, người phụ nữ trung niên là di Quế. Hai người giúp Tần Đường đi dọn dẹp lại phòng ngủ.

Tần Đường thấy Lữ An vẫn đứng đó liền nói: “Các anh có việc thì cứ làm đi, không cần để ý đến tôi.”

Lữ An cười cười, nhận lấy xô nước từ tay Tiểu Thành đi rửa xe.

Tần Đường đi dạo một vòng xung quanh, đứng bên cạnh nhìn bọn họ rửa xe, hỏi: “Xe này chạy qua những chỗ nào vậy?”

Lữ An tranh thủ lúc rảnh rồi quay lại, cười đáp: “Anh Tường tuần trước đi qua huyện Ba Trấn ở Hán Trung. Chỗ đó đường núi nhấp nhô gập ghềnh, vô cùng khó đi, bên cạnh còn là vách núi nữa...”

Huyện Ba Trấn.

Lông mi Tần Đường run lên, Tiểu Thành vẫn cười ngây ngô: “Cũng may kỹ thuật lái xe của anh Tường rất tốt. Nếu là em thì em cũng không dám lái.”

Lữ An cười: “Phải đó.”

.....

A Khởi và di Quế đã dọn dẹp phòng ốc xong xuôi. A Khởi là một cô gái nhỏ rất thận trọng, lớn lên trông cũng rất đáng yêu, chỉ là làn da có hơi đen. Cô ấy cười tủm tỉm giúp Tần Đường mang hành lý lên lầu.

Tần Đường khoác ba lô trên vai, đi theo sau A Khởi, đi đến tầng hai, là căn phòng thứ hai đếm ngược từ dưới lên ở hướng đông.

A Khởi mở cửa, cười tủm tỉm nói: “Vò chăn và ga giường đều đã được thay mới rồi, chị cứ yên tâm dùng.”

Tần Đường nhìn lướt qua, căn phòng không lớn, nhưng rất ngăn nắp gọn gàng, trong phòng còn có một cái bàn nhỏ, một tủ quần áo vải, một cái giường đơn.

“Ừ, không tệ.”

Tần Đường lớn lên vô cùng xinh đẹp, A Khởi nhin không được nhìn cô nhiều hơn vài lần.

Tần Đường phát hiện ra, quay đầu lại nhìn, A Khởi hạ mắt không nhìn nữa, thân thiện nói: “Vây chị nghỉ ngơi đi, nếu có thêm yêu cầu gì thì cứ nói với bọn em.”

Tần Đường gật đầu: “Được.”

A Khởi đóng cửa đi ra ngoài.

Tần Đường dọn dẹp lại hành lý của mình, phòng vệ sinh là dùng chung ở bên ngoài, cô lấy chậu và khăn mặt của mình, bước ra ngoài đứng dựa vào hành lang.

Huyện Ba Trán nằm trên đoạn đường giao giữa đường quốc lộ và đường đèo, một bên là núi, một bên là vực sâu hun hút.

Nơi đó ngoại trừ các đoạn đường nhựa đã bị sụt lún chính là những đoạn đường đất xóc nảy, nhấp nhô, gập ghềnh.

.....

Không biết đứng được bao lâu, Tần Đường cắn môi dưới, xoay người trở về phòng, từ trong ba lô lấy ra một bao thuốc, châm lửa, hung hăng hít một hơi thật sâu.

Ánh mắt cô xuyên qua làn khói thuốc, có chút mê mang.

Cảm thấy ở trong phòng có chút buồn chán, cô lại mở cửa bước ra hành lang, bàn tay tinh tế trắng nõn kẹp điều thuốc lá, nắm lấy lan can, nhìn mấy người bên dưới đang tháo dỡ mấy bao tải đựng đồ, sách vở, quần áo, và mấy món đồ chơi nhỏ bày đầy trên đất.

“Cạch!” một tiếng.

Tần Đường theo bản năng quay đầu lại nhìn, đập vào mắt là một người đàn ông chỉ mặc một cái quần tứ giác, hai người bốn mắt nhìn chăm chăm vào đối phương.

Cô không hề kiêng dè hay thẹn thùng gì cả, thậm chí ánh mắt còn lướt qua một lần.

Người đàn ông dáng người so với mấy người mẫu nam trên tạp chí chỉ có hơn không có kém, vai rộng eo thon, cơ bắp căng chặt, hai chân hữu lực, ở vị trí nào đó trên quần lót màu đen lộ lên một đồng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Căn phòng thứ nhất đếm ngược từ dưới lên ở phía đông, căn phòng đối diện hành lang. Tường Xuyên vừa mở cửa liền nhìn thấy người phụ nữ kia dựa người vào lan can, ngón tay trắng nõn tinh tế kẹp điều thuốc lá nhỏ dành cho nữ cùng hình xăm hoa cách tang duyên dáng.

Anh nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, đôi mắt thật là đen.

Dưới ánh mắt như vậy, Tần Đường kiên trì được không đến vài giây, cúi đầu, dập tắt điều thuốc, tầm mắt lại nhìn xuống dưới lầu, nhưng tai lại nóng lên.

“Cạch!” một tiếng, cửa phòng bên kia đóng lại.

Nhưng rất nhanh, cửa phòng lại được mở ra. Tường Xuyên áo cộc quần dài chỉnh tề đi ra, nhìn lướt qua khe cửa vào bên trong phòng, thấy va ly không lớn không nhỏ vẫn dựa bên giường, đồ dùng trong phòng và ga giường đều đã được đổi lại, anh nhìn về phía Tần Đường, hỏi: “Nếu ở không quen, tôi có thể mang cô đến ở khách sạn.”

Giọng nói đàn ông mang theo từ tính, Tần Đường quay đầu lại: “Không cần, cũng khá tốt.”

Đúng lúc này A Khởi từ dưới lầu đi lên, đầu tiên nhìn Tường Xuyên nở một nụ cười ngọt ngào, sau đó mới nhìn về phía Tần Đường, cười tủm tỉm hỏi: “Chị Tần, dì Quế phải nấu cơm. Chị có ăn kiêng hoặc đặc biệt muốn ăn cái gì không?”

Tần Đường nghĩ nghĩ một lát: “Tôi không ăn kiêng, xào cho tôi một đĩa khoai tây là được rồi.”

A Khởi gật đầu: “Được, để em nói với dì Quế.”

A Khởi lại nhìn Tường Xuyên, Tường Xuyên tay rút túi quần, đi xuống dưới lầu.

A Khởi đi theo phía sau, ngữ khí hưng phấn, nhỏ giọng nói chuyện: “Anh Tường, anh có muốn ăn gì không? Đợi lát nữa em và di Quế sẽ làm cho anh ăn.”

Giọng nói Tường Xuyên bông đùa: “Em biết làm sao?”

A Khởi: “Em sẽ học nha!”

Tường Xuyên cười: “Tùy em”

.....

Giọng nói của hai người nhỏ dần, bóng dáng của hai người đã ở dưới lầu.

Tường Xuyên đi về phía Lữ An, Lữ An ném cho anh một bao thuốc lá, Tường Xuyên nhanh nhẹn bắt được, rút bật lửa ra châm, sau đó quay đầu lại, miệng ngậm thuốc lá, nâng cằm nhìn về phía Tần Đường vẫn đang đứng chỗ cũ, đôi mắt đen như mực nhìn thẳng vào Tần Đường, chậm rãi nhả ra một ngụm khói, khoe miệng hơi cong lên nhìn về phía Lữ An hỏi: “Sao lại để cô ấy ở phòng của Tiểu Thành?”

Hướng Đông của tòa nhà xây đua ra khoảng hai mét nên hai căn phòng ở đây diện tích cũng khá lớn. Căn phòng lớn nhất ở tầng 1 là để đồ, vật phẩm quyen góp, còn trên tầng, là chỗ ở của Tường Xuyên.

Lúc trước khi cho thuê phòng, Tiểu Thành liền chọn căn phòng sát vách với Tường Xuyên, nói là ở đây ánh sáng tốt. Sau khi A Khởi tới, đã từng muốn đổi phòng với cậu ta nhưng cậu ta lại kiên quyết không đồng ý. Ở phía Tây còn có hai căn phòng, nhưng do đằng sau có một tòa nhà 6 tầng nên ánh sáng đều bị chắn hết, nếu có người tới thì vẫn để ở phòng khách là hai gian bên kia, A Khởi và Lữ An ở tại các căn phòng khác ở tầng 1.

Lữ An liếc mắt về phía tầng hai, hạ giọng nói: “Còn không phải vì vị kia là khách quý sao? Vốn dĩ người ta là ở khách sạn lớn, anh mang người ta tới đây, lại không chịu nhường phòng nên đành làm như vậy chứ sao. Thực ra phòng của A Khởi cũng khá tốt, nhưng con gái thì nhiều đồ vật này nọ hơn, thu dọn cũng lâu hơn. Tiểu Thành mấy hôm nay liền ở tạm ở căn phòng phía Tây đi.”

Tiểu Thành ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Anh Lữ nói, cô ấy có tiền nên cô ấy là thượng đế, chúng ta phải hết sức cung phụng.”

Tường Xuyên cười hai tiếng, mí mắt khẽ nâng, Tần Đường đã không còn ở chỗ đó nữa.

“Nhưng phần lớn mấy người có tiền đều rất chú ý tiểu tiết, mà cô ấy lại không có tất xấu gì, là một người phụ nữ kì lạ, độc lai độc vãng.” Lữ An vuốt cằm nói.

“Là như vậy sao?”

“Còn không phải sao?”

“Có tật xấu hay không đợi mấy hôm nữa là rõ.”

.....

Sau khi trời tối thì có thêm hai người nữa, một nam một nữ. Tám người ngồi vây quanh một cái bàn ăn dài ăn cơm, đồ ăn rất nhiều, mà đĩa khoai tây xào thì được cô ý đặt trước mặt Tần Đường. Lữ An tính cách thoải mái, nói cũng nhiều, không ngừng bắt chuyện với Tần Đường, những người khác cũng phụ họa vài câu. Bầu không khí khá thoải mái. A Khởi nhìn không được hỏi: “Chị Tần, làn da của chị thật là trắng, chị chăm sóc như thế nào vậy?”

Tần Đường liếc nhìn cô ấy một cái, đáp: “Trời sinh.”

A Khởi: “.....”

Phụ nữ thường thích làm đẹp mà.

Mọi người đều vô cùng vui vẻ, ngay cả Tường Xuyên khoe môi cũng luôn cong cong nụ cười.

Lữ An nói ở đây thỉnh thoảng sẽ có người tới làm công ích, phần lớn là sinh viên ở vùng phụ cận, đôi khi cũng có người ở bên ngoài.

Tần Đường hỏi: “Vậy bọn họ cũng ở đây sao?”

Lữ An đáp: “Đúng vậy! Còn có người mượn danh nghĩa công ích đến chỗ này ăn châu uống chực cơ!”

Tần Đường nghe nhìn không được nở nụ cười tươi rói, đôi mắt đã to nay càng trở nên trong suốt, cùng biểu cảm lạnh nhạt lúc trước khác nhau một trời một vực khiến mọi người không khỏi ngẩn người ra. Cô tới đây đã nửa ngày, nhưng vẫn chưa thấy cô cười tươi đến như vậy, thậm chí ban đầu mọi người nghĩ cô là một mỹ nhân lạnh lùng.

Thì ra cô còn có thể tươi cười đến như vậy sao? Cười lộ lên một cái thật là đẹp.

Cô hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Lữ An cười: “Sau đó thì bị anh Tường dạy cho một bài học, rồi tổng ra ngoài chứ sao.”

Tần Đường nhin không được nhìn về phía Tường Xuyên, anh không chút để ý nhìn cô cười: “Cô yên tâm, tôi không đánh phụ nữ.”

Nụ cười nơi khóe miệng Tần Đường chậm rãi thu lại, phản bác: “Tôi cũng không tới để ăn châu uống chực.”

Cơm nước xong xuôi, Tần Đường tắm vừa bước ra khỏi phòng tắm ở tầng hai thì gặp Tường Xuyên. Anh ta cúi trần, cơ bắp rắn chắc, trên cổ vắt một cái khăn mặt. Tường Xuyên nhìn mái tóc dài đen nhánh vẫn đang nhỏ nước của cô, tiện mồm nhắc một câu: “Ồ chỗ A Khởi có máy sấy, cô đến chỗ cô ấy mà mượn.”

Tần Đường gật đầu: “Ừ.”

Tần Đường nghiêng người đi qua người anh ta, Tường Xuyên dường như ngửi được một mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ người cô, hoàn toàn không giống mùi dầu gội sữa tắm ở phòng tắm.

Khóe mắt nhìn thoáng qua, thấy trong chậu rửa mặt của cô có một chai sữa tắm, một chai dầu gội và một lọ sữa rửa mặt, ngoài ra còn có một góc vải ren màu xanh ngọc lộ ra dưới cái khăn lông.

Tần Đường không để ý, vừa dùng khăn lông lau tóc vừa xuống lầu tìm A Khởi mượn máy sấy.

A Khởi cầm điện cho cô, nói: “Chị sấy luôn ở chỗ em nhé, đỡ mất công chị phải chạy đi chạy lại.”

Tần Đường nhận lấy máy sấy, ngón tay lùa vào từng sợi tóc.

A Khởi ngồi khoanh chân trên giường nghịch điện thoại, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn cô.

Vài phút sau, Tần Đường bỏ máy sấy xuống, nói với A Khởi: “Cảm ơn cô.”

A Khởi cười tủm tỉm lắc đầu: “Chị đừng khách khí, chị là tới để giúp đỡ bọn em. Chút việc vặt này là điều bọn em nên làm mà.”

Tần Đường cười cười, A Khởi lại hỏi: “Chị là nhiếp ảnh gia đúng không?”

Cô gật đầu: “Ừ.”

A Khởi hỏi tiếp: “Vậy chị định ở đây bao lâu?”

Tần Đường nhìn cô ấy: “Chắc khoảng một tuần.”

A Khởi cười cười nói: “Thực ra phiền toái không phải là mấy người ăn chực, mà là có một số phụ nữ lấy danh nghĩa làm công ích để đến ở chỗ này.”

Đôi mắt Tần Đường khẽ động, cười nói: “Là đến vì Tường Xuyên đúng không?”

A Khởi gật đầu: “Đúng vậy, anh Tường lớn lên đáng vẻ không tồi, quan trọng nhất là đáng người rất đẹp. Mấy người phụ nữ đó đều muốn ngủ với anh ấy. Chị biết không, trước đây có một người phụ nữ cũng đến ở đây, nửa đêm thì không thấy cô ta đâu, em vô cùng hoảng sợ, chạy đi tìm khắp nơi, hóa ra là cô ta chạy lên gõ cửa phòng anh Tường ở tầng hai.”

Tần Đường: “.....”

Cô nhìn chằm chằm A Khởi vài giây, bỗng nhiên nở nụ cười: “Cô thích anh ta sao?”

A Khởi đỏ mặt.

Tần Đường đứng dậy, “Yên tâm đi, tôi không có hứng thú lên giường với anh ta, lại càng không nửa đêm đi gõ cửa phòng của anh ta.”

Tâm tư A Khởi bị nhìn thấy, có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Em biết, chị không giống bọn em.”

Tần Đường cúi đầu nhìn cô ấy, không mặn không nhạt nói: “Cô nói sai rồi, là tôi và mấy người phụ nữ đó không giống nhau.”

Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

A Khởi cứng người, sần nảo vô tóc, có vẻ như cô đã nói sai rồi, nếu làm hỏng chuyện, Tường Xuyên và Lữ An nhất định sẽ tức giận.

Cô vội vàng đi tới phòng Lữ An ở bên cạnh, dùng sức gõ cửa: “Anh Lữ anh Lữ!”

Lữ An cúi trần mở cửa, nhú mày hỏi: “Có chuyện gì?”

A Khởi cúi đầu: “Em... hình như lúc này có nói một số thứ không nên nói, không biết chị Tần có giận hay không.....”

Lữ An hỏi: “Em nói cái gì?”

A Khởi đem đầu cúi mọi chuyện nói lại một lần, Lữ An nghe xong sắc mặt trầm xuống: “Ai bảo em làm như vậy?”

A Khởi thấp giọng nói: “Em.....Em.....” Lấp bắp cả nửa buổi không nói được một câu.

Lữ An gõ đầu cô, tức giận nói: “Nếu cô ấy thật sự muốn lên giường với anh Tường thì tốt quá rồi, chúng ta trực tiếp đi ôm chân người phụ nữ bạch phú mỹ đó, chuyện đó liền được giải quyết nhanh chóng rồi.”

A Khởi bị đánh đau, bĩu môi hỏi: “Chuyện đó là chuyện gì?”

Lữ An thẳng thừng đáp: “Chuyện tiền.”

Là một thứ vô cùng hữu dụng.

Có tiền có thể làm rất nhiều chuyện.

8h sáng hôm sau, Tần Đường thức dậy, vừa đi xuống tầng liền thấy mọi người đang đợi mình.

A Khởi chuẩn bị cho cô bánh bao và một ly sữa, di Quế mỗi sáng đều mang bánh bao đi bán nên bánh bao của di vô cùng ngon.

Lữ An đưa cho Tần Đường một tờ giấy: “Mấy đồ vật cần thiết tôi đã liệt kê ra đây rồi, cô xem qua đi.”

Tần Đường liếc nhìn qua một lượt, hỏi: “Từ điển Tân Hoa cũng cần? Không phải hôm qua Tiểu Thành nói đã có người quyên góp rồi sao?”

Tường Xuyên đứng lúc này từ bên ngoài đi vào: “Lúc trước tôi có xem qua rồi, phát hiện bọn họ đều dùng sách lậu, chất lượng giấy kém không nói nhưng nhiều chỗ còn sai sót vô cùng nghiêm trọng, cho nên tôi đã đem thu hồi rồi tiêu hủy toàn bộ rồi.”

Càng là nơi nghèo khó thì tri thức càng thiếu thốn, nếu không có ai phát hiện, bọn họ chắc chắn sẽ học theo những sai sót đó cả đời.

Lữ An tức giận nói thêm: “Có một số người căn bản chỉ để lấy cái danh đi quyên góp ủng hộ, nhưng đồ dùng mang đến thì toàn là rác rưởi.”

Tần Đường liếm môi dưới, lấy bút ghi bổ sung thêm vài thứ rồi đưa lại cho Lữ An.

A Khởi và di Quế ở lại trông nhà, còn lại mọi người đều đi theo.

Tần Đường nhìn Tường Xuyên ngồi trong chiếc xe Jeep đen bóng loáng, hỏi: “Xe sửa xong rồi sao?”

Tường Xuyên vặn chìa khóa thử khởi động xe, nhìn cô vào gương, “Lên xe đi, tôi sẽ không làm cô bị thương đâu.”

Khóe môi Tường Xuyên giật giật: “Tốt nhất là nên như vậy.”

Tường Xuyên nhìn cô cả nửa ngày, cuối cùng bật cười. Xe lăn bánh ra khỏi viện.

Lữ An và Tiểu Thành ngồi đằng sau an ủi vài câu. Lữ An nói: “Cô yên tâm, kỹ thuật lái xe của anh Tường rất tốt, mạng cứng, mấy năm trước đã từng rơi xuống vực mà không có chết đó.”

Tiểu Thành cũng vuốt mông ngựa theo: “Cho nên chúng tôi đi theo anh Tường lâu, mạng cũng cứng không kém nhé.”

Tường Xuyên nhỏ giọng mắng hai người: “Đừng nói linh tinh.”

Tiểu Thành và Lữ An liền im lặng.

Tần Đường nghiêng đầu nhìn Tường Xuyên, nhìn từ bên sườn mặt vô cùng lạnh lùng, hầu kết lộ rõ, khóe môi hơi mím lại, có vẻ đang căng thẳng.

Không ai nói chuyện nữa.

Cách Tần Đường mua đồ cùng những người phụ nữ vô cùng khác biệt, thậm chí còn nhanh gọn quyết đoán hơn nhiều người đàn ông bình thường. Nói số lượng, xem giá, đặt cọc, nói số tài khoản chuyển tiền, thời gian nhận hàng... tất cả chỉ trong chớp mắt.

Đến khi Tần Đường rút thẻ ra quẹt lần thứ ba, rốt cục bị Tường Xuyên ngăn lại.

Tần Đường nhíu mày khó hiểu: “Sao vậy?”

Tường Xuyên nhìn cô một cái, nói lại giá cả với ông chủ, tính toán lại một lần, phát hiện ra cô bị tính nhiều hơn một ít.

Cuối cùng mấy lần mua bán tiếp theo đều là Tường Xuyên tính tiền, Tần Đường chỉ cần quẹt thẻ.

Đi ra khỏi xưởng quần áo, Lữ An và Tiểu Thành đi đằng sau nhỏ giọng nói chuyện.

Tiểu Thành nói thầm: “Hóa ra cô Tần chính là một bạch phú mỹ nha! Chúng ta đi theo sau cảm giác như đang được *ăn com mềm** vậy...”

*ăn com mềm: ý chỉ được bao nuôi

Lữ An cười ra tiếng, Tường Xuyên nghe được liền quay đầu lại nhìn.

Tiếng cười lập tức im bật.

Sắc trời tối dần, đi qua phố của dân tộc Hồi, Tường Xuyên để mọi người xuống xe còn mình thì đi tìm chỗ đỗ.

Lữ An hỏi Tần Đường: “Trước đây cô Tần từng tới Tây An rồi sao?”

Tần Đường nhìn về con phố náo nhiệt, chậm rãi lên tiếng: “Từng tới vài lần.”

Lữ An gật đầu: “Bên trong có rất nhiều đồ ăn vặt của Tây An, mấy ngày nữa chắc không thể làm trọn đạo làm chủ của người chủ nhà rồi, cho nên tối nay chúng ta ăn tối ở đây nhé, thuận tiện dẫn cô đi dạo một vòng luôn.”

Tần Đường không tỏ thái độ gì, nhìn về đằng trước.

Đi một lúc, Lữ An quay đầu lại hỏi: “Cô có chọn được nhà hàng nào chưa, nếu chưa để tôi giới thiệu.....”

Lữ An còn chưa kịp nói xong, ánh mắt bỗng nhiên thay đổi.

.....

Lúc Tường Xuyên nhập hội với bọn họ, Lữ An ở bên cạnh anh nhỏ giọng nói: “Lúc này em vừa nhìn thấy Triệu Kiến Hòa, không biết hắn ta ra tù từ bao giờ.”

Lời tác giả: Câu chuyện này tôi vốn dĩ đã muốn viết từ lâu nhưng năng lực không đủ, cứ viết được một chút là lại bế tắc, tuy rằng bây giờ tình hình cũng không khá hơn là mấy nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức. Câu chuyện này có ngọt ngào hay không ư? Tất nhiên là có rồi, nhưng chính là ngọt với một phong cách khác với bình thường. Người đàn ông như anh Tường đây, một khi sủng ai đó nhất định sẽ ngọt đến sâu răng))

Bối cảnh truyện chủ yếu là ở Thiểm Tây. Tôi vốn nghĩ viết ở Vân Nam vì tôi đã từng sống ở đây hai năm nên sẽ có hiểu biết nhiều hơn một chút, nhưng lúc tôi suy nghĩ bàn thảo, dẫn đo hỏi lâu rồi mới quyết định lựa chọn Thiểm Tây. Tuy tôi không phải người Thiểm Tây nhưng tôi có một bạn học người Thiểm Tây, lúc cô ấy nói âm địa phương, tôi có thể nghe hiểu, cô ấy cũng mang tới cho tôi không ít đặc sản Thiểm Tây, có vấn đề thì tôi và cô ấy cùng thảo luận, hoặc là sót Baidu nha)) Nên nếu có sai sót mong mọi người sửa giúp nhé~~~

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tường Xuyên nhú mày, trầm giọng hỏi: “Ồ đâu?”

Lữ An đáp: “Lúc này tình cờ gặp trên đường. Bên cạnh hắn ta còn có một người phụ nữ nữa. Hắn ta cũng thấy chúng ta, nhưng không theo kịp. Em đoán có lẽ bây giờ hắn ta cũng đã thăm dò được chỗ chúng ta rồi.”

Tần Đường đang đi đằng trước bỗng nhiên dừng lại, chỉ vào một nhà hàng:

“Chúng ta ăn ở đây đi.”

Là một quán thang bao*.

*thang bao: một loại bánh bao lớn, có súp bên trong nhân, khi ăn phải uống nước nhân trước sau đó ăn vỏ.

Tường Xuyên dừng lại, nhìn cô: “Sáng nay đã ăn bánh bao rồi, cô chắc chắn lại muốn ăn bánh bao tiếp?”

Tần Đường nói: “Tôi thích ăn bánh bao.”

Tường Xuyên không còn gì để nói, tay rút túi quần đi lên đằng trước: “Được, vậy thì ăn bánh bao.”

Vào trong tiệm, cô gọi một bát mì lạnh, một bát cháo bát bảo, nhưng lại không gọi bánh bao. Gọi xong liền đưa thực đơn cho Lữ An: “Hai người gọi đi.”

Lúc này đứng ở bên ngoài nhìn người phục vụ bê những bát mì lạnh lên cho khách, cô liền muốn ăn thử mì lạnh Thiểm Tây.

Tường Xuyên nhìn cô, khóe miệng cong lên, nhưng không nói gì.

Sức ăn của mấy người đàn ông đều rất lớn, đặc biệt là Tường Xuyên. Đây một bàn đồ ăn bị mấy người họ ăn hết vô cùng nhanh, thỉnh thoảng mới nói chuyện vài câu. Khẩu âm của Tiểu Thành tương đối nặng nề nhiều lúc toàn nói tiếng địa phương, nhưng tiếng phổ thông của Tường Xuyên và Lữ An lại khá tốt.

Nhưng dù sao thì tiếng Thiểm Tây nghe cũng không quá khó hiểu. Về cơ bản, Tần Đường đều có thể nghe hiểu hết. Tiểu Thành nói: “Anh, buổi tối em có thể không về được không?”

Tường Xuyên hỏi: “Đi đâu?”

Tiểu Thành cười cười: “Em đi chơi thôi... Sáng mai sẽ về mà!”

Lữ An không lên tiếng, chỉ cười.

Tường Xuyên cũng không nói gì nữa, Tiểu Thành liền cho rằng anh đã đồng ý, vui vẻ cầm mặt xuống ăn.

Tường Xuyên ăn xong rất nhanh, sau đó gọi phục vụ đến thanh toán.

Lúc ra khỏi cửa hàng, Tiểu Thành vẫy vẫy tay định chào tạm biệt bọn họ liền bị Tường Xuyên xách cổ áo túm trở lại.

Tiểu Thành muốn phản kháng, nhưng vừa chạm tới ánh mắt lạnh lẽo của Tường Xuyên liền rũ xuống như cây cà héo.

Lữ An vỗ vai an ủi Tiểu Thành, nhìn Tần Đường nói: “Cô Tần còn muốn mua thêm hay ăn thêm cái gì không? Vẫn còn sớm, chúng ta có thể đi dạo thêm một lát.”

Tần Đường nhìn ngó quán xá xung quanh, nói: “Các anh ở đây chờ tôi một chút, tôi đi mua ít đồ ăn vặt.”

Cô đi vào một cửa hàng nhỏ, mua một ít hoa quả khô và mứt.

Cô mua đồ rất nhanh, lúc bước ra khỏi cửa hàng không để ý liền đụng vào một người đàn ông, ngực bị máy ảnh treo trước ngực đè vào, đau nhói. Tần Đường nhíu mày, cúi đầu kiểm tra máy ảnh, đồng thời người đàn ông kia cũng lên tiếng: “Xin lỗi, chẳng may đụng vào cô.”

Giọng nói người đàn ông tàn nhẫn, thậm chí mang ý đùa cợt, không có chút nào chân thành.

Tần Đường ngẩng đầu lên nhìn, người đàn ông kia có một vết sẹo ngay mi tâm, tướng mạo hung dữ, bên cạnh còn có một người phụ nữ xịt nước hoa nồng nặc.

Tần Đường lạnh lùng nhìn hấn ta vài giây, nghiêng người rời đi.

Bỗng nhiên Tường Xuyên không biết từ đâu xông tới, túm lấy tay cô kéo ra đằng sau lưng, dùng thân hình to lớn che chắn phía trước.

Tần Đường sững sốt, muốn giãy ra: “Này, anh làm cái gì thế?!”

Anh không nhìn cô, chỉ nhìn chăm chăm vào bên trong cửa hàng: “Được rồi, đừng đi lung tung nữa.”

Sau đó vài giây thì buông lỏng tay.

Anh nói: “Nếu cô còn muốn đi dạo thì để hôm khác tôi sẽ dẫn cô đi, hôm nay chúng ta về trước.”

Tần Đường cúi đầu nhìn cổ tay bị nắm chặt đến đỏ ửng, lạnh mặt lườm Tần Xuyên, sau đó bước nhanh lên phía trước.

Lữ An cũng nhìn vào bên trong tiệm, Tường Xuyên không để ý nữa, cũng đi về phía trước.

Lữ An đuổi theo đằng sau, thấp giọng nói: “Anh cũng quá thô bạo rồi, đối với phụ nữ là chỉ được dùng hai phần sức mạnh thôi.”

Tường Xuyên cũng không vui nói: “Tôi cũng chỉ dùng có hai phần sức lực thôi mà.”

Ai biết cô ấy lại yếu ớt như vậy chứ.

Xe dừng lại trong viện, Tần Đường mở cửa bước xuống, A Khởi vừa nghe tiếng xe liền vui mừng chạy ra: “Anh Tường, các anh về rồi! Các anh đã ăn cơm chưa ạ?”

Lữ An đáp: “Bọn anh ăn hết rồi.”

A Khởi vẻ mặt có chút hụt hẫng, nhưng ngay lập tức lấy lại nụ cười.

Tần Đường thấy Di Quế đang ở phòng khách xem ti vi liền đi vào, đưa mút quả và hoa quả khô cho bà ấy: “Di Quế, cái này cho di. Di uống thuốc xong có thể ăn một chút cho đỡ đắng.”

Di Quế sừng sốt, đại khái là do không ngờ được, lời cảm ơn nói ra cũng lắp bắp: “Cảm... cảm ơn cô...”

Tần Đường nhướn miệng cười: “Không có gì ạ. Đồ ăn và bánh bao di làm rất ngon, con rất thích.”

Một đám người đứng ở bên ngoài, trừ Tường Xuyên, tất cả đều không hẹn mà nhìn nhau: “.....”

Là do ai cũng không ngờ Tần Đường lại chu đáo đến thế.

Lữ An và Tiểu Thành lại càng không ngờ mút quả kia là mua cho di Quế.

Tường Xuyên nhìn chằm chằm vào bóng dáng mảnh khảnh, xoay người đi lên tầng 2.

Tần Đường ở dưới nhà một lát rồi mới đi lên.

Lúc lên đến nơi, thấy Tần Xuyên đang đứng dựa vào hành lang, tay cầm điều thuốc lá. Anh hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen như mực trầm tĩnh nhìn về phía cô.

Tần Đường cũng nhìn thẳng lại, sau đó nghiêng người mở cửa về phòng.

“Làm cô bị thương rồi?”

“.....”

Mây kiềng của Tường Xuyên nhướn lên, xoay người lại đứng dựa lưng vào lan can, nói: “Cũng thù dai nhỉ?”

Tần Đường không hề cảm thấy mình là người thù dai, chỉ là bỗng nhiên bị anh ta tóm lấy, cảm thấy rất khó hiểu.

Cô cũng không hề thấy Tường Xuyên là con người dễ sống chung.

Ở đây là vùng ngoài thành, kiến trúc cao tầng không nhiều, ánh trăng trên cao không hề bị cái gì che khuất, tỏa ra một tầng ánh sáng nhu hòa.

Bầu không khí vô cùng yên bình.

Từ dưới nhà vọng lên âm thanh tranh cãi của Tiểu Thành và A Khởi.

Tần Đường quay lại nhìn Tường Xuyên, trực tiếp hỏi: “Mấy anh định khi nào sẽ chuyển đồ đi?”

Tường Xuyên bỏ điều thuốc đang ngậm trong miệng xuống, nói: “Phải đợi hai ngày nữa.”

Tần Đường nói: “Tốt, vậy chúng ta cùng đi.”

Tường Xuyên nhìn cô: “Tùy cô.”

Cô đang định đi vào lại nghe anh ta nói tiếp: “Hai hôm tới đừng đi lung tung.”

.....

Sáng hôm sau, lúc Tần Đường xuống nhà chỉ thấy mỗi mình A Khởi liền hỏi: “Có mỗi một mình cô thôi sao?”

A Khởi cười đáp: “Vâng, mấy người anh Tường đi làm việc rồi, tầm giữa trưa sẽ về.”

Tần Đường đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lại hỏi: “Bình thường bọn họ không làm việc sao?”

A Khởi tròn mắt, lắc đầu nhanh chóng, vội vàng giải thích: “Sao lại không làm việc chứ? Bọn em rất thiếu tiền nha. Anh Tường và anh Lữ có một công ty vận tải, chẳng qua mấy hôm nay có việc nên bọn họ mới không đi làm, nhưng bên kia cũng có người túc trực nên công ty cũng không có vấn đề gì.”

Tần Đường nghĩ một lát, nhận ra chính mình là nguyên nhân khiến họ bị trễ nải.

A Khởi lại nói: “Bọn em cũng có công việc riêng của mình, đi Quế đi bán bữa sáng, em thì quản lý trạm nghỉ chân này, cũng phụ trách ghi sổ nữa.”

Bởi tối hôm qua Tần Đường mua cho đi Quế mứt quả nên hảo cảm của A Khởi đối với cô tăng lên rất nhiều.

Tần Đường nhìn cô, khóe miệng cong lên: “Ừ, cô rất có năng lực đấy.”

A Khởi cúi đầu: “Nhưng em còn chưa học đại học. Nếu học xong đại học rồi, năng lực của em chắc chắn sẽ còn tốt hơn bây giờ.”

Tần Đường hỏi: “Vậy vì sao không đi học?”

A Khởi càng cúi đầu thấp hơn, giọng nói có chút khổ sở: “Bởi trong nhà không có nhiều tiền như vậy. Mẹ em nói, là con gái thì không cần học nhiều làm gì nên toàn bộ tiền đều dồn hết cho hai em trai em ăn học rồi.”

Tần Đường hơi mím môi, hỏi: “Năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?”

A Khởi: “22 ạ.”

Tần Đường lại hỏi: “Vậy có còn muốn đi học đại học nữa không?”

A Khởi đầu tiên là sững sờ, sau đó thì chậm rãi lắc đầu: “Hai năm trước còn nghĩ đến chuyện đó, nhưng giờ thì không còn nghĩ đến nó nữa. Chỉ là bình thường khi thấy mấy sinh viên lên đây làm tình nguyện thì có chút ngưỡng mộ họ thôi.”

Tần Đường hỏi tiếp: “Vậy cô ở đây có được phát tiền lương không?”

Về mặt A Khởi liền trở nên xán lạn: “Có ạ, mỗi tháng anh Tường đều phát tiền cho em.”

Tần Đường cười cười.

Một lát sau, cô nhìn thoáng qua chùm chìa khóa để trên bàn, lại nhìn về phía cái xe Jeep đỏ đang đỗ dưới gốc cây đại thụ, hỏi: “Tôi có thể mượn cái xe này một lúc không? Tôi muốn đi ra đây một chút.”

A Khởi nghĩ nghĩ một lát rồi đáp: “Được, chị cứ lấy đi đi. Khi nào anh Tường về em sẽ nói lại với anh ấy sau.”

.....

Chạng vạng, Tường Xuyên và Lữ An trở về, ở dưới nhà không thấy Tần Đường, lên trên gác thì cửa phòng vẫn đóng chặt.

Mà cái xe Jeep đỏ ngoài sân cũng không thấy đâu..

Tường Xuyên hỏi: “Cô ấy đi đâu rồi?”

A Khởi nói: “Chị Tần Đường nói muốn lái xe ra ngoài đi dạo một lát, buổi chiều sẽ trở về ăn cơm.”

Tường Xuyên nhìn đồng hồ trên tay, đã 7h.

Lữ An thấy tình huống có vẻ không ổn, vội rút điện thoại ra nói: “Đề tôi gọi điện cho cô ấy.”

Cầm điện thoại một lúc, sắc mặt anh ta khê biến: “Tắt máy rồi.”

Tường Xuyên nhíu mày, ngồi vào trong ghế lái: “Đề tôi đi tìm.”

Nói xong xe cũng khởi động xong, đạp chân ga một cái, phóng vụt ra khỏi viện.

A Khởi đuổi theo phía sau: “Này, nhưng sắp đến giờ ăn cơm rồi mà.”

Lữ An đá thẳng một cước lên gốc cây cổ thụ: “CMN, cơm nước gì giờ này nữa! Nếu cô ấy bị làm sao, chúng ta chắc chắn cũng đi tong luôn đấy.”

A Khởi cũng có chút luống cuống: “Vì sao?”

Tiểu Thành nói: “Cô ấy là thiên kim đại tiểu thư nhà giàu. Nếu cô ấy xảy ra chuyện, người nhà cô ấy còn không phải sẽ tìm chúng ta mà tính sổ sao?”

A Khởi nghe xong vô cùng ảo não: “Biết thế em đã không đưa chìa khóa xe cho chị ấy...”

Trên đường đi, Tường Xuyên nhiều lần thử gọi cho Tần Đường nhưng đều là tắt máy. Anh dám mạnh lên vô lăng, sắc mặt âm trầm.

Triệu Kiến Hòa mới ra tù, nhất định sẽ tìm anh để gây phiền phức. Nhưng nếu hắn ta tìm Tần Đường.....

Đang tập trung nhìn thẳng về phía trước bỗng dư quang thấy một cái xe Jeep đỏ đang đỗ lại ven đường, mà người phụ nữ kia đang đứng ở trước đầu xe cúi đầu nhìn cái gì đó.

Tường Xuyên nhanh chóng bẻ ngoặt tay lái, đỗ xe ngay đằng sau xe Jeep đỏ. Sau đó xuống xe, đóng cửa xe “Rầm” một tiếng.

Sắc trời tối dần, bóng dáng người đàn ông cao lớn đi nhanh về phía cô.

Tần Đường cũng nhìn chăm chăm anh ta, khi Tường Xuyên đi tới nơi, cô lên tiếng trước, giọng nói mang theo vài phần oán trách: “Xe của anh lại chết máy rồi.”

Cái xe này hôm nay đi trên đường đã chết máy vài lần, đến lần này thì cô làm cách nào cũng không khởi động lại được.”

Tường Xuyên tức giận cười: “Không ngờ đến xe của tôi cũng bắt nạt cô à?”

Tần Đường: “....”

Tường Xuyên mở cửa xe ngồi vào, thấy chìa khóa còn chưa rút, liền thử khởi động, quả thực là không được, liền đi xuống, vòng ra phía trước xe, mở nắp capo lên, dùng đèn pin soi vào bên trong rồi làm cái gì đó, sau đó quay trở lại thử khởi động một lần nữa. Lần này xe đã khởi động được.

Tần Đường: “.....”

Tường Xuyên nhìn cô, khoe miệng chậm rãi cong lên, trong bóng tối lộ ra vài phần tà khí: “Được rồi, chuyện nhỏ như quả rấm thoi.”

Tần Đường nhìn anh ta lên xe, nhỏ giọng nói: “Biết sửa xe thì có gì ghê gớm chứ....”

Lời tác giả:

Anh Tường: Sao tôi biết được cô ấy lại mềm yếu như thế chứ!”

Tần Đường: Hahaha

Đại Xuyên: Anh không ngờ đúng không))

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Trong viện vô cùng im lặng, gió nhẹ khẽ thổi, có vài người đang đứng chờ bên trong.

Hai chiếc xe Jeep một đen một đỏ đi vào, mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, Lữ An đi tới cười nói: “Cuối cùng cũng về rồi, mau đi ăn cơm thôi.”

Tần Đường nhìn dáng vẻ bọn họ dường như đang đợi mình, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, tôi về muộn.”

Tần Xuyên đóng mạnh cửa xe, nói: “Ngày mai Tiểu Thành ở lại lái xe cho cô ấy.”

Tần Đường nhú mày: “Tôi không cần lái xe.”

Tường Xuyên hất cằm chỉ về cái xe Jeep đỏ, cười: “Cô lái không quen nó đâu, để Tiểu Thành lái đi.”

Xe này tuy anh đã từng cải tạo qua, nhưng ba tháng trước đi đường núi trở về nó liền có dấu hiệu hư hỏng, càng ngày càng khó khởi động.

Tiểu Thành hiểu ý cũng vội nói: “Đúng vậy, chiếc xe này khởi động khó, lại hay chết máy, cô cứ để tôi lái. Cô muốn đi đâu chỉ cần nói với tôi một tiếng, Tây An và vùng phụ cận tôi đều rất quen thuộc.”

Tần Đường lẳng lặng liếc nhìn Tần Xuyên một cái, không nói gì nữa.

Đúng lúc này nghe tiếng A Khởi gọi mọi người vào ăn cơm, tất cả đều lần lượt nói đuôi nhau đi vào.

Hai ngày tiếp theo, Tường Xuyên và Tần An luôn đi sớm về muộn, chỉ có lúc ăn cơm Tần Đường mới có thể gặp bọn họ.

Đến ngày thứ ba, bọn họ vẫn không hề có ý định xuất phát. Tần Đường mặc một cái váy đỏ rực như lửa, đứng dưới gốc cây đại thụ trong sân, ngón tay kẹp điếu thuốc. 19 tuổi, lần đầu tiên cô chạm vào khói thuốc. Thứ này quả vô cùng dễ gây nghiện, cũng có thể khiến con người ta được thả lỏng, được

cảm thấy giải thoát. Mấy năm nay cô nghiện thuốc là không nặng, thỉnh thoảng mới hít vài hơi, nhìn làn khói chậm rãi tản ra lại dụi tắt.

A Khởi đứng ở cửa nhìn Tần Đường không chớp mắt. Bình thường cô cũng thấy phụ nữ hút thuốc, nhưng hút thuốc mà có khí chất được như vậy, thì chỉ có Tần Đường.

Cô nghĩ, có lẽ người làm nghệ thuật đều như vậy.

Thuốc cháy được một nửa, xe Jeep đen của Tưởng Xuyên liền “Xịch” một tiếng đỗ ngay bên cạnh cô, cuốn theo một đợt bụi đất.

Tần Đường đi tới trước mặt bọn họ, nhìn Tưởng Xuyên: “Anh nói hai ngày sau sẽ xuất phát, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi.”

Tần Xuyên cúi đầu nhìn cô: “Bên kia mấy hôm nay đang mưa to, đường xá không dễ đi. Chờ trời tạnh thì tính tiếp.”

Lữ An cũng bổ sung: “Đứng đứng, trời mưa mà đi đường đất thì cô cũng biết rồi đó, rất dễ bị lún xuống bùn làm xe bị lật.”

Giải thích này rất hợp tình hợp lý, Tần Đường không còn cách nào khác: “Vậy thì chờ thêm mấy hôm nữa vậy.”

Chẳng qua cô tới đây cũng sắp được một tuần rồi, cứ kéo dài như vậy thì khả năng cuối tháng năm có thể trở về là rất nhỏ.

Lại đợi thêm hai ngày, trong trạm có thêm bốn sinh viên đến, ba nữ một nam.

Là khách ba lô, lúc đi khảo sát xong thì tới đây, nói là muốn thuận tiện theo chân họ vào trong núi để giúp đỡ.

Thực chất là muốn đi nhờ xe đi.

A Khởi lưỡng lự, nói là phải đợi anh Tưởng về hỏi ý kiến mới được, nên bốn người họ liền ngồi đợi ở đây.

7h tối, Tưởng Xuyên và Lữ An trở về. Mặt mũi Lữ An lem luốc, khoe mắt khoe miệng đều bầm tím. A Khởi vô cùng lo lắng: “Anh Lữ, mặt anh làm sao vậy?”

Lữ An đen mặt nói: “Bị ngã.”

Di Quế vội vàng nói: “Đề đi đi lấy thuốc cho cháu.”

Bốn sinh viên đồng loạt nhìn về phía hai người đàn ông to cao kia, đặc biệt là người đàn ông cao hơn. Người nọ trời sinh một loại cảm giác bức bách.

A Khởi vội giải thích: “Bọn họ nói muốn cùng các anh vào núi hỗ trợ.”

Tưởng Xuyên nhìn bọn họ vài giây, người nam sinh nói: “Chúng tôi là thật lòng muốn đi làm tình nguyện, tiện thể muốn xem trẻ con trong núi một chút, cũng ngắm luôn phong cảnh ven đường. Các anh cho chúng tôi đi nhờ, sai chúng tôi làm gì cũng được, coi như là tiền xe.”

Tưởng Xuyên hỏi: “Làm cái gì cũng được?”

Mấy cô gái liếc nhìn nhau, đỏ mặt nói: “Đúng vậy.”

Tưởng Xuyên nói: “Vậy được, mấy người có thể ở lại đây. Nhưng nếu muốn làm việc thì mọi việc đều phải nghe theo...”

Anh nhìn một vòng, ngón tay chỉ về phía Tần Đường một thân váy đỏ rực rỡ đang đứng ở góc phòng: “Nghe cô ấy sắp xếp.”

Tần Đường vội vàng quay đầu lại nhìn: “Vì sao chứ?”

Tần Xuyên giải thích vô cùng hợp tình hợp lý: “Đến lúc đó một mình cô làm hết việc được không? Được rồi, cứ như vậy đi. Tối mai chúng ta xuất phát.”

Tần Đường nhìn anh nói: “Tôi tưởng tôi bỏ tiền, các anh bỏ sức chứ.”

Như vậy rất công bằng.

Cô không thích làm công việc chỉ huy, nếu không phải đây là Thiêm Tây, cô đã sớm đọc lai độc vãng, không cần phải nghe theo bất cứ ai cả.

Tiểu Thành từ bên ngoài chạy vào, nói nhỏ bên tai Tưởng Xuyên một câu. Tưởng Xuyên nhìn cô, “Được rồi, nghỉ ngơi đi, chạng vạng ngày mai xuất phát.”

Lúc đi tới cửa lại quay đầu lại nhìn cô: “Còn nữa, ngày mai đừng mặc váy, ban đêm trời khá lạnh.”

Sau đó bóng dáng cao lớn liền khuất sau cánh cửa.

Tần Đường vô cùng buồn bực.

Lữ An bôi thuốc xong liền trở lại, lớn tiếng nói: “Được rồi, chúng ta ăn cơm trước thôi, không phải đợi anh Tường đâu.”

A Khởi sắp xếp chỗ ở cho bốn sinh viên kia, ba nữ ở một phòng, trong phòng là hai cái giường tầng, có thể ở bốn người.

Vị nam sinh thì ở tại một phòng khác.

Ba cô gái rửa mặt xong, ngồi ở trên giường tán gẫu, trong đó một cô gái có gương mặt trắng nhất nói: “Tớ cảm thấy hơi sợ sợ. Có chắc bọn họ là người tốt không? Hay là chúng ta quay về đi?”

“Trở về sớm làm gì chứ? Kì nghỉ hè dài như vậy. Tớ thấy ở đây cũng khá tốt, cậu đừng sợ. Chị họ tớ đã tới chỗ này một lần rồi, tớ nghe chị ấy giới thiệu nên mới dẫn các cậu tới đây đây. Ở đây làm tình nguyện vừa ăn bao ở lại còn có thể ra ngoài thăm thú thêm, tuy hơi vất vả một chút nhưng cũng khá vui... Nhưng, điều khiến tớ vui nhất chính là... cái người gọi là anh Tường kia, thật là men, đáng người thật là đẹp.”

“Tớ chưa từng thấy ai nam tính như anh ta cả, vì anh ấy, tớ nhất định không đi.”

“Tiểu Bạch, cậu thì sao?”

“Tớ.... Với lại, các cậu đừng gọi tớ là Tiểu Bạch nữa. Cô gái hồi tối so với tớ còn trắng hơn nhiều, lại còn rất xinh nữa. Tớ nghe nói cô ấy là nhiếp ảnh gia đây.”

Sáng sớm hôm sau, cô gái tối hôm qua nói sẽ ở lại vì Tường Xuyên cũng rời đi.

Tần Đường hỏi: “Vì sao vậy?”

Tiểu Bạch nói: “Nhà cậu ấy có việc gấp nên phải về trước ạ.”

Ngoài Tiểu Bạch thì còn lại một nam một nữ nữa, nam sinh tên là Từ Bằng, nữ sinh còn lại là A Tây, là người Hồi.

5h chiều, Tường Xuyên trở về cùng với hai người tài xế xe tải nữa, đằng sau họ là hai chiếc xe tải lớn.

Mấy người ăn cơm xong chuẩn bị xuất phát. Thấy Tần Đường mang theo cả một vali to, Từ Xuyên nhíu mày: “Cần mang nhiều đồ đến vậy sao?”

Tần Đường nhìn Từ Xuyên: “Tôi cần dùng.”

Xong lại hỏi lại: “Chẳng lẽ không thể mang sao?”

Mất Tần Đường vừa to lại vừa sáng, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Tường Xuyên đã có cảm giác dường như đã từng nhìn thấy ở đâu đó, nhưng ý nghĩ này rất nhanh bị vùi dập, bởi trí nhớ của anh rất tốt, nếu gặp qua cô gái xinh đẹp như thế này thì nhất định sẽ nhớ mãi không quên.

Anh không nói gì nữa, đỡ lấy va li trong tay cô đi trước, nhét vào ghế sau.

Tần Đường đi theo nhịn không được nói: “Anh cẩn thận một chút!”

Bên trong có máy ảnh và các lens kính của cô, bị anh ta nhồi nhét như vậy, nhờ may hồng mắt thì sao.

Tường Xuyên cất hành lí xong xuôi, đảm bảo dù đường có xóc nảy cũng sẽ không vấn đề gì, quay lại nhìn cô, lau mồ hôi tay, cong khóe miệng: “Được rồi, sẽ không làm hỏng đồ của cô đâu mà.”

Sau đó quay lại nhìn mấy người đằng sau: “Được rồi, lên xe đi.”

Tần Đường ngồi ghế phó lái đằng trước, hai cô gái ngồi ở giữa, Tiểu Thành và Từ Bằng ngồi sau cùng, Lữ An thì ở lại trạm.

Lần này chỉ tới Du Lâm trong hai ngày, tối nay đi, tối ngày kia là về.

Lúc tới Du Lâm đã là chuyện của ba tiếng sau, còn chưa tới 10h, ở thành phố lúc này vẫn còn rất náo nhiệt. Sau khi tìm chỗ đỗ xe, Tiểu Bạch nói: “Mọi người có muốn đi ăn khuya một chút không?”

Tần Đường nói: “Tôi không đói, mọi người cứ đi đi.”

A Tây nhìn về phía Tường Xuyên, dịu dàng nói: “Anh Tường, chúng ta cùng đi nhé.”

Tường Xuyên nhìn về phía người đang gần khách sạn chếch đôi diện, sau đó quay đầu lại: “Để Tiểu Thành dẫn các cô đi.”

Với loại chuyện được chơi bởi như thế này, Tiểu Thành luôn luôn vui vẻ mà đáp ứng: “Được, vậy để tôi dẫn mọi người đi.”

Hai cô gái không nhịn được cảm thấy có chút mất mát, thu xếp mọi thứ xong xuôi liền đi theo Từ Bằng và Tiểu Thành ra ngoài.

Nơi bọn họ ở chỉ là một khách sạn bình dân, phòng đôi ở qua đêm chỉ mất 128 tệ, phòng đơn thì chỉ 108. Tần Đường và Tường Xuyên mỗi người một

phòng đơn, cũng gần nhau, đều ở tầng 5.

Tường Xuyên về phòng, đứng dựa vào cửa sổ châm một điếu thuốc, gọi điện cho Lữ An: “Không phải đã cho người đánh lừa hấn đi chỗ khác rồi sao, sao vẫn thấy hấn ta bám theo vậy?”

Lữ An kinh ngạc: “Cái gì? Triệu Kiến Hòa đi theo rồi?”

Tường Xuyên hít một hơi thuốc: “Đến rồi.”

Đột nhiên Lữ An nhớ ra cái gì đó, không nhận được vắng tục: “CMN, lại dám chơi ông!!”

Tường Xuyên kéo rèm cửa ra, tùy ý liếc nhìn xuống dưới, một bóng hình quen thuộc rơi vào đáy mắt: nửa gương mặt nhìn từ góc độ bên này trắng nõn, mấy ảnh đeo trước ngực... sau đó nhanh chóng biến mất.

Tường Xuyên vội đi ra khỏi phòng, mắng: “Cậu thật cmn vô dụng quá!!”

Đập máy xong liền gọi cho Tần Đường.

Không nghe máy.

Anh không kiên nhẫn đợi thang máy, vội vàng chạy cầu thang bộ xuống.

Chạy xuống đến nơi, đảo mắt nhìn xung quanh, người đàn ông đứng đối diện lúc này đã không còn thấy nữa.

Tần Đường chưa từng tới Du Lâm, sáng mai lại phải lập tức đi tới Hoành Sơn, hoàn toàn không có thời gian dừng chân nên chỉ ở trong phòng được vài phút, cô liền quyết định ra bên ngoài đi dạo một lát.

Cô đi lang thang không có mục tiêu một lát, đợi đến khi di động reo lần thứ bao nhiêu để ý, ánh mắt vẫn đang nhìn lung tung, “Alo.....”

Còn chưa kịp nói xong đã bị giọng nói trầm thấp của Tường Xuyên cắt ngang: “Cô đang ở đâu?”

Tần Đường không trả lời câu hỏi của Tường Xuyên mà hỏi ngược lại: “Có chuyện gì sao?”

“Không phải tôi đã dặn cô không được đi lung tung rồi sao!”

Lúc này ở trên phòng Tường Xuyên nhìn thấy cô ở lan đường bên phải, đoán chắc cô cũng chưa đi được xa lắm, anh liền nhanh chóng đi tìm.

Tần Đường cảm thấy buồn cười: “Tôi không phải trẻ con.”

Tường Xuyên trầm giọng: “Cô đứng yên tại chỗ cho tôi, tôi lập tức đến chỗ cô.”

Tần Đường nhìn điện thoại bị ngắt trầm mặc vài giây, nhét trở lại vào túi. Nhưng mới đi được vài bước liền cảm thấy có chút không thích hợp. Cái cảm giác này lúc này khi cô đi trên đường cái đã có, nhưng không để ý. Dừng đuôi mắt liếc nhìn về phía sau, nhưng không thấy ai khả nghi cả.

Đang trước có một cửa hàng tiện lợi 24h, Tần Đường muốn mua một ít đồ linh tinh nên định đi tới, nhưng vừa đi được vài bước vai liền bị một bàn tay lớn giữ lại.

Cô chỉ kịp cảm nhận một hơi thở nguy hiểm, sau đó, nháy mắt, miệng liền bị người ta bịt lại, eo bị người ta túm lấy áp sát vào người bên cạnh. Cô mở lớn mắt, liền nghe được một giọng nói đàn ông cùng hơi thở thô bạo bên tai: “Bảo bối, sao em lại bỏ đi trước một mình thế này? Vẫn còn giận anh sao?”

Có mấy người đi ngang qua nhìn thấy, người đàn ông liền kéo cô sát hơn vào lòng hấn, khiến mọi người tưởng hai người là vợ chồng.

Trái tim Tần Đường nhảy vọt lên tận cổ họng, bình thường dù là ở thành phố hay lên mấy vùng núi cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này. Dù bình thường có bình tĩnh thế nào đi chăng nữa nhưng lúc này vẫn không tránh khỏi luống cuống, ra sức giãy giụa. Nhưng sức lực của người đàn ông vô cùng lớn, tay giữ chặt lấy tay cô, kéo cô đi vào con ngõ nhỏ bên cạnh.

Xung quanh hoàn toàn tối đen như mực, Tần Đường càng sợ hãi, bộ ngực phập phồng lên xuống, chân không ngừng cố gắng giẫm đá lên người đàn ông phía sau. Người nọ cười lạnh, dễ dàng né tránh toàn bộ.

Cả người Tần Đường lạnh toát, đầu óc trống rỗng mất vài giây. Trong nháy mắt, bàn tay vốn đang tóm bên hông đột nhiên buông lỏng, trong lòng cô căng như dây đàn, nhanh chóng xoay người lại đá mạnh về phía bụng của người đàn ông.

Cùng lúc đó, trước mắt chợt nhoáng lên, người đàn ông kia đột nhiên loạng choạng lùi về bên phải mấy bước.

Cô không thấy rõ mọi chuyện, chỉ thấy có cơ hội nên lập tức cất bước chạy trốn.

Giây tiếp theo, tay lại bị tóm lại, cả người bị kéo lại và vào một vòm ngực rắn chắc, trước mắt hoa lên, theo bản năng khuỷu tay thúc mạnh vào người nọ.

“Cô hoảng cái gì? Là tôi.”

Giọng nói khàn khàn, ảm đạm, tràn ngập từ tính.

“Lúc trước đã dặn cô đừng có đi lung tung rồi, ai bảo cô không nghe cơ?”

Thân thể cứng ngắc của Tần Đường giãn ra.

Tường Xuyên cúi đầu nhìn Tần Đường, trong bóng tối, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh.

Lòng ngực người đàn ông rắn chắc như một bức tường kiên cố, khiến Tần Đường bỗng nhiên nhớ tới một câu nói: Đàn ông Tây Bắc là được *Tần* Linh* nuôi lớn, cao lớn tựa núi, rắn chắc tựa đất đỏ bazan.

*Tần: tên gọi khác của tỉnh Thiểm Tây, Cam Túc.

Triệu Kiến Hòa lau khóe miệng, nhìn về phía Tường Xuyên, cười ra tiếng: “Tường Xuyên, đây là người phụ nữ của mày sao?”

Lời tác giả:

Tường Xuyên: 520*? Nói xong có thể kéo Đường Đường lên giường không?

Đường Đường: Biến! Tôi muốn đổi nam chính là tổng giám đốc.

Đại Xuyên: Cô xác định mình có thể bỏ được “một đồng lớn”** đó sao? Tin tôi đi, chắc chắn cô sẽ thích nó mà [cười đen tối]]

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

“Tôi không có quan hệ gì với anh ta hết.”

Tần Đường nhìn chăm chú vào vết sẹo chỗ mi tâm của người đàn ông. Người này, cô đã từng gặp rồi, ở khu phố của người Hồi.

Tường Xuyên cúi đầu nhìn cô, việc phui sạch quan hệ vội vàng như vậy tuy hơi bất lịch sự nhưng trong trường hợp này đây là cách làm đúng đắn nhất.

Triệu Kiến Hòa hiển nhiên là không tin, đôi mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của Tần Đường, tà tà cười: “Tao phải ăn com tù đến mấy năm, còn mày lại ở ngoài này tự do tự tại đến như vậy, bên cạnh có người đẹp, lại có cả một đám người đi theo. Tao đây thì cái gì cũng không có.”

Khuôn mặt Tường Xuyên không có biểu cảm gì, duy chỉ có đôi mắt đen láy sâu không thấy đáy là xoáy chặt vào người đàn ông trước mặt, lạnh giọng hỏi: “Mày muốn gì?”

Triệu Kiến Hòa lạnh mặt: “Tường Xuyên, mọi việc sẽ không đơn giản mà qua như vậy đâu. Mày cứ chờ đấy.”

Hắn ta đi rất nhanh, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Lúc này Tần Đường mới nhận ra tay Tường Xuyên vẫn đang ở trên eo mình, thân thể vận vẹo đẩy anh ta ra, lùi lại một bước, sau lại nhớ đến trải nghiệm kinh hoàng lúc nãy, ngửa đầu nhìn anh: “Vốn cho rằng anh là một người làm công ích tốt bụng, không ngờ còn đi gây thù với người ta.”

Tường Xuyên nhìn cô: “Tôi cũng chưa từng nói mình là người tốt.”

Tần Đường ghen lời, xoay người rời đi.

Lần này lão Viên điều tra có sai sót nên trong lòng cô âm thầm quyết định hai ngày nữa sẽ quay lại Bắc Kinh, sau đó sẽ tìm một trạm cứu tế khác đáng tin hơn.

Tường Xuyên đi đằng sau cô, thân hình cao lớn, giống như một vị vệ sĩ vậy.

Ở cửa khách sạn hai người bắt gặp mấy người kia đã ăn khuya về, A Tây nhìn bọn họ, chép miệng hỏi: “Chị Tần Đường, không phải chị nói không muốn đi ăn khuya sao? Sao lại ra ngoài với anh Tường thế này?”

Tần Đường không giải thích nhiều: “Vô tình gặp trên đường thôi.”

Tiểu Bạch kéo kéo tay áo A Tây, khuôn mặt tươi cười nói: “Bọn em có mua cả đồ ăn khuya mang về, mọi người cùng về phòng ăn đi!”

Tiểu Thành nghe vậy phối hợp giờ hai cái túi trong tay lên, là mấy xiên thịt dê nướng, một bát đao khấu*, và mấy món mì lạnh linh tinh, “Đừng đấy ạ, bữa tối ăn sớm quá, mọi người nhất định đã đói rồi.”

*đây là tên món ăn, nguyên văn là 刀刀碗托 tức cũng không biết dịch thế nào. Món này được làm từ bột kiều mạch, và thay vì bột được cắt ra thành sợi như mì bình thường thì nó được để nguyên cả khối vào bát, sau đó được rưới sốt lên. Khi ăn thì không dùng đũa mà người bán sẽ dùng dao cắt trực tiếp mì từ trong bát thành những miếng nhỏ hoặc chúng ta sẽ được cho kèm một con dao để chúng ta tự cắt và ăn. Đại khái nó là như thế. Bạn nào biết rõ hơn thì đóng góp giúp mình nhé))

Tần Đường nhìn bát mì lạnh, nói: “Được.”

Mọi người tụ tập ở phòng Tường Xuyên ăn khuya, Tần Đường một tay cầm xiên thịt dê nướng, một tay bưng bát mì lạnh, ăn đến là vui vẻ.

Tiểu Thành thấy vậy liền cười: “Chị Tần Đường, em biết chị thích ăn mì lạnh mà.”

Tần Đường nói: “Cảm ơn nhé.”

Tường Xuyên ngồi ở mép giường, đôi chân dài mở rộng hình chữ V, cúi người ăn, không nói chuyện.

Sau khi ăn uống xong xuôi mới nói: “Mọi người về nghỉ sớm một chút. 6r sáng mai chúng ta xuất phát.”

Tiểu Thành hai tay xách hai túi rác đi đằng trước, khi mở cửa thì rơi xuống hai tấm card nhỏ, cậu ta liền vui vẻ nhặt lên, quay đầu lại nhìn Tường Xuyên nhướn mày: “Anh Tường, anh làm rơi đồ này!”

Tần Đường liếc nhìn tấm card, bên trên mấy cô gái mặc đồ nội y tinh thú, mặt không chút biểu cảm rời đi.

Tường Xuyên: “Cút!”

Tiểu Thành lập tức đóng cửa lại, nhún vai: “Là cậu gọi sao?”

Phía sau Từ Bằng còn có hai bạn học nữ nên lập tức đỏ mặt, lắc đầu nguây nguây: “Không phải tôi! Mấy người đó không chắc sạch sẽ, sẽ lây bệnh mắt.”

Tiểu Bạch và A Tây đằng sau cũng đỏ mặt, Tiểu Bạch không nhịn được lườm Từ Bằng: “Đàn ông mấy cậu đúng là trong đầu toàn là rác mà!”

Từ Bằng thấy Tiểu Bạch tức giận kéo tay A Tây, mặt mũi mờ mịt: “Tôi nói sai cái gì sao?”

Tiểu Thành cười đến xoắn ruột: “Cậu đúng là đồ ngốc mà!”

.....

Sáng sớm hôm sau, mấy người tài xế mặt chau mày ù đứng cạnh xe tải.

Tường Xuyên đi qua, đang định hỏi thăm thì phát hiện thân xe có chút không bình thường, hơi nghiêng về phía bên phải. Đi vòng qua mới thấy, toàn bộ bánh xe bên phải đều bị người ta chọc thủng, xẹp lép.

Khuôn mặt anh trầm xuống, đá mạnh vào thân xe “Rầm” một tiếng lớn.

“Chết tiệt!”

Tiểu Thành cũng chạy vòng qua xem, mắt tròn lên: “CMN, là tên mất dạy nào làm vậy?!”

Tần Đường đứng cách vài mét, lạnh mặt nhìn Tường Xuyên.

Cô hỏi: “Vậy bao lâu nữa mới có thể đi được?”

Tường Xuyên cởi áo khoác, ném cho Tần Đường, trên người chỉ còn chiếc áo ba lỗ, “Chờ hai tiếng nữa. Cô đứng xa ra một chút.”

Tần Đường cầm áo khoác của anh ta, môi run run định nói gì đó, cuối cùng nghiêng đầu nhìn ba sinh viên kia: “Vậy thì chúng ta đi ăn sáng trước thôi.”

Từ Bằng vừa mới quay người liền nghe giọng Tường Xuyên vang lên từ đằng sau: “Đàn ông ở lại giúp.”

Từ Bằng vò đầu, lại quay lại, “Được.”

Tần Đường mua hai túi bánh bao. A Tây thấy nhăn mặt hỏi: “Bên trong không phải là nhân thịt lợn chứ?”

Người Hồi không ăn thịt lợn.

Tiểu Bạch nói: “Còn có cả màn thầu nữa. Nếu không thì cậu mua cái gì đó khác để ăn vậy?”

A Tây trả lời: “Tớ ăn màn thầu cũng được.”

Lốp xe tải bị hỏng tổng cộng bốn cái, lốp xe dự phòng đương nhiên không nhiều như vậy, Tường Xuyên đành gọi điện thoại để người ta mang thêm tới.

Tần Đường trở lại đem bánh bao chia cho mọi người, Tiểu Thành lau mồ hôi, cười nói: “Cảm ơn chị.”

Tường Xuyên ngồi xổm dưới đất, dùng tay kéo bánh xe ra, cơ bắp trên lưng chuyển động theo từng động tác của anh, vô cùng gợi cảm, mang theo thứ sức mạnh cuồng dã.

Anh ngẩng đầu nhìn Tần Đường, Tần Đường hỏi: “Anh không ăn à?”

Tường Xuyên dừng lại một lát, sau đó ngược mắt nhìn Tần Đường, đôi mắt đen láy, cong cong khoe môi: “Cô đút cho tôi ăn?”

Tần Đường còn chưa kịp tỏ thái độ, anh ta lại nói: “Tay tôi bẩn mà.”

Lúc này Tần Đường mới nhận ra quả thật hai tay anh ta đều bị dính dầu bắn lem luốc cả.

Cô nhìn anh ta cả cả nửa ngày, cuối cùng đặt bánh bao bên cạnh anh ta: “Anh thích ăn hay không thì tùy.”

Tường Xuyên cười cười, lấy khăn lau tay, sau đó sạch hay không cũng mặc kệ, cầm túi ni lông bọc quanh bánh bao bắt đầu ăn.

Chỉ một lúc sau, một người đàn ông chân trần, mang theo hai cái bánh xe khác đổ lại ở bãi đất trống. Tường Xuyên nhìn thoáng qua, sau đó vịn nắp chai nước suối giữa cổ uống từng ngụm lớn. Nước trong chai hơi tràn ra một chút, chảy dọc theo cằm anh, chảy qua hầu kết đang nhấp nhô rồi biến mất ở chỗ xương quai xanh gợi cảm.

Tần Đường tay cầm máy ảnh, không chút do dự ấn nút chụp.

Tiểu Thành thấy người đàn ông liền lớn giọng gọi: “Anh Thịnh!”

Tường Xuyên đi lướt qua chỗ xe máy đang đỗ: “Qua đây giúp một chút đi.”

Tào Thịnh dỡ bánh xe từ trên xe xuống, hai người mỗi người khiêng một cái đi về phía xe tải, bắt đầu sửa xe.

A Tây nhìn chăm chăm vào Tường Xuyên, cảm thán: “Dáng người anh Tường đẹp thật đấy!”

Tiểu Bạch hơi xấu hổ, nói: “Cậu đừng có nhìn chăm chăm anh Tường nữa...”

A Tây không nhịn được bật cười: “Chỉ là nhìn thôi mà, cũng đâu có mắt miếng thịt nào đâu.”

Cô ta bỗng nhiên nhìn về phía Tần Đường đang dựa người vào thành xe xem máy ảnh, hỏi: “Chị nói có phải không, chị Tần Đường?”

Tần Đường đến cả đầu cũng không nâng, chỉ cười, không trả lời.

Tiểu Bạch tò mò lại gần: “Chị Tần Đường, chị có thể chụp cho bọn em một tấm ảnh không ạ?”

Tần Đường cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn cô ấy: “Được.”

Tiểu Bạch vội vàng kéo A Tây qua, hai người chuẩn bị xong, nhìn về phía ống kính cười tươi, tay giờ hình chữ V.

Không biết qua bao lâu, Tường Xuyên nói: “Được rồi, mọi người lên xe đi.”

Trong khi mấy người đàn ông dọn dẹp mọi thứ còn lại, Tường Xuyên và Tào Thịnh đứng ở sau xe hút thuốc. Tào Thịnh nói: “Là Triệu Kiến Hòa giờ trò?”

Tường Xuyên rít một hơi thuốc: “Đúng.”

Tào Thịnh nhíu mày: “Lúc trước cậu tố cáo hắn, hại hắn mất hết tiền bạc, đến cả người phụ nữ cũng bỏ đi, phải ngồi tù mấy năm, tôi nghĩ còn chưa đến thời hạn ra tù chứ? Không biết là ai bảo lãnh cho hắn ra nữa!”

Tường Xuyên cười khẩy một tiếng: “Quan tâm ai thả hắn ra làm gì chứ! Hắn đến một lần, ông đây cũng làm thịt hắn một lần.”

Tào Thịnh nghiêng đầu nhìn anh: “Chỉ sợ mọi chuyện không đơn giản như vậy.”

“Là sao?”

“Tôi hôm qua tôi thấy hắn ta ở cũng một chỗ với anh Khôn trong quán bar.”

“Vậy thì sao?”

“Nghĩa là cậu phải cẩn thận hơn. Nếu bọn họ muốn tìm cậu gây chuyện, chi e là cậu sẽ khó đối phó đấy.”

Tường Xuyên gầy gầy điều thuốc trong tay, mặt không chút biểu cảm, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Gió thổi hết khói đi, anh ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân đi đi.

“Được rồi, có việc tôi sẽ gọi.”

Sau đó Tường Xuyên đi vòng qua xe tải, thấy Tần Đường vẫn còn đứng ở bên ngoài, liền chỉ vào xe Jeep đen nói: “Lên xe.”

“Ừ.” Tần Đường rất nghe lời, cất máy ảnh đi, mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

Xe hồng một lúc tận bốn bánh, người ngồi cũng nhận ra chuyện không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Từ Bằng và A Tây có hỏi thử Tiểu Thành nhưng cậu ta lại im như thóc, không hề hé miệng nửa câu, chỉ nói đây là chuyện ngoài ý muốn, bảo bọn họ không cần lo lắng.

Du Lâm là một thành phố cấp quận, nằm ở vùng Đông Bắc bộ của tỉnh Thiểm Tây, giáp với Nội Mông Cổ ở phía Bắc, Sơn Tây ở phía Đông và Ninh Hạ ở phía Nam.

Tiểu Bạch hỏi: “Có thể qua núi Bạch Vân ngắm cảnh không ạ?”

Tường Xuyên vẫn nhìn thẳng: “Không được.”

Tần Đường không nói chuyện, hạ cửa xe xuống, ánh mắt trời chói chang chiếu rọi lên từng dải đất vàng mênh mông, thỉnh thoảng mới thấy vài ngọn cỏ khô vàng úa, trông vô cùng hoang vu vắng vẻ.

Cô đặt máy ảnh lên cửa xe.

Tường Xuyên liếc sang nhìn cô, im lặng đi chậm lại.

Tần Đường tất nhiên là cảm nhận được. Cô vốn định giả vờ coi như mình không biết gì, không ngờ anh ta lại hỏi: “Có muốn dừng xe không?”

Tần Đường đáp: “Không cần.”

A Tây nghe vậy hỏi: “Có thể dừng xe thật sao ạ? Em cũng muốn chụp vài tấm ảnh.”

Tường Xuyên mỉm môi, cuối cùng vẫn đỗ xe lại ven đường: “10 phút thôi.”

A Tây lấy máy ảnh kỹ thuật số từ trong ba lô ra, tràn đầy hứng thú bước ra ngoài, lúc xuống xe còn hỏi: “Anh Tường, anh có thể chụp chung với bọn em một tấm được không ạ?”

Tiểu Bạch cũng nhìn anh, Tường Xuyên lấy thuốc lá ra: “Các cô tự chụp với nhau đi.”

A Tây vô cùng mát mẻ, cùng Tiểu Bạch đi ra một góc, nhỏ giọng nói: “Nếu là Tần Đường rủ chụp cùng chắc chắn anh ta sẽ đồng ý. Không phải chỉ là xinh đẹp hơn bình thường một chút thôi sao?”

Tiểu Bạch đáp: “Chị Tần Đường là nhiếp ảnh gia, hai xe tải đồ cứu trợ kia đều là do chị ấy bỏ tiền. Cậu cũng có thể tìm kiếm tên chị ấy trên mạng, năm 19 tuổi chị ấy đã mở được triển lãm ảnh riêng rồi đấy.”

A Tây nhìn về phía Tần Đường, trên vai cô khoác hờ một cái khăn choàng tơ tằm đỏ rực, khăn choàng theo gió bay bay, thoát nhìn thực sự rất đẹp.

“Tiểu thư nhà cô tiên.”

“Chị Tần Đường rất giỏi nữa.”

A Tây cúi đầu xem ảnh trong máy ảnh, không nói nữa.

Tiểu Bạch kéo tay áo cô, cười lấy lòng: “Không phải cậu nói muốn đăng ảnh lên weibo sao, để tớ chụp cho cậu vài tấm nhé!”

Tường Xuyên dựa người vào cửa xe hút xong một điếu thuốc thì Tần Đường cũng trở lại.

Anh nhìn đồng hồ, đúng 10 phút.

Đoạn đường tiếp theo là đường núi, uốn lượn gấp ghềnh, vô cùng xóc nảy.

Bản Mộc Đầu nằm ở hướng Đông Nam của huyện Giai, bên bờ Hoàng Hà.

Chạng vạng, xe vừa dừng lại liền có mấy đứa nhỏ tò mò chạy tới xung quanh nhìn.

Tường Xuyên vừa mở cửa xe bước xuống, mấy đứa nhỏ liền ủa tới, ôm lấy chân anh vui mừng gọi: “Chú Tường!”

Tường Xuyên cười cười, cúi người xoa đầu bọn chúng: “Ngoan.”

Tần Đường xuống xe, nhìn về phía lũ trẻ, đứa nào đứa nấy đều vô cùng giận dữ, gương mặt mang theo làn da ngăm đen đặc trưng của vùng cao nguyên, vô thức nở nụ cười.

Tường Xuyên ngồi dậy, nhìn về phía cô: “Hôm nay ở tạm lại đây một đêm, đường trong bản có chỗ rất nhỏ, xe tải đi không vừa. Tôi sẽ đi thông báo cho người dân, bọn họ sẽ qua đây để chuyển đồ.”

Tần Đường gật đầu: “Được.”

Cả ngày hôm nay ở trên xe, cả người Tần Đường đều dính mồ hôi vô cùng khó chịu, cô hỏi: “Ở đây tắm ở đâu?”

Tường Xuyên im lặng nửa giây: “Không tắm được. Ở đây nguồn nước khan hiếm, không có nước tắm đâu, đêm mai về thì tắm sau.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Chỗ này là vùng Tây Bắc, Du Lâm dù là một thành phố cấp quận nhưng cũng chỉ được coi như một trấn nhỏ, vì chỗ này xung quanh đều là hoang mạc, lúc ở nội thành thì còn tốt, nhưng vừa ra đến ngoại thành liền khác hẳn, không ít sơn thôn còn chưa được cung cấp hệ thống nước sạch nên đi đường thấy không ít người dân lên núi gánh nước.

Ở chỗ này, nước đúng là khan hiếm thật.

Cô lại càng không thể đến bờ sông bờ suối để tắm như thôn dân bọn họ được.

Tần Đường mím môi: “Nhưng tôi thấy mình rất bẩn.”

Tiểu Bạch cười nói: “Không sao đâu chị, một hai ngày không tắm cũng không hôi được đâu.”

A Tây phụ họa: “Đúng đó” nhưng đôi mắt lại lén lút trợn lên, khinh thường liếc nhìn làn da trắng nõn của cô.

Tần Đường không nói nữa, xoay người rời đi.

Tường Xuyên gọi cô lại: “Đừng đi xa quá, đợi chút nữa là đến giờ ăn cơm rồi. Quá giờ sẽ không có cơm ăn đâu.”

Ở đây không phải thành phố, qua giờ cơm sẽ không còn đồ ăn nữa.

Tần Đường quay lại nhìn anh ta: “Tôi không đi xa đâu.”

Cô lấy hoa quả sấy trong túi ra đưa cho một cô bé đang chăm chú nhìn cô, cô bé xấu hổ nhìn lại, không dám nhận, cô liền cong khóe miệng: “Cho em đó, cầm đi.”

Cô bé kia rụt rè nhận lấy, đỏ mặt nói: “Cảm ơn chị!”

Tần Đường xoa đầu cô bé, cô bé lại nói tiếp: “Chị ơi chị thật là xinh đẹp!”

Nói xong liền lập tức chạy đi.

Cô bé kia đem chia hoa quả sấy cho mấy người bạn của mình, mấy người bạn nhỏ cầm lấy liền cười toe toét nhìn Tần Đường, lúc cô vừa nghiêng đầu qua nhìn lại thì chứng lại xấu hổ cúi đầu xuống, càng không dám lại gần như lúc ở gần Tường Xuyên.

Trái tim Tần Đường chột mềm xuống, nhanh chóng nhấn máy chụp lại khoảnh khắc này.

Lũ trẻ tròn tròn mắt nhìn máy ảnh đen nháy trong tay cô.

Không biết Tường Xuyên và Tiểu Thành đi đâu nhưng một lát sau, cô thấy bọn họ đi ra từ một căn nhà trệt nhỏ. Tiểu Thành vẫy tay với cô: “Chị Tần Đường, qua đây ăn cơm!”

Ở đây không ít người biết Tường Xuyên, mỗi lần anh tới đây đều được thôn dân hết lòng chiêu đãi.

Đồ ăn trên bàn không tính là phong phú nhưng có thể nhận ra được, gia chủ hết sức dụng tâm vào nó.

Tần Đường lại thấy cô bé kia, cô bé nhào vào lòng Tường Xuyên: “Chú Tường, lâu lắm rồi mới thấy chú tới đây nha. ....”

Tường Xuyên véo má cô bé: “Đạo này chú hơi bận một chút.”

Cô bé ngẩng đầu lên hỏi: “Chú bận kiếm tiền sao?”

Tường Xuyên cười: “Đúng vậy.”

Một lúc sau, cô bé lại kiễng chân nói nhỏ vào tai anh: “Chú Tường, chị gái cầm máy ảnh đằng kia, lớn lên thật sự rất xinh đẹp a!”

Tường Xuyên nghe xong đưa mắt nhìn về phía Tần Đường, quả thực lớn lên rất đẹp. Chỉ là... có chút được chiều chuộng, sau này sẽ thêm rất nhiều chuyện.

Ăn xong cơm chiều, Tường Xuyên đã mắt tăm mắt tích.

Sau khi Tần Đường nhận chìa khóa và trở về phòng, một lát sau cô nghe thấy tiếng xe vọng đến từ bên ngoài cửa sổ, quay lại nhìn thì thấy Tường Xuyên đang đội mũ bảo hiểm. Đường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay đầu nhìn lại. Tần Đường đi đến bên cửa sổ hỏi: “Anh định ra ngoài sao?”

Tường Xuyên chống chân, “Ừ, đi một vòng quanh núi.”

Tần Đường liền cầm theo máy ảnh và túi, nói: “Tôi đi với anh.”

Sau đó không đợi anh đồng ý, bóng dáng trong phòng liền biến mất nhanh chóng rồi xuất hiện ở bên ngoài.

Tường Xuyên nhìn cô nói: “Mặc thêm áo khoác đi, trên đường sẽ lạnh đó.”

Tần Đường ra đến nơi cũng phát hiện quả thật ban đêm có hơi lạnh, liền quay về phòng lấy áo khoác.

Ngồi lên xe, Tường Xuyên liền đưa mũ bảo hiểm của mình cho cô: “Đội vào!” Tần Đường cũng không từ chối, nhanh nhẹn đội vào.

“Bám chắc!”

“.....”

Giấy tiếp theo, chiếc xe lao đi như một mũi tên.

Tần Đường không kịp chuẩn bị, máy ảnh đeo trước ngực đập vào lưng Tường Xuyên, cả thân thể như bị va đập, dường như cả ngực bị tăm lưng như trường thành của anh ta đè xuống, vô cùng đau đớn, khiến cô không nhận được mà rên lên.

Tiếng kêu nhẹ như mèo kêu lập tức bị gió thổi tan nên Tường Xuyên không nghe được:

“Giữ chắc máy ảnh, ôm chặt.”

“.....Ôm chặt cái gì?”

“Tôi.”

“.....”

Xe phóng như bay trên đường núi gấp ghe, dường như chỉ cần lơ là một chút là lập tức có thể bị văng ra. Tần Đường nắm chặt vạt áo của Tường Xuyên, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần.

Tần Đường mở miệng định nói thì liền hứng một miệng gió: “Anh đi chậm lại một chút!”

Thanh âm vẫn bị gió tạt đi như cũ.

“Yên tâm, không để cô ngã đâu!”

Tần Đường không nói nữa, chỉ có thể im lặng bám chặt anh ta hơn.

Phía dưới ngực đau âm ỉ.

Bầu trời đêm rất sạch sẽ, trăng sao lấp lánh chiếu xuống con đường, xe máy chạy quanh co trên cao nguyên rộng lớn, nhỏ bé như một con kiến.

Ánh trăng trên đỉnh núi chiếu rọi xuống tỏa ra ánh sáng bàng bạc mềm mại.

Hai bên đường là rừng táo, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Cô thả một tay đang giữ áo Tường Xuyên ra cầm lấy máy ảnh, tốc độ xe của Tường Xuyên đột nhiên giảm dần.

Tần Đường nói: “Anh đi chậm một chút, tôi muốn chụp ảnh.”

Tường Xuyên chống chân xuống: “Xuống xe.”

Tần Đường nghe lời xuống xe, lần lượt thay đổi các góc độ khác nhau để chụp ảnh trăng.

Tường Xuyên lấy thuốc lá ra, đứng đằng sau chậm rãi hút thuốc, chờ cô chụp xong, liền chỉ về góc đằng kia, nơi đó có một con đường mòn nhỏ: “Đi hết con đường kia có một cái giếng, nếu cô muốn thì qua đó mà tắm.”

Tần Đường mở lớn mắt, cho rằng mình nghe nhầm. Ở núi rừng núi hoang vu này tắm ư? Cô chưa phóng khoáng đến thế.

Chưa kể đến ở đây còn có một người đàn ông mười phần nam tính đang đứng.

Ngữ khí Tường Xuyên còn vô cùng tự nhiên hỏi lại: “Cô không đi sao?”

Tần Đường nói: “Không, tối nay không tắm nữa.”

Tường Xuyên biết cô ngại nên ném tàn thuốc xuống, đi đi cho tắt, rồi quay lại nhìn cô: “Vậy cô ở đây chờ đi.”

Tần Đường vội hỏi: “Anh đi đâu?”

Anh ta cũng không thèm quay đầu lại: “Tắm.”

Tần Đường: “.....”

Giây phút này, cô có chút hối hận vì đã theo anh ta đến đây.

Trên núi yên tĩnh đến mức quỷ dị, chỉ có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách từ phía cái giếng kia truyền đến. Ánh trăng cũng trốn vào mây, xung quanh liền trở tối đen, chỉ còn lại ánh sáng chiếu từ đèn xe.

Tần Đường liếc mắt dưới, bàn tay thò vào trong túi lục lọi nửa ngày cũng không tìm được bao thuốc lá.

Đúng lúc này, từ phía con đường núi gấp ghenh bỗng truyền đến tiếng xe máy, giữa bầu không khí yên tĩnh, trở nên vô cùng vang dội.

Tần Đường nhìn về phía âm thanh truyền đến, từ chỗ rẽ bắt đầu lộ ra vài tia sáng mỏng manh.

Trong lòng cô vô cùng căng thẳng, vội quay về phía giếng gọi Tường Xuyên: “Tường Xuyên!”

Cô nhanh chóng vặn chìa khóa tắt máy, đèn xe liền vụt tắt.

Ngay lập tức một tràng bước chân trầm ổn truyền đến.

Tường Xuyên nhanh chóng xuất hiện, nhìn về phía ánh sáng càng ngày càng rõ ở chỗ rẽ, trầm giọng nói: “Lại đây.”

Tần Đường nương theo ánh trăng đi đến trước mắt anh ta. Tường Xuyên còn chưa kịp mặc áo, thân hình màu đồng thon dài rắn chắc, nước giếng mát lạnh chảy róc theo cơ bắp cường tráng, biến mất ở chỗ lõm xuống nơi thắt lưng, dưới ánh trăng cơ thể săn chắc như được phủ một lớp mặt.

Tường Xuyên kéo cô ra phía sau áp sát vào bức tường đá, Tần Đường mím môi, cả hai ấn ý im lặng không nói câu nào.

Cô chợt nhớ tới câu nói “*Hãy đợi đấy*” của Triệu Kiến Hòa cùng với việc xe tải bị xịt lốp hồi sáng, liền trở nên vô cùng nghiêm túc.

Cô giật mình đỡ lấy máy ảnh, liền bị tay Tường Xuyên đè xuống, bàn tay to lớn đè lên mu bàn tay cô, lòng bàn tay vừa ấm áp, vừa thô ráp ma sát với làn da mềm mại của cô.

Tường Xuyên cũng giật mình, ngón cái đè lên mu bàn tay cô, theo bản năng xoa nhẹ một cái.

Lần này Tần Đường đã nhận ra điểm bất thường, vội vàng rút tay về.

Tường Xuyên nhìn chăm chăm về phía nguồn sáng chỗ rẽ, giữ chặt bàn tay mềm mại của cô ở cạnh thắt lưng, anh dùng hai phần sức lực, cô liền ngoan ngoãn không giãy dụa nữa.

Bóng dáng một chiếc xe máy xuất hiện, đi kèm theo nó là ánh sáng càng ngày càng rõ trước mắt.

Sau đó chiếc xe dừng lại.

Một giọng nam mang khẩu âm địa phương mang lên: “Ồ đây có một cái xe này.”

“Đừng động vào, chúng ta cũng không biết nó là của ai.”

“Có muốn đi xem một chút không, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?”

Tường Xuyên cẩn thận nghe trong chốc lát, rồi kéo Tần Đường ra ngoài, nhìn hai người kia nói: “Là tôi, Tường Xuyên.”

“A, thì ra là Tường Xuyên!” Giọng nói người kia đượm vẻ kinh hỉ.

“.....A?”

Hai người lúc này mới phát hiện ra phía sau Tường Xuyên còn có một cô gái nữa, mặt vô cùng trắng, đôi mắt đen nhánh, trong vắt như suối. Là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Quan trọng nhất là, Tường Xuyên không mặc áo, cạp quần trong lộ ra ngoài còn có chút ẩm ướt.

Con đường kia dẫn tới miệng giếng, tất cả thôn dân đều biết.

Tường Xuyên dẫn một cô gái xinh đẹp đến đây làm cái gì đây~~~~

Tần Đường nhìn về phía hai người đàn ông đi xe máy, trông vô cùng thuần phác.

Tay dùng sức một chút rút ra khỏi tay Tần Xuyên, sắc mặt vẫn thản nhiên như cũ.

Tường Xuyên chợt nhớ tới lúc này khi cô gọi tên anh, ngón tay liền cọ cọ, cố gắng xua đi cảm giác mềm mại khi tiếp xúc hồi nãy.

Anh nhìn về phía hai thôn dân trước mặt: “Nếu gặp hai người ở đây rồi thì tôi sẽ không vào nữa.”

Hai thôn dân liền nhếch miệng cười, vô cùng vui vẻ: “Anh lại mang đồ tới cho tụi nhỏ sao?”

Tường Xuyên chỉ vào Tần Đường: “Cô ấy là Tần Đường, đồ là do cô ấy quyên.”

“Ồ ồ, cảm ơn cô Tần.....” Hai thôn dân liên tục nói lời khách sáo.

Tường Xuyên cầm áo phông vắt trên xe: “Được rồi, vậy bọn tôi về trước đây.”

Thôn dân kia lại hỏi: “Vậy mai anh sẽ tới nữa chứ? Thằng nhóc nhà tôi hai hôm trước còn nhắc đến anh suốt đó!”

Tần Đường đi tới, Tường Xuyên đã ngồi trên xe máy, đang mặc áo. Có tận hai chiếc đèn pha xe chiếu vào nên rất sáng, cô nhìn rõ được trên người anh ta có mấy vết sẹo rất rõ, còn có một vết kéo dài đến tận thắt lưng, thoạt nhìn có chút sợ hãi.

Anh đáp: “Để xem đã.”

Tiếp theo quay lại nhìn cô: “Lên xe.”

Tần Đường thu hồi ánh mắt, trèo lên xe.

Trên đường về gió còn lớn hơn lúc đi.

Tốc độ của Tường Xuyên vẫn như cũ, trên người có hương vị sạch sẽ, mát lạnh của nước giếng, rất dễ chịu.

Tần Đường có chút hối tiếc vì đã không đi tắm.

Cô dán sát sau lưng Tường Xuyên, không nặng không nhẹ hỏi: “Trước kia anh là người như thế nào?”

Người thường chắc chắn sẽ không có nhiều vết sẹo như vậy trên người.

Điều duy nhất cô có thể nghĩ đến chính là loại công việc phải liếm máu trên đao.

Cũng không biết anh ta có nghe được không, cô cũng không nghe được câu trả lời.

Mà cô cũng không hỏi lại nữa.

Một lát sau, giọng nói trầm thấp của Tường Xuyên truyền đến: “Cũng không phải là loại người tốt lành gì.”

Tần Đường nhìn chăm chăm cái gáy của anh ta, tóc anh ta nhìn qua vừa cứng lại vừa khô, dù có đang ướt vẫn dựng đứng lên, mà trên thực tế, cả người anh ta cũng đều toát ra sự cứng rắn, tính tình cũng ngang ngạnh.

Thật khó mà tưởng tượng được một người đàn ông như thế này lại đi làm công việc tình nguyện.

Nhưng anh ta lại thực sự làm loại công việc như thế này.

Cô đã từng hỏi qua Tiểu Thành, Tiểu Thành nói Tường Xuyên đã làm công việc này được tầm 5, 6 năm rồi.

Tần Đường không thể khẳng định anh ta là người tốt hay người xấu được. Đại khái là nói tốt thì cũng không hẳn mà nói xấu thì cũng không đúng.

.....

Sáng hôm sau, bọn họ vừa dùng xong bữa sáng, đại biểu của các thôn dân đều đã tập hợp lại đây, phần lớn là người trung niên, còn có mấy người già tầm 5, 60 tuổi. Nhưng phần lớn người lớn tuổi ở đây đều làm công việc tay chân quanh năm, làn da tay thô sạm khô nứt, móng tay đều bị nhuộm đen, vừa nhìn là biết quá nửa đời phải sống vất vả.

Đàn ông trẻ tuổi cường tráng trong thôn không nhiều lắm, phần lớn mọi người đều ra ngoài làm việc, một năm cũng chỉ về được vài lần.

Nhóm người mặt mũi ai nấy đều tràn ngập vui vẻ, như là Tết vậy.

Tường Xuyên thuận thực trèo lên nóc xe tải, kéo tấm bạt phủ xuống, Tiểu Thành cũng trèo lên cùng, mọi người cùng nhau dỡ hàng phân phát cho mọi người.

Hôm nay Tần Đường mặc một cái váy màu điều, theo phong cách dân tộc, phối cùng một chiếc áo choàng mưa ở Vân Nam.

Mắt cá chân tinh tế trắng nõn lộ ra ngoài trong nắng sớm, trắng như sữa vậy.

Có người lén lút nhìn cô, không để ý liền vấp một cái, đau đến nhăn nhó mặt mày.

Tường Xuyên ở trên nóc xe, ngồi xuống liền có cảm giác đình thiên lập địa, anh nhìn Tần Đường từ trên cao xuống: “Tần Đường, lấy giúp tôi chai nước.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Tần Đường đang cầm máy chụp ảnh. Bọn trẻ ở đây rất thích máy ảnh của cô, thường xuyên nhìn vào ống kính, vô cùng thuận lợi cho việc cô chụp ảnh.

Cô hạ máy ảnh xuống, nhìn Tường Xuyên, không mặn không nhạt hỏi: “Anh gọi tôi?”

Tiểu Bạch đứng bên cạnh nhắc: “Anh Tường bảo chị lấy hộ anh ấy chai nước.”

Tần Đường không nhúc nhích.

A Tây ngửa đầu cười: “Để em lấy cho anh.”

A Tây chạy vào nhà cầm một chai nước khoáng ra, nhưng lại không biết đưa cho Tường Xuyên như thế nào. Nóc xe tải rất cao, mà cô ta lại không trèo lên nổi.

Thấy vậy, hai tay Tường Xuyên chống vào thành xe, thả người nhảy xuống, nhận lấy chai nước, vịn ra, ngửa đầu uống mấy ngụm lớn nhưng đôi mắt lại nhìn về phía Tần Đường.

Từ hôm qua trở về, cô liền lơ đãng anh.

Mặc dù ngày thường thì cũng không có thái độ mấy.

Người phụ nữ Tần Đường này, bên ngoài mặc dù rất lạnh nhạt, nhưng bên trong xương tủy lại là một người rất mềm mại và ấm áp.

Tường Xuyên sẽ không nhìn nhầm.

A Tây nhìn Tần Đường, lại nhìn Tường Xuyên, đáy mắt hiện lên một tia cô đơn cùng không cam lòng.

Tiểu Bạch đi tới kéo tay cô ta: “A Tây, chúng ta qua bên kia hỗ trợ sửa sang lại sách vở đi.”

A Tây bị cô kéo đi, có chút không vui nói: “Cậu làm cái gì vậy?!”

Tiểu Bạch biết A Tây có ý với Tường Xuyên, quay lại nhìn cô ta, hạ giọng nói: “A Tây, người đàn ông như anh Tường rất có mị lực, nhưng cậu chỉ là một sinh viên, kém anh ấy chắc cũng phải tầm 10 tuổi... Đương nhiên tuổi tác không phải là vấn đề, chủ yếu là anh ấy..... Đại khái là cậu không giữ được.”

A Tây nhủ thầm nói: “Tớ cũng đâu có muốn biến anh ấy thành của riêng, tớ chỉ là thích anh ấy thôi mà.”

Tiểu Bạch nói: “Tớ không biết phải giải thích với cậu thế nào nhưng tóm lại cậu cứ nghe tớ đi, đừng lún quá sâu.”

Loại chuyện tình cảm này, quan trọng nhất chính là anh tình tới nguyện, người đàn ông như Tường Xuyên, không phải ai cũng có thể khống chế.

Vô cùng hiển nhiên, anh ấy sẽ không thích A Tây.

Tần Đường nâng máy ảnh lên định chụp, khuôn mặt anh tuấn góc cạnh của Tường Xuyên bỗng xuất hiện phóng đại trong khung hình: “Đội một lát nữa tôi với Tiểu Thành sẽ đi hai đường. Cô đi với bên nào?”

Tần Đường buông máy ảnh xuống, hỏi: “Các anh định đi đâu?”

Tường Xuyên trả lời: “Tôi đi núi Dương Quyền.”

Núi Dương Quyền là địa phương nghèo nhất của huyện Giai, đặc biệt thiếu nước sạch.

Vốn dĩ Tần Đường cũng tính toán sẽ đi núi Dương Quyền, nếu bọn họ không nói thì cô cũng sẽ nhờ thôn dân dẫn đi vào cùng, chụp ảnh xong thì về.

“Tôi cũng đi núi Dương Quyền.”

Tường Xuyên uống hết một chai nước, vô cùng tiêu sái ném thẳng vào thùng rác ở góc tường: “Vậy cô chuẩn bị một chút đi, nửa tiếng nữa xuất phát.”

Tần Đường “Ừ” một tiếng.

.....

Chuẩn bị đi, Tường Xuyên vẫn lái chiếc mô tô ngày hôm qua, hai chân chống xuống, hai tay cầm tay lái, hất đầu ra hiệu Tần Đường ngồi phía sau.

Tần Đường chuẩn bị hai chai nước khoáng để trong túi, mang máy ảnh đeo lệch sang một bên, bước tới trèo lên ngồi đằng sau.

Tường Xuyên đưa cho cô mũ bảo hiểm, cô nhận lấy đội vào.

Đúng lúc này A Tây chạy tới: “Anh Tường Xuyên, em cũng muốn đi núi Dương Quyền”

Tường Xuyên hất cằm chỉ về phía xe tải nhỏ chở đầy đồ vật tư đằng sau, đó cũng là xe chở đồ đến núi Dương Quyền, nói: “Cô xem xe tải còn chỗ không, nếu còn thì vào, không thì thôi.”

A Tây nhìn Tần Đường đang ngồi trên xe máy, cắn môi chạy tới chỗ mấy người thôn dân để hỏi.

Xe máy chạy nhanh trên đường núi, bắt đầu vòng vào núi Dương Quyền, địa hình bắt đầu càng ngày càng gập ghềnh, tốc độ xe cũng vì vậy mà ngày một chậm hơn.

Tần Đường thấp bé nhẹ cân, xe chạy xóc nảy khiến cô không ngừng bị xóc nảy theo trên chỗ ngồi, đi được một đoạn đường, cả người đã bị xóc đến không còn lành lặn, đặc biệt là mông, đã đau lại không ngừng bị ma sát, như là bị người ta đánh mấy chục gậy vậy.

Tường Xuyên vóc người cao to, lại là đàn ông, đương nhiên sẽ không hiểu được nỗi khổ của cô, chỉ là bộ ngực mềm mại của phụ nữ theo thân thể cô xóc lên nảy xuống không ngừng cọ lên lưng anh, khiến cả thân hình anh cứng đờ.

Một lát sau, anh cuối cùng không chịu được, nói: “Tần Đường, cô đừng lộn xộn nữa.”

Tần Đường bị xóc đến mức sắp ói ra: “Tôi không có lộn xộn, anh chậm lại một chút đi.”

Tường Xuyên mỉm môi, nghiêng đầu nhìn cô: “Vậy cô ngồi thẳng dậy đi.”

Tần Đường im lặng mất vài giây, tình hình hiện tại có thể cô cho phép muốn ngồi thẳng là ngồi thẳng được sao?? Lại đi qua một đoạn đường xóc nảy, thân thể theo quán tính lao về phía trước, hai khối mềm mại trước ngực một lần nữa đập thẳng vào tấm lưng kiên cố của Tường Xuyên.

Trong nháy mắt, cô đột nhiên hiểu được Tường Xuyên đang ám chỉ điều gì, mặt soát cái đỏ bừng.

Qua vài giây, cô nói: “Anh dừng xe.”

Tường Xuyên nghiêng đầu nhìn cô: “Làm gì?”

“Dừng xe.”

Tường Xuyên dường như suy nghĩ trong chốc lát, sau đó liền giảm tốc độ dừng xe lại.

Tần Đường túm lấy góc áo anh trèo xuống xe, “Anh cũng xuống đi.”

Tường Xuyên không biết cô định làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời trèo xuống xe, vô cùng hứng thú nhìn cô.

Tần Đường sai bước ngồi lên vị trí của Tường Xuyên, sau đó quay lại nhìn anh: “Lên đi!”

Tường Xuyên nhướn mày, vẻ mặt khó tin nhìn cô: “Cô đèo?”

Cô nói: “Lên thì biết!”

Nếu là người bình thường nghe được lời nói như thế này thì một sẽ lập tức khai triển công phu mắng người, hai là từ chối ngồi lên.

Nhưng Tường Xuyên lại vô cùng vui vẻ mà đồng ý, đôi chân dài khoát một cái liền ngồi lên yên sau, vóc người cao lớn ngồi đằng sau hơi nghiêng người về phía trước liền như ôm trọn Tần Đường vào lòng.

Tần Đường dáng vẻ vô cùng nghiêm túc, hơi vút tay ga, chiếc xe liền vững vàng tiến về phía trước.

Tường Xuyên cười thành tiếng: “Học từ bao giờ vậy?”

Tần Đường: “Liên quan gì đến anh.”

Chộc giận cô một chút, cô liền như con nhím vậy, xù hết cả gai nhọn ra.

Tường Xuyên không hề để ý, tầm mắt dừng lại ở gương mặt và vành tai đỏ rực kia, ghé sát vào tai cô nói: “Cô đỏ mặt gì chứ?”

Tần Đường mặt lại càng nóng hơn, mỉm môi: “Nắng quá.”

Tường Xuyên cười nhẹ ra tiếng, không trêu cô nữa, chỉ nói: “Chú ý, phía trước đường không dễ đi.”

Tần Đường biết đi xe máy, là do Trần Kính Sinh dạy. Khi đó anh đưa xe, cô cũng đi theo chơi cùng, chơi nhiều thì quen nên tay lái của cô so với dân chuyên thì hơi kém một chút nhưng kỹ thuật thì đúng là thật không tệ.

Mấy năm không cầm tay ga, không ngờ vừa cầm lại lại là ở cái vùng núi gập ghềnh ở trâu ở gà thế này.

P phía trước xuất hiện một tảng đá to chắn ngang đường, Tần Đường liền hơi ngậy người một chút, mắt thấy sắp đụng trúng, thân thể cao lớn của Tường Xuyên liền sáp lại, bàn tay to lớn nắm lấy tay cô nghiêng tay lái đi, tránh tảng đá trước mặt.

Tần Đường ngẩng đầu nhìn thẳng: “Cảm ơn!”

Tường Xuyên lại ngồi thẳng lại nhưng thân hình vẫn dính sát vào người, giọng nói vang vọng bên tai: “Tập trung một chút.”

Tiểu Bạch ngồi trên xe tải đằng sau có chút hâm mộ nhìn về phía trước: “Không ngờ chị Tần Đường còn biết lái moto, thật là soái!”

Vừa rồi A Tây cũng thấy được mọi chuyện, không biết vì sao bỗng nhiên Tường Xuyên và Tần Đường lại đổi chỗ cho nhau, tất cả mọi người đều cảm thấy kì lạ, một nữ nhiếp ảnh gia xinh đẹp như vậy lại biết lái moto? Tất cả đều chăm chú nhìn về phía hai người họ, A Tây thì âm thầm hy vọng Tần Đường sẽ bị mất mặt, thật không ngờ cô lại thực sự đi được.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng thật sự trông rất soái.

Thân hình cao lớn của Tường Xuyên ngồi phía sau như một tòa núi lớn, gần như che kín hoàn toàn thân thể của Tần Đường, chỉ thấy được một mái tóc dài đen nhánh bị gió thổi bay tán loạn.

Xe máy dừng lại ở trường tiểu học bên ngoài núi Dương Quyển, có hai cô giáo trẻ đang đứng đợi bên ngoài với lũ trẻ.

Cả người Tần Đường đều mỉm cười, xuống xe máy vịn người một lúc mới thấy thoải mái hơn.

Hiển nhiên, đây không phải là lần đầu tiên Tường Xuyên đến đây.

Có hai bé trai chạy tới đứng trước mặt bọn họ, hưng phấn gọi: “Chú Tường!”

Tường Xuyên xuống xe, khom lưng xoa đầu hai đứa bé: “Vẫn còn nhớ chú sao?”

Mấy năm nay anh hơi bận, không đi được nhiều chỗ như vậy, thỉnh thoảng là tài xế xe tải trực tiếp lái xe chở đồ từ nghĩa trang mang tới đây, anh cũng không đi cùng. Lần cuối cùng đến núi Dương Quyển là một năm trước.

“Nhớ ạ, Đông Đông cũng nhớ chú ạ!”

Đứa bé tên Đông Đông ngược nhìn Tần Đường rồi mới nhìn Tường Xuyên:

“Chú Tường, lần này chú ở lại đây bao lâu ạ?”

Tường Xuyên nói: “Một lát nữa phải đi luôn rồi.”

Đông Đông thất vọng hạ bả vai xuống: “Nhanh như vậy sao ạ...”

Lần trước Tường Xuyên tới đây, có ở lại khoảng chừng nửa tháng mới đi. Nửa tháng này anh đóng bàn ghế mới cho bọn chúng, sửa lại bảng viết, lại dẫn mấy đứa nhóc bọn chúng đi chơi, cho nên mấy đứa bé trai bọn chúng đều rất thích Tường Xuyên, vẫn luôn đợi anh tới.

Tường Xuyên vỗ vai Đông Đông, hai cô giáo kia cũng dẫn bọn trẻ còn lại đi tới. Tường Xuyên chỉ vào Tần Đường đứng bên cạnh mình: “Đây là Tần Đường, nhiếp ảnh gia, tới đây muốn chụp vài bức hình của tụi nhỏ, có mang theo chút quà tới.”

Hai cô giáo kia vô cùng cảm kích, Tần Đường cười: “Không có gì, mọi người không cần cảm ơn, đây là công việc của tôi.”

Mấy năm nay cô đi không ít những địa phương nghèo khó, quả thực là vì công việc. Cô muốn mở một triển lãm ảnh về những vùng núi nghèo khó.

Nhưng cũng không hoàn toàn là vì công việc.

Quý An Nhất là do cha mẹ cô thành lập năm cô 3 tuổi, là lập vì cô. Lúc bé cô cùng cha mẹ từng đi qua rất nhiều vùng nghèo khó, gặp không ít những đứa trẻ không giống mình. Bọn họ nghèo khó từ nhỏ, cảm thấy hạnh phúc chính là ngày nào cũng có thể ăn no, sắc mặt bọn họ vàng vọt khô như sếp, nhưng ánh mắt lại vô cùng thuần phác sạch sẽ, nụ cười sáng lạn đơn thuần, trông vô cùng đẹp dễ.

Bọn họ vẫn cứ bản cùng như vậy, nếu không có người giúp đỡ, rất có thể cả đời này bọn họ sẽ bị vây ở vùng núi này.

Chuyện này, cha mẹ cô đã làm hơn hai mươi năm, suýt chút nữa thì bị hủy trong tay cô.

“Chị ơi...”

Một cô bé khuôn mặt đỏ hồng, mang đậm đặc trưng của vùng cao nguyên, chạy tới kéo tay cô, ngửa đầu tặng cho cô một nụ cười sáng lạn.

Tần Đường cúi đầu xoa đầu cô, dịu dàng hỏi: “Em tên là gì?”

Cô bé đáp: “Em tên là Nguyệt Nguyệt ạ.”

Tần Đường cười: “Tên thật thì sao?”

Cô bé xấu hổ, vài giây sau mới nói tiếp: “Triệu Nguyệt Lượng ạ.”

Tần Đường nghĩ, chắc là cô bé đã bị lũ trẻ lừa cái tên này ra đùa chọc nhiều lần đây.

“Tên của em nghe rất êm tai.”

Ánh mắt cô bé lập tức sáng lên: “Thật ạ?”

Tần Đường gật đầu: “Thật.”

Nguyệt Nguyệt vô cùng vui vẻ chạy đi, một lát sau lại quay lại, chỉ vào váy cô nói: “Chị ơi, váy của chị rất đẹp. Là bộ váy đẹp nhất mà em từng thấy luôn đây ạ!”

Tần Đường cúi đầu nhìn làn váy đỏ rực của mình, ngẩng đầu lên liền thấy Tường Xuyên đang ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Xe tải cũng vừa vận đến nơi, A Tây và Tiểu Bạch từ trên xe nhảy xuống. Tiểu Bạch lắc lắc móng: “Ôi mẹ ơi, xóc chết tớ mất thôi!”

A Tây cũng vẻ mặt đau khổ nói: “Khớp xương của tớ cũng sắp long ra từng khúc rồi.”

Tần Đường đi đến trước mặt Tường Xuyên, hỏi: “Có chuyện gì?”

Tường Xuyên nói: “Hôm nay là đại thọ 80 tuổi của bà nội Nguyệt Nguyệt. Lúc này ba Nguyệt Nguyệt có tới đây hỏi tôi, một lát nữa có thể nhờ cô chụp cho gia đình anh ấy một tấm ảnh được không.”

Tần Đường sáng khoái đáp ứng.

Tường Xuyên gật đầu, “Cô không cần vội, lát nữa tôi qua đó với cô.”

Tần Đường cúi đầu kiểm tra máy ảnh, “Ừ” một tiếng.

Mọi người bắt đầu bận rộn, Tần Xuyên và người dân đỡ đồ vật xuống xe, bọn trẻ vây quanh hộ hỗ trợ vận chuyển, chỉ có Nguyệt Nguyệt vẫn luôn đưa mắt nhìn về phía cô.

Tần Đường đi đến trước mặt cô bé: “Chị có thể chụp một tấm ảnh của em không?”

Nguyệt Nguyệt gật đầu: “Được ạ!”

Tần Đường bảo cô bé đứng bên cạnh chiếc xe tải đã loang lổ gỉ sắt, sau đó đi ra xa một chút, giờ máy ảnh lên hướng về phía cô bé:

“Nguyệt Nguyệt, em cười lên một chút, như bình thường em cười ấy.”

Tiểu cô nương nghe lời cong cong khóe miệng, để lộ ra một hàm răng không chỉnh tề.

Trên xe tải, A Tây đứng ở tên, dọn ván gỗ đưa cho Tiểu Bạch: “Nhanh lên một chút, nặng quá đi!”

Tiểu Bạch vội vàng đi qua đỡ lấy, “Đã bảo cậu đừng có thể hiện rồi mà, mau xuống đi, cẩn thận gây chuyện.”

Tần Đường đi qua, đưa hình cho Nguyệt Nguyệt xem.

Từ trên xe tải bỗng truyền đến hai tiếng kêu sợ hãi...

A Tây: “A.....”

Tiểu Bạch cũng hoảng sợ nhìn tám ván gỗ tuột khỏi tay hai người rơi xuống, hướng thẳng trên đầu Nguyệt Nguyệt và Tần Đường đứng bên dưới: “A..... chị Tần Đường!!!”

Tần Đường ngẩng đầu lên nhìn, còn không kịp kinh hãi, liền theo phản xạ ôm lấy Nguyệt Nguyệt bên cạnh muốn tránh sang một bên.

Nhưng vẫn không kịp.....

Tám ván gỗ nặng nề rơi xuống, tiếng hét thê thảm của cô bé vang vọng khắp sơn thôn yên ả.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tiếng kêu thảm thiết của Nguyệt Nguyệt dần biến thành tiếng khóc nức nở, khiến người ta nghe mà cảm thấy đau lòng.

Tần Đường ôm Nguyệt Nguyệt ngã ngồi dưới đất, hoảng hốt nhìn dòng máu đỏ ghê người chảy ra từ gáy Nguyệt Nguyệt, nhiệt độ của máu truyền đến tay cô khiến tay cô mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch.

Tường Xuyên từ trong phòng học lao ra, thấy vậy liền ôm lấy Nguyệt Nguyệt trong lòng Tần Đường, đồng thời kéo cô đứng dậy, trầm giọng hỏi: “Cô có sao không?”

Mặc dù ngón tay đang đau đến tê dại, nhưng Tần Đường vẫn lắc đầu, giọng nức nủn: “Tôi không sao.”

Tường Xuyên không nhiều lời, ôm Nguyệt Nguyệt đi về phía xe máy của mình: “Tôi đưa cô bé đi bệnh viện.”

Tần Đường hít sâu một hơi, sau đó lập tức đi theo: “Tôi đi với anh.”

Tường Xuyên liếc nhìn cô một cái, đưa Nguyệt Nguyệt cho Tần Đường: “Lên xe.”

Tần Đường cởi áo khoác của mình xuống, bịt lên miệng vết thương của Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt vẫn khóc nức nở, cô liền nhỏ giọng an ủi: “Nguyệt Nguyệt không sợ, bây giờ chúng ta đi gặp bác sĩ nhé. Em sẽ không sao đâu.”

Sắc mặt A Tây trắng bệch, chân mềm nhũn, ngồi ở trên nóc xe tải, cúi đầu nhìn về phía tấm ván gỗ, chỗ đinh nhọn nhô ra vẫn còn dính vết máu, vô cùng chói mắt.

Không biết cô bé kia có làm sao không. ...

Còn có thể khóc to đến như vậy, chắc sẽ không sao đâu nhỉ?

Tiểu Bạch cũng bị dọa không nhẹ, kéo cô xuống: “Chúng ta cũng đi xem một chút đi.”

A Tây nghe vậy mới vội vàng hỏi: “Cô bé kia không sao chứ?”

Tiểu Bạch vừa kéo cô ta đi vừa nói: “Tôi không biết.”

Tấm gỗ kia qua nặng nên Tiểu Bạch còn chưa có cảm giác A Tây đã buông tay nên mới rơi xuống như vậy.

A Tây cầm lấy tay Tiểu Bạch, nhìn cô nói: “Tiểu Bạch, lúc này lỗi không phải của một mình tôi...”

Tiểu Bạch ngẩn ra, giống như tới tận giây phút này mới nhìn rõ con người của A Tây.

Lúc này điều nên được ưu tiên hàng đầu không phải nên là tình hình của Nguyệt Nguyệt sao? Chứ không phải là lúc tranh cãi đây là lỗi của ai, trách nhiệm của ai.

Tiểu Bạch nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt nói: “Ừ, tôi cũng có một phần trách nhiệm.”

Tường Xuyên nhìn miệng vết thương của Nguyệt Nguyệt, cũng không quá sâu.

Tần Đường che lại miệng vết thương, “Đi nhanh lên.”

Tiểu Bạch chạy đến: “Anh Tường, em cũng muốn đi với hai người.”

Tường Xuyên lạnh mặt nhìn cô ta: “Không cần.”

Xe máy chạy nhanh trên đường núi, rời khỏi núi Dương Quyền, đi nhanh về phía trước.

Lúc Nguyệt Nguyệt ở bệnh viện huyện Giai khâu miệng vết thương, Tường Xuyên gọi điện thoại cho Tiểu Thành, bảo cậu ta đến núi Dương Quyền giải quyết mọi chuyện: “Nhân tiện bảo với cha mẹ Nguyệt Nguyệt là bọn họ không cần lo lắng, cô bé không sao cả, mấy ngày nữa anh sẽ đưa cô bé về.”

Tiểu Thành hỏi: “Vậy còn A Tây với Tiểu Bạch thì sao?”

Tường Xuyên lạnh giọng nói: “Bảo bọn họ từ đâu đến thì tự quay về chỗ đó đi. ....”

.....

Lúc Tần Đường từ trong phòng bệnh ra thì thấy Tường Xuyên đang đứng ở cuối hành lang gọi điện thoại. Nguyệt Nguyệt bị tiêm thuốc mê nên đã sớm ngủ mê man, hiện giờ bác sĩ vẫn còn đang ở trong khâu vết thương cho cô bé.

Cô đi tới.

Tường Xuyên cúp máy, quay người lại liền đụng phải ánh nhìn của cô, anh cúi đầu, nhìn xuống vết máu trong tay cô: “Cô còn chưa đi rửa tay sao?”

Tần Đường lúc này mới nhớ ra hơi hơi động động ngón tay đã sớm đau đến tê cứng: “Bây giờ đi rửa đây.”

Nhưng cô vừa mới quay người đi thì liền bị người đằng sau nắm lấy cổ tay xoay lại, Tường Xuyên cúi đầu nhìn ngón tay cô. Cả ngón trỏ và ngón áp út đều bị thương, nhất là ngón trỏ, bị định chọc phải thủng một lỗ to, vết máu đã sớm khô, cả ngón tay sưng phồng lên. Anh ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đen như mực: “Bị thương sao không nói?”

Tần Đường rút tay lại giấu ra đằng sau: “Chỉ là vết thương nhỏ, vết thương ở trên đầu của Nguyệt Nguyệt mới nghiêm trọng.”

Tường Xuyên liếc nhìn cô, dặt tay cô đi về phía trước: “Đi tìm y tá xử lý vết thương đi.”

Y tá giúp Tần Đường xử lý vết thương, Tường Xuyên đứng dựa ở cửa nhìn vào, ánh mắt rơi trên bàn tay cô, trừ hai ngón tay bị thương nên vừa sưng vừa

đỏ, các ngón tay còn lại đều thon dài, trắng nõn.

Lúc Tần Đường xử lý xong vết thương quay đầu lại nhìn thì Tường Xuyên đã sớm rời đi.

Quay về phòng bệnh của Nguyệt Nguyệt thì thấy Tường Xuyên đã sớm ở đó, đang ngồi trên ghế dựa cạnh giường. Tần Đường đi tới: “Tôi muốn mang Nguyệt Nguyệt lên Du Lâm để kiểm tra lại, xem nào có bị tổn thương không?”

Thiệt bị y tế trong huyện đương nhiên không thể so với thành phố. Nguyệt Nguyệt mới 8, 9 tuổi, bị đụng mạnh như vậy, chỉ xử lý vết thương bên ngoài thôi là không được, chẳng may bị chấn động não, hoặc bên trong có máu tụ máu bầm gì đó thì sao? Sẽ để lại di chứng mất.

Nghe cô giải thích cặn kẽ, Tường Xuyên nhìn cô: “Nghiêm trọng đến vậy sao?”

Tần Đường nói: “Cũng không đến mức í. Nhưng kiểm tra là cần thiết.”

Vốn dĩ Tường Xuyên muốn nói, trẻ con trên núi không có yếu ớt như vậy, trước đây anh cũng ngã chỗ nọ, đập chỗ kia không biết bao nhiêu lần, miệng vết thương so với vết thương này thì chỉ có hơn chứ không có kém... nhưng lời nói ra đến cửa miệng, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô liền hiểu, lời nói của cô chỉ mang tính chất thông báo, không mang tính chất thương lượng nên chỉ nghiêng đầu qua một bên, đáp: “Tùy cô.”

Cô gái này đôi khi thật là cố chấp.

Vốn kế hoạch là tối nay sẽ trở lại Tây An, nhưng bây giờ thì khẳng định không thể quay về rồi.

Tiểu Thành và Từ Bằng ở lại núi Dương Quyền giải quyết mọi chuyện, cha mẹ Nguyệt Nguyệt thì cứ khẳng khẳng muốn lên thị trấn thăm con, Tiểu Thành khuyên cả nửa ngày bọn họ mới chịu ở lại, đợi đến hôm sau theo chân bọn Tiểu Thành lên huyện Giai tự họp với Tường Xuyên.

Tiểu Bạch đi theo đằng sau Tiểu Thành, về mặt bất an nhìn về phía Tường Xuyên.

Ngày hôm qua Tiểu Thành đã chuyển lời của Tường Xuyên cho bọn họ, là đến từ đâu thì trở lại chỗ đó.

Lúc mới đến đây quả thực cô muốn trở về, nhưng hiện tại đã đến tận đây, nhìn thấy bọn trẻ kia, cô liền thật lòng muốn ở lại, hy vọng kì nghỉ hè này có thể theo chân bọn họ. Tiểu Bạch nhìn Tường Xuyên, thấp giọng khẩn cầu:

“Anh Tường, có thể để bọn em tiếp tục ở lại không, chuyện này là bọn em sai, bọn em thật sự không cố ý... Tiền thuốc của Nguyệt Nguyệt, em sẽ chịu tất...”

Tường Xuyên: “Cô có tiền sao?”

Tiểu Bạch xấu hổ: “Bây giờ thì không có nhưng hai tháng nữa khi bắt đầu khai giảng thì có.”

Tường Xuyên: “Tiền sinh hoạt phí?”

“Bỏ đi, mấy người không thích hợp ở đây.”

Tường Xuyên nói xong liền sai bước rời đi, A Tây vốn đứng cách xa vài mét không dám lại gần, thấy vậy liền chạy đến trước mặt anh.

“Anh Tường, đợi một chút!”

Ánh mắt Tường Xuyên vừa thâm trầm lại lạnh lẽo khiến cô ta bất giác lùi về sau vài bước, thấp giọng nói: “Em thật sự không cố ý... Tấm gỗ kia quá nặng, em giữ không nổi nên liền buông lỏng tay. Em thật sự không cố ý. Anh Tường, anh cho em ở lại đi.”

Tường Xuyên nói: “Sau khi đưa cô về Tây An thì cô hãy đi đi.”

Sau đó quay lại nhìn Tiểu Bạch và Từ Bằng: “Còn hai người, nếu muốn ở lại, thì có thể.”

Tiểu Bạch vô cùng vui mừng nói: “Cảm ơn anh Tường!”

Từ Bằng cũng không muốn rời đi, không bị tội liên đới, đương nhiên cũng vô cùng vui vẻ.

Chỉ có A Tây đứng cúi đầu cắn môi, khó chịu không lên tiếng, nước mắt nhanh chóng rút xuống mũi chân.

Tần Đường ở trong phòng bệnh chăm sóc Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt mặc quần áo bệnh nhân, khuôn mặt vốn đỏ hồng nay có trắng bệch, nhưng cô bé rất ngoan, tỉnh dậy liền không khóc nữa, thấy Tần Đường đã thay chiếc váy khác, lại cong mắt khen đẹp.

Dường như cô bé rất thích váy.

Tần Đường vuốt tóc cô bé: “Ngày mai chị sẽ mua cho em một chiếc váy mới được không?”

Ánh mắt Nguyệt Nguyệt lập tức sáng lên, nhưng rất nhanh liền lác đàu: “Không cần đâu ạ, em vẫn có đủ quần áo mặc mà.”

Tần Đường cười: “Quần áo là quần áo, mà váy là váy nha.”

Nguyệt Nguyệt nghe vậy liền như rơi vào sương mù: “Đều là mặc trên người cả mà cũng không giống nhau sao?”

“Đương nhiên là không giống rồi, váy chính là xinh đẹp hơn rất là nhiều nha.” Tần Đường trêu bé.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Tiểu Bạch và A Tây đứng ở cửa, Tiểu Bạch nhìn Tần Đường: “Chị Tần Đường, bọn em đến thăm Nguyệt Nguyệt.”

Tần Đường nhìn hai người, không nặn không nhặt nói: “Thăm đi.”

Tiểu Bạch đi đến trước giường bệnh, dịu dàng nói: “Nguyệt Nguyệt còn đau không?”

Nguyệt Nguyệt vô cùng thành thực gật đầu: “Đau ạ.”

Kì thật cô bé cũng không biết tại sao mình lại bị như vậy nữa.

Tiểu Bạch rất áy náy, xoa mặt cô bé: “Thật xin lỗi, là chị không cẩn thận...”

A Tây đứng đằng sau, cũng nói theo: “Cả chị nữa, xin lỗi nha em gái...”

Tần Đường cúi đầu kiểm tra máy ảnh, ngày hôm qua ống kính bị đụng, có một vết xước rất rõ ràng. Cô nhìn mà mày nhíu chặt, vết xước trên ống kia giống như là cào một cái vào lòng cô vậy, đau lòng chết đi được.

Tiểu Bạch thấy tay Tần Đường có hai ngón bị quần băng trắng xóa béo ú lên, liền hỏi:

“Chị Tần Đường, chị cũng bị thương sao?”

Tiểu Bạch lại kéo tay A Tây: “Bọn em xin lỗi.”

Tần Đường ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng về phía A Tây.

A Tây cắn môi: “Rất xin lỗi, hôm qua do em không cẩn thận.”

Tần Đường nhìn cô ta vài giây, nói: “Được, tôi tha thứ cho cô.”

A Tây sững sốt, lập tức nói: “Vậy chị có thể giúp em cầu xin anh Tường không? Tiểu Bạch và Từ Bằng đều có thể ở lại, em cũng không muốn rời đi...”

Tần Đường nói: “Việc này cô tự đi nói với Tường Xuyên đi, chuyện của nghĩa trạm, tôi không quản được.”

.....

Ăn cơm tối xong, Tường Xuyên xách theo hộp đồ ăn: “Mọi người trở về nghỉ ngơi sớm đi, tôi trở lại bệnh viện.”

Tần Đường không hề có ý định trở về mà đi về phía trước.

Tường Xuyên gọi cô lại: “Cô đi đâu đó?”

Tần Đường quay đầu lại: “Tôi đi dạo một lát, lát nữa quay lại bệnh viện với Nguyệt Nguyệt.”

Lúc này đi ngang qua cửa hàng bán quần áo cho trẻ em cô có thấy một chiếc váy rất đẹp, cô muốn quay lại để mua nó.

Tường Xuyên nhìn cô, nói: “Được rồi. Đừng đi quá xa.”

Tần Đường không trả lời, xoay người rời đi. Nhưng khi cô đến nơi thì cửa hàng lại đóng cửa, bên ngoài treo tấm bảng:

“Chủ quán có việc gấp phải về nhà, có việc liên lạc tới số 13XXXXXXXXX”

Cô có chút thất vọng, đứng ở trước cửa tiệm nhìn xung quanh một chút, không biết nên đứng đây đợi chủ tiệm quay lại hay là gọi điện thoại.

Suy nghĩ vài giây, cô quyết định sẽ gọi điện cho chủ tiệm.

Chủ tiệm bắt máy, vô cùng áy náy nói: “Thật xin lỗi, con tôi sốt cao, tôi phải trở về chăm sóc nó. Ngày mai cô quay lại được không? Tôi mở cửa lúc 10h sáng.”

Tần Đường nói: “Được.”

Ngày mai cô sẽ không tới.

Tường Xuyên nói 8h sáng mai sẽ đi Du Lâm.

Tần Đường ở trên đường đi dạo một lúc, lúc đi qua một cái ngân hàng mới nhớ ra tiền mặt trong người không còn bao nhiêu nên liền xoay người đi vào.

Cô vừa mới đem tiền cất vào trong túi thì điện thoại liền vang lên.

Tường Xuyên hỏi: “Cô đang ở đâu?”

Tần Đường quay đầu nhìn một vòng: “Làm sao?”

Tường Xuyên nói: “Nguyệt Nguyệt ăn cơm xong nói buổi tối cô sẽ tới thăm nó à?”

Nguyệt Nguyệt nằm trên giường bệnh nhất quyết không chịu ngủ, nói chị gái xinh đẹp sẽ tới thăm mình.

Tần Đường nói: “Ừ, đợi một lát nữa tôi sẽ qua.”

Cô vốn muốn mua váy rồi mang qua, nhưng đến giờ thì vẫn không mua được váy.

Cô đi lên vài bước nữa liền thấy ở chỗ ngoặt đầu ngõ có một cửa hàng bán quần áo trẻ em, đi đến nơi liền ngừng đầu nhìn địa chỉ rồi nói vào điện thoại: “Tôi đang ở cửa hàng quần áo trẻ em ở đầu ngõ, đi dạo xong sẽ qua.”

Tường Xuyên không mấy quen thuộc với huyện Giai, nhưng tên con ngõ kia thì nghe rất quen tai.

Anh đứng lên, nói với Nguyệt Nguyệt: “Cháu đi ngủ trước đi. Chú ra ngoài một lát rồi sẽ trở lại với cháu ngay.”

Nguyệt Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ.”

Ra khỏi bệnh viện, Tường Xuyên đi về phía bên phải tầm 10' liền nhìn thấy con ngõ mà Tần Đường nói.

Anh nhìn xung quanh một lát, sau đó ánh mắt liền tập trung vào bên trong cửa hàng quần áo kia.

Tần Đường cầm hai chiếc váy đi về phía chiếc gương phía đối diện, vô cùng nghiêm túc lựa chọn, sau đó quay người nói với chủ tiệm điều gì đó, hai người liền xoay người đi vào.

Tường Xuyên cong môi cười, đi tới cửa hàng đối diện mua bao thuốc.

Anh dựa vào tủ quầy bằng kính ở bên ngoài, thuận thực bóc bao nilong ra, rút một điều thuốc, nhưng mò mẫm hồi lâu lại không thấy bật lửa.

“Ông chủ, cho một cái bật lửa luôn nhé.” Anh vừa nói vừa đặt thêm mấy tờ tiền lên mặt quầy.

Ban đêm gió lớn, trên trần cũng không quá náo nhiệt, không ít cửa hàng đã bắt đầu dọn hàng đóng cửa.

Tường Xuyên nhanh nhẹn châm thuốc, khuỷu tay chống lên mặt quầy, nhả ra vài vòng khói thuốc, cùng ông chủ tán gẫu vài câu, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về cửa hàng quần áo trẻ em đối diện.

Tần Đường mua cho Nguyệt Nguyệt hai chiếc váy, trả tiền xong liền đẩy cửa kính bước ra ngoài. Nhưng vừa mới bước ra, một bóng đen liền lao tới, lấy tốc độ cực nhanh giật lấy chiếc túi trên vai cô.

Người kia sức lực rất lớn, Tần Đường không phòng bị, túi bị kéo trượt xuống bả vai, mắc ở trên tay. Thấy thế cô liền nhanh chóng kéo lại túi xách. Người kia thấy vậy đầu tiên là sững sờ, sau đó lại dùng sức kéo tiếp.

Đầu ngón tay Tần Đường đau đến tê dại, vừa buông lỏng một chút, túi liền rời khỏi tay, Tần Đường theo quán tính bị kéo về phía trước vài bước.

Sự việc xảy ra chỉ trong một phút.

Bà chủ tiệm quần áo đứng ở bên trong thấy một màn này liền kinh hãi hô lên: “Cướp!!!!”

Nhưng người kia đã sớm cầm túi chạy trốn vào con ngõ nhỏ gần đó.

Tần Đường không chút do dự, nhắc chân đuổi theo.

Tường Xuyên vừa mới hút xong điều thuốc, vừa định đập tàn thuốc thì nghe ông chủ nói: “Khốn nạn, bên kia có người ăn cướp kia.”

Tường Xuyên ngừng đầu nhìn liền thấy Tần Đường thân hình mảnh mai đang liều mình chạy vào một con ngõ nhỏ, đằng trước là một người đàn ông ôm túi xách cũng đang chạy thục mạng.

Tường Xuyên liền mạnh mẽ ném tàn thuốc trong tay đi, nhanh chóng đuổi theo, trong nháy mắt đã xông qua đường cái tiến về con ngõ kia, tốc độ nhanh đến mức khiến ông chủ tiệm phải há hốc mồm.

Tần Đường nhanh chóng đuổi kịp, vuron tay ra, vừa chạm tới vạt áo người đàn ông thì liền cảm thấy từ phía sau một trận gió vụt qua, sau đó một bóng đen nhanh chóng vượt lên cô, dùng một tay liền khống chế được cổ tay tên cướp, lên gối, hất mạnh tên cướp xuống đất “Ruỳnh” một tiếng mà chỉ nghe thôi cũng thấy đau.

Tường Xuyên đôi tay giữ lấy tên cướp, tay kia giật lấy túi xách ném cho Tần Đường, sau đó mới chậm rãi đứng dậy, chân dẫm lên lưng tên cướp.

Tần Đường bắt lấy túi xách, nhìn tên cướp nằm dưới đất đang rên rĩ một cách thống khổ, hỏi: “Phải làm gì với hắn bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

“Đại ca, tha cho em đi mà! Cái gì em cũng chưa lấy được mà... Em hứa sẽ không bao giờ tái phạm nữa mà...”

Tên cướp giãy dụa dưới chân Tường Xuyên, mặt bị áp xuống đất nhưng vẫn đang không ngừng cố gắng ngẩng đầu để nhìn rõ đối phương.

Chân Tường Xuyên dùng thêm chút sức, tên cướp liền thực sự không ngóc đầu lên được, sau đó liền khom lưng cúi người soát túi của tên cướp, lấy ra được hai cái điện thoại và hai cái ví tiền. Anh cúi người, phân nửa trọng lượng dồn cả lên người tên cướp, cầm lấy ví tiền gõ gõ đầu hắn: “Cái gì cũng chưa lấy được ư?”

Tang chứng vật chứng đủ cả, tên cướp nhất thời không phản bác được câu nào nữa.

Tần Đường đã rút điện thoại của mình ra: “Tôi đang ở giao lộ XXX, ở đây có một tên cướp... À vâng, người đã bắt được rồi.”

Tường Xuyên ngẩng đầu nhìn cô, không tiếng động cười.

Tên cướp thấy Tần Đường báo cảnh sát, không ngừng giãy dụa, cầu xin tha thứ.

Tường Xuyên dẫm chân mạnh hơn một chút: “Ngoan ngoan đi!”

Cảnh sát tới rất nhanh, Tường Xuyên xách tên cướp lên giao cho cảnh sát, giải thích tình huống một cách đơn giản, sau đó cảnh sát liền dẫn người đi.

Tên cướp kia lúc bị dẫn đi còn quay đầu lại trừng bọn họ một cái, ánh mắt tràn ngập phẫn nộ...

Tần Đường đột nhiên nhìn lại thẳng vào mắt hắn ta, đó là một gương mặt khá trẻ, hắn ta thấy vậy bỗng nhiên thu lại ánh mắt phẫn hận...

Tần Đường thấy vậy thì cảm thấy có chút quái dị, nhưng lại không nói rõ được quái dị ở chỗ nào.

Tần Đường đi về phía Tường Xuyên, nói: “Cảm ơn. Nhưng lúc này nếu không có anh thì tôi cũng sẽ tóm được hắn ta.”

Hai người mặt đối mặt vài giây, Tường Xuyên chợt nhớ tới đáng vẻ chạy thực mạng như điên của cô, cảm thấy có chút buồn cười, nói: “Sao cô không gọi người tới giúp?”

Tần Đường nói: “Hắn ta chạy nhanh như vậy, gọi người tới không kịp.”

Tường Xuyên hỏi: “Vậy người quan trọng hay là túi quan trọng hơn? Nhờ may gặp phải người có thủ đoạn độc ác, cô có nghĩ tới hậu quả không?”

“Không.”

Tường Xuyên nhìn cô, đôi mắt đen láy, đại khái là hoàn toàn bó tay với cô rồi.

Tần Đường: “Trong túi có thẻ căn cước, còn có thẻ nhớ ví tiền và mấy đồ linh tinh khác...” Mấy thứ này đối với cô rất quan trọng, không thể mất được.

Rất nhiều quyết định chỉ là trong tích tắc, thậm chí đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ kĩ càng thì thân thể đã hành động rồi.

Tường Xuyên vẫn nhìn cô chằm chằm, bỗng nhiên bật cười: “Đôi khi tôi thật không thể nào hiểu nổi cô gái như cô.”

Thời điểm cần nhu mì mềm mại thì không nhu mì mềm mại, thời điểm không cần thì lại như một con thiêu thân liều mạng xông về phía trước.

“....” Tần Đường lườm anh ta: “Ai cần anh hiểu.”

Tường Xuyên: “.....”

Đúng là không cần thật, mấy hôm nữa là cô trở về rồi.

Cô không thuộc về nơi này.

Tường Xuyên im lặng nhìn cô trong chốc lát, rồi nói: “Cô ở đây, tôi phải phụ trách an toàn của cô.”

Tần Đường: “Nên?”

Tường Xuyên đi đằng trước: “Nên cô phải nghe lời tôi.”

Tần Đường đi theo sau, đây là lần thứ hai anh ta nói những lời này. Lần đầu tiên là khi cô gặp Triệu Kiến Hòa. Người đàn ông tên Tường Xuyên này hoàn toàn không giống với những người phụ trách tình nguyện mà cô đã từng gặp. Bình thường, người có tiền chính là ông chủ, nên bọn họ vẫn luôn đối xử với cô vô cùng khách khí, chỉ có người đàn ông này là vẫn luôn tỏ ra cường thế, trước sau như một.

Cô đột nhiên hỏi: “Vì sao Triệu Kiến Hòa lại muốn tìm anh gây rắc rối?”

Tường Xuyên nhướn mày: “Cô muốn biết?”

Tần Đường: “Nếu anh không nói cũng không sao.”

Lần trước nghe Triệu Kiến Hòa nói cái gì mà bỏ tù, hơn nữa trên lưng anh ta còn có vết chém, thật dễ khiến người ta tưởng tượng linh tinh.

“Hắc bạch? Vì tiền? Vì lợi? Hay vì phụ nữ?”

Cũng chỉ có mấy lí do này là có khả năng nhất mà thôi.

Tường Xuyên nói: “Có lẽ là vì tiền, vì lợi đi.”

Tần Đường nhìn anh, nhưng Tường Xuyên không nói tiếp, mà cô cũng không hỏi nữa.

Lúc hai người đến bệnh viện thì Nguyệt Nguyệt đã ngủ rồi.

Tần Đường để váy bên cạnh gối của cô bé.

Tường Xuyên thấy ngón tay cô lại rỉ máu, máu thấm qua cả lớp gạc liền nói: “Cô đi tìm y tá xử lí lại vết thương một chút đi.”

Lúc này giành giật với tên cướp, cái túi bị kéo đi kéo lại, băng gạc đã sớm lỏng ra, vết máu thấm ra loang lổ, đau đến chết lặng nên Tần Đường rất nghe lời, ra ngoài tìm y tá để băng bó lại.”

Máu khô dính vào bông băng, dính liền cả vào da thịt, lúc tách ra vô cùng đau đớn, nhưng Tần Đường chỉ cau mày, không hề hé răng.

Y tá nói: “Bông băng dính cả vào vết thương rồi, lúc lấy ra sẽ rất đau, cô cố chịu một chút nhé....”

Tường Xuyên dựa người vào khung cửa, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô, nói: “Đau thì cứ kêu ra tiếng, không ai cười cô đâu.”

Y tá cong miệng cười, trên tay dùng sức giật mạnh.

Tần Đường: “A.....”

Cô theo bản năng ngược đầu nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, quả thực anh không hề cười cô.

Trở lại khách sạn, Tiểu Bạch và A Tây đang đứng ở cửa phòng của Tường Xuyên, thấy bọn họ cùng nhau trở về đầu tiên là ngẩn người, sau đó Tiểu Bạch phản ứng nhanh, kéo A Tây tiến lên phía trước: “Anh Tường, chị Tần Đường, hai người về rồi.”

Tường Xuyên: “Có chuyện gì?”

Tiểu Bạch kéo kéo tay áo A Tây, A Tây cắn môi dưới, tỏ vẻ đáng thương nói: “Anh Tường, anh cho em một cơ hội đi.”

Tần Đường nhìn thoáng qua, sau đó quay người về phòng trước.

Phòng cô ngay đối diện phòng của Tường Xuyên, mà hiệu quả cách âm của khách sạn ở đây hiển nhiên không tốt, cô đóng cửa rồi vẫn nghe được tiếng trò chuyện ở bên ngoài.

A Tây nói: “Em thực sự là không cố ý, chỉ là do sơ suất thôi. Lần sau em nhất định sẽ cẩn thận hơn mà.”

Tiểu Bạch cũng nói giúp cô ta: “Anh Tường, anh để A Tây ở lại đi. Bọn em là bạn học, cô ấy đi rồi, chỉ còn lại một mình em là con gái.....”

“Tần Đường không phải là con gái sao?”

Tần Đường nghe Tường Xuyên hỏi như vậy, có chút không nói nên lời.

Phòng của bọn họ ở gần nhau, Tiểu Thành và Từ Bằng ở trong phòng nghe thấy thanh âm cũng mở cửa phòng ngó ra nhìn.

Từ Bằng cũng nói tốt cho A Tây vài câu.

Tần Đường rửa mặt ở phòng vệ sinh, nghe giọng nói cầu xin mềm như bông của A Tây, cảm thấy có chút phiền phức.

Kết quả cuối cùng là gì, cô cũng không để ý kỹ, chỉ là, cô có nghe thấy tiếng A Tây khóc.

Tường Xuyên về phòng, Tiểu Thành đi theo. Sau khi đóng cửa lại, mới nhỏ giọng hỏi: “Anh, thật sự để A Tây đi sao? Anh xem cô ấy đã khóc thành như vậy rồi, cũng cầu xin em rất lâu. Trông đáng về cô ấy như vậy chắc đúng là không có ý đâu.”

“Hay là, để cô ấy ở lại đi.”

Tường Xuyên hỏi: “Đây là lần đầu tiên cậu đi theo tôi à?”

Tiểu Thành vội vàng nói: “Đương nhiên không phải rồi ạ. 18 tuổi em đã đi theo anh lẩn lộn, coi anh như anh ruột của mình. Em chỉ là cảm thấy cô ấy cũng không phải phạm phải sai lầm nghiêm trọng gì, có thể tha thứ. Dù sao cũng khóc đáng thương đến như vậy rồi mà.”

“Khóc đến phiền.”

Tiểu Thành “A” một tiếng. Cậu ta biết Tường Xuyên không thích kiểu phụ nữ suốt ngày làm bộ làm tịch, nói chuyện thì nũng nịu này nọ, hờ tị là khóc chính là kiểu mà anh ấy ghét nhất. Mà vừa vặn, A Tây chính là tổng hợp của cả hai loại này, hơn nữa, người nào mà không thấy A Tây thích anh Tường chứ.

Thực ra, cậu ta cảm thấy, là con gái, nhõng nhẽo một chút cũng là bình thường.

Tường Xuyên liếc nhìn Tiểu Thành một cái: “Cô ta quá tự cho mình là đúng. Tuy lần này chỉ là chuyện nhỏ nhưng ai biết lần tới sẽ là chuyện gì. Chỗ này của chúng ta lúc nào cũng có người lui tới, tốt nhất là không nên lưu lại.”

.....

Ngày hôm sau mọi người xuất phát rời khỏi huyện Giai. Nguyệt Nguyệt mặc váy mới, vô cùng vui vẻ, cả quãng đường luôn dính lấy Tần Đường: “Chị Tần Đường, lần tới chị còn tới đây với bọn em không ạ? Cây táo nhà em nở hoa rồi, rất nhanh sẽ có quả. Tháng 10 chị trở lại nhất định sẽ có táo để ăn... Rất ngọt nha...”

Tần Đường xoa mặt cô bé: “Chị rảnh nhất định sẽ tới thăm em.”

Nguyệt Nguyệt vui vẻ gật đầu: “Được, chị nhất định phải tới nhé...”

Tần Đường không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của cô bé, vì cô không chắc có thể tới.

Trên đường Tường Xuyên nhận được một cuộc điện thoại, trong điện thoại Lữ An mừng cha chửi má: “Tài xế xe của chúng ta đâm trúng xe của người ta, lại còn là đâm trúng một chiếc Roll-Royce bảy trăm vạn. Giờ người ta đang đòi bồi thường...”

Tường Xuyên vội phanh gấp xe, người trong xe liền đổ nhào về phía trước.

Tần Đường ôm chặt Nguyệt Nguyệt trong lòng, nắm chặt tay nắm mới ổn định được thân thể.

Tường Xuyên trầm giọng hỏi: “Người thì sao? Có đâm trúng không?”

Lữ An: “Người không sao.”

Tường Xuyên hít sâu một hơi: “Tôi biết rồi.”

Anh cúp máy, quay đầu lại nhìn Tần Đường: “Chúng ta về Tây An trước, để Nguyệt Nguyệt kiểm tra ở Tây An, rồi tôi đưa em về.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Tường Xuyên không giải thích gì thêm cả, chỉ nói có việc gấp phải trở về.

Ở trong ấn tượng của Tần Đường, người đàn ông này làm việc luôn dứt khoát, hiếm khi thấy anh có dáng vẻ căng thẳng như vậy nên cô cũng chỉ đơn giản đáp lại: “Được.”

Tần Đường không có ý kiến gì nên đương nhiên những người khác cũng vậy. Tường Xuyên liền thay đổi lộ trình lái thẳng tới Tây An.

Dọc đường đi, Tường Xuyên có nhận thêm vài cuộc gọi của Lữ An, Tiểu Thành cũng hỏi han vài câu, mọi người liền hiểu rõ mọi chuyện.

Tài xế công ty vận chuyển của Tường Xuyên đựng phải một chiếc Roll-Royce hơn bảy trăm vạn. Hơn bảy trăm vạn đó..... Dù có chỉ là va quệt nhẹ, làm xước một chút xù thôi thì tiền sửa chữa cũng là một con số không nhỏ rồi, huống chi bây giờ cũng chưa biết là đâm nặng nhẹ ra sao. Nói tóm lại, đây là một rắc rối lớn.

Sắc mặt Tiểu Thành thay đổi: “Chúng ta lấy đâu ra tiền bồi thường đây.....”

Tường Xuyên im lặng không nói, trầm mặc lái xe, gương mặt căng cứng khản trương.

Tần Đường ngồi đằng sau nhìn anh. Cô không biết công ty vận chuyển kia của bọn họ như thế nào, nhưng chắc chắn là hoạt động cũng không phải là quá tốt, điều này chỉ cần nhìn nghĩa trạm của bọn họ là biết: Chỉ là một căn nhà cũ, có hai cái xe Jeep thì một cái thường xuyên chết máy, nhìn là biết cũng sắp đi đời nôt.

Cô đoán có lẽ công ty kia cũng vừa mới bắt đầu đi vào hoạt động, còn chưa thu được lợi nhuận, nếu không thì Tiểu Thành và Lữ An đã chẳng cung phụng cô như thế.

Bây giờ tài xế lại đâm phải một chiếc siêu xe bảy trăm vạn, chủ xe chắc chắn địa vị cũng không nhỏ. Nếu đối phương muốn truy cứu lên, thì mặc kệ lỗi có phải của tài xế hay không, công ty chắc chắn sẽ phá sản.

Đây không phải là chuyện nhỏ.

Sau khi trời tối bọn họ mới tới Tây An. Tường Xuyên mang Tần Đường và Nguyệt Nguyệt tới bệnh viện trước. Nguyệt Nguyệt bị thương, lại phải ngồi xe cả một ngày dài, rõ ràng là vô cùng mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại mở to tò mò nhìn nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, đối với thành phố lớn tràn ngập tò mò, rất muốn xuống xe để xem rõ hơn.

Tường Xuyên vội vàng đi tìm Lữ An, anh nhìn về phía A Tây: “Tới Tây An rồi, sáng mai cô rời khỏi nghĩa trạm đi.”

Sắc mặt A Tây trắng bệch, cắn môi không nói chuyện. Từ Bằng và Tiểu Bạch cũng không dám mở lời giúp đỡ, mọi người đều trầm mặc.

Tiểu Thành nói: “Anh, em đi với anh.”

Tường Xuyên nhìn cậu ta: “Không cần, cậu ở đây với Tần Đường.”

Tiểu Thành vò tóc: “Cũng được ạ.”

Tường Xuyên ném chìa khóa xe cho Tiểu Thành: “Cậu cầm chìa khóa đi, lát nữa mấy người còn có cái mà đi về.”

Tiểu Thành: “Thế còn anh thì sao?”

Nhưng lời còn chưa kịp nói xong thì người đã đi mất.

Tần Đường đi xử lý thủ tục nhập viện cho Nguyệt Nguyệt. Bây giờ đã tối, việc kiểm tra của Nguyệt Nguyệt phải đợi đến sáng mai.

Tiểu Thành đứng bên cạnh giường, nói: “Chúng ta đi ăn cơm trước đi.”

Mọi người đều chưa ăn gì từ trưa, đã sớm đói đến ngực dính vào lưng. Tần Đường xoa mặt Nguyệt Nguyệt: “Chờ lát nữa bọn chị trở lại sẽ mang đồ ăn về cho em nhé.”

Nguyệt Nguyệt chớp mắt gật đầu: “Vâng ạ.”

Tần Đường thấy cô bé ngoan ngoãn như vậy, không nhịn được nói: “Đợi mấy ngày nữa em khỏe lại chị sẽ dẫn em ra ngoài chơi, được không?”

Ánh mắt Nguyệt Nguyệt sáng lên: “Thật ạ?”

Từ bé đến giờ cô bé chỉ quanh quẩn ở quanh núi Dương Quyền, đến huyện Giai cũng chưa được tới bao giờ, càng đừng nói là thành phố lớn như thế này.

Tần Đường cười: “Tất nhiên rồi.”

Nguyệt Nguyệt vô cùng vui vẻ, cảm thấy việc mình bị thương như vậy cũng thật đáng, lúc trước còn cảm thấy đầu có chút đau, giờ thì hoàn toàn hết rồi, một chút cũng không thấy gì.

.....

Công ty vận chuyển của Tưởng Xuyên và Lữ An cách nghĩa trạm không xa, xe tải tổng cộng chỉ có 5 cái, có 3 cái đang chạy ở chỗ khác, hiện giờ trong trạm chỉ còn một cái. Lữ An dựa lưng vào xe tải hút thuốc, người tài xế gây tai nạn ngã ngồi trên mặt đất, vẻ mặt suy sụp.

Lữ An thấy Tưởng Xuyên liền vội vàng đi tới: “Anh Tưởng, anh trở lại rồi.”

Tài xế xe tải đứng lên, đẩy mắt khôi phục lại một tia sáng, vội vàng nói: “Ông chủ, làm sao bây giờ đây.... Ông chủ kia nói, xe này là siêu xe, thay cái thanh chắn thôi cũng đã 30 vạn. Tôi đào đâu ra 30 vạn bây giờ.... Dù có giết chết tôi thì cũng chẳng có nổi 3 vạn í chứ....”

Người tài xế vừa nói vừa khóc, đôi mắt đỏ lên. Tưởng Xuyên vỗ vai ông, nói: “Lão Trần, ông đừng gấp, đợi tôi tìm hiểu lại mọi chuyện đã.”

Nói xong anh đi vào nhà trệt bên phải.

Lữ An ném tàn thuốc xuống, cũng vỗ vai tài xế rồi đi vào theo.

Đóng cửa lại, Tưởng Xuyên mới hỏi: “Đám có nặng không?”

Lữ An nói: “Không chỉ là thanh chắn, mà đèn xe cũng bị hỏng. Chi phí sửa chữa tính sơ qua cũng phải cả trăm vạn.”

Tưởng Xuyên cau chặt mày, nhiều tiền như vậy, bọn họ căn bản không có khả năng chi trả, “Có camera không? Lỗi là của ai?”

Lữ An nghe đến đây liền tức giận: “Không có camera, lão Trần nói là đối phương đang đi bình thường rồi bỗng nhiên dừng lại. Lão còn cảm thấy hình như xe còn giảm tốc độ, nhưng làm sao mà phanh kịp được chứ, thế là liền đụng trúng đuôi xe của đối phương! CMN, thật đúng là không còn gì để nói nữa.”

“Đột nhiên dừng lại, lại còn giảm tốc độ sao?”

“Đúng vậy.”

Tưởng Xuyên châm thuốc, cúi đầu nhả ra vài làn khói, không biết nghĩ cái gì, một lát sau mới mở miệng: “Chủ xe là ai?”

Lữ An nói: “Không biết nữa, lái xe chỉ là tài xế, chủ xe không ở bên trong. Nhưng nghe giọng nói thì không phải là người địa phương. Nhưng vì không có camera nên cũng không thể xem là lỗi của ai nhưng tài xế cứ một mực khẳng định là lỗi của lão Trần. Lão Trần là người trung thực, lái xe vẫn luôn cẩn thận, ông ấy nhất định không nói dối.”

Tưởng Xuyên: “Chủ xe không lộ mặt ư?”

Lữ An: “Không, nhưng luật sư của ông ta thì đến đây.”

Tưởng Xuyên lại rút một hơi thuốc: “Vậy kết quả như thế nào?”

Lữ An càng nói càng giận: “Đối phương khẳng định là lỗi hoàn toàn thuộc về lão Trần, cảnh sát giao thông cũng nói lỗi toàn bộ thuộc về lão Trần. Tên cảnh sát kia nhất định đã bị mua chuộc rồi. Đồ chó cạy chủ!!!”

Tưởng Xuyên im lặng không nói, Lữ An cũng dần bình tĩnh lại.

Một lúc sau, Lữ An nói: “Tôi cảm thấy việc này không đơn giản. Nhưng nếu là Triệu Kiến Hòa thì hẳn cũng chỉ vừa mới ra tù.. Hơn nữa hẳn ta cũng không có bản lĩnh như vậy. Một chiếc Roll-Royce hơn 700 vạn. Hẳn không có khả năng.....”

Tưởng Xuyên ném tàn thuốc xuống: “Hắn ta khôn có, nhưng Khương Khôn có.”

Lữ An thất thán: “Khương Khôn? Triệu Kiến Hòa có quen với Khương Khôn?”

Tưởng Xuyên cong miệng nở nụ cười trào phúng: “Tào Thịnh nói nhìn thấy bọn họ ở cùng một chỗ.”

Lữ An đứng hình 2s: “Đ****”

“Ngày mai anh với tôi đi tìm chủ xe nói chuyện. Tiền có thể bồi thường nhưng sẽ không chịu toàn bộ.” Tưởng Xuyên vừa nói vừa đi ra ngoài: “Trở về đi, ngày mai nói chuyện tiếp.”

Hai người vừa đi ra đến cửa thì phát hiện lão Trần vẫn đang chờ ở bên ngoài.

Tường Xuyên đi tới: “Chú cũng đi nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì mai lại nói.”

Về mặt lão Trần tràn ngập tang thương, cho dù có trở về thì cũng làm sao mà ngủ được đây. Nợ đến mấy chục vạn, cho dù có Tường Xuyên hỗ trợ thì cũng không được bao nhiêu. Cho dù ông đi làm cả đời cũng không kiếm nổi mấy chục vạn, huống chi ông còn phải nuôi sống gia đình nữa.

Nhưng cũng đâu còn cách nào khác, ông đành phải nghe lời Tường Xuyên, xoa xoa đôi bàn tay thô ráp của mình: “Vây... được...”

.....

Xe Jeep đỏ đi vào trong sân, mọi người đều chạy ra.

Tiểu Thành sốt ruột hỏi: “Anh, mọi chuyện thế nào rồi ạ? Nghe nói phải bồi thường đến mấy chục vạn sao?”

Tường Xuyên đóng sầm cửa xe, nhìn lướt qua mọi người. Tất cả đều tụ tập đông đủ, chỉ trừ Tần Đường.

Anh hỏi: “Tần Đường đâu?”

Tiểu Thành nói: “Cô Tần nghỉ ở trên tầng.”

Tường Xuyên ừ một tiếng, “Mọi người cũng đi nghỉ sớm đi.”

Tiểu Thành nhìn theo bóng Tường Xuyên đi lên tầng, quay ra hỏi Lữ An: “Anh Lữ, là thật sao ạ?”

Lữ An lạnh mặt: “Cậu nói xem?”

Tiểu Thành và A Khởi nghe xong đều bị dọa đến trắng bệch cả mặt, A Khởi hỏi: “Vây phải làm sao đây.....”

Lữ An bực bội xua tay: “Ngày mai nói tiếp được không? Có com không? Ông đây đến com còn chưa kịp ăn đâu. Chết đói đến nơi rồi đây này!”

Di Quế vội vàng nói: “Có có có, để đi đi nấu cho cháu bát mì.”

Tiểu Thành cũng nói: “Anh Tường chắc cũng chưa ăn đâu. Di nấu luôn cho anh ấy một bát nhé.”

Di Quế: “Được được.”

Sau đó liền nhanh chóng đi về phía phòng bếp.

Tường Xuyên bước lên tầng, bước chân bỗng dừng lại một chút, không biết Tần Đường đã đứng trước mặt từ bao giờ. Hiển nhiên cô vừa mới tắm xong, mái tóc ướt rượt rũ xuống bên hông, lại mặc chiếc váy đỏ kia, đầu ngón tay thon dài trắng nõn kẹp điều thuốc lá, nhưng không hút, quay đầu nhìn anh.

Tần Đường hỏi: “Các anh gặp rắc rồi à?”

Tường Xuyên không phủ nhận, nhàn nhạt gật đầu: “Ừ.”

Tần Đường lại hỏi: “Có thể giải quyết được không?”

Tường Xuyên cười: “Nếu không thể thì sao?”

Tần Đường khẽ động ngón tay, vẩy tàn thuốc xuống, cười một chút: “Anh có thể cầu xin tôi.”

Tường Xuyên: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Sắc mặt Tường Xuyên lập tức đen sì, nhìn cô chăm chăm, mím môi không nói chuyện.

Tần Đường biết anh giận, là đàn ông, bất cứ ai nghe được lời như thế này cũng sẽ giận, huống chi là Tường Xuyên. Cô khiêu khích nhìn anh, không một chút sợ hãi.

Tường Xuyên vẫn biết từ trước đến nay cô luôn không sợ mình, lúc trước ở Du Lâm ít nhiều có chút không phục, cũng có thể là vẫn nhớ chuyện lần trước suýt bị Triệu Kiến Hòa làm bị thương. Thực ra đây không phải là người phụ nữ nhất gan, thậm chí ngược lại, là gan còn rất lớn, làm việc rất dứt khoát. Người phụ nữ này chỉ đơn giản là sợ phiền phức mà thôi.

Cô chính là không thích có khúc mắc hay nợ nần người khác, mặc kệ là nhân tình hay cảm tình gì đi chăng nữa. “Không sợ tôi quýt nợ sao?” Sắc mặt Tường Xuyên nhanh chóng khôi phục như cũ, giọng nói cực thấp, ngữ khí vô cùng không tốt.

“Không sợ.” Tần Đường thân nhiên nói.

Tường Xuyên biết cô có tiền. Máy chục vạn đối với cô chỉ là con số nhỏ, có thể tùy tiện lấy ra bất cứ lúc nào. Anh liếm liếm răng cửa, lạnh lùng nhìn cô nửa giây, nói: “Không cần, tôi tự giải quyết được.”

Tần Đường nghe tiếng Tường Xuyên bực bội đóng sầm cửa phòng, tâm trạng rất tốt, đập thuốc, quay người về phòng.

8h sáng hôm sau, lúc cô xuống lầu ăn sáng, trong viện chỉ còn lại một mình A Khởi.

A Khởi nói: “Bọn anh Tường đã đi ra ngoài rồi.”

Tần Đường gật đầu. Tiểu Bạch và A Tây đi ra từ chỗ ngõ. A Tây cúi đầu, trên người đeo một cái balo to. Tường Xuyên vô cùng cứng rắn, không một chút dao động, hôm nay A Tây nhất định phải rời khỏi.

A Khởi đi qua nói: “Hai người đến ăn sáng trước đi, đồ ăn sáng ở trên bàn í.”

Tần Đường ăn hai cái bánh bao, uống một ly sữa. Cô nhìn chiếc xe Jeep đen ở trong sân, hỏi A Khởi: “Xe kia tôi có thể lái chứ?”

A Khởi gật đầu: “Có thể. Anh Tường nói để lại cho chị đi mà. Anh ấy bảo cái xe đồ kia chị đi không được.”

Tần Đường nhớ tới cái xe Jeep đồ không ngừng chết máy kia, sắc mặt có chút ảo não, việc này là Tường Xuyên cố ý?

A Khởi đưa chìa khóa xe cho cô. Tiểu Bạch đi tới hỏi: “Chị Tần Đường, chị có thể chở A Tây ra ga tàu được không ạ? Một lát nữa em cũng muốn đến bệnh viện thăm Nguyệt Nguyệt với chị.”

Tần Đường nhìn bọn họ, nói: “Lên xe đi.”

Tiểu Bạch và A Tây ngồi ở ghế sau, A Tây nói rất ít, có thể thấy tâm trạng đang rất tệ. Tiểu Bạch an ủi: “Không sao đâu, khai giảng là chúng ta lại gặp nhau rồi mà. Đến lúc đó tớ sẽ mang ảnh và video đến cho cậu xem, cũng như nhau thôi.”

A Tây ừm ừm nói: “Sao có thể giống nhau chứ?”

Gần như cả đêm hôm qua A Tây không ngủ, Tiểu Bạch ở cùng phòng với cô ta cũng bị nháo đến không ngủ được. Nói cho cùng, đây chỉ đơn giản là A Tây không cam lòng rời đi mà thôi. Tiểu Bạch trầm mặc trong chốc lát, sau đó nghiêng người về phía trước, nhẹ giọng hỏi: “Chị Tần Đường, chị thật sự không thể nói vài câu với anh Tường Xuyên sao?”

Ở trong mắt Tiểu Bạch, Tần Đường là người có tiếng nói nhất trong nhóm. Cô nhìn ra được Tường Xuyên đối xử rất tốt với cô ấy, mọi người cũng đều đối xử tốt với cô ấy. Nếu cô ấy chịu mở lời với Tường Xuyên, nói không chừng A Tây có thể ở lại.

Tần Đường liếc nhìn Tiểu Bạch qua kính chiếu hậu, nhàn nhạt nói: “Tôi đã nói rồi, chỗ này không phải của tôi.”

Tiểu Bạch ngại ngùng lui xuống: “Vâng...”

Tần Đường dừng xe ở nhà gần gần đó, Tiểu Bạch hỏi: “Em đi tiễn A Tây một chút. Chị Tần Đường, có thể đợi em 10’ được không ạ?”

Tần Đường nói: “Được, nhưng nhanh lên. Chỗ này không được đỗ xe.”

Được hai phút thì điện thoại của Tần Đường đổ chuông.

Là Hạ Tông An.

Hạ Tông An hỏi: “Sao còn chưa về?”

Tần Đường cười nhẹ: “Em bao giờ về cần phải báo cáo với anh sao?”

Hạ Tông An cứng họng.

Vài giây sau mới nói tiếp: “Lần này có đi Trần Ba không?”

Tần Đường trầm mặc trong chốc lát: “Không.”

“Nếu em muốn đi thì anh đi với em”

“Không cần!”

“Được, vậy anh cũng không ép buộc em. Em nhớ chú ý an toàn, trở về sớm một chút.”

Hạ Tòng An còn muốn nói thêm cái gì đó, nhưng Tần Đường vừa nghe thấy cái tên kia thì đã sớm nhú mày, không đợi anh ta nói xong liền cúp máy.

Tiểu Bạch tiễn A Tây lên tàu: “Cậu ở trên đường nhớ cẩn thận một chút, về đến nơi thì nhắn tin cho tớ.”

A Tây gật đầu: “Được.”

Tiểu Bạch thấy sắc mặt cô ta không tốt, an ủi vài câu. Nhưng những gì có thể nói hai ngày nay cũng đã nói cả rồi, nên nói xong cô cũng vẫy tay tạm biệt rồi xoay người rời đi.”

Tiểu Bạch đứng từ xa nhìn lại, thấy từ cửa sổ xe có một bàn tay thò ra ngoài, tinh tế, trắng nõn, đang kẹp nửa điều thuốc.

Lần này cô ngồi vào ghế phụ lái, quay đầu nhìn Tần Đường, cười một chút: “Được rồi ạ. Chúng ta đến bệnh viện thăm Nguyệt Nguyệt thôi.”

Tần Đường dập thuốc, nhận nhặt ừ một tiếng, khởi động xe.

Tiểu Bạch lén nhìn cô, thấy sắc mặt cô khang khác so với lúc nãy, mím môi, không nói nữa.

.....

Tường Xuyên và Lữ An đi tìm chủ xe, nhưng cũng như hôm qua, đối phương chỉ phải một luật sư tới, một mực khẳng định lão Trần phải bồi thường toàn bộ, một phân cũng không thiếu. Lữ An tức giận đến mức thiếu chút nữa thì xông lên đánh nhau với người ta.

Tường Xuyên giữ anh ta lại, nhìn về phía luật sư: “Nếu chúng tôi không đồng ý thì sao?”

Luật sư nói: “Như vậy thì chúng ta đành phải ra tòa thôi. Cái công ty vận chuyển bé tí kia của mấy người chắc cũng chẳng có gì đáng giá, chỉ có mấy chiếc xe tải còn có chút giá trị.”

Lữ An mắng: “Vô si.”

Luật sư kia không những không giận còn cười: “Lữ An, mắng người là không tốt, nợ thì phải trả, đây là điều đương nhiên.”

Tường Xuyên trầm mặc vài giây, nói: “Nói với Khương Khôn, tôi muốn gặp hắn ta.”

Luật sư không đổi sắc mặt, nụ cười lại càng sâu: “Anh Khôn nói, chờ anh mang tiền đến thì mới có thể gặp mặt được.”

Tường Xuyên cười lạnh: “Nếu tôi nói không thì sao?”

Luật sư kia nói: “Vậy thì tôi cũng chịu thôi. Anh nên biết chúng tôi có rất nhiều cách buộc anh phải xuất tiền ra đó.”

Nói xong liền rời đi.

Lữ An tức giận đá chân vào tường: “CMN!!!”

Tiểu Thành đi qua, hỏi: “Anh, việc này phải làm sao bây giờ? Chúng ta đào đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?”

Tường Xuyên cười lạnh: “Tôi có nói chúng ta sẽ trả tiền sao?”

Tiểu Thành: “A, hình như là không. ....”

Tiểu Thành còn nhỏ, mới đi theo Tường Xuyên được tầm 4,5 năm nay, cậu ta không hiểu rõ cuộc sống trước kia của Tường Xuyên và Lữ An, nhưng cũng biết Tường Xuyên không đơn giản, ngày thường bất kể chuyện lớn chuyện nhỏ gì, anh ấy cũng đều có thể giải quyết.

Nhưng bây giờ số tiền đó không hề nhỏ, cậu biết bọn họ không thể lấy ra được, hơn nữa chủ xe rõ ràng không phải là người dễ chọc.

Tường Xuyên gõ vào đầu cậu ta một cái: “Đi thôi.”

Lão Trần vẫn chờ ở bên ngoài, thấy bọn họ đi ra vội vàng tiến lên hỏi: “Ông chủ, mọi chuyện thế nào rồi ạ? Bọn họ nói như thế nào?”

Tường Xuyên nói: “Không sao rồi, ông cứ về trước đi, cố gắng làm việc.”

Lão Trần nghe vậy liền cho rằng sự việc thực sự đã giải quyết xong xuôi, cười thở phào nhẹ nhõm: “Tốt quá rồi.”

Ông biết ông chủ của mình rất có bản lĩnh mà.

Trên đường về, Tiểu Thành nói: “Anh, chuyện này không thể để công ty chịu toàn bộ trách nhiệm được phải không? Trách nhiệm của lão Trần là lớn nhất, công ty cũng lắm chỉ có thể hỗ trợ một phần thôi đúng không. ....”

Lữ An nghe vậy liền đá vào chân cậu ta: “Tiểu tử nhà cậu đầu óc bị chập rồi à? Lão Trần lấy đâu ra tiền chứ...?”

Tiểu Thành phui dấu chân trên quần, nhỏ giọng nói: “Em chỉ nói như vậy thôi. Dù sao có nhiều hay có ít cũng là có mà...”

Lữ An trừng mắt liếc cậu ta một cái, Tiểu Thành liền cúi đầu, không dám nói tiếp nữa.

Tường Xuyên ngậm một miếng thuốc trong miệng, trong xe khói thuốc lượn lờ, trầm giọng nói: “Việc này không được nói trước mặt lão Trần.”

Tiểu Thành tròn lớn mắt: “Anh, anh thật sự muốn chịu toàn bộ trách nhiệm sao?”

Lữ An lại đá cậu ta: “Đừng nói nữa.”

Tường Xuyên gầy gầy tàn thuốc, chuyện này là để nhắm vào anh, lão Trần hoàn toàn vô tội.

.....

Bệnh viện tiến hành mấy hạng mục kiểm tra cho Nguyệt Nguyệt. Sau khi xác định chắc chắn không còn vấn đề gì nữa, Tần Đường mới yên tâm.

Mấy hôm nay Tường Xuyên và Lữ An luôn đi sớm về muộn, cô gần như không hề gặp mặt bọn họ chút nào. Nguyệt Nguyệt nằm viện mấy hôm, đôi mắt vẫn luôn nhìn ra bên ngoài, Tần Đường biết tâm tư của bé, trưa hôm đó, sau khi hỏi qua bác sĩ liền dẫn cô bé ra ngoài dạo một vòng.

Nguyệt Nguyệt được ăn rất nhiều đồ ăn vặt mà trước đây cô bé chưa từng được ăn, còn được đi công viên giải trí, chơi rất nhiều trò chơi trước đây mình chưa từng được chơi. Nơi này tràn ngập tất cả sự phồn hoa và mới mẻ đối với cô bé.

Tần Đường mua cho cô bé một chiếc váy mới và vài món đồ chơi nhưng Nguyệt Nguyệt không dám nhận, luôn kéo tay cô, thấp thòm nói: “Chị đừng mua, em không thích chúng đâu. ....”

Cô bé chỉ vào chiếc váy mình đang mặc: “Em có váy mới rồi, không cần mua nữa đâu ạ.”

Tần Đường cúi đầu nhìn bé trong chốc lát, nhoen miệng cười: “Vậy được rồi, chị dẫn em đi ăn nhiều món ngon nhé!”

Choi đến tận 7h tối, Tần Đường mới dẫn Nguyệt Nguyệt về bệnh viện.

.....

Trở lại nghĩa trạm, bên trong vọng ra một tràng âm thanh hỗn loạn/

“Gọi Tường Xuyên ra đây! Trả tiền xong bọn tao sẽ đi!”

A Khởi khóc lóc: “Đừng đập đồ nữa! Cầu xin mấy người đừng đập đồ nữa mà!”

Di Quế cũng kêu lên: “Mấy thứ này đều không đáng giá, mấy người đừng phá nữa mà....”

“Rầm! Rầm!” Tiếng đồ vật bị đập đổ nghe ngày càng rõ ràng.

Tần Đường nhú mồm, nhanh chóng lái xe tiến vào.

Qua cửa sổ xe, cô thấy trong viện là một đồng hỗn loạn, năm sáu người đàn ông mặc đồ đen đứng thành hai hàng song song như một bức tường ở trong viện. Tiểu Thành bị một người trong số đó đạp dưới chân, không ngừng giãy giụa: “Buông tao ra! Bọn mày đừng có khinh người quá đáng! Kể cả có đi đòi tiền cũng không thể làm như vậy, chúng mày đây là phạm pháp....”

Còn chưa nói xong Tiểu Thành liền bị bọn họ đạp thêm mấy phát, ho sù sụ.

Ánh mắt A Khởi chột liếc thấy bóng dáng cô, sáng lên: “Chị Tần Đường!”

Mấy người đàn ông áo đen xoay người lại nhìn, Tần Đường mở cửa xe đi xuống, nhìn đồng hỗn loạn dưới đất, lạnh nhạt hỏi: “Mấy người muốn gì?”

Tên cầm đầu thấy cô liền huyết sáo, cười xấu xa nói: “Không ngờ ở đây còn giấu cả người đẹp nha.”

Tần Đường nhú mồm, trực tiếp hỏi: “ Bao nhiêu tiền?”

Tên cầm đầu nhướn mày: “Không nhiều không ít, 87 vạn. Sao? Người đẹp muốn trả tiền thay Tường Xuyên à?”

Tần Đường nhìn qua đồ đạc ngổn ngang trong sân: “Mấy người phá hỏng nhiều đồ như vậy, cũng phải bồi thường.”

Tên cầm đầu nói: “Mấy thứ này không đáng giá.”

Tần Đường nói: “Đáng giá.”

Người nọ im lặng trong chốc lát, rồi cười phá lên: “Được, tổng cộng chỗ này là 2 vạn đi, như vậy đã là nhiều lắm rồi.”

Tần Đường nhìn về phía Tiểu Thành bị đập mặt mũi bầm dập ở dưới đất, tên cầm đầu hiểu ý vẫy tay, Tiểu Thành liền được tự do. A Khởi vội vàng đi qua dìu cậu ta dậy, sốt ruột hỏi: “Anh không sao chứ?”

Tiểu Thành nhú mày, đau đến thở không ra: “Cô nói xem?”

A Khởi cắn môi, lặng lẽ trừng những người đó.

Tần Đường nói: “Đưa số tài khoản đây, ngày mai tôi chuyển tiền cho mấy người.”

Tên cầm đầu nói: “Làm sao tôi có thể tin cô đây? Cô và Tưởng Xuyên có quan hệ gì?”

Tần Đường không muốn nói nhiều với bọn họ, thản nhiên đáp: “Nếu ngày mai còn chưa có tiền thì mấy người lại đến tiếp cũng được. Dù sao hôm nay mấy người có đánh chết bọn họ thì cũng chẳng lấy được đồng nào đâu.”

Người nọ suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng nhìn về phía Tần Đường cười: “Nể tình người đẹp lớn lên ghẹo người như vậy, anh đây liền tin người đẹp một lần.”

“Đi.”

Đám người kéo nhau rời đi, để lại trong sân một đống lộn xộn.

Tiểu Thanh đau đến nhe răng trợn mắt nhưng vẫn hỏi: “Chị Tần Đường, chị thật sự trả tiền cho bọn em sao?”

Tần Đường hỏi lại: “Không thì thế nào? Nhìn cậu bị đánh chết à?”

Mặt Tiểu Thành nóng lên, lại nói: “Nhưng, anh Tưởng nói anh ấy có thể giải quyết việc này. Nếu anh ấy biết chị trả tiền thay.....”

“Anh ta sẽ trả lại cho tôi sau.” Tần Đường vừa nói vừa dùng chân đá mấy đồ vật loạn thất bát tao dưới đất: “Mấy thứ này còn dùng được nữa sao?”

A Khởi vội nói: “Để em và dì Quế dọn dẹp lại, cái nào còn dùng được thì giữ lại, không được thì đánh vứt đi thôi.”

Tần Đường gật đầu: “Ừ.”

A Khởi và dì Quế ngồi xổm trên mặt đất dọn dẹp lại đồ đạc, Tiểu Thành chạy vào nhà tắm rửa, xử lý qua vết thương rồi cũng ra giúp đỡ. Tần Đường dựa lưng vào xe Jeep nhắn tin.

Một lát sau, từ bên ngoài truyền đến tiếng động cơ.

Vài giây sau, một chiếc xe Jeep đỏ rẽ vào trong viện, dừng ngay trước mặt cô.

Tưởng Xuyên và Lữ An mở cửa xe bước xuống, dùng sức đóng cửa “Rầm” một tiếng.

Tiểu Thành vội đứng lên: “Anh, cuối cùng hai người cũng về rồi.”

Tưởng Xuyên nhú mày, nhìn chăm chăm má cậu ta, nhìn từ trái sang phải, liếm răng cửa, rồi quay đầu nhìn về phía Tần Đường.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Nửa tiếng trước, Tiểu Thành đã gọi điện thoại cho Tưởng Xuyên, nói hết mọi việc.

Tiểu Thành nói: “Chị Tần Đường nói sẽ trả tiền cho chúng ta, sau đó những người đó liền rời đi.”

Tường Xuyên nhìn chằm chằm Tần Đường một lúc, mãi cho đến khi cô ngẩng đầu lên nhìn anh mới thôi.

Tần Đường tắt điện thoại đi, hạ mi mắt, như một con mèo nhỏ lười biếng, thần nhiên hỏi: “Sao?”

Tường Xuyên nói: “Tôi nhớ rõ tôi đã từng nói chuyện này không cần em quan tâm.”

Tần Đường cười: “Nếu không thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn bọn họ bị bắt nạt sao?”

Thấy Tường Xuyên trầm mặc, Tần Đường lại nói tiếp: “Còn cả một đêm cơ mà, nếu anh có thể giải quyết tốt, vậy mai tôi không cần đưa tiền cho bọn họ nữa rồi.”

Người phụ nữ này.....

Tường Xuyên thật muốn túm cô lại bắt nạt một phen, nhưng cái gì cũng không nói được, làm được, xoay người bỏ đi.

Lữ An đi đến trước mặt cô: “Tần Đường, cảm ơn cô.”

Tần Đường nói: “Không có gì. Các anh tìm ra cách giải quyết rồi sao?”

Lữ An thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Không, chúng tôi lấy đâu ra số tiền lớn như vậy. Nếu là mấy năm trước thì còn có thể, nhưng hiện tại thật sự không có. Nhưng cách thì cũng không hẳn là không có, chỉ là không ngờ đối phương lại hành động nhanh như vậy. Nếu cô đã nói ra rồi, nếu ngày mai mà không trả được, thì người gặp rắc rối chính là cô đó.”

Tần Đường mím môi, bảo sao Tường Xuyên lại dùng ánh mắt như vậy để nhìn mình, hóa ra là cảm thấy cô thực ngu xuẩn, xen vào việc của người khác ư?

Chắc là như vậy đi.

Tần Đường nhìn về Tường Xuyên đang ngồi xổm sửa chân bàn cách đó không xa, hỏi Lữ An: “Sẽ có rắc rối gì?”

Lữ An không biết phải giải thích với cô như thế nào, đành phải nói: “Cô yên tâm, chúng tôi sẽ không gây phiền phức cho cô đâu. Nếu đối phương vẫn tiếp tục tìm cô gây phiền phức, anh Tường sẽ nghĩ cách. Hai ngày tới cô chịu khó ở yên tại đây nhé, đừng đi lung tung.”

Tần Đường ngẫm nghĩ một lát, hỏi: “Có phải có liên quan tới Triệu Kiến Hòa không?”

Lữ An đàn mặt ra: “Cô biết Triệu Kiến Hòa à?”

Tần Đường: “Biết.”

Lữ An đang muốn nói thêm gì đó thì Tường Xuyên liền liếc mắt qua đây nói: “Rảnh quá không có việc gì làm thì qua đây giúp một tay đi!”

Lữ An cười hắc hắc, xua xua tay chạy qua giúp đỡ.

Tần Đường đứng tại chỗ cúi đầu xem ảnh chụp trong máy một lát, từ bên kia tiếng Tiểu Thành truyền tới: “Anh, cái ghế này đã hỏng thành như thế này rồi, còn có cái bàn kia nữa... sửa làm sao đây?”

Tường Xuyên đứng dậy, phúi bụi trong lòng bàn tay, nói: “A Khởi, mai em đi cùng đi Quế lên nội thành, thiếu cái gì thì mua cái đó. Bảo Tiểu Thành lái xe chở hai người đi.”

A Khởi gật đầu: “Vâng ạ.”

Tần Đường cất máy ảnh đi, đi lên tầng.

Lúc cô tắm xong, mở cửa ra liền thấy Tường Xuyên đang đứng trước cửa phòng mình, trong tay cầm một điều thuốc là chưa châm, môi mím thành một đường thẳng, nhìn cô.

Tần Đường đi qua: “Có chuyện gì?”

Tường Xuyên đứng thẳng người lên thì cao hơn cô rất nhiều, cúi đầu nhìn cô:

“Ngày mai em trở về đi.”

Tần Đường nhú mày: “Vì sao?”

Tường Xuyên châm thuốc, vể mặt vô cảm hít một hơi, nhìn cô: “Việc của em ở chỗ này xong rồi, về phần Nguyệt Nguyệt thì mấy hôm nữa tôi sẽ đưa cô bé về, em không cần ở đây nữa.”

“Tôi ở đây làm anh thấy vương tay vương chân?”

“Không.”

“Tôi ăn quá nhiều, anh nuôi không nổi?”

“..... Không phải.”

“Anh cảm thấy tôi trả cho các anh số tiền kia, khiến anh cảm thấy mất mặt?”

“.....”

Tường Xuyên bắt đầu nhìn cô: “Một số tiền lớn như vậy mà em cũng có thể bỏ ra để giúp chúng tôi, bọn chúng sẽ nghĩ .....em là người của tôi.”

Tần Đường: “.....”

Tường Xuyên cười nhạt, đôi mắt đen thẫm, ánh mắt trầm trầm: “Là người phụ nữ của tôi, điều này có nghĩa là gì, em hiểu không?”

Cô hiểu.

Mặt Tần Đường hơi nóng lên, may mắn là trời tối, ánh sáng ở hành lang cũng khá tù mù nên anh không nhìn thấy.

Nhưng trong tình huống lúc đó, nếu cô không làm như vậy, cái nghĩa trạm này sẽ bị phá hủy hết. Tường Xuyên và Lữ An cũng những người làm công ích khác mà cô tiếp xúc không hề giống nhau. Bọn họ không có nhiều tiền, mặt khác, bọn họ cũng không hề tham lam, nên cũng không cần lo lắng sau khi giao đồ cho họ liệu có bị họ ăn bớt hay cắt xén đồ đạc không. Cái nghĩa trạm này cũng với mấy điểm từ thiện kia hoàn toàn khác biệt. Cô chỉ là muốn giữ lại nơi này.

Tường Xuyên nhắc nhở cô: “Nếu em không muốn gặp rắc rối, sáng mai liền rời đi đi.”

Tần Đường không lên tiếng, ngược mắt nhìn anh. Cô còn việc chưa làm xong, cô không muốn đi.

Tường Xuyên cùng nhìn cô, vài giây sau thì xoay người trở về phòng.

“Từ từ...” Tần Đường gọi với lại.

“Còn chuyện gì sao?” Tường Xuyên quay đầu lại, trong miệng vẫn ngậm điều thuốc.

Tần Đường nói: “Tôi không đi. Lữ An nói, sau khi đưa tiền rồi sẽ không còn chuyện gì nữa. Tiền này là của tôi, tôi muốn làm gì là quyền của tôi. Hơn nữa tôi làm như vậy là vì cái nghĩa trạm này, không phải vì anh, nên mong anh hiểu rõ.”

Cô nói hết liền quay người lại kéo chốt mở cửa về phòng.

Tường Xuyên ở đằng sau túm lấy cổ tay cô kéo lại. Cô không đề phòng, chậu rửa mặt trong tay bị nghiêng, sữa rửa mặt sữa tắm trong chậu rơi hết ra ngoài, cô liền sợ hãi kêu một tiếng. Tường Xuyên phản xạ nhanh khom lưng đỡ lấy, hai cái chai nhỏ nhắn tinh xảo liền nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn của anh.

Anh đứng thẳng dậy, nhìn đồ vật trong tay, đặt lại vào chậu rửa mặt, tay kia vẫn nắm chặt cổ tay cô, làn da dưới tay trắng nõn mềm mại, có chút lạnh lạnh, nắm trong tay như đang vuốt ve một tấm lụa thượng hạng vậy.

Tần Đường quay đầu lại, không vui nhìn anh.

Tường Xuyên nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt lạnh lại: “Tôi nói, CMN, em trở về ngay cho tôi!”

Tần Đường hást cảm: “Không về.”

Cô xoay xoay cổ tay muốn giãy ra, lòng bàn tay Tường Xuyên thô ráp, dùng sức nắm chặt khiến cô có cảm thấy có chút ngứa, lại càng đau đớn nhiều hơn, tức giận lườm anh: “Anh buông tay! Là tôi cho anh tiền, anh dựa vào cái gì mà đuổi tôi?”

Tường Xuyên mím môi, nhẫn nhịn đưa lưỡi liếm răng, vài giây sau, biểu tình liền trở lại lạnh lùng, nói: “Em đừng có hối hận.”

Sau đó quay người trở về phòng.

Tần Đường trừng mắt nhìn bóng dáng cao lớn biến mất sau cánh cửa, cắn môi, cảm thấy tức giận một cục.

Một lát sau, Tường Xuyên xuống nhà ăn tối.

Lữ An, cúi đầu, thấp giọng hỏi: “Vừa rồi anh làm gì Tần Đường đấy? Bọn tôi ở dưới nhà nghe cô ấy kêu một tiếng.”

Tường Xuyên bê bát, nhìn Tiểu Thành và A Khởi, hai người lập tức quay đầu nhìn TV, bên trong đang chiếu một chương trình phỏng vấn. Vị khách quý

ngồi trên sofa là một người phụ nữ vô cùng mỹ lệ ưu nhã. Tiểu Thành nói: “Sao cô ấy có thể trẻ mãi không thấy già được như vậy nhỉ? Từ khi em còn nhỏ đã thấy cô ấy như vậy rồi, giờ em đã lớn mà cũng không thấy thay đổi gì...”

A Khôi nói: “Bảo dưỡng thật là tốt mà! Cuộc sống tốt thì làn da cũng sẽ tốt, anh nhìn chị Tần Đường mà xem, làn da thật là đẹp mà...”

Tiểu Thành nhìn chăm chăm TV trong chốc lát, im lặng cả nửa ngày, A Khôi thấy vậy liền đá chân cậu ta: “Sao tự nhiên lại im lặng vậy?”

Tiểu Thành chống cằm, chỉ vào người phụ nữ trong TV, gãi gãi đầu: “Chỉ là tôi bỗng nhiên cảm thấy, Tần Đường lớn lên có chút giống với ảnh hậu.... Không, không phải là có chút giống thôi đâu, mà chính là càng nhìn càng thấy giống đó...”

“Thật ư?”

“Thật mà, cô nhìn mà xem... đôi mắt này, cái mũi này.....”

“Hình như là thật nha...”

Tường Xuyên dừng đĩa, ngẩng đầu liếc nhìn TV một cái, máy quay đã chuyển sang người dẫn chương trình.

Lữ An dùng đầu gối đụng anh một cái: “Anh Tường, Tần Đường đã nói như vậy rồi, mà bây giờ quả thực chúng ta cũng không còn tiền nữa... Tôi biết anh không muốn dùng tiền của phụ nữ, nhưng bây giờ chúng ta không còn cách nào khác. Nếu không trả tiền thì sẽ lại xảy ra tranh chấp cãi cọ với Khương Khôn, vậy càng không phải trúng ý hần rồi sao. Anh biết mục đích của hần là muốn anh quay lại mà. Tường Xuyên, anh nghĩ kĩ đi, lần này mà quay lại thì sẽ không dễ dàng rồi đi như vậy nữa đâu. Tiền thì chúng ta cũng có thể từ từ trả cô ấy mà, tôi biết Tần Đường sẽ không để ý đến chuyện này.....”

Tường Xuyên đặt đĩa xuống, rút bao thuốc ra.

“Tôi biết.”

“VẬY ANH.....”

Lữ An ngồi ở vị trí đối diện với cửa, đang nói bỗng dừng dừng lại.

Tường Xuyên nghiêng người nhìn qua, là Tần Đường một thân váy đỏ đang đứng ở cửa.

Lữ An cười cười: “Cô có muốn ăn cùng không? Đề đi Quế nấu cho cô một bát nhé?”

Bình thường sau khi cô tắm xong rất hiếm khi xuống nhà, di Quế cũng cho rằng cô đói nên mới làm như vậy, vội đứng lên: “Cháu đói một chút nhé, đi sẽ đi làm ngay, một chút là được.”

Tần Đường vội vàng nói: “Di Quế, di không cần vội. Cháu ăn rồi.”

Di Quế nghe vậy liền xoa tay vào tạp dề, ngồi lại: “Vậy là được rồi, nếu đói thì cứ nói với di một câu, di đi nấu cho cháu.”

Tần Đường cười: “Cháu thực sự không đói mà. Hôm nay cháu dẫn Nguyệt Nguyệt đi ra ngoài chơi, ăn không ít đồ ăn vặt nên đến giờ vẫn còn no này di.”

Lữ An hỏi: “Nguyệt Nguyệt là cô bé bị thương ở núi Dương Quyển đó sao?”

Tần Đường gật đầu: “Ừ.”

Lữ An lại cười: “Lữ trẻ ở đó hiếm khi có cơ hội được ra khỏi núi, một số người thậm chí cả đời cũng chưa chắc ra được một lần nào. Không có nước, đồ dùng lại thiếu thốn, một năm, cả tháng, có khi cả năm cũng chỉ tắm được có vài lần. Cô bé này lần này có thể được ra khỏi núi một lần đúng là không dễ dàng gì, cũng coi như trong họa có phúc đi. Hai ngày nữa tôi sẽ đến viện thăm cô bé một chuyến.”

Tường Xuyên cầm thuốc lá, lúc đi ngang qua cô từ phía sau liền nói: “Hai ngày này em đừng tới bệnh viện, để Tiểu Bạch và A Khôi đi đi.”

Đôi mắt Tần Đường vẫn nhìn chăm chú về phía TV, không để ý đến anh.

Lữ An nhìn hai người, không nhịn được bật cười.

Tường Xuyên cũng coi như không có gì, tự cười chế giễu một tiếng, sau đó rời đi.

A Khôi nhìn cô chăm chú một lúc lâu, Tần Đường phát hiện hỏi: “Tiểu Thành nói chị và ảnh hậu Cảnh Tâm rất giống nhau nên em muốn nhìn thử xem... Hình như quả thật rất là giống nha!”

Tần Đường nhướn miệng cười, nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong TV: “Thế ư?”

Tiểu Thành vội nói: “Đúng vậy, thật sự rất giống.”

Tần Đường ngồi xuống bên cạnh bọn họ, không tiếp lời, cũng ngồi xem TV.

Rất nhiều người nói cô lớn lên rất giống Cảnh Tâm, cô không phản bác, cũng chưa bao giờ giải thích.

Giống là đương nhiên rồi. Vì ....đó là mẹ cô mà.

.....

Sáng hôm sau, di Quê không đẩy xe đi bán đồ ăn sáng nữa, ở nhà làm cho mọi người thang bao và sữa đậu nành.

A Khởi cầm quyển sổ nhỏ nhìn kĩ lại một lần, sau đó mới cất vào trong túi.

Tiểu Thành đi lấy chìa khóa xe, Tiểu Bạch và Từ Bằng nhàn rỗi không có việc gì làm, Tiểu Bạch liền nói: “Hay là để bọn em đi cùng mọi người? Ở đây dù sao cũng không có việc gì làm, đi cùng mọi người lên đến nơi thì em và Từ Bằng sẽ vào bệnh viện với Nguyệt Nguyệt, đợi mọi người mua đồ xong thì quay lại đón bọn em rồi chúng ta cùng về.”

Trên xe còn một ít đồ đặc linh tinh, nhiều thêm hai người chỗ liền chật hơn một chút.

Tiểu Thành có chút do dự.

A Khởi nói: “Cho bọn họ đi cùng đi, dù sao mua nhiều đồ như vậy, một mình anh cũng đâu có chở hết được, đằng nào chả phải nhờ anh Tường để một chiếc xe qua chở giúp chứ.”

Tiểu Thành nghĩ lại cũng thấy đúng, liền gật đầu nói: “Được, vậy hai người mau lên xe đi, chúng ta phải đi rồi.”

Tần Đường đứng ở trên ban công tầng hai, Tiểu Thành vẫy vẫy tay với cô: “Chị Tần Đường, chị ở nhà trông nhà nhé, bọn em phải tầm chiều mới về được cơ.”

Tần Đường ra dấu “OK” với người phía dưới, Tiểu Thành lại cười đến sáng lạn: “Vậy chị có muốn ăn gì không ạ? Khi về bọn em sẽ mua cho chị.”

“Không cần đâu.” Cô nói.

“Vậy được rồi” Tiểu Thành chui lại vào buồng lái.

Xe Jeep đỏ rất nhanh biến mất khỏi sân viện.

Tần Đường ở trong phòng xử lí lại những bức ảnh mới chụp được. Thời gian trôi qua rất nhanh, cô cảm thấy có chút đói bụng, nhìn đồng hồ, thì ra đã quá trưa rồi.

Cô mở cửa đi xuống, định đi tìm chút đồ ăn.

Đúng lúc này, từ bên ngoài có hai chiếc xe tiến vào, cô khép hờ cửa, nhìn xuống dưới.

Từ trên xe có mấy người đàn ông mặc đồ đen cao lớn bước xuống.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Trái tim Tần Đường nhảy dựng, cô vẫn chưa chuyển tiền qua.

Vài tiếng “Rầm” vang lên, âm thanh đóng cửa xe vang dội trong sân viện.

Vẫn là tên cầm đầu của ngày hôm qua, hắn ta nói: “CMN, sao lại không có ai thế này? Thật là không lịch sự gì cả.”

Bước chân ra đến cửa của Tần Đường lại nhẹ nhàng rút trở về, lặng lẽ đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa gọi điện thoại cho Tường Xuyên. Phải mất một lúc anh mới bắt máy, giọng nói từ tính vang lên: “Sao vậy?”

Tần Đường nghe âm thanh cửa bị đá từ dưới nhà vọng lên, hít một hơi thật sâu, hạ giọng nói: “Bọn họ lại tới nữa.”

Bên kia trầm mặc nửa giây, sau đó nhanh chóng nói: “Em đang ở đâu?”

“Tôi ở trong phòng.”

“Tốt, cứ ở yên tại đó nhé, đừng ra ngoài. Cho dù nghe thấy tiếng động gì cũng không được ra.”

“.....”

“Có nghe thấy không?”

“Ừ.”

Cô ngoan ngoãn đáp ứng.

Tường Xuyên có vẻ như rất hài lòng, giọng nói càng thấp hơn: “Tôi sẽ về ngay bây giờ.”

Tần Đường tắt điện thoại, nghe thấy âm thanh rầm rầm, có vẻ cửa gỗ ở phòng khách đã bị phá rồi. Nhà cũ nên hiệu quả cách âm cũng không tốt lắm, động tĩnh của bọn họ lại lớn như vậy, giọng nói cũng to, cô nghe không sót một câu.

“Mợ nhà nó, cái bàn đã bị phá thành như vậy rồi mà còn cố sửa lại. Tường Xuyên thật cmn quá nghèo rồi.”

“Nghèo thật hay là giả nghèo đây? Cô gái nhỏ hôm qua vừa nhìn là biết người có tiền, một số tiền lớn như vậy liền tùy tiện ném đi mà không chớp mắt lấy một cái. Quan hệ của Tường Xuyên và cô ta nhất định không bình thường.”

“Mợ nó, người phụ nữ kia thật đúng là vô cùng xinh đẹp. Chân vừa dài lại vừa trắng, gác lên vai mà làm chắc chắn sướng đến chết luôn mất thôi.”

.....

Tần Đường nhú mày, nghiêng răng tức giận, trong đầu nhớ kỹ giọng nói này.

Dưới lầu lại vang lên âm thanh bùm bùm, không cần nhìn cũng biết lại có thêm mấy món đồ bị quăng hỏng rồi.

Động tĩnh lớn như vậy, mọi người xung quanh cũng bị ảnh hưởng. Lập tức cô liền nghe được một giọng nói già nua: “Các người đang làm cái gì.....”

“Bà già chết tiệt, biến đi chỗ khác! Ở đây không có chuyện của bà.”

Dưới lầu an tĩnh lại vài giây.

Rất nhanh, âm thanh đổ vỡ lại vang lên, ở ngay dưới chân cô.

“Lên trên lầu tìm xem”

Tần Đường nắm chặt di động, mím môi dựa lưng vào cửa.

Trong viện truyền đến một tiếng hét “Dừng tay” chói tai.

Cô thăm thò phào một hơi, trái tim đang treo ngược được thả về vị trí cũ.

Tường Xuyên nhanh chóng mở cửa xe bước xuống, trong viện là một mớ hỗn độn. Bước vào phòng khách thì hầu như mọi thứ đều không còn nguyên vẹn, chiếc tivi vốn ở trên giá đã bị đập xuống vỡ làm đôi, gần nửa cái lán đến cạnh cửa, hai cánh cửa phòng cũng chịu chung số phận, bị đập rơi cả xuống đất.

Lữ An chủ: “CMN...”

Sắc mặt Tường Xuyên trầm xuống, đi tới, bước vào, lạnh giọng hỏi: “Mấy người đập đủ chưa?”

Tên cầm đầu khoanh tay, cười cười nhìn anh: “Aaydo, cuối cùng Tường Xuyên của chúng ta cũng trở lại rồi.”

Đáy mặt Tường Xuyên lạnh băng: “Triệu Phong, tiền tôi sẽ trả, mấy người không cần dùng cách này tới khiêu khích tôi.”

Triệu Phong cười to, chỉ vào đồng đồ vật bị đập đổ trong sân, nói: “Cái viện rách nát này của anh có đồ gì đáng giá sao? Anh Khôn nói, cứ đập phá một lần sẽ là 2 vạn, nếu anh không trả tiền, thì ngày nào chúng tôi cũng sẽ đến đập phá, bao giờ đủ 87 vạn thì thôi. A, không đúng, phải là 85 vạn chứ nhỉ, vì hôm qua đã tới đập một lần rồi. Ha ha ha!!!”

“Đương nhiên, anh cũng có thể chọn cách khác.”

Tường Xuyên cười lạnh một tiếng, ánh mắt thoáng liếc về hai người đàn ông cao to đang đi về phía cầu thang lên tầng. Anh ngẩng đầu, thấy Tần Đường đứng trên hành lang tầng 2, máy ảnh đã bỏ ra khỏi túi đựng, ánh mắt thanh lãnh nhìn xuống phía dưới.

Anh lớn giọng nói với hai người đàn ông kia: “Hai người các anh, đi xuống dưới này cho tôi!”

Hai người kia chỉ dừng lại một chút, sau đó vẫn tiếp tục đi lên.

Tường Xuyên lạnh mặt, bước nhanh đến, tóm lấy vai hai người kia, hai người kia đột nhiên xoay người lại vung nắm đấm về phía này. Tường Xuyên khom lưng né được, buông một tay ra, tay kia trượt xuống, bắt lấy tay người đàn ông, quăng hẳn ra sau.

Thân thể to lớn của người đàn ông nện mạnh xuống bậc thang ầm một tiếng kèm theo đó là tiếng rên rỉ đau đớn.

Một người khác thấy vậy lập tức xông lên, vung thẳng một quyền về phía mặt Tường Xuyên.

Tường Xuyên nghiêng mình tránh được, tóm được cổ tay hắn ta, mạnh mẽ bóp một cái, cổ tay vang lên tiếng răng rắc, đồng thời vung chân đá thẳng vào bụng hắn ta.

Lại một tiếng oa oa đau đớn vang lên.

Hai người đàn ông to con cứ như vậy bị ngã xuống chân cầu thang, cuộn tròn người rên rỉ, tạm thời không thể động đậy.

Tần Đường đứng ở đầu cầu thang, từ trên cao cúi đầu nhìn Tường Xuyên, đôi môi mím lại căng thẳng, ngón tay siết chặt máy ảnh đến trắng bệch.

Trong viện, Lữ An cùng ba người khác cũng bắt đầu khai chiến.

Tường Xuyên ngẩng đầu nhìn Tần Đường, giọng nói cứng rắn không chút thương lượng: “Lên trên đi.”

Tần Đường đứng im không nhúc nhích, phía sau Tường Xuyên bỗng có một tên tay cầm gậy sắt, đang giơ cao định đập xuống.

Hai mắt Tần Đường mở lớn, miệng há to, còn chưa kịp thốt lên sợ hãi thì Tường Xuyên đã như có mắt đằng sau, đầu cũng không thèm quay lại mà đã nhanh nhẹn tránh được, cái gậy sắt kia đập hụt một cái vào không khí. Tường Xuyên thừa dịp tóm lấy cây gậy kéo lại, đồng thời chân cũng đá vào người kia, gậy sắt cũng đập mạnh ngược trở lại vào vai người đó.

“Rắc rắc.....”

Người nọ kêu lên thảm thiết, ôm chặt vai ngã xuống đất.

Giọng nói này, nghe rất quen.

Tần Đường cắn môi, nhìn chằm chằm người đàn ông đang ôm vai ngã trên mặt đất.

Trong viện, Lữ An cũng đã xử lí gần hết, chỉ còn lại hai người.

Đột nhiên Tần Đường từ trên tầng lao thẳng xuống lầu, một cước đập thẳng vào bên vai bị thương của người đàn ông kia. Tường Xuyên chỉ cảm thấy một cơn gió ào lướt qua người mình, sau đó liền nghe tiếng hét như chọc tiết lợn của người đó: “Mẹ kiếp, con đàn bà khốn nạn!!!”

Tường Xuyên lập tức tóm lấy cô kéo lại: “Em lại phát điên cái gì thế?”

Tần Đường cắn môi: “Hắn ta mắng tôi.”

Tường Xuyên nhướn mày: “Mắng em cái gì?”

Tần Đường: “Con đàn bà khốn nạn.”

Tường Xuyên: “.....”

Tường Xuyên có chút buồn cười: “Không phải em đập hắn xong hắn mới mắng em sao?”

Anh không hiểu cô giận cái gì, chỉ cảm thấy rất buồn cười, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, đem người trước mặt xoay lại: “Được rồi.”

Bị đàn ông đánh thì cũng thôi đi nhưng bị một con đàn bà đánh là thế nào chứ? Người đàn ông nằm trên mặt đất nghĩ vậy liền gậy giữa muông đứng dậy.

Khóe mắt Tường Xuyên thoáng nhìn qua, thân nhiên đập thêm một cái nữa vào bụng hắn.

Lực đạo rất lớn, người nọ liền không thể cử động nữa, chỉ còn có thể nằm đó rên rỉ.

Về mặt tức tối của Tần Đường liền đỡ hơn một chút, ngoan ngoãn đứng sau Tường Xuyên.

Triệu Phong đi tới: “Khá khen cho anh đó, Tường Xuyên. Anh đánh người của anh Khôn thành như vậy, thì tôi trở về biết ăn nói thế nào bây giờ?”

Tường Xuyên rút bao thuốc trong túi ra, ném cho Triệu Phong một điếu, Triệu Phong giơ tay bắt được.

Tường Xuyên híp mắt, bật lửa châm thuốc, hít vài hơi, sau đó chậm rãi nói: “Tôi trở về cùng anh để cho anh có cái mà ăn nói.

Triệu Phong lúc này mới hiểu được ẩn ý của Khương Khôn. Cái hấn ta quan tâm không phải là 87 vạn kia mà hấn ta chỉ đơn giản muốn kiểm có để công kích Tường Xuyên, muốn anh trở về làm việc cho hấn ta. Mà Tường Xuyên cũng không có ý định trở về, mà số tiền kia anh lại không trả được, nên Khương Khôn cũng không chịu gặp mặt.

Hai bên đều đang âm thầm đấu với nhau.

Hiện tại đã làm mấy tên đàn em bị thương rồi, mà quả thực hấn ta về cũng đã có chuyện để nói.

Triệu Phong cười cười: “Không cần.”

Tường Xuyên còn đang muốn nói gì đó, Tần Đường ở phía sau liền động tay một chút, sau đó linh hoạt rút được tay về. Anh dừng lại một chút, liền nghe cô nói: “Tiền đã chuyển rồi đó, tối hôm qua anh nói chỉ cần 85 vạn, nhưng tôi đã chuyển 87 vạn rồi, không thừa không thiếu một xu.”

Cô nhìn thoáng qua mấy người đàn ông đang nằm rên rỉ dưới đất, thản nhiên nói thêm: “2 vạn thừa ra, coi như tiền thuốc men cho đám đàn em của anh đi.”

Triệu Phong: “.....”

Hấn ta ngậm điều thuốc trong miệng, cẩn thận đánh giá lại Tần Đường, sau đó cười khế. Người phụ nữ này, có ý tứ.

Tường Xuyên nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Tần Đường, đáy mắt bùng lên ngọn lửa nguy hiểm, người phụ nữ này tại sao lại không nghe lời như vậy chứ?

Triệu Phong cười vài tiếng, nhìn về phía Tường Xuyên: “Nếu tiền đã trả hết rồi thì mọi chuyện coi như đã xong.”

Tường Xuyên cầm thuốc, cũng cười như cái gì cũng không nói.

Triệu Phong nhìn thoáng qua đám đàn em đang lồm cồm bò dậy, lạnh lùng nói: “Còn không mau đứng dậy lên xe cả đi. Định đứng ì ở đây cho mất mặt à...”

Mấy người đàn ông người nọ dìu người kia nhanh chóng lên xe.

Hai con gió thoảng qua, trong viện liền khôi phục lại sự yên tĩnh như cũ.

Tần Đường vẫn đứng ở phía sau Tường Xuyên, nhìn điều thuốc trên tay anh cháy hết, tàn thuốc theo gió cuốn trôi, không còn lại chút gì.

Tường Xuyên ném điều thuốc xuống, xoay người lại nhìn cô, khóe miệng cong lên vô cùng rõ ràng:

“Nói đi, tên đó mắng em cái gì vậy?”

Trong ấn tượng của anh, Tần Đường không phải là người thích mang thù, đối với người ta cũng vô cùng khách khí, đi trên đường gặp cái gì ngon, cái gì hay cũng đều mua về cho mọi người ở nghĩa trạm. A Khởi được một lọ nước hoa, dì Quế được không ít mứt quả các loại, Tiểu Thành cũng có một món quà nhỏ, là một cái bật lửa. Ngay cả Lữ An cũng có.

Tường Xuyên thì không được gì cả. Nhưng đối với anh đây chỉ là việc nhỏ, hoặc là do cô ấy chưa tìm được món đồ thích hợp để tặng, hoặc đơn giản hơn là anh không có phần mà thôi.

Lúc này khi cô đập lên vai người đàn ông kia, sức lực không hề nhỏ, cứ như là có thù với tên đó vậy.

Tần Đường cúi đầu, nói: “Không có gì.”

Tường Xuyên cười: “Không có gì mà một người phụ nữ như em lại tự nhiên đi đánh người sao?”

Tần Đường đang định phản bác thì một tiếng “ùng ục” mềm mại vang lên, tuy nhỏ nhưng cũng đủ để người bên cạnh nghe thấy.

Tường Xuyên sắc mặt không đổi, vẫn cười như cũ: “Đói sao? Không ăn trưa à?”

Sắc mặt Tần Đường sọt một chút, hơi ửng đỏ lên.

Lữ An ở bên ngoài dọn dẹp lại mọi thứ, không đến đây làm phiền.

Tần Đường mím môi, nhanh chóng thu lại thần sắc xấu hổ lúc này, nói: “Tôi đến phòng bếp tìm đồ ăn.”

Nói xong cô nhanh chóng rảo bước đi, hy vọng phòng bếp không làm sao.

Bánh bao dì Quế làm lúc sáng chắc là vẫn còn.

Cũng may, phòng bếp vẫn còn nguyên. Khi cô mở nắp giá hấp bằng sắt ra, bên trong vẫn còn một chiếc bánh bao trắng trắng.

Cô cầm lấy bóp thử một chút, hơi cứng, lại thử cắn một miếng, nhưng vẫn còn ăn được.

Không biết Tường Xuyên đi theo từ lúc nào, thân hình cao lớn đứng ở cửa liền chặn mất phân nửa ánh sáng. Anh bước tới, đoạt lấy cái bánh bao trong tay cô, nói: “Được rồi, đừng ăn thứ này.”

Tần Đường nhú mày: “Vậy ăn cái gì?”

Nơi này là vùng ngoại thành, cơm hộp thì không có, muốn đi tới tiệm ăn thì phải vào tận nội thành, mà cô cũng không có ý định đi.

Tường Xuyên cầm lấy cái bánh bao cứng ngắt thả lại vào trong xồng hấp, sau đó vịn vòi rửa tay.

Tần Đường lại vói tay muốn lấy lại, anh đầu cũng không thèm quay lại, chỉ hỏi: “Ăn mỳ nhé?”

Cánh tay đang đưa ra của cô cứng đờ giữa không trung, dùng ánh mắt không thể tin nổi quay lại nhìn anh: “Anh nấu mỳ cho tôi à?”

Tường Xuyên: “Ừ, nhưng em sẽ phải đợi một chút. Muốn ăn sủi cảo cũng có thể, nhưng phải tốn chút công sức.”

Tần Đường cảm thấy vô cùng kì diệu, lại hỏi: “Anh thật sự biết nấu à?”

Tường Xuyên cười nhẹ, mở tủ lạnh ra, lấy thịt bò trong ra, liếc nhìn cô một cái: “Hồi nhỏ nhà nghèo, cái gì cũng phải làm, nấu cơm đã là gì.”

Tần Đường không biết rõ về gia đình anh, cô chỉ biết A Khởi lớn lên trong núi, không có tiền đi học đại học, di Quê cũng là người ở một thôn nhỏ, hỗ trợ ở nghĩa trạm, nấu cơm cho bọn họ, buổi sáng thì đẩy xe đi bán bữa sáng ở cổng mấy trường học lân cận, Tiểu Thành thì từ nhỏ đã đi làm thuê, sau đó thì theo Tường Xuyên giúp đỡ ở nghĩa trạm và công ty vận chuyển.

Chuyện của Lữ An và Tường Xuyên, cô chưa từng nghe qua.

Cô đứng ở phía sau, nhìn anh thuần thục đun nước thái thịt rửa rau, hỏi:

“Nhà anh ở đâu vậy?”

Tường Xuyên: “Ở một cái thôn nhỏ thôi, có nói em cũng không biết.”

Tần Đường thấy anh không chú ý, lại cầm cái bánh bao kia lên cắn hai miếng, không hỏi nữa.

Tường Xuyên thả mỳ vào nồi, xoay người nhìn cô, lại nhìn cái bánh bao nguội lạnh cứng đờ bị gặm một nửa trong tay cô, cuối cùng coi như không thấy gì, hỏi:

“Ba mẹ em có biết cô con gái bảo bối của bọn họ lại chạy xa như thế này không?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Yếu điệu. ....?

Tần Đường theo bản năng cúi đầu nhìn lại bản thân. Lâu lắm rồi không có người nói hai chữ này với cô. Cô nhìn chăm chăm làn da trắng bệch của mình, ngẩng đầu nhìn bóng dáng cao lớn trước mặt: “Ý anh là về bề ngoài hay là nội tâm bên trong?”

Tường Xuyên quay người, ánh mắt xoáy chặt vào cô, nói: “Cả bên ngoài, cả bên trong.”

Tần Đường không phục: “Tôi không có như vậy. Là anh quá xem thường người khác.”

Tường Xuyên khoanh tay, chậm rãi cười: “Không phải xem thường em, nhưng đàn ông thì mạnh mẽ, phụ nữ thì yếu điệu, là chuyện rất bình thường.”

Tần Đường bỗng nhiên nhớ tới dáng vẻ khi đánh nhau lúc nãy của anh, dáng người thật sự rất cao lớn, liền thấp giọng nói: “Đúng là rất mạnh mẽ.”

Ăn hết phần nhân bánh bao, còn lại phần vỏ, Tần Đường liền ném vào thùng rác, phát ra một tiếng động nhỏ. Tường Xuyên dùng khước mắt nhìn thấy nhưng cũng không nói gì.

Một lát sau, mỳ nấu xong.

Tần Đường những miếng thịt bò hồng hồng tỏa ra hương thơm ngào ngạt kia thì càng cảm thấy đói liền lập tức đi qua nhưng bỗng nhiên nhớ ra bàn ghế bên ngoài đã bị phá hỏng cả rồi, lại nhìn quanh quất trong bếp, cũng không thấy được chỗ nào để ngồi. Tường Xuyên cũng nhận ra điều này, liền nói: “Em chờ một chút.”

Tần Đường thấy anh ra khỏi phòng bếp, chắc là đi tìm ghế cho cô, nhưng thật ra Tần Đường cảm thấy cũng không cần phải phiền phức như vậy, cô vô cùng lưu loát vén tóc qua một bên, cúi người, trực tiếp coi mặt bếp là bàn, ăn đến là vui vẻ, cảm thấy hương vị thật là không tồi.

Một phút sau, lúc Tường Xuyên tìm thấy ghế mang vào thì liền thấy cô đang đứng ăn mỳ.

Anh nhìn cô một lát, đột nhiên mỉm cười, sau đó mang ghế để sau lưng cô, “Em ngồi xuống mà ăn.”

Tần Đường vô cùng không khách khí mà ngồi xuống, cảm thấy chiều cao khá là vừa.

Bát mỳ rất to, cô ăn được nửa bát đã no đến căng bụng, cảm thấy có chút hối hận vì nửa cái bánh bao ăn lúc nãy. Cô cố gắng ngồi thẳng eo lên, vì như vậy có thể ăn được nhiều hơn một chút.

Tường Xuyên ở bên ngoài gọi điện thoại: “TV cũng hỏng rồi, mọi người mua thêm cả TV nhé.”

Lữ An nhìn phòng ốc bừa bộn liền cảm thấy chán nản, thấy không thể dọn dẹp trong chốc lát được liền trực tiếp ngồi trên thềm nhà hút thuốc, lại nhìn vào phòng bếp, cười hỏi: “Anh vừa nấu mỳ cho Tần Đường sao? Thật đúng là hiếm thấy mà.”

Tường Xuyên nâng ván cửa bị đập đổ dưới đất lên, lấy búa và đinh trong thùng dụng cụ ra, không để ý nói: “87 vạn đó, chỉ nấu một bát mỳ thôi, không mệt.”

Lữ An cười ra tiếng: “Thực ra tiền này vẫn có thể kéo dài được, Tần Đường quá xúc động rồi.”

Tường Xuyên dùng đầu gối chống giữ lấy ván cửa, tay giữ đinh gõ mạnh từng nhát: “Cô ấy không phải là xúc động, mà cô ấy muốn bảo vệ mình.”

Nếu bọn họ không về kịp thì số tiền kia có thể đuổi Triệu Phong đi.

Tần Đường không thiếu tiền, nhà cô lại càng không thiếu tiền, cho nên nếu cô xảy ra chuyện ở đây, anh thật không có cách nào ăn nói được. Tối hôm qua lúc cô ấy nói cô ấy sẽ không đi, anh cũng đã lường trước được chuyện này rồi.

Rốt cuộc nguyên nhân nào khiến cô nhất định phải ở lại đây, anh cũng không rõ nữa.

Tần Đường đứng ở cửa phòng bếp, cắn môi dưới.

Thì ra bát mỳ lúc nãy thiếu chút nữa khiến cô chết vì no, lại trị giá đến 87 vạn sao?

Cô ác ý nghĩ, liệu có phải là Tường Xuyên cố tình muốn cô chết vì no, sau đó thì liền có thể quyt nợ số tiền kia không? Cô vốn cũng không nghĩ bọn họ có thể trả lại số tiền này, mà cô thì sau này còn rất nhiều chuyện cần sự giúp đỡ của bọn họ, cho nên số tiền này cũng coi như là tiền lương đi.

Mãi đến chạng vạng, Tiểu Thành mới trở về, theo sau là một cái xe tải nhỏ chở đầy đồ vật gia dụng các thứ.

Mấy người từ trên xe bước xuống, khiếp sợ nhìn cảnh tượng trong viện.

Tiểu Thành chỉ chỉ vào đồng đồ nát, hỏi: “Anh, buổi chiều đám người kia lại tới đòi nợ sao?”

Tường Xuyên nghiêng người dựa vào thân cây đại thụ trong sân hút thuốc, nhàn nhạt ừ một tiếng.

A Khởi cầm sổ sách trong tay, nhíu mày nói: “VẬY.... mua đồ mới về còn bày ra nữa không ạ? Nhờ may bọn họ lại đến đập phá nữa thì sao? Hôm nay đã phải bỏ ra biết bao nhiêu tiền rồi.....”

Tiểu Bạch và Từ Bằng liếc nhìn nhau, hai hôm nay ấn tượng của bọn họ về nơi này đã không còn được tốt như lúc trước nữa, cảnh tượng bị người ta tới đòi nợ thật đúng là hải hùng.

Có vẻ như Tường Xuyên đang gặp rắc rối lớn, thậm chí bọn họ còn thâm thương lượng với nhau có nên rời đi trước hay không.

Lữ An trèo lên xe tải, tháo dây thừng, giọng nói ám chỉ: “Không phải lo, tiền đã trả xong rồi, sau này sẽ không còn người đến đòi nợ nữa.”

Tiểu Thành và A Khởi lập tức cười: “Tốt quá.”

Mà Tiểu Bạch và Từ Bằng cũng thầm thở phào một hơi, như vậy thì bọn họ cũng không cần đi nữa rồi, sau đó liền chạy tới giúp đỡ.

Lữ An để Tiểu Thành lên giúp mình, Tiểu Thành trèo lên trên, nhỏ giọng hỏi: “Là chị Tần Đường trả giúp chúng ta phải không ạ?”

Lữ An cũng không có ý định giấu diếm “Ừ.”

Tiểu Thành có vẻ băn khoăn: “À, vậy số tiền đó chúng ta trả thế nào bây giờ?”

Tường Xuyên lúc này đã ném tàn thuốc xuống đi qua giúp đỡ. Nhanh chóng đỡ được cả chiếc bàn dài Lữ An truyền xuống, cơ bắp cánh tay theo từng động tác của anh mà chuyển động, nhìn vô cùng mạnh mẽ và quyến rũ.

Lữ An khẽ sát vào tai Tiểu Thành, hạ giọng: “Nếu không được nữa thì để anh Tường lấy thân báo đáp đi.”

Tiểu Thành: “.....”

Mặt cậu ta đỏ bừng lên trong chốc lát, rồi lại nói: “Vậy thì anh ấy lời quá rồi, chị Tần Đường đẹp thế kia cơ mà.”

Lữ An: “.....”

Thật đúng là lời cmn quá rồi chứ còn gì nữa.

Tường Xuyên đặt bàn vào trong phòng khách xong quay lại, lúc đứng dưới xe tải đợi bọn họ truyền đồ xuống thì vừa vặn nghe được câu nói kia, anh ngẩng đầu, nhân nhật liếc nhìn một cái, Tiểu Thành lập tức cúi đầu im lặng đưa ghế xuống.

Tường Xuyên ôm mấy cái ghế quay lại thì thấy Tần Đường đang đứng trên hành lang tầng hai cầm máy ảnh lấy cảnh, ống kính máy ảnh đen như mực di chuyển chậm rãi rồi từ từ dừng lại.

Không biết do nguyên nhân gì nhưng Tường Xuyên lại cảm thấy cái ống kính kia là đang hướng về mình.

Tần Đường đúng là đang nhìn Tường Xuyên, thông qua máy ảnh.

Tường Xuyên đứng ở đó, khóe miệng cong lên một độ cong rất nhỏ, mang theo một sự bí hiểm.

Giây tiếp theo, Tần Đường lập tức dời máy ảnh đi.

Tần Đường cắn môi, khẽ nhú mày, ngón tay trắng nõn nắm chặt, sau đó xoay người trở về phòng.

Ấn tượng mà người đàn ông Tường Xuyên này giành cho cô không được tốt lắm, ở một số thời điểm thật quá mức cường thế, nhưng khi hai người ở chung thì cũng không phải quá tệ. Lại nói lúc này ở phòng bếp anh nấu mỳ cho cô, cô vốn nghĩ là anh thật lòng muốn nấu cho cô ăn, nhưng kết quả lại không phải như thế.

Cô có chút nhàm chán đặt máy ảnh xuống, lại xoay người xuống nhà.

Tiểu Thành nhảy xuống từ xe tải, nhìn thấy cô liền đưa tay vẫy vẫy.

Tần Đường mỉm cười một cái, coi như đáp lại.

Tiểu Thành chạy nhanh tới, vẻ mặt tươi cười sáng lạn: “Chị Tần Đường, cảm ơn chị.”

Tần Đường nghe hiểu ý, cô nói: “Không có gì, dù sao tiền này cũng không phải cho không mọi người, sau này còn cần mọi người giúp đỡ nhiều.”

Tiểu Thành cũng không hỏi xem là chuyện gì mà trực tiếp gật đầu: “Được ạ, chuyện gì cũng được hết.”

Mọi người bận rộn hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng đem nghĩa trạng trở lại trạng thái ban đầu.

Di Quế đi nấu cơm, những người khác thì ở phòng khách nghỉ ngơi.

Cái TV mới lớn hơn rất nhiều so với cái cũ, A Khởi hưng phấn bật lên, nói với Tường Xuyên: “Anh Tường, anh xem này, TV mới chất lượng hình ảnh thật là tốt.”

Tường Xuyên ngả người ngồi dựa vào ghế, nhìn về mặt hưng phấn của A Khởi, nói: “Em về phòng mình nhìn lại một chút xem.”

A Khởi không rõ chuyện gì, mặt hơi đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Vâng, tôi nay em sẽ về lại.”

Lữ An nói: “Em về luôn bây giờ đi.”

A Khởi ngốc: “Hà?”

Tiểu Bạch lúc này đã hiểu, nhỏ giọng nhắc nhở: “Có khả năng... phòng của cô cũng gặp họa rồi.”

A Khởi lập tức đen mặt đứng bật dậy, chạy nhanh về phòng.

Vài giây sau.....

“Oa...oa...oa..... Nước hoa của tôi.....”

Tần Đường chớp chớp mắt đứng dậy đi theo A Khởi, lúc đứng ở trước cửa phòng A Khởi liền thấy cô ấy về mặt khóc tang nhìn đồng lộn xộn trong phòng, mùi hương nồng đậm trong căn phòng còn chưa tan hết, vừa nghĩ liền biết lọ nước hoa chắc chắn đã hy sinh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Khoảng thời gian trước, có một lần cô mượn máy sấy của A Khởi quên không trả, A Khởi lên phòng tìm cô thì thấy trên bàn có một lọ nước hoa Chanel màu xanh nhạt, thân bình nhỏ gọn tao nhã, vô cùng đẹp.

A Khởi kinh hi nói: “Lọ nước hoa này thật là đẹp. Lần trước em đã thấy nó ở trên TV.”, sau đó hỏi: “Em có thể mượn xem một chút được không ạ?”

Tần Đường cười: “Nếu em thích thì tặng nó cho em đây.”

Mặt A Khởi đỏ lên, thấp giọng nói: “Việc này sao được ạ..... Lọ nước hoa này nhất định rất đắt.” Cô ấy vừa nói vừa vuốt thân lọ nước hoa, dường như có thể ngửi được mùi thơm nhẹ nhàng trong không khí, nhưng trước khi đi vẫn lưu luyến đặt lọ nước hoa xuống.

Tần Đường cầm lấy lọ nước hoa nhét vào tay A Khởi: “Cầm đi, ở nhà chị vẫn còn nhiều.”

Đây là lọ nước hoa duy nhất của A Khởi, là bảo bối của cô ấy.

Nhìn những mảnh vỡ của lọ nước hoa rơi đầy trên mặt đất, A Khởi vô cùng đau lòng, Tần Đường gọi cô lại: “A Khởi.”

A Khởi đỏ mắt quay lại, Tần Đường nhìn cô ấy cười cười nói: “Lần sau chị sẽ cho em một lọ khác mà.”

A Khởi vội lắc đầu: “Không cần ạ, em chỉ đang xót tiền thôi. Lọ nước hoa kia thực sự rất quý giá.”

Tiểu Thành và Tiểu Bạch cũng đi đến, Tiểu Bạch bước vào phòng nói: “Để tôi giúp cô dọn dẹp lại một chút, dù sao tối cũng cần phải có chỗ ngủ mà.”

Chờ A Khởi dọn xong phòng thì cũng đúng lúc dì Quế gọi mọi người đến ăn cơm.

Tần Đường tắm rửa xong, như thường ngày đứng ở trên hành lang nhắn tin. Ít nhất hai ngày một lần cô đều nhắn tin bình an về cho mọi người trong nhà, nếu không ba mẹ cô chắc chắn không đồng ý để cô chạy ra ngoài nhiều như thế này. Nhắn tin xong, cô cất điện thoại đi. Một lát sau lại cầm điện thoại lên:

“Mẹ ơi, Chu Kỳ tỉnh chưa?”

Đợi một lát liền có tin nhắn trả lời:

“Vẫn thế, không biết bao giờ mới tỉnh lại được. Bác sĩ nói có thể là ngay mai, có thể là ngày kia.... Nói chung là nhất định sẽ tỉnh lại. An An, nghe mẹ nói, con đừng cảm thấy tội lỗi, chuyện này không phải lỗi của con, con biết chưa?”

An An là nhũ danh của cô.

Tần Đường cắn môi, cô không biết.

Đã 5 năm rồi, sao anh ấy vẫn chưa tỉnh chứ?

Đêm nay bầu trời rất trong, có thể nhìn rõ những ngôi sao lấp lánh. Tần Đường ngửa mặt nhìn chăm chăm những ngôi sao đó.

Có người đã từng nói, mỗi ngôi sao trên bầu trời đại diện cho một linh hồn bị mất đi.

Cô nhìn bầu trời đêm chăm chú, ánh mắt tìm kiếm ba ngôi sao kia.

Gần như mọi người đều nói với cô, việc kia không phải lỗi của cô, nhưng thật ra bọn họ chỉ là đang an ủi cô, hoặc là e ngại mặt mũi ba mẹ cô nên mới phải bắt buộc dĩ nhiên như vậy mà thôi.

Còn sau lưng thì sao? Cô đã từng nghe thấy bọn họ mắng mình như thế nào. Thật ra bọn họ vẫn luôn trách cứ cô, chưa từng tha thứ cho cô.

Tường Xuyên đi lên cầu thang, vừa vặn nhìn thấy cô đang ngẩng đầu, cần cổ trắng nõn rất đẹp, đôi mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm vào không trung đến nỗi hàng mi dày cũng không rung động dù chỉ một chút, cả người thoát nhìn chìm trong bi thương.

“Tần Đường.”

Anh gọi cô.

Cô chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt liền trở nên lạnh nhạt: “Có chuyện gì?”

Tường Xuyên nhìn cô chăm chú một lúc, đi đến bên cạnh cô, nói: “Lần tới em muốn đi tới chỗ nào thì hãy nói trước với tôi một tiếng.”

Tần Đường nghi hoặc hỏi: “Không phải anh nói một tuần chỉ đi tối đa hai chuyến, hoặc là ít nhất hai ngày một chuyến nếu anh có xe sao?”

Tường Xuyên ừ một tiếng, “Nhưng thời gian em ở đây chắc cũng không lâu, nếu em muốn đi thì tôi đương nhiên phải sắp xếp.”

Tần Đường đột nhiên hiểu được lý do vì sao Tường Xuyên bỗng nhiên trở nên tốt bụng như vậy, chắc là vì 87 vạn kia, “Tôi muốn đi rất nhiều chỗ.”

“Trong nửa tháng có thể đi hết không?”

“Chắc cũng chỉ tám đó thời gian thôi.”

“Được.”

Nhưng về số tiền kia thì Tường Xuyên lại không hề nhắc tới, hai người giống như đã đạt được một thỏa thuận nào đó.

.....

Rất lâu rồi Tần Đường không gặp ác mộng, trong mơ, từng hình ảnh vụn vặt hiện lên trong đầu cô, chỉ xuất hiện chớp nhoáng. Mà hình ảnh cuối cùng chính là cảnh chiếc xe lăn xuống vực, loại cảm giác không trọng lực này khiến cô hoảng sợ, không nhận được hết lên một tiếng.

Giây tiếp theo, cô nghe được tiếng “rầm rầm rầm”, là tiếng vật nặng va chạm, sau đó thì có người gọi tên cô. Cô không biết đây là mơ hay là thực nữa. Cô không tỉnh nổi.

.....

Ngoài cửa, bầu trời đã không còn trong trẻo như lúc trước nữa, mà thay vào đó là mây đen dày đặc, cuồng phong gào thét.

Một trận mưa to sắp đến.

Hai hôm nay Triệu Phong liên tục mang người đến đập phá đồ đạc, cửa sổ đều bị phá hỏng cả, cửa kính bị vỡ cũng chưa kịp thay, cửa sổ gỗ bị gió thổi đến đập vào vách tường, vang lên những tiếng vang lớn.

Ở dưới lầu, Lữ An và A Khởi ra khỏi phòng, A Khởi rút cổ hỏi: “Anh Lữ, nếu trời mưa thì phòng em liệu có bị nước tràn vào không?”

Lữ An đi tìm dụng cụ để gia cố lại cửa sổ cho cô ấy, ánh chùng độ rộng của hành lang, nói: “Chắc là không.”

Tường Xuyên ngủ không sâu giấc, đã sớm tỉnh lại.

Anh ở trần, không mặc áo, chỉ mặc một chiếc quần dài, đi ra cửa xem xét tình huống.

Lúc đi qua phòng Tần Đường thì liền phảng phất nghe được vài tiếng kêu nhỏ, vô cùng thống khổ. Bước chân anh dừng lại, thanh âm kia xuyên qua mưa gió truyền thẳng vào tai, đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang lên, anh lập tức không chút do dự đi đến gõ cửa: “Tần Đường.”

Gõ liên tục vài tiếng mà bên trong vẫn không có phản ứng.

Tường Xuyên mím môi, đột nhiên dừng lại, sau đó đưa chân đá thẳng vào cửa phòng, loảng xoảng một tiếng, cửa phòng lập tức mở ra.

Trong phòng rất tối, Tường Xuyên dựa vào chút ánh sáng ít ỏi từ bên ngoài chiếu vào đi đến bên mép giường, chính xác nắm được cổ tay cô. Nhưng ngoài dự đoán, cô lại túm ngược lại tay anh, gắt gao nắm chặt lấy, như là đang bắt lấy cọng rom cứu mạng duy nhất của mình vậy.

Tường Xuyên sùng sốt, nhưng lập tức liền bình thường trở lại, thấp giọng nói: “Tần Đường, tỉnh lại đi!”

Anh vội đỡ Tần Đường ngồi dậy dựa vào lòng mình, một tay để ở eo kia, tay kia bóp bóp khuôn mặt cô: “Này!!”

Tần Đường đột nhiên bừng tỉnh, hai mắt mở lớn, thờ dốc.

Xung quanh tối đen như mực, cô cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ thấy người mình đang dán lên một làn da vô cùng nóng khác, khuôn ngực dày rộng, người đàn ông toàn thân toát ra hơi thở phả mạnh, đang ôm lấy cô. Người đàn ông không tính là quen thuộc nhưng cũng không hẳn là xa lạ, vậy mà lại mang đến cho cô cảm giác an toàn lạ thường.

Người con gái trong lòng vô cùng mềm mại và ấm áp, chớp mũi quanh quẩn mùi hương thuộc về cô, vô cùng dễ chịu. Tường Xuyên đột nhiên nhớ tới lần trước khi A Khởi lần đầu dùng thử nước hoa, hình như xịt hơi nhiều nên bị Tiểu Thành cười nhạo, khi đó, A Khởi đã hỏi anh: “Anh Tường, thật sự mùi nồng lắm sao?”

Đến mức gay mũi thì không, nhưng thực sự không được dễ chịu như thế này.

Tần Đường không vội vàng tránh ra, đầu lẳng lặng dựa vào lòng bàn tay anh, cảm thấy nhiệt độ lòng bàn tay càng ngày càng cao mới khó chịu di chuyển.

Tường Xuyên thấy vậy khàn giọng hỏi:

“Tỉnh rồi?”

Tần Đường chậm rãi khép miệng lại, yết hầu một lúc sau một thót ra được một chữ: “Ừ.”

“Ác mộng?”

“Ừ.”

Lúc này vừa từ trong mơ tỉnh lại, cả người vẫn còn trong trạng thái ngây ngốc.

Mưa to tầm tã trút xuống, bầu không khí tràn ngập hương vị ẩm ướt mà sạch sẽ, gió lớn lùa vào từ cánh cửa sổ đang mở toang, cơn gió mát lạnh thổi tới khiến Tần Đường tỉnh táo lại.

Cô đẩy Tường Xuyên ra, im lặng vài giây mới nói: “Anh đập cửa?”

Trong bóng tối, dường như có thể cảm nhận được Tường Xuyên đang cười khê: “Ừ.”

Tần Đường: “.....”

Tường Xuyên đứng dậy, dựa vào chút ánh sáng mờ mờ bên ngoài đi tới bật đèn.

Tần Đường ngồi ở trên giường, cái đầu rồi bù quay lại nhìn Tường Xuyên, ánh mắt đỏ lên, rồi lại nhìn đến cánh cửa bị đập hổng đặng sau: “Anh phải sửa lại cửa cho tôi.”

Tường Xuyên nhướn mày: “Trời sáng thì sửa.”

Tần Đường hỏi: “Vậy đêm nay phải làm sao bây giờ?”

Tường Xuyên nói: “Bây giờ là 5h sáng rồi.”

Cô nhìn anh: “Nhưng gió rất lớn.”

Tường Xuyên có chút bất đắc dĩ, cười khê: “Được rồi, là tôi đã hổng, tôi sửa.”

Anh đi xuống nhà lấy dụng cụ.

Lữ An vừa cố định cửa sổ xong, thò mặt ra hỏi: “Sao vậy? Lúc này hình như tôi nghe anh gọi Tần Đường, còn có tiếng đá cửa, anh sẽ không vội vàng đưa mình đến tận nơi như thế chứ?”

Tường Xuyên chợt nhớ tới lúc chiều Tiểu Thành và Lữ An nói muốn lấy thân báo đáp, liền lạnh giọng nói: “Vớ vẩn!”

Tường Xuyên mang theo hòm dụng cụ lên lầu, Tần Đường vẫn ngồi trên giường, chần cuộn trên người, ngồi co thành một đống, đầu gác lên đầu gối, đôi mắt to tròn nhìn chăm chú hòm dụng cụ trong tay anh: “Anh phải sửa trong bao lâu?”

“Nhanh thôi.”

Tường Xuyên vẫn không mặc áo, trên người chỉ có một cái quần ngủ dài màu đen, eo rất thon, cặp quần hơi trễ, có thể nhìn rõ đường cong của hai khối cơ bụng dưới cùng kéo dài xuống rồi biến mất sau cặp quần, cơ bắp nổi rõ từng múi, vô cùng hữu lực.

Mặt Tần Đường chậm rãi nóng lên, vội cúi đầu không nhìn nữa.

Cô tìm đề tài nói chuyện: “Nguyệt Nguyệt nói cô bé còn có một người anh trai, học xong cấp hai liền dừng bởi vì không có tiền để đi học nữa, phải ra đồng làm việc được một năm rồi.”

Tường Xuyên vẫn tập trung vào công việc trong tay, đến đầu cũng không quay lại: “Ừ, rất nhiều hộ nghèo trong núi đều gặp phải tình trạng này. Sau khi 9 năm giáo dục phổ cập miễn phí kết thúc thì rất nhiều học sinh không có đủ tiền học phí đều phải nghỉ học, hoặc là cả đời làm việc trong núi, hoặc là ra ngoài làm việc chân tay kiếm tiền. Số người có thể học tiếp không nhiều lắm.”

Cho nên, ở các khu xa xôi một chút, một năm có tới hai sinh viên đại học, là một điều rất đáng kiêu ngạo.

Tần Đường nghỉ một lát, nói: “Nguyệt Nguyệt khôi phục không tệ, mấy ngày nữa là có thể trở về rồi. Đến lúc đó tôi muốn đến núi Dương Quyển một chuyến nữa.”

Tường Xuyên tay đỡ cánh cửa, thử kéo ra kéo vào một chút, lại lấy một cái đinh, quay lại nhìn cô, ánh mắt đen lầy mà trầm lặng: “Em muốn giúp anh Nguyệt Nguyệt tiếp tục đi học?”

Tần Đường gật đầu: “Cũng không phải chỉ là một mình đứa bé ấy.”

Còn những đứa trẻ gặp phải tình cảnh giống như thế, không có tiền học phí nên không thể đi học.

Tường Xuyên: “Em chắc chắn?”

Tần Đường: “Chắc chắn. Chuyện này còn cần phải do dự sao?”

Tường Xuyên cười: “Không có gì, tôi chỉ muốn nhắc nhở em một chút, có một số việc không phải cứ em muốn là liền có thể làm.”

Việc anh ám chỉ chính là việc một người con gái như cô lại đi chạy vào mấy vùng núi căn cổ đó để làm việc.

Chuyện này Tần Đường đã suy nghĩ rất lâu, không phải là do nhất thời xúc động, cũng không hề nghĩ chỉ dựa vào một mình mình. Cô không vĩ đại như vậy, cũng không làm được nhiều chuyện như vậy, nhưng cô cũng không hề nghĩ muốn giải thích với Tường Xuyên.

Cửa không hỏng nặng lắm nên sửa cũng rất nhanh. Tường Xuyên thu dọn hòm dụng cụ, bên ngoài cửa sổ trời vẫn khá tối, phải mất một lúc nữa mới thấy hừng đông.

Anh đi ra ngoài, lúc ra đến nơi, chuẩn bị đóng cửa bỗng quay đầu lại hỏi: “Trên người em có xịt nước hoa à?”

Tần Đường mờ mịt: “Hả?”

Tường Xuyên nhớ tới hương thơm nhàn nhạt trên người cô, không biết đó là mùi gì, chỉ cảm thấy rất dễ ngủ, ánh mắt nhìn lướt qua một đồng chai lọ mỹ phẩm cô để trên bàn, không có nước hoa, liền nhàn nhạt cười: “Không có gì.”

Anh xoay người đi ra ngoài, cũng đóng luôn cửa lại.

Tần Đường ngồi trên giường, vài giây sau mới hiểu được ý của Tường Xuyên, mặt chậm rãi đỏ lên, nhỏ giọng mắng với không khí: “Luu manh!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Ngày hôm sau tỉnh lại, trời đã trở nên trong xanh, tới buổi chiều thì đã hoàn toàn không nhìn ra dấu vết của cơn mưa lớn đêm qua nữa.

Tiểu Thành và Lữ An cũng đã sửa xong kính cửa sổ ở tầng 1.

Tần Đường tới bệnh viện thăm Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt lôi kéo tay cô hỏi: “Chị ơi, khi nào thì em có thể về nhà ạ?”

Cô bé còn nhỏ, sau khi ở bệnh viện vài hôm, y tá mang cô bé đi làm các loại kiểm tra, cô bé nghe không hiểu những lời bác sĩ nói nhưng cô bé lại nghe nói được, ở chỗ này một đêm tốn rất nhiều tiền.

Tần Đường hỏi bé: “Em nhớ nhà sao?”

Nguyệt Nguyệt có chút thấp thòm, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Vâng, với lại một buổi tối ở đây tốn rất nhiều tiền, tiền này có thể đủ để anh trai em đóng học phí rồi...”

Tần Đường cầm tay cô bé, tiểu cô nương làn da ngăm đen, ngón tay thô ráp vì ở trong núi rất nhiều trẻ con từ nhỏ đã phải làm việc giúp đỡ gia đình, mà Tần Đường thì lại được nuông chiều từ bé, cô chưa bao giờ trải qua cảm giác sinh hoạt khổ sở, lại càng không biết cảm giác không có tiền là thế nào.

Mấy năm nay đi qua nhiều nơi nghèo khó mới thấy được đề tồn tại bọn họ phải cố gắng đến mức nào. Tần Đường nắm chặt bả vai Nguyệt Nguyệt nói: “Nguyệt Nguyệt, tin chị, anh trai em nhất định có thể đến trường một lần nữa.”

Nguyệt Nguyệt gật đầu: “Vâng, một năm nay anh trai em đã làm việc vô cùng chăm chỉ, trong nhà nhất định sẽ sớm có đủ tiền cho anh ấy đi học tiếp.”

Tần Đường cười: “Ừ, anh trai em học rất giỏi phải không?”

Nguyệt Nguyệt nhoen miệng cười: “Tất nhiên rồi ạ, anh trai em thông minh hơn em nhiều.”

Tần Đường đi tìm bác sĩ chủ trị của Nguyệt Nguyệt, bác sĩ nói: “Cô bé không sao cả, cô có thể làm thủ tục xuất viện bất cứ lúc nào. Đến lúc cắt chỉ thì nhớ đến tái khám lại một lượt luôn là được.”

Tần Đường cảm hóa đơn đi thanh toán viện phí, ở trên hành lang tình cờ gặp được tên cầm đầu hôm đó, cô nhớ rõ hắn ta tên là Triệu Phong, bên cạnh hắn ta có một người đàn ông nữa, vết sẹo chỗ mí mắt thoát nhìn vô cùng hung dữ.

Đúng lúc đi đến chỗ ngoặt, Tần Đường dừng lại trong giây lát, cuối cùng quyết định xoay người đi hướng khác thì...

“Tần tiểu thư.”

Triệu Phong đã thấy cô.

Tần Đường quay đầu lại, bình tĩnh mà lạnh nhạt nhìn bọn họ: “Có việc gì?”

Triệu Kiến Hòa cũng cười nhạt nhìn người phụ nữ trước mặt.

Triệu Phong cười cười: “Không có gì, chỉ không ngờ lại có thể gặp lại thôi. Tưởng Xuyên xuống tay quá độc, mấy người anh em của tôi đều phải nằm viện cả rồi.”

Tần Đường bình tĩnh hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Triệu Phong xua xua tay: “Không cần khẩn trương, tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi, tiền cũng đã trả hết rồi, bọn tôi tạm thời không có gì mâu thuẫn cả, sẽ không vô duyên vô cớ tìm anh ta gây chuyện đâu.”

Tạm thời?

Tần Đường không tiếp tục đề ý nữa, nhanh chân rào bước rồi đi.

Bệnh viện người đến người đi tấp nập, bọn họ cũng không thể làm gì được.

Lúc chàng vạng lái xe trở về nghĩa trạm vừa vặn gặp Tiểu Thành lái xe ba bánh trở về, trên xe chất đầy bao tải lớn nhỏ. Cô thấy thế hỏi: “Lại có ai nào gửi đồ đến sao?”

Tiểu Thành nhảy xuống xe: “Đúng vậy, bình thường cũng hay có, nhưng thật ra có rất nhiều đồ hoàn toàn không dùng được, bọn em chỉ có thể chọn một ít đồ hữu dụng mang đi. Đi được một chuyến đúng là không dễ dàng, vừa tốn tiền vừa tốn sức.”

Tần Đường đi tới giúp đỡ tháo dây buộc, Tiểu Thành thấy trên tay cô vẫn còn cuốn băng, vội đoạt lấy dây trong tay cô nói: “Tay chị vẫn còn đang bị thương, chị không cần tới, chỗ này cứ để em.”

Tần Đường vỗ tay phủ bụi, không tiếp tục nữa..

Cô lại gần một bước, khép chân cuốn váy lại, ngồi xổm xuống cùng Tiểu Thành, Tiểu Thành vội vàng đi tìm cho cô một cái ghế nhỏ.

Tần Đường ngồi trên ghế, hỏi vu vơ: “Sao Triệu Kiến Hòa lại phải vào tù?”

Tiểu Thành do dự một chút, phân vân không biết có nên nói hay không, nhưng hình như anh Tưởng cũng không bảo là không được nói nhỉ, cho nên liền trả lời: “Lừa đảo.”

Tần Đường chớp chớp mắt: “Lừa đảo tiền quyền góp?”

Tiểu Thành nói: “Đúng thế, hơn nữa còn là rất nhiều. Hắn ta vốn cũng không phải người tốt gì cho cam, nhưng lại đứng ra làm nhà từ thiện đi nhận tiền quyền góp của mọi người. Bao nhiêu tiền thì em không biết nhưng nhất định không phải con số nhỏ. Số tiền đó bị Triệu Kiến Hòa cùng một đám người nữa ăn sạch, chỉ để lại chút ít đi làm từ thiện khiến mọi thứ đã thiếu thốn nay càng thêm thiếu thốn.”

Quả nhiên là đồ bại hoại, lợi dụng lòng tốt của nhiều người như vậy, bảo sao xã hội này càng lúc càng lạnh lùng.

Đáng giận nhất là, tiền đó vốn là để giành cho những người cần tiền đi chữa bệnh gấp, cho mấy đứa nhỏ vùng núi đi mua chút đồ dùng học tập, cho những người không thể đi học tiếp vì không đủ tiền học phí...

Tần Đường hỏi tiếp: “Chuyện này thì liên quan gì đến Tường Xuyên?”

Tiểu Thành hạ giọng nói: “Anh Tường vốn làm việc cho Triệu Kiến Hòa, Triệu Kiến Hòa cũng rất tin tưởng anh ấy, thật không ngờ việc mình bòn rút quỹ lại chính là do anh Tường khai ra, đây chính là phạm pháp, chắc chắn sẽ phải đi tù... Vốn dĩ Triệu Kiến Hòa cũng có bạn gái, bạn gái còn là quan nhị đại, nhưng cũng vì việc này nên đã liên lụy đến cả nhà cô ta, cha cô ta cũng vì vậy mà ngã ngựa... Thực ra cũng không tính là liên lụy, vì nhà cô ả kia cũng là tham quan... Nói chung là đây chính là một ân oán lớn.”

Tần Đường nhíu mày, hóa ra là như vậy.

Còn đang tập trung, lại nghe Tiểu Thành ghé sát vào nói thầm: “Thực ra Triệu Kiến Hòa bị phán tới mười mấy năm tù cơ, nhưng không biết vì sao lại được thả ra sớm như vậy... Em nghĩ, vụ đâm xe lần trước nhất định là do Triệu Kiến Hòa dõn trò.”

Tần Đường không phản bác, bởi vì, việc đó chỉ sợ mới là bắt đầu mà thôi.

“Vậy Triệu Phong thì sao?”

Tiểu Thành ngồi xổm trên mặt đất, vừa dờ dờ vừa nói: “Triệu Phong í à.....”

Nhưng lời còn chưa nói xong, thân hình liền bỏ nhào về phía trước, Tiểu Thành lập tức quay đầu lại mắng: “Đệt! Thăng khốn nào.....”

Thăng khốn nào dám đá vào lưng ông!

Cậu ta mạnh mẽ nuốt nửa câu nói sau vào bụng, hắc hắc bỏ chạy, quay đầu nhìn về phía Tường Xuyên miệng còn ngậm nửa điều thuốc đang đứng đằng sau: “Anh, hóa ra là anh à.”

Tường Xuyên cười nhạo một tiếng: “Đệt cái đầu cậu!”

Tiểu Thành: “.....”

Tường Xuyên cúi đầu nhìn Tần Đường hỏi: “Tò mò chuyện của tôi sao không tới gặp trực tiếp tôi mà hỏi?”

Tần Đường không biết anh đã đứng đằng sau nghe được bao lâu, nhưng dù sao cũng là mình ở sau lưng người ta dò hỏi chuyện của người ta, lại còn bị đương sự bắt quả tang tại trận, nên mặt hơi đỏ lên, ngửa đầu nhìn Tường Xuyên: “Lúc ở Du Lâm có hỏi nhưng anh không nói.”

Tường Xuyên cười: “Về về sau em có thể hỏi lại mà.”

Tần Đường: “Tôi hỏi thì anh sẽ nói sao?”

Tường Xuyên hút thuốc: “Tùy tâm trạng.”

“.....”

“Lại đây một chút.”

Tần Đường vẫn ngồi im trên cái ghế nhỏ, không nhúc nhích.

Tường Xuyên đi được vài bước không nghe thấy tiếng bước chân nên quay đầu lại nhìn, thấy cô nương kia vẫn đang đoan đoan chính chính ngồi trên ghế, đến cái mông cũng không thêm dịch chuyển, ánh mắt liền trầm xuống: “Tần Đường, tôi có chuyện muốn nói với em. Lại đây.”

Tần Đường cuối cùng cũng động dậy, nhưng chỉ là xoay người lại nhìn về phía Tường Xuyên: “Có chuyện gì thì nói đi.”

Tường Xuyên nhìn cô chăm chú một lát, nói: “Ngày mai tôi sẽ đi Trấn Ba một chuyến, em có muốn đi cùng không?”

Ngón tay Tần Đường khẽ nhúc nhích, cúi đầu, không trả lời.

Tường Xuyên cho rằng cô không muốn đi, “Không đi thì thôi.”

Sau đó thì xoay người rời đi.

Cơm nước xong xuôi, Tường Xuyên lại nhận ra Tần Đường đã vài lần căn đũa nhìn mình trong suốt bữa cơm thế là anh cho rằng cô cũng muốn đi.

Nhưng chờ cả đêm cô cũng không tới tìm.

Ba ngày sau.

Tường Xuyên từ Trấn Ba trở lại, cùng về còn có Tào Thịnh đã gặp một lần ở Du Lâm. Trong lòng Tào Thịnh là một cô bé tầm 3-4 tuổi, tóc tết hai bên, đôi mắt rất to và sáng, khuôn mặt nhỏ trắng nõn, trông vô cùng đáng yêu.

Cô bé từ trong lòng Tào Thịnh nhảy xuống, đang muốn chạy đi thì bị Tào Thịnh ngăn lại: “Từ Từ ngoan, không được chạy.”

Từ Từ chu môi, có chút không vui nói: “Vì sao không được chạy ạ?”

Tào Thịnh xoa đầu cô bé, dịu dàng nói: “Chạy nhanh sẽ bị ngã rất đau, Từ Từ có sợ đau không?”

Từ Từ nói: “Sợ, nên Từ Từ sẽ không chạy nữa.”

“Ng ngoan.”

Hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên cô bé tới đây, vô cùng ngoan ngoãn lần lượt chào hỏi từng người.

Tần Đường sờ sờ bím tóc của cô bé, khom lưng nhìn cô bé cười: “Em tên là Từ Từ phải không?”

Từ Từ gật đầu: “Vâng ạ.”

Tào Thịnh ở lại đây một đêm, đây là Tần Đường từ chỗ A Khởi mà biết được. Từ Từ bị bệnh tim bẩm sinh, Tào Thịnh là mang con gái tới Tây An để khám bệnh.

Sáng sớm hôm sau, Tường Xuyên lái xe tới bệnh viện, Tần Đường và Từ Từ ngồi ở ghế sau, còn Tào Thịnh ngồi ở ghế phụ.

Từ Từ từ lúc lên xe vẫn luôn nói: “Chú ơi, có thể không đi bệnh viện không ạ?”

Tường Xuyên cười: “Cháu thử hỏi cha cháu xem có được hay không?”

Từ Từ: “Nhưng chú mới là người lái xe nha.”

Tần Đường lấy từ trong túi ra một cái kẹo mút, cô ghé sát vào lưng ghế phụ, nhỏ giọng hỏi Tào Thịnh: “Có thể cho cô bé ăn kẹo không?”

Tào Thịnh: “Có thể.”

Tần Đường ôm Từ Từ ngồi lên đùi mình, Từ Từ thấy kẹo trong tay cô lập tức cười vui vẻ: “Cho em ạ?”

Tần Đường bóc vỏ kẹo ra, đưa tới đút cho Từ Từ: “Em có muốn ăn không?”

Từ Từ đương nhiên là muốn ăn, cả đường đi ngoan ngoãn ăn kẹo, không nào loạn nữa.

Tới bệnh viện, Tần Đường bế Từ Từ xuống xe, tiểu nha đầu vẫn vô tư liếm kẹo que, đôi mắt to hơi híp lại, đáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

Tường Xuyên đi tới nhìn, đột nhiên trong đầu xuất hiện một mảng kí ức mơ hồ, hình như đã từng có một cô bé như vậy.....

A, một cô bé hay khóc nhè...

Tường Xuyên vừa nghĩ vừa cười thành tiếng.

Tần Đường bị nhìn đến mức kì lạ, nhìn không được hỏi: “Anh cười cái gì?”

Tường Xuyên: “Không có gì.”

Tần Đường: “Rõ ràng anh có cười.”

Tường Xuyên nhìn cô, môi hơi cong lên: “Nhớ tới một cô bé hay khóc nhè.”

Tần Đường: “.....”

Tào Thịnh đuổi tay muốn bế Từ Từ, nhưng tiểu nha đầu thân hình lại uốn éo né tránh, đuổi tay hướng về phía Tường Xuyên: “Con muốn chú bế cơ.”

Tường Xuyên cong môi, đưa tay đón lấy cô bé, Từ Từ hôn chụt một cái trên má anh, mang theo hương vị ngọt ngào của kẹo, Tường Xuyên dùng mu bàn tay lau đi.

Tần Đường chuẩn bị đi làm thủ tục xuất viện cho Nguyệt Nguyệt, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, nhắc nhở Tường Xuyên: “Mấy hôm trước tới đây tôi gặp Triệu Phong và Triệu Kiến Hòa, mấy người bị anh đánh cũng đang nằm ở đây.”

Tường Xuyên hỏi: “Có bị bắt nạt không?”

Tần Đường: “..... Không có.”

Tường Xuyên giật lấy hóa đơn trong tay cô: “Để tôi đi.”

Tần Đường đi theo phía sau: “Tôi đi cùng anh, còn có tiền thuốc vẫn chưa thanh toán xong nữa.”

Tường Xuyên bỗng nhiên dừng bước, Tần Đường không chú ý, mũi liền va mạnh vào lưng anh, đau đến tê rần, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tường Xuyên.

“Em cảm thấy chút tiền thuốc men này tôi không trả nổi?”

“.....”

Tần Đường không hề có ý này, Tường Xuyên cười khề một tiếng: “Chút tiền đó tôi vẫn có.”

.....

Từ Từ bị yêu cầu nằm viện, Tào Thịnh đương nhiên ở lại để trông nom, Tần Đường cùng Tường Xuyên mang Nguyệt Nguyệt trở lại nghĩa trạm.

Trên đường, Tần Đường nói với Nguyệt Nguyệt: “Hai ngày nữa sẽ mang em về nhà.”

Nguyệt Nguyệt rất vui, ôm lấy mấy quyển sách mới được Tần Đường mua cho, cười thỏa mãn.

Lần này đi núi Dương Quyển chỉ có Tần Đường và Tường Xuyên.

Tiểu Bạch và Từ Bằng cũng muốn đi theo, nhưng Tường Xuyên ngại phiền phức nên không đồng ý.

Nguyệt Nguyệt ngồi ở ghế sau, vịn cửa sổ, lưu luyến không rời nhìn thành phố lớn này.

Trở lại núi Dương Quyển, thôn dân và mấy đứa trẻ vẫn như lần trước đứng ở cửa thôn để nghênh đón, Nguyệt Nguyệt nhìn thấy cha mẹ và anh trai của mình thì liền vội vàng chạy tới.

Tần Đường nhìn về phía anh trai của Nguyệt Nguyệt, là một cậu bé tên là Triệu Tiểu Dương, vóc dáng không cao, làn da đen bóng, thoạt nhìn rất có tinh thần.

Thôn dân đối với hai người vô cùng nhiệt tình.

Tần Đường mang theo máy ảnh đi khắp nơi chụp ảnh, chỗ này thực sự rất nghèo, nghèo đến mức làm cho người ta chua xót.

Cao nguyên đất vàng, đường núi gấp ghe nhỏ hẹp, toàn gỗ mục và tạp vật.

Khu nhà tiểu học duy nhất trong thôn chỉ là một căn hầm trú ẩn cũ bằng đá được phân thành 3 phòng, bàn ghế và bàn ghế mới được đưa vào từ lần trước khiến chỗ này trông khá hơn rất nhiều, nhưng vẫn thiếu thốn như cũ.

Mà mấy đứa trẻ bên trong đùa nào đùa nấy quần áo đều cũ nát, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh, như những ngôi sao trong căn hầm trú ẩn tối tăm.

.....

Buổi tối, Tường Xuyên và Tần Đường ở lại nhà Nguyệt Nguyệt ăn cơm.

Ngoài sân vô cùng tiêu điều, ba căn phòng chính là dùng bùn đắp sửa chữa lại thành nhà ở. Gia đình họ lấy ra những món ăn tốt nhất để chiêu đãi hai người. Tần Đường hỏi Triệu Tiểu Dương: “Em muốn học trung học không?”

Triệu Tiểu Dương nói: “Muốn ạ.”

Cha Nguyệt Nguyệt mang bình rượu lâu năm của mình ra chiêu đãi bọn họ, Tường Xuyên uống với ông ấy vài chén, khá nặng.

Trước mặt Tần Đường cũng có một chén, cô cầm lên uống mấy ngụm nhỏ, hương vị không tệ. Tường Xuyên vốn định nhắc nhở cô rượu khá nặng, chỉ nên uống nhâm nhi, nhưng nhìn thấy vành tai mềm mềm trắng trắng của cô bắt đầu ửng hồng, liền quay đầu tiếp tục uống rượu với cha Nguyệt Nguyệt, giả bộ không nhìn thấy gì, cũng nuốt luôn mấy câu nhắc nhở xuống.

Tần Đường biểu đạt ý tứ là mình sẽ giúp Triệu Tiểu Dương học cao trung, học đại học, cả nhà Nguyệt Nguyệt lại hết khóc rồi cười nói lời cảm tạ.

Từ nhà Nguyệt Nguyệt đi ra, Tần Đường nhìn về phía núi rừng tối đen như mực, gần như không có một tia ánh sáng nào cả, thật không biết làm sao mà đi.

Tường Xuyên nắm chặt cô tay cô: “Đi theo tôi.”

Anh lấy điện thoại ra, dựa vào ánh sáng từ màn hình di động nhìn xuống đất.

Tần Đường không có giấy ra, cẩn thận dẫm theo dấu chân Tường Xuyên mà đi.

Trong thôn không có chỗ ở, bọn họ hôm nay ở lại gian phòng duy nhất của một cô giáo trong thôn.

Nhà Nguyệt Nguyệt ở khá xa, muốn trở về phải mất đến 40 phút, hơn nữa đường rất khó đi, ban đêm đường như hoàn toàn không có người đi lại.

Đi qua một gia đình nông hộ, lúc đi qua đường núi, đường bắt đầu gập ghềnh khó đi, dẫm dưới chân là cỏ dại, có cảm giác rung động nhẹ nhẹ, Tần Đường có chút khản trương: “Sẽ không có rắn chứ?”

Tường Xuyên bật cười: “Có...”

Tần Đường liền hoảng hốt, lại nghe anh nói tiếp:

“Có tôi liền bắt vài con hầm canh cho em uống.”

“..... Tôi không cần.”

Tường Xuyên lại cười to.

Tần Đường cắn môi không nói, cảm thấy mình đang bị trêu chọc.

Thế núi hơi nghiêng, Tường Xuyên nắm chặt cổ tay Tần Đường để phòng cô ngã.

Tần Đường cảm thán: “Mỗi ngày Nguyệt Nguyệt đi học đều phải đi qua đi lại chỗ này sao?”

Tường Xuyên thấp giọng ừ một tiếng.

Hồi còn bé Tường Xuyên cũng ở trong núi, khi đó nhà cũng nghèo, đi học cũng phải đi qua một đoạn đường núi rất dài. Đứa nhỏ trong núi đứa nào đứa nấy cũng đều nhanh nhẹn linh hoạt như khỉ, có vấp ngã thế nào vẫn có thể bò dậy mà đi tiếp, không giống cô gái mềm mại phía sau.

Anh bước lên một tảng đá lớn, khom lưng, tay đặt trên eo cô, dùng một chút sức liền dễ dàng ôm cô đứng lên.

Trong bóng đêm, cô dựa phải thân thể Tường Xuyên, hô hấp của hai người hòa quyện, một nặng nề một nhẹ nhàng, cả hai đều phảng phất hương rượu.

Tay Tần Đường bám lên vai Tường Xuyên, cúi đầu đứng vững lại.

Cánh tay Tường Xuyên vẫn vòng qua eo cô, bàn tay to lớn hữu lực néo eo cô một cái, hô hấp Tần Đường liền cứng lại: “Anh bỏ tay ra!”

Tay Tường Xuyên càng ôm chặt hơn, khàn giọng hỏi: “Nếu không buông thì sao? Em sẽ khóc à?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Anh cúi đầu, hô hấp ấm áp phun ở bên tai cô: “Sao?”

Trả lời Tường Xuyên chính là một cái đập mạnh mẽ lên chân.

Nhưng Tường Xuyên như không hề cảm nhận được đau đớn, một lần nữa bật màn hình di động lên, chiếu lên khuôn mặt đỏ bừng vì giận dữ của cô, đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh, hai cái răng nhỏ xinh xinh đang cắn lấy đôi môi đỏ mọng.

Tường Xuyên vốn chỉ nhất thời nổi hứng muốn trêu chọc cô, nhưng giờ lại cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Tần Đường là một cô gái rất xinh đẹp, cho dù là khuôn mặt hay dáng người đều có thể khiến đàn ông phải điên đảo.

Ánh mắt Tường Xuyên trở nên nặng nề hơn, cúi đầu nhìn cô.

Hồi chuông cảnh báo trong lòng Tần Đường vang lên liên tục, vội vàng giẫy người ta, lòng bàn chân đột nhiên trượt một cái, cả người ngã ra đằng sau.

Tường Xuyên vội đưa tay ôm người trở lại, ôm chặt lại, sau đó lùi lại một bước, nói: “Nói em hậu đậu em còn không tin.”

Tần Đường đứng vững lại, dáng vẻ vẫn là nghiêng răng nghiêng lợi như cũ, cố gắng thoát ra, nhưng sức lực của Tường Xuyên quá lớn, cô căn bản không thể thoát ra được, chỉ có thể trừng mắt lên nhìn: “Anh buông tay!”

Tường Xuyên sợ cô ngã xuống, giữ lấy người muốn lùi lại hai bước nữa: “Đừng nháo nữa, ngã xuống rồi chính là một đi không trở lại đấy.”

Cô không nói lời nào, chỉ quật cường đứng đó.

Bóng tối nuốt trọn mọi cảm giác về sự an toàn. Lúc này Tần Đường thực sự đã cảm thấy sợ hãi, núi cao đất vắng, trai đơn gái chiếc, nếu Tường Xuyên thực sự định làm gì....

Tần Đường cắn môi, run giọng nói: “Tường Xuyên, anh không được chiếm tiện nghi của tôi nữa.”

Tường Xuyên cũng nhận ra lúc này đã dọa cô sợ rồi, giờ hai tay lên giả bộ đầu hàng: “Được rồi, không chiếm tiện nghi của em nữa.”

Lúc này Tần Đường mới cảm thấy yên tâm, để Tường Xuyên kéo mình đi về phía trước.

“Nhưng nếu chiếm tiện nghi của em thì em sẽ làm gì? Dẫm lên hai chân tôi luôn à?”

Tường Xuyên đang nói đến lần cô đạp lên vai người đàn ông kia lúc ở nghĩa trạm.

Tần Đường đi theo sau anh nói: “Vậy thì còn phải xem anh làm gì tôi đã.”

Thực ra Tường Xuyên nói rất đúng, từ trong xương cốt cô chính là một con người kiêu khí, đó là tính khí được dưỡng ra từ nhỏ do được bao bọc trong nhung lụa. Từ khi xảy ra chuyện đó, mấy năm tính khí đó của cô đã được mài giũa rất nhiều, điều duy nhất không thể chấp nhận được chính là thân thể bị người khác chiếm tiện nghi, cho dù là lời nói trên miệng cũng không được.

Tường Xuyên nhìn về phía trước, không tiếng động cười: “Nếu muốn hôn em một cái thì sao?”

Tần Đường gần như không chút do dự mà trả lời: “Tất chết anh!”

Tường Xuyên: “.....”

Im lặng trong nửa giây, Tường Xuyên liền bật cười.

Quả nhiên lớn rồi có khác, lúc nhỏ bị hôn một cái thì chỉ biết khóc, giờ thì đã biết đánh người rồi.

Tần Đường nghe thấy anh cười, nghiêm túc nói: “Tôi nói nghiêm túc đây.”

Giọng nói khàn khàn của Tường Xuyên vang lên xen lẫn tiếng cười: “Ừ, em lại còn tin là thật à. Tôi dù sao cũng không phải lần đầu tiên trông thấy phụ nữ, cũng không lòng lang dạ sói đến mức cường bạo em ở nơi rừng núi hoang vu này.”

Tần Đường: “....”

Cô tức đến á khẩu luôn rồi.

Trở lại ký ức xưa, Tường Xuyên tìm được công tắc, tạch một tiếng, một cái bóng đèn cũ kĩ ố vàng sáng lên, lộ ra bên trong căn phòng: tường là tường đất, hai tấm gỗ được kê sát vào nhau ở góc tường thành một chiếc giường nhỏ, cạnh cửa sổ có một cái bồn rửa và một cái thùng nhựa, trước cửa sổ là một cái bàn làm việc cũ kĩ đờn sơ.

Cả gian nhà toát ra sự ảm đạm, không một tia sinh khí, vừa tiêu điều lại rách nát.

Đây là phòng của giáo viên trong thôn nên chắc chắn đã là căn phòng tốt nhất, bởi thôn dân và bọn nhỏ đều sợ cô giáo không chịu được hoàn cảnh khắc nghiệt ở đây, chỉ ở vài ngày lại lập tức rời đi.

Căn phòng này chính là phòng ở của hai giáo viên mới rời đi vài hôm trước.

Tần Đường hỏi: “Chúng ta ở chung một phòng sao?”

Tường Xuyên nhìn cô: “Có lẽ thôn dân cho rằng chúng ta là vợ chồng.”

Tần Đường nhìn về phía hai tấm ván gỗ kia, im lặng không lên tiếng.

Tường Xuyên xách nước đổ vào trong thùng, gọi cô: “Mau rửa mặt rồi đi ngủ đi.”

Cô nương kia lại không nhúc nhích lấy một phân.

Tường Xuyên nói: “Ở chung một chỗ với tôi khiến em thấy ỳ ạch thế sao?”

Tần Đường xoay người bê chậu ra ngoài rửa mặt, cô có mang theo bàn chải và khăn mặt, sau khi tự vệ sinh xong, dùng nước thừa rửa lại chân sạch sẽ, sau đó đi dệp lê vào phòng lại, trèo lên tấm ván gỗ là giường kê trong góc kia, một ánh mắt cũng không thèm cho Tường Xuyên.

Xong xuôi tất cả mới ngẩng đầu lên nhìn Tường Xuyên: “Tôi không có kiêu khí như vậy.”

Tường Xuyên nhìn đôi chân trắng nõn của cô để trên tấm drap trải giường cũ kĩ, đầu ngón chân tròn tròn cuộn vào trong, cố gắng dời đi ánh mắt nhìn lên khuôn mặt cô, cười tà tà: “Tôi thấy em chỗ nào cũng tràn đầy kiêu khí.”

Tần Đường nghe xong trực tiếp nằm xuống xoay lưng về phía Tường Xuyên, kéo chăn che kín mít: “Tôi đi ngủ.”

Tường Xuyên nhìn bóng dáng cô, đầu lười đảo một vòng quanh hàm răng, nhẹ giọng cười.

Nằm bên cạnh một người phụ nữ, là đàn ông ai cũng sẽ đều có những suy nghĩ đen tối, huống chi lúc này Tường Xuyên thật sự đã nổi lên ý định đó nên anh xoay người ra ngoài hút hết hai điếu thuốc rồi mới xoay người, nhẹ nhàng mở cửa bước vào, tắt đèn rồi lần mò lên giường.

Mọi thứ lại trở nên yên tĩnh, bên cạnh truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng và đều đặn, Tần Đường đã sớm ngủ say. Tường Xuyên còn tưởng cô sẽ rất phòng bị, không ngờ vừa mới nằm xuống đã ngủ mất rồi.

.....

Hai người ở lại núi Dương Quyên ba ngày hai đêm.

Trong lúc ở đây, Tần Đường đã hỏi thăm qua thôn trưởng, đưa nhỏ trong thôn không có đủ tiền học trung học có tầm 5-6 em, cô ghi lại tên mọi người vào mục ghi chú trong điện thoại, bởi nơi này hệ thống thông tin không tốt, không có Internet, sóng di động thì cũng lúc có lúc không, cô không thể gọi điện cho lão Viên được.

Mẹ của Nguyệt Nguyệt mang tới một túi táo khô, ngại ngừng nói:

“Ở nơi này của chúng tôi không có thứ gì tốt cả, chỉ có nhiều táo, chỉ là hai người tới không đúng lúc, táo mới đang nở hoa, phải tới tháng 10 mới có táo ăn được.”

Tần Đường nhận lấy cái túi trong tay bà, cười: “Cháu cảm ơn.”

Tường Xuyên đứng ở phía trước hút thuốc chờ cô.

“Đi thôi.” Tần Đường đi đến bên cạnh anh.

Hai người phải đi một đoạn đường núi gập ghềnh mới tới chỗ đỗ xe máy, Tường Xuyên sai bước ngồi lên xe, hai chân thon dài chống lên đất, Tần Đường bám vào vai anh, thuận thế trèo lên xe, Tường Xuyên nói: “Bám chặt.”

Tần Đường vừa mới túm lấy áo Tường Xuyên, chiếc xe liền lao đi như một mũi tên.

Đường đất vô cùng nhấp nhô, gập ghềnh lại xóc nảy.

Vẫn xóc đến phát điên như cũ, Tần Đường nhin không được nói: “Đến lượt tôi đèo.”

Tường Xuyên nghiêng đầu: “Tĩnh lại đi.”

Tần Đường cắn môi: “Vậy anh đi chậm lại.”

“Em bám chặt hơn đi.”

“Tôi bảo anh đi chậm lại mà.” Tần Đường nói: “Mông tôi đau.”

“.....”

Tường Xuyên cười ra tiếng, giảm tốc độ: “Nói em mông mạnh em còn không nhận.”

Tần Đường không nhin nữa, hung hăng véo eo Tường Xuyên một cái, nhưng bắp thịt dưới tay cứng như đá, cũng không biết có làm Tường Xuyên đau được hay không.

Tường Xuyên vốn ngồi nghiêng người về phía trước, bị Tần Đường véo xong liền thẳng lưng lên, lạnh giọng cảnh báo: “Còn lộn xộn tôi ném em xuống đó.”

.....

Trở lại huyện Giai đã là chạng vạng, Tường Xuyên tìm một nhà nghỉ nhỏ thuê hai phòng.

Ở núi Dương Quyên đã ba ngày không tắm, vừa bước vào phòng, Tần Đường liền không nhin được lập tức lao vào phòng tắm đầu tiên.

Một lát sau có người gõ cửa.

Cô vừa lau đầu vừa cách một cánh cửa hỏi: “Ai vậy?”

Tường Xuyên: “Tôi, xuống ăn cơm.”

Tần Đường: “Anh chờ một chút.”

Tần Đường thay váy vào, cầm lấy túi xách, ôm lấy máy ảnh, rồi cứ thế mặt mộc mở cửa.

Tường Xuyên dựa vào cửa hút thuốc, nghe tiếng mở cửa nghiêng đầu nhìn cô: “Tắm thôi mà cũng lâu như vậy. Tồn nước!”

Tần Đường không nhìn được cãi lại: “Ba ngày không tắm, đương nhiên là lâu rồi.”

Tường Xuyên cũng không nói nữa: “Đi thôi.”

Hai người đứng ở đầu phố huyện, nơi này không có nhiều quán ăn ngon lắm, Tường Xuyên hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Tần Đường nhìn quanh một lượt, chỉ về một quán ăn có vẻ sạch sẽ: “Chúng ta qua đó ăn đi, gọi vài món xào.”

Tường Xuyên không có ý kiến, bước vào.

Nhìn qua thực đơn, anh hỏi: “Em muốn ăn thịt dê sao?”

Tần Đường gật đầu: “Ừ.”

Anh đưa lại thực đơn cho cô, “Vậy em cứ gọi đi, tôi chạy đi mua bao thuốc.”

.....

Tường Xuyên đi đến quầy hàng chỗ ngoặt mua bao thuốc, lại thấy bên cạnh là cửa hàng trà sữa, liền đi tới hỏi: “Mấy cô gái trẻ thì thích uống gì vậy?”

Nhân viên bán hàng ngốc lảng một chút, sau đó liền nhanh nhẩu giới thiệu: “Món thường được gọi nhất là trà sữa, trà chanh, nước trái cây các loại.”

Tường Xuyên liếc mắt nhìn một lượt: “Vậy cho một ly trà chanh đi.”

Đợi một lát, nhân viên mang trà chanh ra đưa cho anh: “Của quý khách đây ạ, hoan nghênh quý khách tiếp tục ghé thăm.”

Tường Xuyên miệng ngậm thuốc, xách theo cốc trà chanh trở về quán.

Di động trong túi vang lên, anh lấy ra nhìn, là số lạ.

Tường Xuyên vẩy tàn thuốc xuống đất, bắt máy, nhưng không nói chuyện.

Đối phương cười lên một tiếng, Tường Xuyên liền nhận ra giọng của đối phương: “Triệu Kiến Hòa.”

Triệu Kiến Hòa cười: “Tường Xuyên, trước kia chú còn gọi tôi một tiếng anh, bây giờ mở miệng ngậm miệng liền Triệu Kiến Hòa, thật đúng là khách khí nhỉ.”

Tường Xuyên cười nhạt: “Không cùng lý tưởng, không hợp tác được.”

“Biết đâu đấy...”

Ấn đường Tường Xuyên đột nhiên nhấn lại, nhanh chóng trở lại quán ăn ban nãy. Chỗ ngồi của Tần Đường không một bóng người, trên bàn vẫn còn hai đĩa đồ ăn còn chưa động đũa.

Ông chủ bê một bát canh thịt dê tới, Tường Xuyên liền xách cổ áo ông ta lên, ông chủ cả kinh rơi cả bát canh xuống đất, canh dê nóng hổi bắn lên đùi khiến ông chủ bật kêu thành tiếng.

Sắc mặt Tường Xuyên tối tăm đến dọa người, hỏi: “Cô gái lúc nãy ngồi ở đây đâu?”

Ông chủ vội vàng nói: “Tôi không biết... Tôi vẫn luôn bận rộn xào rau ở bên trong nên cũng không chú ý...”

Tường Xuyên đẩy ông ta ra, rút điện thoại gọi tới số vừa nãy.

“Triệu Kiến Hòa, mày muốn làm gì thì cứ tìm đến tao đây này, đừng động tới cô ấy.”

Triệu Kiến Hòa cười lạnh: “Mày có tư cách gì mà đòi ra điều kiện với tao?”

Tường Xuyên nói: “Quý An Nhất.”

Quỹ An Nhất là một quỹ từ thiện do ảnh hậu Cảnh Tâm và chồng mình là Tần Sâm thành lập dưới danh nghĩa con gái mình nhằm giúp đỡ trẻ em nghèo hiếu học. Trước đây Triệu Kiến Hòa cũng từng đứng ra thành lập quỹ từ thiện nên đương nhiên biết đến quỹ An Nhất này.

“Ý mày là gì?”

“Tần Đường là con gái của Tần Sâm và Cảnh Tâm”

Tần gia bảo vệ con gái rất tốt, ảnh chụp Tần Đường trên mạng cũng chỉ có vài tấm lúc còn nhỏ của cô, sau khi lớn lên thì hoàn toàn không có, nhưng tên cô trong giới nhiếp ảnh và giải trí thì lại không hề xa lạ.

Nhiếp ảnh gia Tần Đường.

Hai chữ này đi đâu cũng có thể thấy được.

Triệu Kiến Hòa im lặng vài giây, sau đó bật cười: “Tuông Xuyên, nếu mấy năm trước mày nói lời này có lẽ lão tử đây sẽ thấy sợ. ...”

Trong lòng Tuông Xuyên trầm xuống: “Mày định làm gì?”

Triệu Kiến Hòa càng cười to: “Yên tâm, tao sẽ không động đến cô ta.”

“Địa điểm.”

Triệu Kiến Hòa dừng một chút: “Tao đang trên đường trở lại Du Lâm, mày đến Du Lâm thì liên lạc lại.”

Điện thoại bị ngắt, Tuông Xuyên hung hăng nắm chặt đi động đến mức muốn bóp nát nó ra.

Anh nhanh chóng xoay người, ông chủ ở phía sau liền hô lên: “Này, còn chưa có trả tiền mà.....”

Tuông Xuyên rút ra 200 tệ vớt lên bàn, sau đó nhanh chóng rời đi.

Trong bóng đêm, một chiếc xe Jeep đang lao nhanh trên đường quốc lộ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Trên đường cao tốc, một chiếc SUV đen hàng nội đang chạy với vận tốc đều đặn.

Tần Đường chậm rãi mở mắt. Tay chân cô không bị trói, miệng cũng không bị dính băng dính, điện thoại, máy ảnh, túi xách vẫn còn nguyên, có vẻ như vẫn bình yên vô sự.

Hơn một tiếng trước, có người bỗng từ phía sau tiến tới bịt miệng cô, vài giây sau đó cô liền mất đi tri giác, ý thức thanh tỉnh ở vài giây là nỗi sợ hãi không nói nên lời.

Cô nhìn về phía người đàn ông ngồi cạnh mình, mi tâm có một vết sẹo, thoát nhìn tràn ngập lệ khí.

Tần Đường siết chặt ngón tay, hai chân lùi dần về phía cửa xe, cố gắng tạo ra một khoảng cách an toàn. Hít sâu một hơi, cố gắng ép mình bình tĩnh trở lại, mở miệng: “Anh muốn gì?”

Nếu chỉ là bắt cóc tổng tiền thì cô sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng nếu là lợi dụng cô để uy hiếp Tuông Xuyên thì đối phương chắc hẳn là có chuẩn bị mà tới. Hơn nữa, quan hệ giữa cô và Tuông Xuyên còn chưa đến mức có thể khiến anh mạo hiểm tất cả vì cô, nói không chừng, cả hai người đều có thể an toàn thoát thân.

Triệu Kiến Hòa dựa lưng vào ghế dựa, bắt chéo chân, nhếch miệng nở nụ cười ý vị không rõ: “Tần tiểu thư không cần lo lắng, trong vòng hai tiếng, nếu Tuông Xuyên tới thì cô sẽ không có việc gì đâu.”

“Vậy nếu anh ta không tới thì sao?” Tần Đường nhẹ giọng hỏi, ngón tay run rẩy siết chặt lại, cố gắng che dấu sự sợ hãi: “Anh ta có ân oán với anh, biết đây là cái bẫy của anh, anh ta cũng không phải kẻ ngu, sao tự mình dẫn xác tới chứ?”

Triệu Kiến Hòa đùa nghịch cái đi động trong tay, nhàn nhạt cười: “Nhưng anh ta lại đang đuổi theo chúng ta mất rồi.”

Đôi mắt Tần Đường mở lớn, Triệu Kiến Hòa lại nói: “Có khi đang chờ sẵn chúng ta ở phía trước cũng nên í.”

Tần Đường cười cười: “Đây cũng lắm cũng chỉ là thuận đường mà thôi. Dù sao muốn đến Du Lâm thì nhất định phải đi qua con đường này mà.”

“Không phải cô đã thanh toán giúp anh ta 87 vạn sao?” Triệu Kiến Hòa cười lạnh: “Chỉ dựa vào một điểm này thôi, chắc chắn hẳn ta sẽ tới. Cô cứ chờ mà xem.”

Quả nhiên là do 87 vạn kia gây họa mà.

Tần Đường nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ một lúc lâu, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ ra được trên đường cao tốc thế này mình có thể làm gì.

Vừa ra khỏi đường cao tốc, di động của Triệu Kiến Hòa liền đổ chuông.

Hắn ta giờ giờ di động về phía Tần Đường: “Cô xem, hẳn ta tới rồi này.”

Tần Đường nhìn chằm chằm di động của Triệu Kiến Hòa. Cô không biết Tường Xuyên sẽ làm thế nào, Triệu Kiến Hòa chắc chắn là có chuẩn bị mà đến, nếu không đã không bắt cóc cô như thế này... không biết Tường Xuyên có gặp nguy hiểm gì không. ....

.....

“Tường Xuyên, mày không phải gấp như vậy, tao còn chưa ra khỏi đường cao tốc mà.”

Xe Tường Xuyên chạy nhanh cả một đoạn đường dài, vừa mới ra khỏi đường cao tốc, giờ đang ở một trạm xăng phụ cận để đổ xăng. Ngón tay siết chặt vô lăng, hỏi: “Chúng ta gặp nhau ở đâu?”

Triệu Kiến Hòa nói: “Cứ ở chỗ cũ chờ đi, tao sẽ cho người qua đó. Nhưng nhớ đừng có chơi quá nhé, nếu bên đó báo nguy về thì mày biết hậu quả rồi đấy.”

“Cô ấy đâu?”

“Đội lát nữa mày sẽ được gặp thôi.”

Nói xong liền lập tức cúp máy, ném cho Tần Đường một miếng vải bịt mắt: “Tự bịt vào, đừng bắt tôi phải ra tay.”

Tần Đường cắn môi, bịt mắt lên, rất nhanh tay liền bị trói lại, miệng cũng bị dính băng dính.

Một nỗi sợ hãi không tên lan từ lòng bàn chân lên tận từng sợi tóc.

.....

Tường Xuyên đổ xăng xong liền nhanh chóng rời khỏi trạm xăng.

Tới chỗ của Triệu Kiến Hòa, đã sớm có vài chiếc xe đứng đó chờ anh.

Tường Xuyên đóng sầm cửa xe đi tới.

Vừa lên xe đã có người ném cho anh một cái bịt mắt: “Đeo vào”

Có người sờ túi quần anh: “Di động đâu?”

Tường Xuyên liếc nhìn hắn: “Túi quần sau.”

Người nọ rất nhanh lấy được di động từ túi quần sau ra, sau đó liền đập mạnh một cái vào bụng Tường Xuyên: “Cho mày chơi này!”

Tường Xuyên cắn chặt răng, không hé miệng nửa câu, đôi mắt đen ẩn dưới bóng tối nhìn không ra một chút cảm xúc nào.

Nửa tiếng sau. ....

Một bóng dáng cao lớn đi về phía xe Jeep đen, mở cửa xe ra, lấy đi động để trên ghế lái.

.....

Tần Đường bị người ta đẩy mạnh vào một căn phòng. Sau khi tay được tự do, điều đầu tiên cô làm là tháo bịt mắt và băng dính trên miệng xuống.

Gian phòng không lớn lắm, cũng không có cửa sổ.

Triệu Kiến Hòa ngồi vắt chân trên sofa, trong miệng ngậm một điếu thuốc, nhẹ nhàng nhả ra một làn khói. Khói thuốc nhanh chóng lan đến chóp mũi, lần đầu tiên Tần Đường cảm thấy mùi thuốc lá lại sặc sụa như vậy.

Tần Đường nhìn về phía hắn ta, bình tĩnh nói: “Nếu anh muốn tiền, tôi có thể cho anh.”

Triệu Kiến Hòa nhìn gương mặt bình tĩnh của cô, ngón tay gầy gầy tàn thuốc, cười ra tiếng:

“Cô gái nhỏ trông thế mà cũng thật dũng cảm nha. Nhưng, tiền ấy à, lão tử có thể tự mình kiếm được, lão tử còn chưa túng đến độ phải bắt cóc một cô gái để đòi tiền chuộc.”

Trái tim Tần Đường trầm xuống.

Cửa bị đẩy ra.

Một người phụ nữ đáng người no đủ, thành thực, gọi cảm bước vào, ánh mắt tùy ý liếc nhìn Tần Đường một cái, đi đến bên cạnh Triệu Kiến Hòa, tay đặt trên vai hắn ta cười khê: “Kiến Hòa, anh kiếm đâu ra cô gái nhỏ xinh đẹp này vậy?”

Triệu Kiến Hòa sờ sờ tay cô ta, kéo một cái, mỹ nhân lập tức ngã vào lòng hắn ta: “Xem kịch đi.”

Mỹ nhân cười quyến rũ, ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn ta.

Tần Đường cắn môi, đứng nguyên tại chỗ.

Triệu Kiến Hòa nói: “Cô là người phụ trách quỹ An Nhất?”

“Sao anh biết?” Tần Đường ngoài ý muốn kinh ngạc, chuyện này cô chưa từng nói ra với người trong nghĩa trạm. Người liên hệ với Lữ An là lão Viên, cô vẫn luôn hoạt động dưới danh nghĩa là một người tình nguyện của quỹ, cũng chưa từng công khai thân phận, mà mấy năm nay cô đi tới đi lui khắp nơi vẫn luôn gặp những con người thuần hậu chất phác nên thân phận này tới giờ vẫn chưa bị phát hiện.

Triệu Kiến Hòa cũng nhìn ra điều cô đang thắc mắc: “Là Tường Xuyên nói.”

Sao Tường Xuyên lại biết được? Tần Đường suy nghĩ trong chốc lát, không nghĩ ra mình bị lộ từ khi nào. Nhưng nếu như Tường Xuyên đã biết lại chưa hề nhắc tới chứ?”

Suy nghĩ vài giây, cô dứt khoát thừa nhận: “Đúng, quỹ An Nhất là do cha mẹ tôi thành lập.”

Năm đó Triệu Kiến Hòa cũng từng thành lập quỹ từ thiện, quỹ An Nhất đã thành lập được hai mươi năm, hắn ta đương nhiên không thể nào không biết.

Tần Đường nghĩ tới việc Triệu Kiến Hòa lợi dụng quỹ từ thiện để làm những công việc dơ bẩn đó thì liền không nhịn được nghiến răng nghiến lợi: quân khốn nạn, bại hoại.

Đúng lúc này tiếng đập cửa vang lên.

Triệu Kiến Hòa nói: “Tường Xuyên tới rồi.”

Cửa bị đẩy ra, thân hình cao lớn của Tường Xuyên bị người ta đẩy mạnh vào, trên mặt vẫn bị che kín, khuôn mặt bình tĩnh không một gợn cảm xúc.

Bị mất bị kéo xuống...

Trong nháy mắt, ánh mắt hai người chạm nhau, khóe miệng Tần Đường hơi trễ xuống mà khóe miệng Tường Xuyên lại hơi cong lên, cho cô sự an ủi lớn nhất.

Tường Xuyên đi về phía cô, thấp giọng hỏi: “Sợ không?”

Đôi mắt Tần Đường ửng đỏ, cúi đầu lắc đầu: “Không.”

Thực ra, lúc này cô sợ đến chết đi được.

Vô duyên vô cớ bị bắt cóc, mà đối phương lại còn là một tên mới ra tù.

Bây giờ cũng sợ, bởi vì không biết sắp tới sẽ gặp phải chuyện gì.

Tường Xuyên xoa đầu cô, không nói nhiều, nhìn về phía Triệu Kiến Hòa: “Tôi tới rồi, để cô ấy đi.”

Triệu Kiến Hòa vỗ vỗ lên đùi mỹ nhân, mỹ nhân kia liền đứng dậy.

Triệu Kiến Hòa đi về phía Tường Xuyên, vòng ra phía sau anh, sau đó đột nhiên đá mạnh vào chân Tường Xuyên. Chân Tường Xuyên đột nhiên nhói lên, đầu gối xong xuống, thiếu chút nữa thì quỵ trên mặt đất may mà kịp đưa tay chống xuống, hàm răng nghiến chặt.

Tần Đường tròn tròn mắt, vội vàng đi về phía anh.

Lúc đi đến trước mặt Tường Xuyên liền dừng lại, đứng thẳng lưng lên, hai tay siết chặt.

Tường Xuyên vừa đứng lên, lại bị Triệu Kiến Hòa túm lấy cổ áo, đâm mạnh vào mặt.

Lồng ngực Tần Đường phập phồng mạnh mẽ, vô cùng tức giận, nhưng chỉ có thể im lặng không lên tiếng.

Tường Xuyên không hề phản kháng, Triệu Kiến Hòa tàn nhẫn đập lên bụng anh, cười lạnh lẽo, sau đó liền đập liên tục 4 phát liền. Tường Xuyên cắn chặt răng, cổ họng khàn khàn kêu rên lấy một tiếng, Triệu Kiến Hòa lại túm lấy cổ áo Tường Xuyên ném người ra: “Sáu năm com tù, sáu quyền này để mày đổi một người phụ nữ.”

Tần Đường rút cuộc không nhịn được nữa, vội vàng đi tới đỡ lấy Tường Xuyên.

Có lẽ do quá đau, trán Tường Xuyên nổi lên mấy sợi gân xanh, nắm chặt lấy tay cô, nhỏ vài giọt mồ hôi lớn.

Vừa cúi đầu liền bắt gặp đôi mắt đỏ hoe của cô đang nhìn mình.

Anh nhìn cô.

Triệu Kiến Hòa ngồi lại lên ghế, vắt chân, châm một điếu thuốc: “Tần tiểu thư.”

Tần Đường nhìn về phía hắn ta: “Có thể để bọn tôi đi chưa?”

Triệu Kiến Hòa cười to: “Tôi nói sáu quyền đó là để cho hắn ta đổi một người phụ nữ, chứ đâu có nói để cho hắn đi?”

Tần Đường cắn môi, cố nín lại tức giận. Triệu Kiến Hòa lấy thuốc lá chỉ về phía cô: “Đồ đạc của cô, túi xách, điện thoại, máy ảnh, chỉ có thể chọn một thứ mang đi.”

Tường Xuyên cầm tay cô, giọng nói khàn khàn: “Chọn máy ảnh.”

Máy ảnh là sinh mạng của một nhiếp ảnh gia.

Toàn bộ ảnh chụp mấy ngày hôm nay của cô đều ở trong máy ảnh.

Tần Đường ném túi xách trong tay xuống, cúi đầu nhìn về phía máy ảnh đang treo trước ngực, đáy mắt tràn ngập sự đau khổ, vô cùng khó chịu.

Cuối cùng, cô cời máy ảnh xuống, chậm rãi khom lưng đặt nó lên túi xách.

Cô chọn đi động.

Triệu Kiến Hòa ngậm thuốc lá đi tới, cầm lấy cái máy ảnh trông vô cùng quý giá kia, cười tà một tiếng, sau đó ném mạnh xuống đất.

“Rầm . . . .”

Cái máy ảnh vỡ thành mấy miếng nhỏ.

Ngực Tần Đường như bị người ta hung hăng bóp lấy, đôi mắt ửng đỏ, cuối cùng không nén được cảm xúc, ngược mặt trừng hắn ta.

Ánh mắt Tường Xuyên run lên, giữ chặt cô lại.

Triệu Kiến Hòa lại thấy vô cùng thích thú, đoạt lấy đi động trong tay cô, giãy tiếp theo, đi động cũng biến thành nhiều miếng nhỏ.

Tường Xuyên hơi nheo mắt lại, mím môi.

Tần Đường lại như phát điên trừng hắn ta: “Anh đồ hỗn đản! Nói không giữ lời!!”

Triệu Kiến Hòa đương nhiên không thể để cô cầm theo đi động rồi. Biết vậy lúc đó cô chọn giữ lại máy ảnh.

Triệu Kiến Hòa cười khế, khom lưng, dùng hai ngón tay cầm lấy túi của cô lên, ném qua.

Tường Xuyên đón được, khoác túi lên vai cô, nhìn về phía Triệu Kiến Hòa: “Có thể để cô ấy đi chưa?”

Triệu Kiến Hòa cười: “Đương nhiên rồi.”

“Để cô ấy tự lái xe.”

“Tại sao?”

“Cô ấy không có di động, không thể báo cảnh sát ngay được, cũng không biết đây là đâu, không thể tạo uy hiếp với anh được. Anh để người đi theo cô ấy là được, cho dù là tôi thì cũng không chạy được đâu.”

Triệu Kiến Hòa cười lên, xòe tay ra hiệu.

Tường Xuyên lấy chìa khóa xe trong túi quần ra, đưa cho cô.

Tần Đường cắn môi, ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt hồng hồng, giống như ngau giấy tiếp theo lập tức có thể chảy nước mắt vậy.

Nhưng cô vẫn cố gắng nén lại, không để nước mắt rơi xuống, dù chỉ một giọt.

Anh nhét chìa khóa vào bàn tay cô, nắm chặt lấy nó: “Biết dùng chìa khóa không?”

“Biết.....” Cô cầm chìa khóa xe, nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Anh cúi đầu, ánh mắt thâm trầm: “Có thể tự mình lái xe về Tây An không?”

Tần Đường hít hít mũi, gật đầu: “Có thể.”

Tường Xuyên nói: “Tốt, vậy tự mình lái xe về.”

Cô ngẩng đầu: “Thế còn anh?”

Tường Xuyên cười, bàn tay khẽ siết lấy tay cô, khàn giọng nói: “Tôi không sao!”

Triệu Kiến Hòa lạnh mặt nhìn bọn họ: “Người đâu, đưa Tần tiểu thư ra ngoài.”

Tường Xuyên xoa đầu cô, thấp giọng nói: “Đi đi.”

Cô đứng bất động, đôi mắt đỏ rực, nhưng lại không muốn khóc.

“Tường Xuyên, anh sẽ trở lại chứ?”

“Ừ.”

Tần Đường không biết vì sao mình lại sợ như vậy, khóe miệng cố gắng nhếch lên, giọng nói lí nhí: “Anh nhất định phải giữ lời đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Tần Đường tới như thế nào thì đi vẫn y như thế, hai mắt đều bị bịt kín lại. Dọc đường đi cô đều cố gắng ghi nhớ và cảm nhận mọi thứ: lúc bước lên bục, lúc mở cửa, lúc đứng ở cửa ra, có mùi sơn khá gay mũi, lúc mở cổng ra thì có một làn gió thổi tới.

Tần Đường bị nhét lên xe, xe nhanh chóng lăn bánh.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại, bịt mắt được gỡ xuống, “Tần tiểu thư, cô có thể đi rồi.”

Tần Đường hơi nheo mắt lại để dần thích ứng với ánh sáng bên ngoài.

Nơi này là đầu đường cái vô cùng tiêu điều và an tĩnh, quay đầu nhìn lại có thấy thấp thoáng mấy căn nhà mới, có vẻ như là khu mới được khai phá.

Bởi vì đêm đã khuya nên không có một bóng người.

Một chiếc xe Jeep đen đỗ trước mặt Tần Đường, Tần Đường mang theo túi xách xuống xe, hai người đàn ông cao lớn đi theo phía sau cô. Tần Đường liếc nhìn hai người họ một cái. Lúc đi đến bên cạnh cái xe thì phát hiện cửa kính ở chỗ ghế lái đã bị vỡ, người đàn ông liền hỏi: “Sao lại thế này?”

Tần Đường cố kìm nén sự nghi hoặc lại, lạnh giọng nói: “Có thể là trộm, hoặc bị ăn mày phá hỏng đi.”

Người đàn ông cao lớn kia đi qua đi lại hai vòng, phát hiện đến cửa kính của ba cánh cửa còn lại cũng đều bị vỡ, lúc này mới không nghi ngờ nữa.

Tần Đường thăm thò phào nhẹ nhõm, mở cửa lên xe. Hai người đàn ông đi theo ngồi vào phía sau.

Vừa lên xe cô liền thấy trên ghế phụ có một ly trà chanh, cô duỗi tay sờ lấy, vẫn còn hơi lạnh.

Tần Đường rũ mắt xuống. Cái này chắc là Tường Xuyên mua cho cô lúc đi mua thuốc là rồi.

“Biết dùng chỉ đường không?”

“Biết.....”

Tần Đường liếc mắt nhìn về phía chỉ đường, khởi động xe, từ kính chiếu hậu lạng lẹ nhìn về hai ghế sau, hai người đàn ông kia có vẻ không chú ý đến cô. Tay Tần Đường hơi run lên, chậm rãi vươn qua, ấn một hàng chữ, hai người đàn ông lập tức nghiêng người về phía trước: “Cô định làm gì?”

Tần Đường nói: “Tôi không biết đường, đang nhập chỉ đường.”

Người đàn ông liếc nhìn Tần Đường một cái, rồi ngồi trở lại, hùng hục hỏ hỏ nói: “Mợ nhà nó, đã hai buổi tối tao không được ngủ rồi, tất cả đều vì Tường Xuyên. Hiện tại còn phải đi theo mày một chuyến nữa. Mày khôn hồn thì ngoan ngoãn một chút, đừng có giờ trò, bằng không hai người bọn tao xxx chết mày!”

Nghe xong người đàn ông còn lại cũng cất tiếng cười to.

Tần Đường cắn môi dưới, im lặng không nói.

Cô lái rất chậm, vừa lái vừa nhìn chằm chằm hướng dẫn. Tường Xuyên đã từng nhập lộ trình này, cho nên, hiện giờ cô chính là đang đi theo con đường trước đây anh đi. Lúc trước Triệu Kiến Hòa nói là chờ ở chỗ cũ, Tường Xuyên nhất định biết chỗ cũ đó là ở đâu nên đã nhập trước chỉ đường.

Xe lái ra khỏi con đường tối tăm, hòa vào với dòng xe cộ.

Không biết Tường Xuyên hiện giờ như thế nào, bọn họ nhiều người như vậy, anh ấy dù có lợi hại đến đâu cũng không bằng. Hơn nữa nếu Triệu Kiến Hòa giờ thủ đoạn, không biết sẽ ra sao nữa.....

Tần Đường nóng lòng như lửa đốt, vừa lái xe vừa thất thần... nhưng... Chỉ đường, chỉ đường ư? Rốt cuộc chỉ đường là có ý gì đây?

Đang xuất thân, phía sau xe đột nhiên bị một lực lớn va chạm vào.

“Phanh.....”

Xe đi đảo đảo hướng về phía trước.

Tần Đường kinh hãi, vội vàng dẫm chân phanh.

Nhưng quá muộn rồi, đầu xe đụng phải thanh bảo vệ của một chiếc BMW X3.

Ba xe đụng nhau tạo thành một tai nạn liên hoàn.

Hai người đàn ông vốn đang dựa lưng vào ghế để chợp mắt, sau khi bị đụng phải, đầu liền theo quán tính đập mạnh vào ghế trước, đàn mất tại chỗ.

Giây tiếp theo là tiếng chửi rủa vang lên: “Mày làm cái quái gì vậy?”

Tần Đường luống cuống vài giây, sau đó lấy lại bình tĩnh, đáy lòng ảm ảm chút hưng phấn. Cô quay đầu lại, vô tội nói: “Có người đụng phải tôi từ phía sau mà.....”

Chủ xe BMW bước xuống, là một người phụ nữ trên dưới 40 tuổi, nổi giận đùng đùng bước xuống, vừa mở miệng liền gào thét: “Cô có biết lái xe không thế?!”

Tần Đường muốn mở cửa xe bước xuống, người đàn ông phía sau đã đè lại vai cô: “Ngồi im”

Tần Đường cúi đầu, một người đàn ông khác bước xuống xe, ý vào một thân cơ bắp cuộn cuộn đi dọa người: “Cậu cái gì mà cậu! Em gái tôi không cần thận tâm phải xe cô, bồi thường chút tiền là được chứ gì!”

Người phụ nữ kia nhìn thoáng qua cái xe Jeep không đáng tiền, vênh mặt, không chút sợ hãi nói: “Vậy anh bồi thường đi! Nói cho anh biết, xe của tôi là xe mới đó!”

Trên đường xe cộ qua lại không ít, lần va chạm này đã gây nên một trận ùn tắc.

Lúc này, một người đàn ông mặc áo phông xanh khom lưng, mặt đối mặt với khung cửa kính bị vỡ chỗ Tần Đường, liên tục nói: “Mọi người không sao chứ? Thật xin lỗi, em trai tôi mới tập lái xe, đụng phải sau xe cô! Thật xin lỗi.....”

Tần Đường chớp chớp mắt nói: “Hình như chân tôi bị thương.”

Người đàn ông kia nghe vậy lập tức mở cửa xe ra, Tần Đường tránh được bàn tay của người đàn ông ngồi ghế sau, linh hoạt đi ra ngoài. Người đàn ông kia giữ không kịp nên cũng lập tức mở cửa đi ra ngoài.

Tần Đường nhanh chóng quan sát tình huống xung quanh, xe cô bị ủa tắc lại không ít, trong thời gian ngắn khó mà có thể lưu thông lại được. Cô lại nhìn về phía chiếc xe đằng sau, trên xe còn khoảng 3-4 người đàn ông nữa, đang nhanh chóng ngẩng đầu liếc nhìn người đàn ông đứng trước mặt cô.

Giây tiếp theo, cô lập tức tìm một hướng, cất bước chạy đi.

Người đàn ông lập tức cất tiếng mắng chửi: “Mẹ nhà nó! Quay trở lại cho tao!!!”

Sau đó liền đuổi theo.

Nhưng ngay sau đó, người đàn ông áo xanh lập tức túm lại cánh tay hấn ta rồi nhấc chân đá vào cẳng chân hấn. Người đàn ông không kịp phòng bị, đầu gối lập tức khuỵu xuống, khuỵu tay vị áo xanh liền đè xuống sau gáy hấn ta, hấn ta bị đau la kêu oai oái.

Bên kia, người đàn ông đang dây dưa với chủ xe BMW cũng bị chế phục.

Tần Đường chạy được một đoạn, phát hiện có hai người đàn ông khác đuổi theo.

Cô dừng lại, thờ phỉ phò hỏi: “Các anh là cảnh sát sao?”

“Việc này không cần cô quan tâm, chỉ cần biết chúng tôi không phải người xấu thôi. Cô muốn tự lái xe về hay để chúng tôi đưa về?”

Tần Đường vội hỏi: “Vậy còn Tường Xuyên thì sao? Mấy người đã cứu được anh ấy chưa?”

“Lão đại vẫn đang đi tìm. Định vị của cậu ấy không xác định được nữa, chúng tôi vẫn chưa tìm được chỗ.”

“Cậu đưa Tần tiểu thư về trước, tôi quay lại tập hợp với lão đại.”

Tần Đường cắn môi nhìn bọn họ: “Tôi cùng đi với mấy anh. Tôi mới từ chỗ đó ra, có thể tôi sẽ tìm được chỗ đó.”

Người đàn ông nghi hoặc: “Cô ư? Không được!”

Tần Đường nóng nảy, vành mắt ửng đỏ: “Bọn họ có rất nhiều người. Triệu Kiến Hòa là một tên cặn bả, nhất định hấn ta sẽ không bỏ qua cho Tường Xuyên. Đã hơn 40’ rồi, nếu không nhanh Tường Xuyên sẽ mất mạng mất!”

Hai người đàn ông liếc nhìn nhau.

“Được.”

Sau khi lên xe, Tần Đường đem toàn bộ mọi thứ mình biết nói cho bọn họ: “Chỗ đó không có cửa sổ, có mùi bùn đất, cửa có mùi sơn rất nồng, tôi cảm thấy là một căn hầm ngầm mới đào.”

Người đàn ông lập tức gọi điện thoại.

Tần Đường sốt ruột nhìn đồng hồ. Đã một tiếng trôi qua rồi.

Đầu óc chợt lóe, cô đột nhiên túm lấy tay người đàn ông bên cạnh: “Quay lại! Lập tức quay lại! Ngay bây giờ!”

Người đàn ông sững sốt: “Chỗ nào?”

“Nơi Tường Xuyên dừng xe. Anh ấy vẫn ở chỗ đó!”

.....

Tường Xuyên nâng mu bàn tay, quệt ngang một đường lau máu nơi khóe miệng, thể lực đã hao mất hơn nửa, đôi mắt đen nhìn chăm chăm bốn phía, không dám nơi lỏng chút nào.

Sáu, bảy tên đang nhìn anh chăm chăm, tùy thời tấn công.

Ở góc tường đã có mấy tên ngã xuống.

Triệu Kiến Hòa ngồi vắt chân trên ghế, chậm rãi nhả ra mấy vòng khói thuốc, tay gác lên tay vịn vịn gỗ gõ vài cái gạt tàn thuốc, trên gạt tàn đã có 4, 5 đầu lọc, về mặt lãnh khốc nhìn Tường Xuyên đang bị vây bên trong.

“Mày có biết khoảng thời gian ở trong tù tao đã trải qua như thế nào không? Lúc mới đi vào, lúc nào cũng có người muốn mạng của tao. Không ngày nào là tao không phải đánh nhau với người ta. Nếu không phải mạng tao cứng thì đã sớm chết trong tù từ lâu rồi.

Tường Xuyên làm như không nghe thấy, hàm dưới banh ra, quần áo trên người ướt đầm mồ hôi, nửa trên ở trần, ánh mắt sắc bén, cả người trong trạng thái phòng bị.

“Sao? Tư vị này như thế nào?”

Tường Xuyên không nói chuyện.

Đáy mắt Triệu Kiến Hòa xoẹt qua một mảnh điên cuồng, cười lạnh: “Tiếp tục! Thất thân cái gì!”

Mấy tay đám trong nháy mắt lại đánh về phía Tường Xuyên. Trước sau Tường Xuyên đều dính đòn, thể lực đã sớm đến cực hạn, liên tục ăn vài cú đấm liên tiếp, chống đỡ được đến tận lúc này hoàn toàn là dựa vào ý chí.

.....

Tần Đường hoang mang rối loạn tìm kiếm tứ phía, sốt ruột lắm bèn:

“Không đúng. .... Rốt cuộc là ở chỗ nào. ....”

“Tần tiểu thư, cô đừng chạy loạn nữa!”

Tần Đường dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục tìm kiếm ở phía trước.

“Tần tiểu thư!”

Tần Đường quay đầu lại, giận dữ kêu: “Mấy người còn không mau chia nhau ra đi tìm đi!”

Hai người đàn ông thất thân, một người trong số đó nói: “Chúng ta chia nhau ra tìm, tôi đi theo cô ấy.” sau đó liền chạy nhanh đến bên cạnh cô.

Tần Đường không nói lời nào, tiếp tục chạy về phía trước.

Thẳng đến khi chạy đến một dãy các căn biệt thự, một mùi sơn quen thuộc truyền đến, cô ngừng lại bước chân, người đàn ông phía sau bỗng nhiên kêu lên một tiếng. Tần Đường quay đầu lại, không biết từ khi nào phía sau bọn họ có nhiều hơn hai tên trắng hán, chính bọn chúng đã đánh lên người đàn ông đi sau cô.

Tần Đường nhìn thoáng qua, cảm thấy một mình người kia có thể đối phó.

Cẩn rằng một cái, cô liền nhấc chân chạy về phía căn biệt thự kia.

Lúc đến gần cửa của tầng hầm ngầm, mùi sơn kia lại truyền tới.

Tần Đường thấy ở gần cửa hầm có mấy thùng sơn.

Cô run tay, chậm rãi theo bậc thang bước xuống, sau đó cô nghe được tiếng đàn ông đang kêu rên, rồi tiếng nắm tay nện vào thịt. ....

“Tường Xuyên, hôm nay ông đây không đánh chết mày được thì cũng phải làm cho mày tàn phế mới thôi!”

Trái tim Tần Đường đột nhiên trở nên cứng rắn, cô lập tức bước lên, ở chỗ đầu cầu thang gần cửa tìm được dụng cụ, mở nắp mấy thùng sơn xanh, đỏ, tím, vàng ...kia ra.

Xách lên một cái thùng không, cô ném mạnh nó xuống dưới.

“Ai?”

Một tiếng gầm vang lên.

Trái tim Tần Đường nhảy vọt lên tận cổ.

Hai người đàn ông cao lớn lập tức đi ra thăm dò. Tần Đường ngồi xổm ở góc tường, xé hết toàn bộ giấy note trong túi xách ra, châm lửa, sau đó ném vào thùng sơn, ngọn lửa lập tức bùng lên.

Hai người đàn ông cao lớn kia còn chưa kịp xông lên phía trước, Tần Đường đã đá cái thùng sơn trước mặt xuống, chất dịch nóng bỏng mang theo lửa cháy hừng hực lập tức đổ xuống hai người, hai người tức thì gào lên đau đớn.

Cùng lúc, ngọn lửa cũng lan đến chỗ mà Tần Đường muốn.

“Mẹ nó!!! Cháy!!!!!”

Rất nhanh, cả tầng hầm liền biến thành một mớ hỗn loạn.

Mùi gay mũi đến mức tất cả mọi người đều ngửi được.

Tường Xuyên liếc nhìn hai tay đâm trước mặt, thấy đối phương có chút phân tâm, lập tức quét chân, hai người nháy mắt gục ngã.

Anh nhanh chóng chớp thời cơ xông ra ngoài.

Triệu Kiến Hòa tức giận gào lên: “CMN, ngăn nó lại cho tao!!!”

Tường Xuyên lao ra cửa, đóng sầm cửa lại, trong nháy mắt cửa lại bị mở ra thì đột nhiên nâng chân đá mạnh vào ván cửa, một đồng người đằng sau lập tức lao đảo ngã xuống.

Tần Đường nhìn ngọn lửa ngày càng lớn thì có chút hoảng.

Bắt đầu có khói.

Cô không nhìn rõ ở cuối cầu thang là ai, lại nhắc chân đá một thùng sơn nữa xuống.

Tường Xuyên nhìn quả cầu lửa đang lăn lông lốc từ trên cầu thang xuống, nhảy lên tay vịn tránh đi, ngẩng đầu nhìn: “Là tôi đây.”

Tần Đường ngốc lảng. Một loạt cảm xúc hoảng loạn, sốt ruột, sợ hãi, khẩn trương... đột nhiên gộp hết lại thành một, kinh hãi bước lên một bước:

“Tường Xuyên.”

Tường Xuyên liếc nhìn cô một cái, khuôn mặt trắng nõn bị lửa hun đến đỏ bừng, cầm dính một vệt xanh, mái tóc dài lộn xộn, trên váy loang lổ màu sơn xanh đỏ các loại.... Bộ dáng lấm lem như một con mèo hoa nhỏ.

Phía sau đã có người đuổi đến.

Tường Xuyên nhanh chóng chạy lên phía trên.

Tần Đường căn đúng lúc Tường Xuyên chạy qua liền nhanh chân đá nốt mấy thùng sơn còn lại xuống, nhưng cả người cô đã mềm nhũn, một cước cũng không đá nổi nữa.

Tường Xuyên ôm eo cô, đuổi chân đạp hai phát, mấy thùng sơn còn thừa liền lăn lông lốc xuống.

“Đi!”

Anh nắm chặt tay cô chạy ra bên ngoài, Tần Đường nặng nề thở dốc, đầu nặng chân nhẹ khắp khiêng chạy theo sau Tường Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Hơi thở Tần Đường trở nên gấp gáp, sắc mặt trắng bệch, thân thể càng ngày càng vô lực, hoàn toàn là chạy bằng ý chí, sau đó dần dần bước dài bước ngắn không theo kịp nữa.

Người đàn ông bên ngoài đã giải quyết xong hai tráng han kia, vừa thấy Tường Xuyên đang kéo Tần Đường chạy ra, đằng sau còn có vài tên tráng hán khác từ hầm ngầm đi lên đuổi theo, trong tay cầm theo gậy sắt mã tấu các loại, vội vàng kêu lên: “Anh Tường, nhanh lên!”

Giấy tiếp theo, hai đầu gối Tần Đường mềm nhũn, cả người ngã chúi về phía trước.

Tường Xuyên phản ứng rất nhanh, xoay người đỡ lấy cô gái phía sau vào lòng, không kịp nghĩ nhiều, tay lỏng qua khuỷu chân cô, bế xốc cô lên.

Tần Đường nắm lấy ngực áo Tường Xuyên, khó chịu ưm một tiếng.

Tường Xuyên cúi đầu nhìn cô, phát hiện sắc mặt cô tái nhợt, mày nhỏ nhíu chặt, bộ dáng thở không ra hơi, vô cùng chật vật thì đáy lòng liền trầm xuống, cánh tay càng ôm cô chặt hơn, mở miệng gọi: “Tần Đường!”

Người trong lòng nhỏ giọng “ưm” một tiếng, lại bị Tường Xuyên vừa ôm vừa chạy nhanh, cả người xóc nảy muốn nôn.

Tường Xuyên cúi đầu, cảm ỉn trên trán cô, rồi nhanh chóng dời đi, bước chân càng nhanh hơn.

“Cô ấy làm sao vậy?”

“Hít quá nhiều khí độc.”

“Hả? Sao lại hít phải khí độc được?”

Đốt nhiều son như vậy, khói bay mù mịt, cô ấy lại đứng gần, sao có thể không hít phải khí độc chứ. Hơn nữa, khẳng định là hít không ít.

Tường Xuyên mím môi, bước chân càng nhanh hơn: “Xe ở đâu?”

“Ở ngay chỗ rẽ phía trước.”

Lao nhanh ra khỏi chỗ rẽ, phía trước liền có mấy người đàn ông chạy tới. Đều là người một nhà cả.

Tường Xuyên ôm Tần Đường lướt qua bọn họ: “Chỗ này giao cho mấy người.”

Triệu Kiến Hòa cùng với mười mấy người của hắn ta đều bị thương hơn nửa rồi, lại nhìn thấy Tường Xuyên bên kia có người giúp đỡ, lạnh giọng nói: “Được rồi, không cần đuổi theo nữa.”

Người cùng đã chạy xa rồi, bên này lại có người giữ chân, có đuổi theo cũng vô ích.

.....

Tường Xuyên ôm Tần Đường trở lại trên xe, lập tức đặt cô nằm ở ghế sau. Hơi thở Tần Đường dồn dập, khuôn mặt tái nhợt, không hồng hào như bình thường, tay chân lạnh toát, cả người mềm nhũn như một vũng nước. Tường Xuyên vỗ nhẹ lên mặt cô, khàn giọng gọi: “Tần Đường. ....”

Trả lời anh là hô hấp càng thêm dồn dập của Tần Đường.

Tường Xuyên nhanh chóng ngồi lên xe, đóng cửa lại, trầm giọng nói với lái xe: “Đi bệnh viện, mở hết toàn bộ cửa sổ xe ra.”

Tường Xuyên để Tần Đường gối lên đùi mình, cố gắng vừa để cô dễ thở hơn, cũng để mình kiểm chế lại cơn giận.

“Đi nhanh lên!”

“Vâng!”

Sắc mặt Tường Xuyên khuất lấp sau màn đêm, mím môi, cúi đầu nhìn Tần Đường, đầu ngón tay gạt đi mấy sợi tóc dính trên má cô, thấp giọng gọi: “Tần Đường. ....”

Ngoại trừ tiếng gió thổi từ bên ngoài vào, trong tai Tường Xuyên tất cả chỉ có hơi thở dồn dập của Tần Đường.

Tường Xuyên nhú chặt mày, hạ mí mắt, nâng cằm cô lên, ngón cái và ngón trỏ捏 nhẹ má cô, hít một hơi sâu, cúi đầu, bờ môi mỏng áp lên kín kẽ không một khe hở trên đôi môi mềm mại của cô, sau đó nắm chặt môi cô, thổi một hơi vào.

Tường Xuyên làm liên tục một lúc, hô hấp của Tần Đường hơi chững lại một chút.

Sau đó, đột nhiên ho khò khè.

Tường Xuyên dừng động tác lại, thả tay đang nắm môi cô ra, đôi mắt đen như mực nhìn cô chăm chú.

Tần Đường nhú mày, ho thêm vài tiếng nữa, hàng mi dài khẽ rung động, chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt đơn thuần trong suốt như một đứa trẻ, có chút mờ mịt nhìn khuôn mặt được phóng đại lên ngay gần trước mắt. Đây là một khuôn mặt mang đầy thương tích, từ khóe môi đến chân mày, đâu đâu cũng là vết thương, nhưng vẫn tràn ngập nét anh tuấn quyến rũ như cũ, đặc biệt là phần mi tâm vẫn còn sót lại chút cuồng dã từ nãy.

“Anh. .... làm cái gì thế?” Cô nhỏ giọng suy yếu hỏi.

Khóe miệng Tường Xuyên cong lên, hơi ngẩng đầu lên, nói: “Nếu em vẫn tiếp tục không có phản ứng, anh liền phải tiếp tục hô hấp nhân tạo cho em rồi.”

Tần Đường nghe vậy vội thở gấp, đôi mắt mở lớn trừng anh: “Anh. . . anh dám. . . Tôi sẽ đánh anh!”

Người Tần Đường vẫn mềm nhũn, tiếng nói nhỏ nhỏ không chút uy hiếp, như tiếng mèo kêu, ở trong lòng Tường Xuyên nhẹ nhàng mà cao. Đầu lưỡi anh liếm qua khóe môi, nếm được một mùi vị tanh nồng đặc trưng, chọt như lang nếm được mùi máu, cả người nhin không được nhiệt huyết sôi trào.

Tường Xuyên nâng đầu cô cao lên một chút, cười nhẹ: “Tốt hơn chưa?”

Tần Đường hít sâu một hơi, khuôn mặt trắng bệch hơi phỉn hồng, đầu cảm thấy choáng váng, sau đó chậm rãi gật đầu.

Đôi mắt cô nhìn thẳng về phía anh, nhỏ giọng nói: “Khóe miệng anh...chảy máu kìa.....”

Phía trước là đèn đỏ, xe dừng lại ở trước vạch kẻ đường.

Đèn neon màu sắc hai bên đường chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của cô, sắc môi nhàn nhạt màu hồng phấn, khóe miệng dính mấy vết hồng hồng, là máu của anh.

Tường Xuyên cúi đầu nhìn cô, ánh mắt tối đen nặng nề, một lúc sau, đột nhiên nở nụ cười kì quái, nắm lấy cằm cô, ngón tay cái dùng sức quẹt mạnh lên môi cô.

Anh nói: “Trên mặt em có dính son.”

Tần Đường nhú mày: “.....”

Cô hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Tường Xuyên giơ ngón tay quẹt qua khóe miệng mình, nhìn lòng bàn tay dính vết máu, đột nhiên cười lớn.

Tần Đường chớp chớp mắt, hoàn toàn không hiểu Tường Xuyên cười cái gì, cũng không nghĩ nhiều, đầu lại bắt đầu choáng váng, tim đập nhanh, cảm giác buồn nôn lại ập đến, sau khi xe tiếp tục chạy cô lại lịm đi.

Tới bệnh viện, Tường Xuyên ôm người đi vào.

Bác sĩ kiểm tra qua, chỉ là trúng khí độc dạng nhẹ, ngắt đi cũng chỉ một thời gian ngắn, chờ một lát sẽ tỉnh lại.

Tần Đường nằm trên giường bệnh an ổn ngủ, đầu giường có treo bình truyền.

Tường Xuyên nhìn cô một lát, rồi ra khỏi phòng bệnh.

Y tá đi theo anh ra ngoài, nhìn một thân toàn vết thương của anh, nhỏ giọng nói: “Tiên sinh, anh vẫn nên đi xử lí một chút vết thương của mình đi.”

Tường Xuyên nhìn cô ấy gật đầu: “Ừ, lát nữa tôi sẽ đi.”

Anh nhìn về phía người đàn ông mặc áo phông xanh đứng ở cạnh cửa phòng bệnh nói: “Cảm ơn!”

Tào Nham cười cười: “Đều là anh em với nhau cả, có gì mà cảm ơn chứ. Hơn nữa cứu người là trách nhiệm của tôi mà.”

Anh ta liếc nhìn vào trong phòng bệnh một cái: “Vậy cô gái nhỏ kia sao rồi?”

Tường Xuyên rút tay vào túi quần rút bao thuốc lá ra. Bao thuốc đã bẹp dí, thuốc lá bên trong cũng đã bị biến dạng, rút ra một điếu trông còn khá ổn, đột nhiên nhớ ra trong bệnh viện không thể hút thuốc, liền ném luôn bao thuốc vào thùng rác bên cạnh: “Không sao cả.”

Tào Nham lại cười: “Không ngờ lá gan cô gái này cũng rất lớn. Chúng tôi nói muốn đưa cô ấy quay về nhưng cô ấy cứ một mực nói phải đi theo tìm anh.”

Tường Xuyên dừng lại một chút, hỏi: “Cô ấy một mực muốn đi theo?”

Tào Nham: “Đúng thế! Nhưng cũng may là cô ấy có đi theo, nếu không chúng tôi cũng không tìm được anh nhanh như thế đâu.”

Tường Xuyên thực sự không ngờ cô ấy lại có gan quay trở lại tìm anh. Lại nhớ tới dáng vẻ lời thôi lựu thộm lúc cô đứng ở bên cạnh ánh lửa, đáy lòng chợt dâng lên một cảm giác khác thường, ánh mắt tối đi, khóe miệng cũng cong cong một nụ cười nhỏ.

Anh thật sự xem thường cô gái này rồi, thật sự nhấn nại mà.

Tào Nham cười to: “Thật không ngờ lần này anh lại để một cô gái nhỏ cứu mình.”

“Ừ, thiếu cô ấy một mạng rồi.”

Tào Nham: “Thực ra cũng không đến mức đó. Chỉ là cô ấy tới sớm hơn chúng tôi 20’ mà thôi, anh nhất định vẫn có thể chống cự được. Thậm chí cứ coi như chúng tôi không tìm thấy thì anh cũng có thể tự mình thoát ra đúng không?”

Tường Xuyên cười lớn, không trả lời.

Quả thực anh có cách, chính là đàm phán với Triệu Kiến Hòa, nhưng đương nhiên không phải là đồng ý cái chủ kiến kia của hắn ta.

Tào Nham hỏi: “Vậy khi nào hai người trở về?”

Tường Xuyên ngắm nhìn điều thuốc trong tay: “Chờ thân thể cô ấy tốt hơn thì tính tiếp.”

Tào Nham nói: “Tầng hầm kia của Triệu Kiến Hòa đã bị niêm phong, trong thời gian ngắn bên trong chắc chắn sẽ không có hành động gì. Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, tôi sẽ để lại hai anh em ở chỗ này trông chừng. Anh đang bị thương, mau đi xử lý đi.”

“Tôi về đây.”

Tào Nham đi rồi nhưng vẫn lưu người ở lại canh giữ bên ngoài phòng bệnh.

Phòng bệnh là gian dành cho hai người, Tường Xuyên nằm ở giường bên cạnh, để y tá xử lý những vết thương lớn nhỏ trên người mình.

Một lát sau, anh hỏi: “Bệnh viện của các cô có dầu trám không?”

Y tá hỏi: “Là để lau vết sơn sao?”

Tay Tần Đường toàn là sơn, lúc này Tường Xuyên ôm cô chạy vào, cho nên y tá liền cho rằng bọn họ là một đôi.

Tường Xuyên “ừ” một tiếng, y tá nói: “Nên dùng dầu trám. Đổ một ít lên chỗ bị dính sơn, xoa xoa vài cái rồi để yên một lúc, sau đó dùng xà phòng rửa đi là sạch. Như vậy sẽ không hại da tay lắm.”

“Vậy bệnh viện có dầu trám sao?”

“Không có.....”

“Được, tôi biết rồi.”

“A, đúng rồi, hình như là có đó. Để tôi đi tìm cho anh.”

.....

Áo phông trên người Tường Xuyên vừa bẩn lại vừa hôi, nên anh dứt khoát lột ra vứt đi, không mặc nữa, cởi trần ngồi ở mép giường Tần Đường, sờ sờ nắn nắn tay cô.

Tay phụ nữ vừa nhỏ lại vừa mềm, nhéo nhéo ngón tay, mềm như là không xương vậy.

Tường Xuyên sờ nắn một lúc, trên tay cô lem luốc toán sơn, ngay cả móng tay cũng thế. Anh đổ một ít dầu trám lên tay cô, để trên đó một lúc, sau đó dùng xà phòng rửa sạch lại.

Rửa xong một tay lại chuyển sang tay còn lại,

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, cẩn thận, cố gắng không đánh thức cô.

Tường Xuyên vừa mới bê chậu nước lên, lại nhìn thấy mái tóc đen tán trên gối đầu màu trắng cũng toàn là sơn xanh đỏ các loại.

Anh có chút bất đắc dĩ bật cười, lại đặt chậu nước xuống, nhẹ nhàng gột sạch chỗ sơn dính trên tóc cô.

Ai bảo anh nợ cô chứ.

.....

Tầm 10h sáng hôm sau, Tần Đường tỉnh lại, cảm thấy thân thể tốt hơn rất nhiều.

Cô nhìn lên trần nhà, trong mũi tràn ngập hương vị của thuốc sát trùng, lập tức nhận ra đây là bệnh viện.

Tần Đường chống giường ngồi dậy, đảo mắt nhìn xung quanh.

Tường Xuyên không ở đây, cũng không biết đã đi đâu rồi. Cô lại không có điện thoại nên cũng không thể gọi điện được.

Anh sẽ không ném cô một mình ở lại đây chứ?”

Tường Xuyên đẩy cửa bước vào, liền thấy Tần Đường đang ngồi phát ngốc trên giường. Nghe thấy âm thanh, cô liền vội vàng ngẩng đầu lên.

Tường Xuyên mang đồ dùng vệ sinh cá nhân, cháo, bánh bao và sữa tươi để trên bàn, nhìn cô: “Vẫn còn buồn nôn sao?”

Tần Đường nói: “Tốt hơn nhiều rồi.”

Tường Xuyên “ừ” một tiếng: “Tốt, vậy ăn chút gì đó đi.”

Tần Đường gạt đầu đồng ý, xốc chân xuống giường đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc mở vòi nước mới nhận ra móng tay của mình đã bị cắt ngắn, tron bóng mượt mà, đầu ngón tay hồng hồng bóng bóng.

Tần Đường chỉ cho là y tá giúp mình rửa son, nên sau khi rửa mặt xong liền đi ra ngoài ăn sáng. Nói thực, cô đã đói đến phát điên rồi.

Ăn xong, Tần Đường nhìn về phía Tường Xuyên đang dựa vào giường bên cạnh nghỉ ngơi, hỏi: “Khi nào chúng ta trở về?”

Đôi chân dài của Tường Xuyên tùy ý gác trên giường, liếc mắt nhìn cô một cái: “Mai.”

Tần Đường nhớ tới sự việc tối hôm qua, có chút nghi hoặc: “Chỉ đường trên xe của anh có định vị à?”

Tường Xuyên: “Ừ.”

Trên xe Jeep đen có định vị, Tào Nham dựa vào định vị trên xe của Tường Xuyên đi đến được khu khai phá kia, nhất được đi động Tường Xuyên để lại trên xe. Sau khi Tần Đường được thả ra, bọn họ liền lập kế hoạch gây ra vụ tai nạn liên hoàn đó để cứu Tần Đường.

“Còn một cái nữa là gì?”

Tường Xuyên nói: “Đi động của anh có thể định vị được vị trí của em.”

Tần Đường nghĩ tới lần trước ở Du Lâm, sau đêm cô bị Triệu Kiến Hòa kéo vào ngõ nhỏ, Tường Xuyên liền thiết lập định vị của di động của tất cả mọi người lên máy của mình. Điều này cũng là bình thường, để phòng một khi đi ra ngoài vùng núi xa xôi thì vẫn có cách tìm người nếu có người đi lạc.

Tường Xuyên vốn định lợi dụng điều này để xác định vị trí cụ thể của Tần Đường, nhưng điện thoại của Tần Đường bị tắt máy, cho nên anh mới không tìm được.

Tần Đường nghiêng đầu nghĩ ngợi, nhớ tới lúc đó anh cúi đầu nhìn thoáng qua di động bị vứt trên mặt đất của cô, nói: “Anh là muốn nhắc nhở tôi, khỏi điểm chính là điểm chung đúng không?”

Tường Xuyên nhướn mày: “Cũng thông minh đấy.”

Tần Đường trừng mắt liếc nhìn anh một cái.

Một lát sau.

“Anh biết tôi là người phụ trách của quỹ An Nhất từ khi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Mấy năm nay, mỗi lần Tần Đường đến các địa phương có tổ chức tình nguyện đều được người phụ trách chỗ đó tiếp đãi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên có người phụ trách của nghĩa trạm nhận ra được thân phận của cô. Cô thực sự không nghĩ ra mình đã để lộ sơ hở lúc nào.

Hay là Tường Xuyên đã cho người điều tra cô?

Tường Xuyên nhìn về phía cô: “Là em thật?”

Tuy đã chắc đến tám chín phần mười, nhưng vẫn muốn xác nhận lại một chút.

Chuyện tới bây giờ thì chả còn gì phải giấu diếm nữa cả.

Tần Đường gạt đầu: “Ừ, quỹ An Nhất là ba mẹ thành lập lúc tôi 3 tuổi.”

Nụ cười vẫn treo trên miệng Tường Xuyên nhưng anh lại không nói gì nữa.

“Anh còn chưa nói, tại sao anh lại biết? Không phải anh cho người điều tra tôi đấy chứ?”

Tường Xuyên liếc mắt nhìn cô: “Em tặng cho Nguyệt Nguyệt một con thỏ bông, trên lỗ tai nó có in logo của An Nhất quỹ. Lúc anh đi thăm Nguyệt Nguyệt thì có nhìn thấy.”

Con thỏ kia to bằng bàn tay, màu hồng nhạt, hôm đó lúc đi ra ngoài làm việc với Lữ An, lúc trở về có tạt qua bệnh viện vì Lữ An nói muốn đi thăm tiểu nha đầu Nguyệt Nguyệt. Lúc bọn họ tới thì Nguyệt Nguyệt đã ngủ, trong lòng vẫn ôm con thỏ kia.

Sau khi Nguyệt Nguyệt tỉnh lại thì nói rằng, con thỏ kia là chị Tàn Đường cho cô bé.

Logo của An Nhất Quý là một tiểu thiên sứ có đôi cánh dài.

Tàn Đường đàn mặt: “Chỉ vì thế thôi sao?”

Tường Xuyên “ừ” một tiếng, nói: “Em họ Tàn, cha mẹ em đã quyên tặng cả một khu nhà cho trường tiểu học, hồi nhỏ anh học ở trường tiểu học đó.”

Ảnh hậu Cảnh Tâm và chồng mình vẫn luôn yêu thích công việc từ thiện, Tiểu Thành và A Khởi nói Tàn Đường lớn lên rất Cảnh Tâm. Quả thực là rất giống.

Lớn lên xinh đẹp, gia thế tốt, yêu thích từ thiện, họ Tàn. Tất cả đều có thể chứng minh suy đoán của anh, cô chính là cô bé năm đó bị anh hôn một cái liền khóc lóc không thôi.

Đôi mắt đen của anh trở nên nặng nề, nhìn cô, nói: “Lúc em còn nhỏ anh đã gặp em rồi.”

Lần này đến lượt Tàn Đường kinh ngạc: “Nhỏ như thế nào?” Nhưng nghĩ lại thì thấy cũng không có gì lạ, lúc nhỏ cô quả thực thường xuyên đi theo ba mẹ đi khắp nơi. Tường Xuyên có vẻ lớn hơn cô đến 6, 7 tuổi, kí ức chắc hẳn rõ ràng hơn, nhớ rõ cha mẹ cô, nhớ rõ cả cô, cũng rất bình thường.

Tường Xuyên nhấc tay lên, nằm ngửa trên giường, khoa tay múa chân biểu diễn một cái độ cao: “Nhỏ như thế này này.”

Tàn Đường: “.....”

Một chuyến đi này, hai người ở núi Dương Quyển hai đêm, lại cùng nhau trải qua một đêm hoạn nạn, thái độ của Tàn Đường đối với Tường Xuyên tốt hơn rất nhiều.

Tường Xuyên nhìn về phía cô, giọng nói thản nhiên: “Lúc đó em nhỏ như vậy, đối với mấy đứa nhỏ trong núi chắc là không có ấn tượng gì rồi.”

Lúc nhỏ đi theo cha mẹ làm từ thiện, đứa nhỏ trong núi nào dám chơi với cô chứ, chỉ dám đứng từ xa nhìn, hoặc là vây quanh mà thôi, lại càng không dám nói chuyện với cô, cứ như sợ làm như vậy sẽ làm bẩn cô vậy.

Tàn Đường nghĩ nghĩ, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: “A, cũng không hẳn là không có. Có một tên tiểu lưu manh đã chiếm tiện nghi của tôi.”

Tường Xuyên: “.....”

“So với tôi thực sự lớn hơn vài tuổi, cũng đã hiểu chuyện rồi, vậy mà còn dám chiếm tiện nghi của tôi.”

“Chiếm tiện nghi của em như thế nào?” Anh lười biếng hỏi.

“Tiểu lưu manh kia đã hôn tôi một cái.” Tàn Đường nhú mày nói. Từ nhỏ ba cô đã giáo dục cô rất nghiêm khắc. Ba cô dạy rằng không được cho con trai ôm loạn hôn loạn. Cho nên khi đó, vì còn nhỏ nên cô rất sợ hãi, bị dọa, cảm thấy bị con trai hôn là một việc rất rất nghiêm trọng, lập tức òa khóc lên.

Kí ức từ năm 3, 4 tuổi đến bây giờ đã sớm trở nên mờ hồ, nhưng cô đối với mấy sự kiện không tốt kia thì lại nhớ rất rõ ràng, thậm chí bây giờ đã trưởng thành rồi, vẫn không chịu được khi người khác chiếm tiện nghi của mình.

“Hôn em như thế nào?” Anh lại hỏi, giọng nói trầm thấp mang theo ý cười.

Tàn Đường mặt đỏ bừng, không nói chuyện.

Bác sĩ và y tá đẩy cửa phòng bước vào, kiểm tra lại thân thể cho Tàn Đường. Y tá nói: “Buổi chiều còn phải truyền một bình nữa.”

Tàn Đường gật đầu. Điện thoại của Tường Xuyên vang lên, anh đưa mắt nhìn sang, rồi đứng dậy ra đi ra bên ngoài nghe máy.

Một lát sau, bác sĩ và y tá đi ra.

Tàn Đường ngồi yên trên giường được một lúc, đột nhiên nhớ tới cái máy ảnh bị đập vỡ, trái tim đau nhói, cô ôm lấy ngực khó chịu không thôi, tâm trạng cũng theo đó mà trùng xuống, cả người không có tí tinh thần nào cả.

Tường Xuyên sau khi đi ra ngoài nghe điện thoại thì vẫn chưa trở lại.

Giữa trưa, có người mang cơm hộp đến cho cô. Cơm nước xong, Tàn Đường nằm xuống nghỉ ngơi một lát.

Buổi chiều bác sĩ đến truyền dịch cho cô, y tá thấy giường bên cạnh không có người liền nhìn không được nhỏ giọng nói thầm: “Đã bảo anh ta nghỉ ngơi cho tốt rồi, sao cứ đi lung tung vậy? Tàn tiểu thư cũng thật là, bạn trai mình bị thương nghiêm trọng như vậy mà cô cũng không quản giáo anh ta lại cho tốt gì cả.”

Tần Đường há hốc mồm, vừa định mở miệng phản bác thì bác sĩ đã tìm được vị trí, đâm kim vào. Đột nhiên nhói một cái làm cô không lên tiếng được.

Y tá kia thấy cô không nói gì lại tiếp tục: “Nhưng bạn trai cô đối xử với cô thật là tốt. Hôm qua trên tay cô dính đầy son, anh ta liền hỏi xin tôi dầu quả trám để giúp cô lau sạch mà không làm tổn hại tay. Cô nhìn xem, tay cô giờ một chút cũng không bị thương đúng không?”

Tần Đường ngẩn người: “Tay của tôi là anh ấy rửa cho sao?”

Y tá cười: “Đúng vậy, chính là anh ta làm đó.”

Tôi hôm qua, Tường Xuyên một thân trọng thương, Tần Đường lại trúng độc khí CO, trên tay dính đầy son, lại vào cấp cứu gấp. Thậm chí mấy y tá còn thăm to nhỏ với nhau xem hai người rớt cuộc đã lẫn lộn thế nào mà biến thành cái dạng như vậy. Nhưng dù sao cũng là riêng tư của người bệnh, cho nên các cô cũng chỉ là lén nói mà thôi.

Sau khi y tá rời đi, Tần Đường đuổi năm ngón tay, ngẩn người nhìn bàn tay của mình.

Nói như vậy. .... Móng tay cũng là anh ấy cắt sao?

Tần Đường cắn môi, đầu ngón tay hơi giật giật, sắc mặt ửng đỏ.

Thẳng đến tận chạng vạng, Tường Xuyên mới trở lại.

Phòng bệnh vẫn chưa bật đèn, ánh sáng bên trong mờ nhạt. Tần Đường dựa lưng vào giường, cuộn tròn hai chân, cảm xúc có chút hạ xuống.

Tường Xuyên đứng ở cửa, bật công tắc.

Anh nhìn cô.

Cô cũng ngẩng đầu nhìn anh.

Tường Xuyên nhìn cô một lúc, rồi đặt đồ ăn lên bàn, nói: “Lại đây ăn cơm.”

Tần Đường lóc cóc bỏ qua, buồn không hé răng nhận chiếc đĩa, cúi đầu im lặng ăn cơm.

Cô không nói câu nào, mà Tường Xuyên cũng không hỏi.

Đêm xuống, trời mưa.

Tần Đường mượn điện thoại của Tường Xuyên, Tường Xuyên đưa điện thoại cho cô. Cô quay lưng về phía anh gọi điện thoại, giọng nói nhỏ nhẹ.

“Mẹ ạ. .... điện thoại con bị trộm. ....”

“Không sao. .... Do con không cẩn thận thôi, ngày mai con sẽ đi mua cái điện thoại khác. .... Vâng, con biết. .... Con sẽ cẩn thận. ....”

“Được rồi ạ. .... Hẹn gặp lại, mẹ. ....”

Tần Đường cúp máy, trả điện thoại lại cho Tường Xuyên.

Tường Xuyên để điện thoại lên bàn, hỏi: “Ba mẹ em không yên tâm sao?”

Tần Đường chần chờ một lát, cuối cùng gật đầu: “Có một chút.”

“Bọn họ đúng là phải lo lắng. Một cô gái nhỏ như em một mình chạy đến nơi rừng núi này đúng là rất không an toàn, đặc biệt nếu em gặp phải một người phụ trách như anh.” Tường Xuyên nghĩ đến việc tối qua, vốn không nghĩ sẽ để cô bị cuốn vào, may mà cuối cùng không xảy ra chuyện gì, nếu không anh thực sự không biết ăn nói thế nào với ba mẹ của cô, cũng không cách nào tự đối mặt với bản thân được.

“Anh cũng rất tốt mà, chuyện này anh đâu có sai.” Tần Đường nhìn anh nói: “Triệu Kiến Hòa cũng là một tên hỗn đản, lợi dụng việc từ thiện để thỏa mãn nhu cầu của bản thân, lúc trước anh thu thập chứng cứ để cho hắn vào tù là đúng.”

Tường Xuyên nhìn cô, cuối cùng bật cười: “Tôi hôm qua sao lại quay lại tìm anh vậy?”

Tần Đường cúi đầu: “Anh với tôi là cùng nhau đi, tôi dù sao cũng không thể bỏ mặc anh ở lại được.”

Vài giây sau, cô nói tiếp: “Tôi sợ anh bị đánh chết. ....”

Tuy rằng không phải trách nhiệm của cô, nhưng cô thực sự rất sợ những người ở bên cạnh cô chết đi.

Huống chi, tối hôm qua Tường Xuyên vốn có thể không đi để đổi cô, nhưng anh vẫn đi, nên cho dù thế nào, bảo cô đi một mình, cô không làm được.

Đôi mắt Tường Xuyên nhìn thẳng về phía cô, người sáp lại gần, cười nói: “Yên tâm, anh không dễ chết như thế đâu. Lần sau đừng làm như vậy nữa.”

Tần Đường hừ một tiếng, kéo chăn trùm kín người nằm xuống.

Ban đêm mưa lớn gió to, có chút lạnh.

Tần Đường ban ngày ngủ nhiều nên bây giờ không ngủ được nữa, lăn qua lăn lại, lại nghĩ đến cái máy ảnh bị chia năm xẻ bảy..

Cô nằm yên lại, trợn mắt nhìn trần nhà tối đen như mực.

“Tường Xuyên, máy ảnh của tôi không còn nữa rồi.”

Trong phòng bệnh đột nhiên vang lên giọng nói nhỏ nhỏ, mang đậm sự yếu ớt, khổ sở của cô.

Đầu lưỡi Tường Xuyên lại đảo một vòng quanh hàm răng, im lặng vài giây, dựa vào gối đầu ngồi dậy, co một chân lên.

Tần Đường bất động, chỉ quay đầu lại nhìn anh. Trong phòng bệnh không bật đèn nên cô căn bản chẳng nhìn thấy gì cả nên hỏi: “Anh làm gì. ....”

Giọng nói trầm thấp của Tường Xuyên vang lên: “Cho em một thứ. Qua đây.”

Tần Đường do dự một lúc, cuối cùng vẫn xốc chăn xuống giường, đi hai bước, khi còn cách một khoảng khoảng nửa thước thì dừng lại, chìa tay ra: “Cái gì?”

Tường Xuyên nắm tay cô kéo một cái.

Tần Đường kinh hô: “Anh làm cái gì?!”

Cô ngã ngồi lên mép giường của Tường Xuyên, đầy đụng phải chân anh, rất cứng.

Cơ thể không ổn định nên tay còn cách một lớp chăn chống lên bụng Tường Xuyên nữa.

Cả người Tường Xuyên cứng đờ, nhanh chóng nắm tay cô giúp cô ngồi dậy, khàn giọng nói: “Tay để đi đâu đấy?”

Tần Đường: “.....”

Cô đỏ bừng mặt, rõ ràng là anh ta bảo cô qua đây lấy đồ mà.

Thân thể cô cứng đờ, ngửa đầu hỏi: “Anh định cho tôi cái gì? Nếu không có gì thì buông tôi ra.”

Trong bóng đêm, ánh mắt anh thâm trầm, tựa như một hồ nước tĩnh mịch sâu không thấy đáy.

Tần Đường có chút hoảng loạn, giấy dựa: “Anh. ....”

Giấy tiếp theo, Tường Xuyên cầm lấy tay cô, đem một thứ tròn tròn màu đen nho nhỏ nhét vào tay cô.

Tần Đường dùng ngón tay cảm nhận một chút, kinh hi nhìn anh: “Là cuộn phim!”

Tường Xuyên: “Ừ.”

Là cuộn phim của máy ảnh.

“Sao anh lấy được?”

“Lúc đánh nhau thuận tay lấy được.”

Anh nói: “Có một số chỗ bị hỏng rồi, phim bị dính vào nhau. Anh thử xem qua rồi, có vẻ như vẫn còn dùng được.”

Tần Đường vuốt ve cuộn phim kia yêu thích không thôi, tâm trạng rất tốt. Tuy rằng máy ảnh bị hỏng, nhưng ảnh chụp thì vẫn còn, đây là sự vận hội tốt nhất rồi.

Nương vào ánh sáng nhàn nhạt từ bên ngoài cửa sổ hắt vào, Tường Xuyên nhìn rõ gương mặt của cô.

Tần Đường muốn xoay người đi bật đèn, Tường Xuyên đưa tay đè cô lại, dựa lại gần, kề sát tai cô nói: “Vui sao?”

Tần Đường mím môi, trái tim đập nhanh hơn, hơi lùi lại một chút, nhỏ giọng nói: “Ừ, vui hơn rất nhiều rồi. Cảm ơn anh.”

Ở dưới tình huống như vậy mà còn có thể lấy được cuộn phim, nhất định không hề dễ dàng.

“Vậy em trốn cái gì?”

“..... Vậy anh dựa gần vào như vậy làm gì?”

“Lại đây.” Tường Xuyên nói, giọng nói khàn khàn, mang theo một tia dụ hoặc: “Lại đây anh nói cho em một bí mật.”

Tần Đường chớp chớp mắt, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ.

Đến cả nửa ngày, cuối cùng vẫn nhích qua.

Tường Xuyên lại nói: “Gần hơn một chút nữa.”

Tần Đường: “.....”

Giây tiếp theo liền đen mặt đứng bật dậy. Rõ ràng anh đang trêu cô.

Tường Xuyên đương nhiên không thể để cô đi dễ dàng như vậy, tay dùng một chút sức, dễ dàng kéo cô ngã trở về.

Tần Đường then quá hóa giận, đánh mạnh một cái lên ngực Tường Xuyên: “Tường Xuyên, anh bắt nạt tôi!”

Tường Xuyên cười lớn tiếng, tới gần bên tai cô: “Cái tên tiểu lưu manh đã hôn em một cái mà em nói í, là anh.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Đầu óc Tần Đường ong lên, mắt hạnh mở lớn, cố gắng nhìn rõ gương mặt Tường Xuyên trong bóng đêm, ngo ngác nhìn anh: “Anh nói cái gì?”

“Anh nói.” Tường Xuyên cúi đầu, đầu nghiêng về phía bên phải. Lại nghiêng thêm một chút nữa, tới gần khoe miệng cô, hôn nhẹ một cái: “Tiểu lưu manh kia hôn em ở chỗ này, đúng không?”

Một nụ hôn rất nhanh, gần như chỉ là lướt qua rồi lập tức rời đi.

Tần Đường hoàn toàn phát ngốc rồi, đôi mắt chậm rãi mở to ra, nín thở nhìn anh, một câu cũng không thốt thành lời.

“Vẫn không nhớ ra à?” Tường Xuyên đã buông tay cô ra, khoe môi gọi lên một nụ cười, “Không phải nói ấn tượng sâu sắc lắm sao? Thù lâu như vậy mà đến giờ vẫn chưa nhớ ra ư?”

Cô cúi đầu, sờ sờ khuôn mặt mình, sau đó liền bất tri bất giác then quá hóa giận, lập tức giơ tay muốn đánh người.

Tường Xuyên giữ được cổ tay của cô, Tần Đường mặt đỏ tai hồng, cảm thấy bị người chiếm tiện nghi, còn bị người ta chơi một vỏ, cả giận nói: “Anh buông tay! Đồ lưu manh!”

Tường Xuyên: “.....”

Anh vẫn là lưu manh, chỉ là bỏ đi được chữ “tiểu” đằng trước đi mà thôi.

Đôi mắt dần quen với bóng tối, hai người đã dần nhìn rõ được ánh mắt của nhau, mà đáy mắt của cô, tràn ngập giận dữ. Tường Xuyên nhận ra, mình đã chọc giận cô rồi. Nhưng anh không hối hận, có một số việc không thể là bí mật mãi mãi được, nếu cô cũng nhớ rõ, anh cũng nhớ rõ, thì không việc gì phải giấu diếm nữa cả.

.....

Đây là chuyện của hai mươi năm trước. Năm đó Tường Xuyên 10 tuổi, kí ức vẫn rất rõ ràng. Đứa nhỏ vùng núi sinh hoạt nghèo khó, một năm không được đến vài lần mặc quần áo mới, ăn không đến mấy viên kẹo, càng chưa hiểu rõ việc đời. Năm đó Tần Đường và ba mẹ cô tham gia hoạt động từ thiện, đại khái là ngoài anh thì rất nhiều đứa nhóc choai choai hỏi đó đều có ấn tượng rất sâu sắc với Tần Đường.

Cô mặc một chiếc váy công chúa, lớn lên trắng trắng, nhỏ nhỏ, đôi mắt rất to. Nói tóm lại là rất xinh đẹp, cũng rất đáng yêu.

Ở trường tiểu học Hy Vọng nghèo khó kia, anh cũng giống như rất nhiều đứa trẻ khác, mỗi ngày đều phải đi một đoạn đường rất xa từ trong núi ra mới đến được trường học, người thành phố đối với bọn họ thực sự rất mới lạ, đặc biệt là đứa nhỏ xinh đẹp đến không tưởng được như Tần Đường, bọn họ

từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy.

Cô ôm gói bánh kẹo trong tay phân phát cho rất nhiều đứa trẻ còn lớn hơn cả cô, thân hình nhỏ nhắn, nhưng lại rất nghiêm túc.

Tường Xuyên đứng ở bên ngoài cửa sổ ngắm cô, sau đó mẹ cô thấy anh, đem một đồng bánh kẹo nhét vào trong lòng tiểu Tần Đường, chỉ ra ngoài cửa sổ, rồi ghé vào tai tiểu nha đầu nói gì đó. Sau đó tiểu nha đầu kia liền ôm một đồng đồ ăn vặt đi về phía anh, đi được một đoạn, đồ trong tay rơi xuống đất, cô ngồi xồm xuống đất nhặt, nhặt, nhặt mãi không xong, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ đến muốn khóc.

Cô ngẩng đầu, mếu máo chu miệng lên: “Ba ơi, An An nhặt mãi mà không xong. ....”

Cuối cùng, vẫn là ba cô ấy đi tới giúp cô nhặt hết những đồ ăn vặt đó lên.

Cô ôm đồng đồ ăn vặt đi đến trước mặt anh, vẻ mặt tranh công, giọng nói mang đậm chất của trẻ con, mềm mại, ngọt ngào: “Anh, cho anh kẹo này.”

Lúc còn nhỏ, tính cách Tường Xuyên khá cứng đầu, lại có chút hư hỏng, cùng với những đứa trẻ khác hoàn toàn khác biệt. Anh đối với mấy thứ đồ như bánh kẹo gì đó không hứng thú lắm, mặc dù một năm có khi không được ăn đến một lần, nhưng vẫn không thích như cũ.

Tường Xuyên cũng không nhận lấy đồng đồ kia như những đứa trẻ khác mà chỉ nhìn cô chăm chú, cảm thấy đôi mắt cô khi chớp chớp, trông đặc biệt xinh đẹp.

Tiểu nha đầu cảm thấy rất mờ mịt, bé muốn đem đồ ăn cho anh ấy, cánh tay nhỏ hơi buông lỏng một chút, đồ ăn lại một lần nữa rơi đầy trên mặt đất.

Cô chu cái miệng nhỏ lên nhìn anh, lại nhìn đồng đồ nằm ngổn ngang dưới đất, thân mình nhỏ bé nhận mệnh lại ngồi xồm xuống tiếp tục công cuộc nhặt đồ, nhưng lần này cũng như lần trước, cô nhặt mãi vẫn không xong.

Tiểu nha đầu lại ngược lên nhìn anh, vẻ mặt cầu xin sự giúp đỡ.

Tường Xuyên bỗng nhiên chìa tay nheo nheo khuôn mặt trắng nõn mềm mại của cô, tiểu nha đầu bị hành động bất chợt của anh dọa sợ, lùi lại một bước, lại bị đồ ăn trên mặt đất ngáng chân, ngã phịch một cái đặt mông xuống đất, miệng mếu máo, đáng vẻ rung rung sắp khóc.

Tường Xuyên kéo cô đứng dậy, nói: “Anh không cần kẹo, cho anh hôn một cái nhé.”

Anh nhìn An An chăm chăm, thấy cô vẫn giữ nguyên dáng vẻ sắp khóc kia, tính khí liền nổi lên, bỗng nhiên cúi đầu hôn chụt một cái lên mặt cô.

Tiểu nha đầu lại bị anh dọa một lần nữa.

Giây tiếp theo liền “Òa” lên một tiếng, khóc đến long trời lở đất, vừa khóc vừa quay người chạy, “Oa oa oa,.....mẹ ơi. ....”

Lúc ấy, tất cả mọi người đều quay lại nhìn anh. Tường Xuyên lúc đó rốt cục cũng chỉ là một đứa trẻ 10 tuổi, bị mọi người nhìn như vậy cũng luống cuống.

Cũng may, ba mẹ cô không trách anh.

Một lát sau, tiểu nha đầu khóc đến đỏ hồng cả mắt lại ôm một gói kẹo đến, Tường Xuyên thấy đáng vẻ cô rất đáng thương, vốn định sẽ nhận lấy, không ngờ, tiểu nha đầu kia lại hùng dũng nhét kẹo vào lòng anh, sau đó liền xoay người chạy đi.

.....

Khoảng 2, 3 năm sau, cha mẹ Tần Đường lại đi qua trường tiểu học Hy Vọng, Tường Xuyên vẫn nhớ rõ bọn họ.

Lại lần nữa, sau khi đã ra khỏi núi, anh lại nhìn thấy ba mẹ Tần Đường trên TV, xem được những bộ phim truyền hình mà mẹ Tần Đường đóng, nhưng lại không thấy được Tần Đường. Lúc đó, nhũ danh của cô là An An, cho nên, anh cho rằng cô tên là An An.

Không ngờ, sau nhiều năm như vậy, Tần Đường lại đi đến bên cạnh anh.

Tường Xuyên hiểu rõ, bọn họ là người của hai thế giới.

Tường Xuyên nắm cổ tay cô, giọng nói rõ ràng: “Thật sự muốn đánh sao?”

Tần Đường cắn môi, không nói câu nào.

Lúc trước chính miệng cô đã nói, nếu muốn hôn cô nhất định cô sẽ đáp trả bằng hai cái tát, nên Tường Xuyên đây chính là cố ý.

Im lặng vài giây, Tường Xuyên thả tay cô ra, mặt nhích về phía trước, lại giờ tính xấu ra nói: “Đến, đánh đi.”

Tay Tần Đường dừng ở trên không trung, thấy khóe miệng đang bị thương của Tường Xuyên, đánh không được, mà không đánh cũng không xong.

Cuối cùng đánh bộp một cái lên ngực anh. Cả người Tường Xuyên toàn là cơ bắp rắn chắc như đá, cô đánh đến nổi tê rần cả bàn tay.

Tức giận xoay người trở lại nằm trên giường của mình, cô liền kéo chăn trùm đến tận đầu bày tỏ kháng nghị.

Tần Đường nằm cuộn tròn ở trên giường nhưng lại không hề cảm thấy buồn ngủ, nghĩ tới chỗ vừa bị Tường Xuyên hôn, cũng chưa hẳn là khóe môi, nhưng môi anh lại rất nóng, nhiệt độ cứ chậm chậm lan từ chỗ đó ra, tràn tới nơi khóe miệng, rồi dần dần khiến nó nóng lên. Nghĩ đến đây, cô nhin không được liền đập chân bình bịch lên ván giường.

.....

Tường Xuyên dựa lại người trên tường, trong bóng đêm, khóe miệng cong lên, nói: “Đã cho em cơ hội rồi nhé.”

.....

Buổi sáng hôm sau, Tường Xuyên đi xử lý thủ tục xuất viện.

Tào Nham lái xe của Tường Xuyên đến trước cổng bệnh viện, ném chìa khóa xe cho anh: “Xe sửa rồi đấy!”

Tường Xuyên duỗi tay bắt lấy, Tào Nham nhìn về phía gương mặt không chút cảm xúc của Tần Đường, Tần Đường nhận ra đây là người hôm qua đã cứu mình, lúc này mới lộ ra nụ cười.

Tường Xuyên liếc nhìn cô một cái: “Tào Nham.”

Tần Đường nói: “Chuyện lúc trước, cảm ơn anh, Tào tiên sinh.”

Tào Nham? Cô nhìn về phía anh ta, lại nói: “Tào Thịnh là anh trai anh sao?”

Tào Nham cười: “Đúng vậy, anh ruột.”

Tần Đường nhìn một thân thường phục của anh ta, lại hỏi: “Anh là cảnh sát à?”

Tào Nham không chút dấu giếm: “Ừ.”

Tần Đường lại nở nụ cười với anh ta, dư quang liếc nhìn về phía Tường Xuyên. Nếu Tường Xuyên và Tào Nham là bạn, thì trước đây Tường Xuyên làm cái gì? Thực giác nói cho cô biết anh không chỉ đơn giản là người phụ trách của một nghĩa trạm, ông chủ của một công ty vận tải nho nhỏ như vậy.

Tường Xuyên nhìn về phía cô nói: “Em lên xe trước đi.”

Tần Đường vẫn không cho anh sắc mặt tốt như cũ, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi lên ghế phó lái.

Tường Xuyên và Tào Nham đi sang một bên, Tào Nham đưa cho anh một bao thuốc lá, hai người chân giẫm lên luống hoa gần đó, Tào Nham nói: “Triệu Kiến Hòa tối hôm qua đã rời khỏi Du Lâm rồi.”

Tường Xuyên hút thuốc, chân di di đám bùn dưới chân, nói: “Các anh đã phái người đi theo rồi?”

“Không.” Tào Nham nói, “Anh tôi nói trước không nên, tránh rút dây động rừng.”

“Làm sao hẳn ta ra tù được?”

“Triệu Kiến Hòa ở trong tù lập được vài cái công lao, sau đó xin giảm án. Nhưng việc trong tù cũng có chút điểm kì lạ, trùng hợp là mấy lần có chuyện đều là Triệu Kiến Hòa lập công.”

“Chắc.”

“Chắc chắn có người giúp đỡ hẳn ta, nhưng là ai, chúng ta không có bằng chứng.”

Tường Xuyên cắn cắn đầu thuốc, hơi nhíu mày: “Thật ra trong lòng chúng ta đều biết, chỉ là thiếu chứng cứ mà thôi.”

Tào Nham vỗ vai anh, “Anh cứ về trước đi, trên người bị thương còn chưa có khỏi đâu. Một mình tôi và anh tôi ở lại chiếu ứng, chắc cũng có thể tóm gọn được mấy tên cho đó.”

Tường Xuyên dập thuốc, ném vào thùng rác, sau đó tiêu sái xoay người, “Đi đây.”

.....

Tần Đường vừa nhìn thấy anh lên xe lập tức nhắm mắt lại ngủ.

Tường Xuyên dựa lưng vào ghế, nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, nói: “Thắt dây an toàn vào.”

Tần Đường: “.....”

Không thất đấy!

Anh liền nghiêng người qua, nửa người đè lên người cô, duỗi tay kéo dây an toàn.

Tần Đường lập tức mở mắt ra liền phát hiện anh đang nhìn cô, khóe miệng hàm chứa ý cười nhàn nhạt, dường như đang đợi cô mở mắt.

Tần Đường tròn mắt lườm Tưởng Xuyên một cái, đoạt lấy dây an toàn trong tay anh, “Anh rút ra, tôi tự thất.”

Tưởng Xuyên hít một hơi, dựa trở lại, khởi động xe.

Tình tình đại tiểu thư cũng lớn ghê.

Tần Đường lại dựa người như cũ, đầu hơi nghiêng, tiếp tục ngủ.

Dù sao cũng chính là không muốn nói chuyện với tên lưu manh này.

Tưởng Xuyên cũng không vội. ....

Hơn sáu tiếng lái xe, trên đường hai người có dừng lại một lần ở trạm xăng để ăn bát mì, đi vệ sinh.

Đoạn đường kế tiếp là đi một mạch, thẳng đến tận Tây An.

Đi qua nội thành, Tưởng Xuyên tìm một chỗ đỗ xe, Tần Đường nhìn anh, vẫn kiên quyết không nói câu nào.

Tưởng Xuyên kéo cô xuống xe, cô nhú mày hỏi: “Làm gì?”

Tưởng Xuyên kéo cô đi một đoạn, dừng lại ở bên ngoài một cửa hàng bách hóa, buông cô ra, nói: “Đi mua điện thoại” sau đó liền đi vào trước.

Tần Đường ngốc lẳng, cô vốn nghĩ ngày mai sẽ đi mua sau.

Điện thoại không cần chọn, mua giống cái cũ của cô là được.

Tưởng Xuyên thấy cô chọn xong thì liền chuẩn bị đi thanh toán, bị Tần Đường giữ lại: “Anh định làm gì?”

Tưởng Xuyên nói: “Điện thoại bị hỏng, trách nhiệm là ở anh.”

Tần Đường hừ một tiếng: “Máy ảnh của tôi cũng bị hỏng, sao không thấy anh nói mua cho tôi một cái máy ảnh khác chứ?”

Tưởng Xuyên: “.....”

Anh mím môi, nhìn cô: “Máy ảnh thì cho anh nợ.”

Tần Đường: “Anh còn nợ tôi 87 vạn nữa.”

Tưởng Xuyên nghiêng răng, nhìn lại: “Tần Đường!”

“Sao?” Cô không chút sợ hãi, nhưng khi thoáng nhìn vào đôi mắt đen kịt kia thì lại thấy chút hối hận, cô không nên chọn cách đó để tổn thương người đàn ông này như vậy. Trên thế giới này, giá trị của một con người không nằm ở số tiền mà anh ta có.

Tần Đường cầm lấy điện thoại mới, cúi đầu, duỗi chân đá nhẹ vào chân Tưởng Xuyên: “Này, đi trả tiền đi. ....”

Một cái điện thoại lấy lòng, Tưởng Xuyên đi trước ra khỏi cửa hàng bách hóa.

Tần Đường nhìn bóng dáng cao lớn của anh, yên lặng đi theo sau.

Sau khi lên xe, Tần Đường liền ngồi nghịch điện thoại mới của mình.

Tưởng Xuyên lái xe quay trở lại nghĩa trạm

A Khởi và Tiểu Thành đang ở trong sân sửa sang lại bao tải, hai người không biết đang đùa giỡn cái gì đó, A Khởi liền ném đồng bao tải lên người Tiểu Thành. Nghe thấy tiếng ô tô, mới vội vàng đứng dậy.

Rất nhanh, một chiếc xe Jeep đen tiến vào trong sân.

A Khởi hưng phấn nói: “Anh Tưởng, anh về rồi!”

Tiểu Thành cũng đứng dậy nhếch môi cười.

Tường Xuyên mở cửa xe bước xuống, sắc mặt của A Khởi và Tiểu Thành đều thay đổi, “Anh, anh bị thương sao?”

“Không có gì, gặp phải mấy tên. ....vô lại.” Đối với việc ở Du Lâm, anh không muốn nhiều lời.

“Đợi một chút, đem xe đi rửa đã..”

Tần Đường đứng ở sườn xe bên kia, vừa rồi, anh ta vốn là muốn nói “*gặp phải mấy tên lưu manh*” đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Bình thường, Tần Đường lúc nào cũng máy ảnh không rời tay, lần này trở về lại thấy hai tay cô trống trơn nên A Khởi liền nhin không được hỏi: “Chị Tần Đường, máy ảnh của chị đâu?”

Nhắc tới máy ảnh, trái tim Tần Đường lại không hề báo trước nhói lên một cái, Tường Xuyên nhìn về phía cô, Tần Đường liền nói: “Ném rồi.”

A Khởi kinh hô: “Sao lại ném chứ?”

Máy ảnh kia có vẻ như rất quý giá mà.

Tần Đường không muốn nhiều lời, ánh mắt liếc nhìn về phía Tường Xuyên đang đứng hút thuốc, không vui nói: “Gặp lưu manh!”

Tường Xuyên đang hút thuốc nghe vậy liền sặc một ngụm khói, nhàn nhạt nhìn về phía cô.

“Sao kia.....” A Khởi kinh ngạc: “Thế anh Tường Xuyên không giúp chị sao?”

Tiểu Thành từng cô ấy, còn không phát hiện anh Tường đã bị đánh thành như vậy sao? Nhất định là có giúp, nhưng kể cả có không giúp, thì loại chuyện làm tổn hại mặt mũi của đàn ông như thế này cũng sao có thể nói trắng ra như vậy chứ?

Đến lúc này thì A Khởi mới phản ứng lại, vội vàng ngậm miệng lại.

Lữ An từ trong phòng đi ra, nhìn về phía họ, Tường Xuyên liền hỏi: “Tào Thịnh đâu?”

Lữ An: “Đến bệnh viện rồi.”

Tần Đường cầm điện thoại mới trở về phòng, gọi một cuộc điện thoại báo bình an cho ba mẹ.

Trước bữa tối, Tào Thịnh đã trở lại.

Tần Đường không thấy Từ Từ, liền hỏi: “Từ Từ vẫn phải nằm viện sao?”

Tào Thịnh gật đầu: “Ừ, nếu ở đây không chữa khỏi được, mấy hôm nữa tôi định mang con bé lên Bắc Kinh.”

Tần Đường nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Nếu cần giúp đỡ thì cứ nói với tôi một tiếng, ba mẹ tôi có quen biết với mấy vị chuyên gia về tim.”

Tào Thịnh cười: “Vậy được, cảm ơn cô trước nhé.”

Ăn cơm xong, Tần Đường và A Khởi ở lại phòng khách xem TV. trên TV đang phát sóng một tin tức địa phương, người dẫn chương trình đang đưa tin tức “Tập đoàn Khôn Luân quyên góp cho một địa phương nghèo khó vùng núi 500 vạn. ....”

Tần Đường có ấn tượng khá sâu sắc với tập đoàn Khôn Luân. Mấy năm nay tập đoàn này đã quyên góp không ít vật tư, đồ dùng, nhưng mỗi lần đều là giám đốc của công ty ra mặt, tổng giám đốc đến bây giờ vẫn chưa lộ mặt lần nào, nhưng ở trong giới từ thiện đây vẫn là một nhà từ thiện có tiếng.

Nghe nói tuổi tác ông ta cũng không lớn, khoảng trên dưới 40 tuổi.

A Khởi muốn xem phim truyền hình, vừa muốn chuyển kênh đã bị tay Tường Xuyên đè lại, đôi mắt đen tuyền nhìn chăm chú vào màn hình TV.

A Khởi bị anh nắm tay, khuôn mặt đỏ bừng.

Tần Đường đưa ánh mắt nhàn nhạt nhìn thoáng qua, rồi đứng dậy.

Rất nhanh, tin tức liền phát xong, Tường Xuyên rời mắt đi, đứng dậy đi ra ngoài, đứng dưới tán cây cổ thụ trong sân hút thuốc.

Tào Thịnh đi đến trước mặt anh, hỏi: “Cho tôi một điều.”

Tường Xuyên ném bao thuốc cho anh ta, về mặt vô cảm búng búng tàn thuốc, ngón tay Tào Thịnh khum lại, châm thuốc, cười lạnh: “500 vạn, liệu còn được mấy cái số lẻ thực sự đưa xuống mấy vùng núi đó chứ? Vừa có thể rửa tiền một cách chân chính, lại có thể lấy được thanh danh tốt, phương pháp che mắt người khác này thật đúng là cao minh!”

Khóe môi Tường Xuyên hơi cong lên, nói: “Tập đoàn Khôn Luật thì có thể có được mấy đồng tiền sạch sẽ chứ? Mấy năm nay quyền ra ngoài cũng phải đến cả trăm triệu rồi, năm trăm vạn còn con này còn không phải sẽ lại rơi vào túi bọn Khương Khôn thôi sao?”

Mấy năm nay Khương Khôn kiếm được một lượng tiền đen khổng lồ từ đó, lại lợi dụng việc công ích để rửa tiền, biến chúng thành những đồng tiền sạch sẽ, rồi lại quay về túi của mình. Tào Thịnh đã theo dõi hắn mấy năm nhưng vẫn không tìm được bằng chứng có ích, nghiệp quan cầu kết nên mỗi lần có chút hành động gì cũng đều bị ngăn lại.

Lúc trước, Triệu Kiến Hòa hợp tác với Khương Khôn, cũng đã giúp Khương Khôn rửa không ít tiền đâu? Bọn họ vất vả lắm mới tóm được một tên Triệu Kiến Hòa, không ngờ Triệu Kiến Hòa lại kiên quyết phủ nhận mọi chuyện, cho nên Khương Khôn vẫn là nhà tù thiện cao cao tại thượng như cũ.

Ở trong tù Triệu Kiến Hòa cũng không được sống yên ổn, Khương Khôn lo sợ hắn sẽ khai ra mọi chuyện nên muốn mạng của hắn ta, nhưng Triệu Kiến Hòa cũng không phải đèn cạn dầu, mạng lại cứng nên sau năm lần bảy lượt không thành, Khương Khôn liền từ bỏ, giết không chết thì cho ra thôi.

Khương Khôn chính là có bản lĩnh này.

Tường Xuyên nhìn Tào Thịnh: “Bệnh của Từ Từ sao rồi?”

Tào Thịnh: “không sao, bình thường cố gắng để ý chút là được.”

Tường Xuyên nói tiếp: “Con bé không thể lúc nào cũng đi theo anh được. anh bận như thế sao có thể chăm sóc tốt cho con bé chứ.”

Tào Thịnh nghe vậy cười: “Mấy ngày nữa tôi đưa con bé lên Bắc Kinh, để vợ tôi chăm sóc con bé.”

Vốn dĩ đưa con gái đến bệnh viện chỉ là để che tai mắt, mục đích chính của Tào Thịnh chính là muốn điều tra Khương Khôn. Dựa vào việc Triệu Kiến Hòa tới tìm Tường Xuyên, lần theo manh mối đó, nhất định có thể bắt được Khương Khôn.

Tường Xuyên lười biếng hỏi: “không phải hai người ly hôn rồi sao?”

Tào Thịnh: “Có ly hôn rồi thì vẫn là vợ tôi!”

“anh nói với Tần Đường đi, nhớ cô ấy giúp đỡ.” Tường Xuyên hạ mắt, “Đến lúc đó để cô ấy về Bắc Kinh với anh.”

“Vì sao?”

“cô ấy ở đây không an toàn.”

“Để tôi thử xem.”

.....

Tối hôm sau, Tào Thịnh từ bệnh viện về, liền nói với Tần Đường.

Tần Đường lập tức gọi điện thoại, cúp máy xong, cô nói: “Tôi đã hỏi giúp anh rồi. Mai ba tôi sẽ liên hệ với bác sĩ, đến khi nào anh đến Bắc Kinh, tôi sẽ bảo bạn tôi đi đón anh, anh ấy sẽ giúp anh sắp xếp mọi chuyện.”

Tào Thịnh lộ vẻ mặt khó xử: “Tần tiểu thư không thể đi cùng tôi sao?”

Tần Đường đáp: “Bây giờ thì chưa được. anh cứ yên tâm, bạn tôi nhất định sẽ thu xếp cho anh chu toàn mà.”

Tào Thịnh còn muốn nói gì đó, điện thoại Tần Đường liền đổ chuông.

Là Hạ Tòng An.

Đúng lúc cô đang có việc tìm anh.

Điện thoại vừa được kết nối, Hạ Tòng An liền hỏi: “Em đang ở đâu?”

Tần Đường mím môi: “anh đang ở đâu?”

“anh ở Tây An, Đường Đường, qua đón anh.”

.....

Tần Đường không ăn cơm tối ở nghĩa trạm, cô đi đến trước mặt Lữ An: “Có thể cho tôi mượn chìa khóa xe không?”

Lữ An hỏi: “cô muốn đi ra ngoài sao?”

Tần Đường gật đầu: “Có người bạn đi công tác ở đây, tôi qua gặp anh ấy một lát.”

Lữ An nói: “Chìa khóa xe ở chỗ anh Tường đó.”

“.....Được.” Tần Đường đứng ở trước cửa phòng của Tường Xuyên, do dự một lúc, vừa muốn giơ tay gõ cửa, cánh cửa liền được mở ra từ bên trong. Tường Xuyên nhìn tay cô vẫn đang giơ giữa chừng, cười.

Từ sau khi trở về, cô vẫn chưa hề cho anh sắc mặt tốt lần nào, lần này cô lại chủ động đến tìm, làm anh cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Em tìm anh?”

Thân thể cao lớn chắc nịch của Tường Xuyên chắn ngay trước mặt cô, khiến Tần Đường trong nháy mắt đột nhiên không nói được câu nào, mãi nửa ngày mới rặn được một câu: “Tôi muốn đi ra ngoài một chuyến, nên qua mượn anh chìa khóa xe.”

Tường Xuyên nhìn cô hai giây, hỏi: “đi đâu?”

Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi đi đâu còn phải báo cáo với anh sao?”

“Tốt nhất là nên như vậy.” anh nói, “Dù sao em vẫn còn ở đây, em sẽ không quên chuyện lần trước nhanh thế chứ?”

Tần Đường nhìn anh một lát, cuối cùng nói: “Tôi vào nội thành, ăn cơm với bạn.”

Tường Xuyên lấy chìa khóa xe trong túi quần ra, tung lên, Tần Đường duỗi tay ra định đỡ lấy lại bị anh giành trước một bước, tay hai người sượt qua nhau, chìa khóa lại rơi vào lòng bàn tay Tường Xuyên. anh ra khỏi phòng, đóng cửa lại, bỏ qua biểu tình tức giận trên khuôn mặt cô đi lên phía trước: “anh đưa em đi.”

Tần Đường cắn môi, trừng mắt nhìn bóng dáng Tường Xuyên.

Vài giây sau, nhân lúc Tường Xuyên không để ý liền duỗi tay đoạt lấy chùm chìa khóa đang mắc trên ngón tay anh, khuôn mặt vô cùng đắc ý lắc lắc chùm chìa khóa: “không cần, tôi tự đi.”

Ánh mắt Tường Xuyên nhìn thẳng về phía cô, chìa bàn tay ra: “Đưa đây.”

Tần Đường móc chìa khóa vào ngón tay mình quay quay vài vòng, không thèm để ý đến Tường Xuyên, xoay người rời đi.

Tường Xuyên nheo mắt nhìn theo bóng dáng nhẹ nhàng của cô, bước dài hai bước đuổi theo, túm lấy tay của cô ấn vào trên tường, thấp giọng nói: “Có đưa hay không?”

Vừa nói thân hình vừa ép tới, khóa chặt cô giữa vách tường và người mình.

Tần Đường cố gắng tránh, tránh, tránh, nhưng tránh không được.

Ở dưới lầu, A Khởi và Tiểu Thành đang sửa sang lại mấy bao tải đựng đồ, Tiểu Bạch và Từ Bằng ở bên cạnh hỗ trợ.

Nhưng động tĩnh ở trên tầng hai đúng là không nhỏ, đầu tiên là Tiểu Bạch hét lên một tiếng, sau đó ngơ ngác nhìn chằm chằm về phía tầng hai.

Những người khác cũng nhờ đó mà phát hiện, ai nấy vui vẻ thò mặt ra hóng.

Tiểu Thành kinh ngạc nhất: “CMN chứ! anh đây là định cường hôn người ta sao?”

A Khởi cắn môi, mở lớn mắt nhìn chằm chằm hai người bên trên.

Mà Tiểu Bạch da mặt mỏng, hoàn toàn không có cách nào nhìn được nữa, cúi gằm đầu xuống, khuôn mặt đỏ bừng.

Thân hình Tường Xuyên cao lớn, hoàn toàn che khuất thân hình của Tần Đường, chỉ có thể nhìn thấy hai cánh tay bị giữ cao quá đầu đang không ngừng giãy dụa của cô nên trong cảm nhận của người khác, đặc biệt là dưới góc độ này, quả thật rất giống bị cưỡng hôn. ...

Còn là loại hình hôn kịch liệt này nữa. ....

Tầng trên tầng dưới khoảng cách không xa, những lời Tiểu Thành nói từng chữ đều lọt vào tai hai người.

Tường Xuyên dựa sát vào người cô, trên người anh có một loại khí thể bức người, vì khoảng cách chỉ ngay trước mắt, nên khí thể đó càng trở nên cường đại.

Tần Đường đỏ mặt, trái tim đập loạn trong lồng ngực, cố gắng tránh ra nhưng hoàn toàn không thể.

Tường Xuyên cúi đầu nhìn cô, ngón tay chậm rãi tách tay cô ra, lấy được chìa khóa, sau đó thả cô ra, khoe môi cong lên: “đi thôi, anh đưa em đi.”

Tần Đường đứng im bất động tại chỗ, trừng mắt nhìn anh.

Tường Xuyên đi được hai bước, lại quay lại nhìn: “Còn muốn anh dắt em đi sao?”

“.....” Vài giây sau, Tần Đường mới mang vẻ mặt miễn cưỡng đi theo.

Hai người một trước một sau đi xuống, Tiểu Thành nháy mắt với Tường Xuyên: anh, được đó!

Tường Xuyên lạnh lùng nhìn lướt qua, Tiểu Thành lập tức cúi đầu xuống.

Hai người lên xe, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi nghĩa trạm

.....

Tiểu Thành ngồi cười một mình, lúc này, Tào Thịnh và Lữ An sau khi bàn chuyện ở trong phòng xong đi ra ngoài hút thuốc, thấy vẻ mặt ngốc nghếch kia của cậu ta liền hỏi: “Cười cái gì thế?”

Tiểu Thành vội vàng lắc đầu: “không, không có gì ạ.....”

Loại chuyện thế này, một mình mình hóng thôi là được rồi, nếu anh Tường biết mình khươ môi múa mép nói lung tung thì nhất định sẽ bị chỉnh chết.

Tào Thịnh hỏi: “Tường Xuyên đi ra ngoài rồi sao?”

Tiểu Thành gật đầu: “Vâng. Ra ngoài với chị Tần Đường rồi ạ.”

Lữ An: “Hai người đi cùng nhau?”

Tiểu Thành: “Đúng thế.”

Lữ An nhưóng mày, cũng cười.

.....

Buổi chiều, Hạ Tông An tới Tây An. Sau khi gọi điện thoại cho Tần Đường liền đứng chờ ở sảnh khách sạn.

Tường Xuyên chờ Tần Đường đến cửa khách sạn, Tần Đường lạnh nhạt nói: “anh để tôi xuống ở đây đi.”

Tường Xuyên đỗ xe lại, rút một điếu thuốc ra, nhìn cô dứt khoát xuống xe, hắng giọng gọi cô lại: “Xong việc thì gọi điện thoại cho anh.”

Tần Đường quay đầu lại nhìn: “không cần, anh cứ về trước đi.”

Đôi mắt Tường Xuyên nhìn lướt ra phía sau cô.

Hạ Tông An đi về phía Tần Đường, đứng ở đằng sau cô gọi: “Đường Đường.”

Tần Đường quay đầu lại, thấy đối phương liền nở một nụ cười, rào bước đi đến.

Hạ Tông An một thân sơ mi trắng quần âu đen, thân hình cao lớn thon dài, ngũ quan tuấn lãng nho nhã, làn da cũng trắng, chính là điển hình của một vị tinh anh.

Khí chất quanh người khác một trời một vực so với Tường Xuyên.

Ngón tay Tường Xuyên kẹp điếu thuốc, cánh tay gác ở trên cửa sổ, híp mắt nhìn hai người, miệng nhả ra một vòng khói.

Hạ Tông An nhìn Tần Đường: “Sao lại gầy thế này.”

Tần Đường nói: “Đâu có đâu, anh nhìn nhầm rồi.”

Nhưng dường như ánh mắt phía trước quá mức mãnh liệt, khiến cho Hạ Tông An không thể không nhìn về phía đó. Đối phương là một người đàn ông, ngồi trên xe Jeep đen, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, ngũ quan kiên cường, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, cánh tay gác trên cửa sổ xe lộ ra cơ bắp cuồn

cuộn hữu lực.

Hạ Tòng An hơi nâng cằm, hỏi Tần Đường: “Em quen à?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Tần Đường xoay người lại nhìn, thấy Tường Xuyên đang dựa người bên cửa sổ xe, nhả ra một vòng khói thuốc.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, cộng thêm sương khói lượn lờ khiến cô không nhìn rõ thần sắc của anh, chỉ thấy một đôi mắt đen vô cùng sắc bén.

Tần Đường có chút thất thần, nhìn mất vài giây, rồi mới nói: “Ừ, đây là người phụ trách của tổ chức tình nguyện bên này. Anh ấy đưa em đến đây.”

Hạ Tòng An chậm rãi nở nụ cười: “Thế sao? Vậy thì anh phải qua chào hỏi rồi.”

Nói xong thì người cũng đã đi về phía Tường Xuyên.

Tần Đường mím môi, cũng đi qua cùng.

Tường Xuyên lười biếng ngã người dựa vào ghế, thấy bọn họ đi đến, liền ngồi thẳng dậy.

Hạ Tòng An nhìn anh đánh giá vài lượt, rồi mỉm cười nói: “Xin chào, lần này Đường Đường ở lại một khoảng thời gian dài như vậy, cảm ơn mọi người đã chăm sóc cô ấy.”

“Không có gì.” Tường Xuyên nói.

Giữa hai người hình thành một bầu không khí đối chọi, vì đều là đàn ông nên đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ của đối phương.

Hạ Tòng An nhìn anh, biểu tình đậm nhạt nhưng vẫn rất lịch sự, mở lời: “Không bằng chúng ta cùng nhau đi ăn bữa tối luôn được không?”

Tường Xuyên cười, ngón tay gõ gõ theo nhịp lên đùi, Tần Đường vốn cho rằng anh sẽ từ chối, không ngờ anh lại nói: “Được.”

Tần Đường có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì.

Tường Xuyên mở cửa xuống xe, nhìn về phía bọn họ: “Để tôi mời khách.”

Hạ Tòng An từ chối: “Như vậy sao được, hai người chúng tôi là...”

“Tôi là người ở đây.”

“Được rồi.”

Hạ Tòng An không từ chối nữa, Tường Xuyên nhìn xung quanh, nhanh chóng chọn được một nhà hàng.

Tường Xuyên người này, một khi được làm chủ, thì liền có thói quen muốn khống chế mọi chuyện, ví dụ như việc gọi món ăn, trước tiên anh gọi vài món đặc sản nổi tiếng của Tây An trước như gà hồ lô, gỏi cật heo thái sợi, canh cá bột nấu sữa... rồi mới đưa thực đơn cho hai người, nói: “Hai người còn muốn ăn thêm gì cứ tùy ý gọi.”

Hạ Tòng An thân sĩ đẩy thực đơn đến trước mặt Tần Đường, thấp giọng nói: “Em gọi đi.”

Bầu không khí không tốt cũng không xấu, chỉ là có chút kì lạ.

Tần Đường không có tâm trạng gọi thêm đồ ăn, đẩy thực đơn trở về.

Hạ Tòng An hỏi Tần Đường: “Em định khi nào trở về?”

Không biết là ảo giác hay là thật, nhưng Tần Đường cảm thấy hình như Tường Xuyên có liếc nhìn mình một cái. Cô liền ngẩng đầu lên, thấy anh vẫn đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Tần Đường rũ mắt, khuấy khuấy ly sữa lắc trước mặt: “Mấy hôm nữa ạ. Em còn có chút việc chưa làm xong.”

Hạ Tông An nhủ mầy: “Lần này thời gian em đi lâu quá rồi, ba mẹ em rất lo lắng cho em, lần này anh tới đây công tác liền nói thuận tiện sẽ qua xem em thể nào, họ mới yên tâm.”

Trước kia thời gian cô ra ngoài lâu nhất còn tận hai tháng trời, nhưng lúc đó có Bành Nhiễm, có Trần Kinh Sinh, còn có cả Chu Kỳ.

Hạ Tông An nhìn cô trong chốc lát, nói: “Em còn muốn làm gì nữa? Vừa vặn anh đang ở đây, để anh giúp em cho nhanh, rồi chúng ta cùng nhau về.”

Tần Đường nghiêng đầu nhìn Hạ Tông An: “Không phải anh đến đây để công tác sao? Sao lại rảnh như vậy?”

“Mọi chuyện chỉ cần hai ngày là ổn rồi. Anh có thể kéo dài thêm mấy ngày coi như ngày nghỉ.”

Tường Xuyên trầm mặc liếc nhìn Hạ Tông An một cái, tay phải đặt ở trên đùi, quay quay điện thoại giữa hai ngón cái và ngón trỏ.

Tần Đường vẫn từ chối: “Không cần. Đang yên đang lành anh chạy tới tận chỗ này nghỉ phép làm gì.”

Đúng là không cho anh chút mặt mũi nào mà, Hạ Tông An đành cười, xoa nhẹ đầu cô: “Còn không phải vì em sao.”

Tần Đường cúi thấp đầu, vừa nâng mắt lên liền thấy Tường Xuyên đang nhìn cô, đôi mắt đen trở nên vô cùng nặng nề.

Trong lòng đột nhiên lộp bộp hai tiếng, có chút hoảng hốt.

Điện thoại xoay nhanh trong tay Tường Xuyên, ngón cái ấn nhẹ một cái, điện thoại đang quay liền dừng lại.

Tường Xuyên đặt điện thoại lên bàn, nhìn về phía Hạ Tông An, lạnh nhạt nói:

“Tần Đường tới đây thì là trách nhiệm của nghĩa trạm chúng tôi. Cô ấy muốn đi đâu, chúng tôi nhất định sẽ phối hợp, anh không cần lo lắng.”

Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh, im lặng không nói.

Hạ Tông An nhìn anh, cười: “Vậy thì cảm ơn mấy anh. Đúng lúc tôi cũng muốn đi du lịch cảm thụ nơi này một chút.”

Tường Xuyên nói: “Không vấn đề. Nhưng nghĩa trạm không nuôi người ăn không ngồi rồi, hoặc là quyên góp hiện vật, hoặc là làm việc.”

Hạ Tông An: “.....”

Cuối cùng nở nụ cười: “Đều được cả.”

Buồn cười, quyền tiền thì có gì khó chứ? Còn về làm việc à... Anh liếc nhìn cánh tay cường tráng của Tường Xuyên,

Hạ Tông An anh cũng không thiếu sức lực.

.....

Kết thúc bữa cơm đã là 8h40.

Hạ Tông An biết Tần Đường ở tại nghĩa trạm, nhưng bây giờ anh không muốn cô quay lại đó nữa, “Đường Đường, đêm nay ở lại khách sạn đi, anh thuê cho em một phòng, chúng ta có thể cùng nói chuyện.”

Tường Xuyên đi đằng sau, nhìn thân hình hai người gần như sát vào nhau, trên mặt không có biểu tình gì.

Hạ Tông An ăn mặc cầu kì tinh xảo, trên tay đeo một cái đồng hồ đắt tiền, khí chất tự phụ, Tần Đường thì tùy tiện một món đồ trên người cô cũng không hề tầm thường, biểu tình lạnh nhạt, nhìn qua như một mỹ nhân lạnh lùng, từ trong xương cốt toát ra vẻ kiêu ngạo.

Hai người thoạt nhìn rất xứng đôi, đều là người của một thế giới.

Anh đứng phía sau, miệng ngâm thuốc, nhìn chằm chằm theo bóng dáng của Tần Đường.

Tần Đường hơi dừng lại, mũi chân đi di dưới đất, nói: “Không cần, có chuyện thì chờ em trở về rồi nói. Đồ đạc của em đều để ở nghĩa trạm, ở lại khách sạn ngược lại có chút bất tiện.”

Hạ Tông An cũng không miễn cưỡng cô, gạt đầu đồng ý.

.....

Trên đường về, tâm trạng của Tường Xuyên có vẻ rất tốt.

Tần Đường không quan tâm tâm trạng anh như thế nào, trong lòng đang nghĩ về chuyện lễ kỉ niệm 20 năm thành lập quỹ An Nhất. Đến lúc đó sẽ tổ chức một bữa tiệc từ thiện, còn có buổi đấu giá, cô dự định sẽ làm tất cả mọi chuyện luôn một thể, bao gồm cả việc công khai bản thân với giới truyền thông.

Lúc này Hạ Tông An đã nói với cô, tình trạng của Chu Kỳ khá tốt, bác sĩ nói anh ấy có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Tần Đường rất kích động, cũng rất khẩn trương, chỉ sợ hy vọng lắm thì thất vọng nhiều.

Đã năm năm rồi, cô chờ Chu Kỳ tỉnh lại đã năm năm rồi, rất nhiều lần bác sĩ đều nói có khả năng anh sắp tỉnh lại, nhưng kết quả thì.....luôn khiến người ta phải thất vọng.

Nếu cả đời này Chu Kỳ đều không tỉnh lại thì cô phải làm sao bây giờ?

Tường Xuyên thấy cô siết chặt tay đến nỗi nhìn rõ cả từng khớp xương, liền nhân nhạ nói: “Mấy ngón tay này có thù oán với em sao?”

Cô ngẩn ra, có chút mờ mịt: “Hả? Anh nói gì cơ?”

Tầm mắt Tường Xuyên vẫn nhìn thẳng về phía trước, ngữ khí trầm xuống: “Em luyến tiếc tên Hạ Tông An kia sao?”

Tần Đường nhẹ nhàng trừng anh một cái, nói: “Liên quan gì đến anh chứ!”

Tường Xuyên cảm thấy ghen một hơi trong ngực, im lặng cả nửa ngày, cuối cùng cười: “Em quên anh đã nói gì rồi đúng không?”

Tần Đường nheo mắt lại: “Anh đã nói gì?”

“Anh nói, anh đã cho em cơ hội.”

“Cái gì cơ?”

Tường Xuyên không nói chuyện nữa.

Tần Đường ra sức suy nghĩ, suy nghĩ, cố gắng suy nghĩ một cách cẩn thận.

Trở lại nghĩa trạm, mọi người vẫn chưa ngủ, người xem TV thì vẫn xem TV, người nghịch điện thoại thì vẫn cứ nghịch điện thoại.

Tiểu Thành thấy hai người liền giơ tay chào: “Anh, chị Tần Đường, hai người về rồi!”

Tường Xuyên nhân nhạ “ừ” một tiếng rồi đi vào phòng khách.

Tần Đường đứng ở cửa chào hỏi mọi người một lượt rồi lên lầu tắm rửa. Trở về phòng, cô mở máy tính lên, lấy cái thẻ nhớ kia ra. Thẻ nhớ bị vỡ thành hai mảnh, nhưng cũng may là vị trí con chip cũng không bị làm sao, phần bị gãy đã được Tường Xuyên dính lại.

Ngón tay cẩn thận sờ qua thẻ nhớ, bề mặt bằng phẳng, bóng loáng, nếu không cẩn thận cảm nhận, sẽ không nhận ra vết nứt kia.

Cô thử lại, thực sự vẫn có thể dùng được.

Mở toàn bộ file gốc ra xem, lúc này cô mới nhận ra mình thế nhưng lại chụp Tường Xuyên không ít, đại đa số là lúc anh ở cùng lũ trẻ và thôn dân trong núi. Thân hình cao lớn, khí thế cường đại, xuất hiện trong mỗi khung hình, thật sự khó mà làm ngơ cho được.

Tần Đường có chút hoảng hốt, đột nhiên nhớ tới nụ hôn nhẹ tựa lông hồng lúc ở bệnh viện, gương mặt liền nóng lên.

Đang xuất thần, cửa sổ trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại.

Cô ngẩng đầu lên, liền thấy Tường Xuyên đang đứng ở bên ngoài, ánh mắt sắc bén.

Trong lòng cô liền giật thót một cái, nhảy dựng lên, “xoạch” một tiếng kéo rèm lại, che kín mít,

Tường Xuyên đứng ở bên ngoài cửa sổ: “Chặc...”

.....

Hạ Tông An không có hẹn lại Tần Đường nữa, anh còn phải xử lý cho xong công việc, để có thể kéo dài kì nghỉ.

Tần Đường và Tào Thịnh đến bệnh viện một chuyến. Tinh thần của Từ Từ rất tốt, thoát nhìn không giống đứa nhỏ bị bệnh chút nào cả, nhưng quả thực cô bé có thể phát bệnh bất cứ lúc nào.

Tào Thịnh nói: “Hai hôm nữa tôi sẽ mang con bé đi Bắc Kinh.”

Tần Đường vốn định nhờ Hạ Tông An thu xếp chuyện này, nhưng nhìn tình hình hiện tại, có vẻ Hạ Tông An không hề có ý định rời đi, nên cô nói: “Được, không có vấn đề gì. Bác sĩ đã liên hệ tốt rồi, anh có thể để Từ Từ kiểm tra bất cứ lúc nào.”

Đến lúc đó bảo thư ký của ba cô giúp đỡ cũng được.

Tào Thịnh cười: “Làm phiền cô rồi.”

Tần Đường nghĩ một lát: “Còn về chuyện tiền bạc...”

Chữa trị bệnh tim cho trẻ con tốn rất nhiều tiền, nếu phải phẫu thuật, chi phí nhất định là một con số không nhỏ. Tào Thịnh làm gì cô không rõ lắm, nhưng nếu cũng giống Tường Xuyên, thì chuyện tiền bạc chắc cũng khó khăn, nếu thực sự không còn cách nào khác, cô có thể liên hệ với bên quỹ từ thiện.

Tần Đường còn chưa kịp nói xong thì bị Tào Thịnh ngắt lời: “Không sao, chuyện này cô không cần lo lắng.”

Nếu anh ta đã nói như vậy thì được rồi, vì thế Tần Đường liền nói: “Vậy thì tốt rồi.”

Trở lại nghĩa trạm, trong viện có một chiếc xe tải nhỏ đang đỗ, bên cạnh chất đầy hàng hóa, bọn Tiểu Thành đang ở phía trước sắp xếp lại đồ đạc.

Tường Xuyên cúi trần, bên dưới mặc một chiếc quần dài màu đen, mồ hôi trên người tứa ra như tắm khiến làn da màu lúa mạch như được phủ thêm một lớp sáp, gợi cảm một cách nguyên thủy nhất, đang chất đồ lên xe.

Anh nhảy từ trên xe xuống, nhìn về phía Tần Đường.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt Tần Đường không di chuyển, Tào Thịnh đi qua hỏi: “Đang định đi đâu vậy?”

Tường Xuyên thu hồi ánh mắt, nói: “Gần đây mới gửi thêm ít đồ, sắp xếp lại một chút đồ có ích, chiều mai đưa vào trong núi.”

Tần Đường hỏi: “Đi đâu thế?”

Tường Xuyên cúi người, khom lưng lấy chai nước để dưới đất, cơ bụng tám múi liền gò lên rõ ràng, lúc đứng thẳng dậy liền dần dần chìm xuống. Làn da vùng bụng thô ráp, dọc theo rốn có một hàng lông, càng đi sâu xuống dưới càng đậm màu.

Anh ngẩng đầu uống nước, nhanh chóng uống hết nửa chai nước còn lại, sau đó ném cái chai không xuống: “Lần này em không cần đi theo.”

Tần Đường nhíu mày: “Vì sao?”

Tường Xuyên nhìn cô trong chốc lát: “Đi Trần Ba.”

Tần Đường liền im lặng.

Anh lấy áo phong treo trên kính xe xuống nhanh chóng xỏ vào người, vừa mặc vào mồ hôi liền thấm ra, chiếc áo nhanh chóng đổi màu.

Đang muốn xoay người đi liền bị Tần Đường gọi với lại: “Tôi đi. Ngày mai hãy cho tôi đi cùng.”

Tường Xuyên quay đầu lại nhìn cô, có chút kinh ngạc: “Em chắc chắn?”

Tần Đường cắn răng một cái: “Chắc chắn.”

.....

Giữa trưa hôm sau, Tường Xuyên từ công ty vận chuyển của mình trở lại, đi Quê đã nấu xong bữa trưa, mọi người đang ăn.

Tường Xuyên ngồi cạnh cửa hút thuốc, mọi người thì lục tục ngồi vào bàn.

Anh nhìn quanh một lúc: “Tần Đường đâu?”

A Khôi nói: “A, chị Tần Đường đi rồi. Hồi sáng có một người đàn ông đến đón chị ấy, chị ấy nói chị ấy phải về Bắc Kinh có chút việc.”

Tường Xuyên im lặng vài giây.

Hít sâu một hơi thuốc, làn khói cứ quanh quẩn trong phổi, không cách nào thở ra được...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Tào Thịnh mang Từ Từ trở lại nghĩa trạm, vừa kịp giờ ăn trưa.

Di Quế vừa nhìn thấy Từ Từ liền vào bếp làm một bát canh trứng gà cho cô bạn nhỏ.

Tào Thịnh không biết Tần Đường đã đi nên vừa cho con gái ăn cơm vừa hỏi: “Tần tiểu thư đâu rồi?”

A Khởi nói: “Chị Tần Đường có việc nên về Bắc Kinh rồi ạ.”

Tiểu Thành vốn đang vui đầu ăn cơm, nghe thấy mấy lời này liền có chút buồn bã buông đũa: “không biết chị Tần Đường có trở lại đây không nữa. Mới hôm qua chị ấy còn nói sẽ đi Trấn Ba với anh Tường mà, vậy mà sáng sớm nay đã đi rồi.”

Lữ An nói: “Chắc là có đấy.”

Nhất thời mọi người đều không nói chuyện, bởi ấn tượng mà Tần Đường để lại cho người ta chính là một người thanh lãnh. Lúc đầu, tất cả mọi người đều không ai dám lại gần, thời gian dài thì liền cảm thấy yêu quý cô ấy, ngay cả A Khởi lúc đầu còn ôm chút địch ý với Tần Đường cũng cảm thấy cô ấy rất tốt.

Tường Xuyên vẫn luôn trầm mặc từ đầu nghe vậy liền buông đũa, trầm giọng nói: “Ăn cơm đi, bàn cái gì mà bàn.”

Áp suất không khí liền thấp xuống.

Mọi người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, đặc biệt là mấy người hôm trước vừa chứng kiến màn “cường hôn” kia, rồi lại nhớ tới người đàn ông sáng nay tới đón Tần Đường, tuấn lãng, nho nhã, đứng cùng Tần Đường thoát nhìn rất xứng đôi.

Sau khi ăn xong, có mấy người liền ngồi lại trong viện mà tám. ....

A Khởi: “Có vẻ tâm trạng của anh Tường không tốt lắm thì phải, khá là âm u. ....”

Tiểu Thành: “Đương nhiên rồi, chị Tần Đường đã chạy theo người đàn ông khác rồi, anh ấy có thể vui về sao? Tôi cảm thấy. ....”

A Khởi: “.....”

cô vỗ vỗ vai Tiểu Thành, liếc mắt nhảy mắt, muốn bảo cậu ta đừng nói nữa, nhìn đằng sau lưng kia!!!

“Mí mắt cô bị rút gân à?” Tiểu Thành bĩu môi nói, vô cùng hồn nhiên: “anh ấy lại vẫn còn nợ chị Tần Đường tới 87 vạn nữa, cho nên đoạn duyên phận này không dứt nhanh thế được đâu.”

“Tiểu Thành.”

Cả người Tiểu Thành run lên, cứng ngắc quay đầu lại, cười ha ha hai tiếng: “anh.”

Tường Xuyên không biết đã đứng ở chỗ cầu thang bao lâu rồi, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cậu ta:

“Cậu thay anh đi Trấn Ba một chuyến đi.”

“Hà?” Tiểu Thành gãi đầu, lại nhìn thoáng qua nét mặt đen sì của Tường Xuyên, không dám cự tuyệt nữa: “Được ạ.”

Tường Xuyên bàn giao công việc xong, đi đến trước mặt Tào Thịnh, nói: “đi, tôi đưa anh đến sân bay.”

Tào Thịnh một tay xách túi hành lý bên chân lên, bên trong cơ bản đều là đồ dùng của Từ Từ, một tay bế Từ Từ, nói: “không phải bảo Lữ An đưa tôi đi sao?”

anh ta vẫn nhớ hôm qua Tường Xuyên nói hôm nay phải đi Trấn Ba mà.

Bây giờ Tần Đường đi rồi nên Tường Xuyên cũng không đi nữa?

Tường Xuyên xách túi hành lý trong tay Tào Thịnh giúp anh ta: “Hôm nay Lữ An có chuyện khác phải làm.”

Tào Thịnh cười, hôn Từ Từ một cái, nói: “Chờ chúng ta tới Bắc Kinh thì đi tìm chị Tần Đường tới chơi với con nhé?”

Giọng nói giòn tan của Từ Từ vang lên: “Được nha được nha!”

Tường Xuyên: “.....”

anh căng thẳng mím môi, không nói chuyện, trong lòng ghen đến phát bực.

Đến sân bay, Tào Thịnh nhận một cuộc điện thoại, ngữ khí vô cùng nghiêm túc: “Xác định?”

Sau đó vài giây, Tào Thịnh nói: “Được, tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, Tưởng Xuyên nhìn về phía anh ta: “Có chuyện sao?”

Tào Thịnh gật đầu: “Vừa rồi Tào Nham gọi điện thoại cho tôi, nói Khương Khôn đến Bắc Kinh, cụ thể để làm gì thì chưa biết. Vừa vặn lần này đi cùng tôi để điều tra luôn.”

“Ừ.” Tưởng Xuyên mặt không cảm xúc nói.

“Triệu Kiến Hòa vẫn còn ở Tây An, anh phải cẩn thận.”

“Tôi biết rồi.”

Tào Thịnh bẻ Từ Từ xuống xe, một tay xách hành lý, nói: “Nếu anh muốn đổi vị trí với tôi cũng không sao đâu.”

Tưởng Xuyên cười: “không cần, anh ở Bắc Kinh có thể dễ dàng chăm sóc Từ Từ hơn, cũng nên nhân cơ hội này mà hàn gắn lại tình cảm với vợ cũ đi.”

Tào Thịnh cười lớn: “Được rồi, tôi đi đây.”

Tưởng Xuyên đứng ở bên ngoài sân bay một lát, sau đó mới xoay người rời đi.”

.....

Thành phố Bắc Kinh.

Tần Đường và Hạ Tông An vội vàng đến bệnh viện. Đến dưới lầu bệnh viện, Tần Đường đột nhiên dừng bước, ngón tay gắt gao túm chặt tay áo của Hạ Tông anh, giữ anh lại, cổ họng khô khốc hỏi: “Chu Kỳ thật sự tỉnh lại rồi sao?”

Hạ Tông An biết cô đang sợ hãi, cầm tay cô khẽ bóp nhẹ trấn an: “Đừng hoảng hốt, lần này là thật.”

Tần Đường có chút không thể tin được, cũng không dám tiến lên. Bây giờ phòng bệnh nhất định có rất nhiều người, nếu bây giờ cô qua. ....không biết là tốt hay là xấu nữa đây.

“đi thôi, đây là chuyện tốt mà.” Hạ Tông An nói: “Chẳng lẽ em không muốn tới thăm Chu Kỳ sao?”

Năm đó khi Chu Kỳ biến thành người thực vật, phải nằm ở trên giường, *cậu ấy mới có mười bảy tuổi, đang chuẩn bị học cấp ba.**

*t cũng k rõ tại sao mười bảy tuổi mới chuẩn bị vào cấp 3 nữa, nhưng tác giả ghi như thế nên t cũng cứ vậy mà làm thôi à

Năm năm trôi qua, cuộc đời của cậu ấy bị chậm trễ những 5 năm. Năm nay cậu ấy đã 22 tuổi, nếu thân thể khôi phục tốt, sáu tháng sau cậu ấy có thể tiếp tục đi học. Nhưng 22 tuổi mới học cấp ba, liệu Chu Kỳ có chấp nhận được không? Cậu ấy liệu có tha thứ cho cô được không. ....

Hạ Tông An như nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, xoa đầu cô, nhẹ giọng nói: “Chu Kỳ sẽ không trách em đâu. Hơn nữa anh cảm thấy chuyện này khôngphải lỗi của em, mỗi người đều phải có trách nhiệm, họ phải có trách nhiệm với quyết định của chính bản thân mình.”

Tần Đường im lặng không nói.

một lát sau, cô hít sâu mấy lần, ngẩng đầu nhìn Hạ Tông An, cũng từ từ rút tay ra:

“đi thôi.”

Tần Đường ngẩng đầu, đi phía trước Hạ Tông An.

Trong phòng bệnh vô cùng đông đúc.....

“Tiểu tử, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi! Cậu có biết cậu ngủ bao lâu rồi không? Cậu còn ngủ nữa thì con tở cũng đẻ rồi mất.”

“Cái rắm! Cậu đọc thân tiêu chuẩn đến bạn gái còn không có như cậu lại còn không biết xấu hổ nói sinh con sao?”

“CMN! Cậu quan tâm cái rắm, kệ tôi!”

“Nè nè nè.....các cậu đừng cãi nhau nữa, đợi lát nữa bác sĩ với y tá đến lại ăn chửi cả lũ bây giờ!”

“Đứng đứng đứng, bây giờ Chu Kỳ cần được nghỉ ngơi.”

Tần Đường đứng ngoài cửa, nhìn những gương mặt trẻ tuổi bên trong, phần lớn là những người bạn lớn lên trong đại viện và bạn học của cậu ấy, có 7, 8 người, đang đứng tranh cãi.

“Ừ.....các cậu ồn đến mức khiến đầu tớ cũng đau rồi.”

Trong nháy mắt Tần Đường liền cảm thấy hoảng hốt, hốc mắt cay cay, đây là giọng nói của Chu Kỳ. Giọng nói hơi khàn, còn có chút âm thanh như vệt đục khi vỡ giọng từ 5 năm trước.

Hạ Tông An đặt tay lên vai cô, thấp giọng hỏi: “Em không vào sao?”

Tần Đường nén không cho nước mắt chảy ra, cúi đầu: “Tối nay chúng ta lại đến đi, em sợ bây giờ lại vào sẽ phá hỏng bầu không khí.”

Hạ Tông An cũng không miễn cưỡng cô, nói: “Vậy chúng ta đi ăn chút gì đó trước nhé.”

Tần Đường đứng im trong chốc lát rồi mới nói: “Được.”

Vừa mới quay người lại, liền thấy ba mẹ của Chu Kỳ đang đi tới.

Tần Đường có chút câu nệ, lên tiếng: “Chú Chu, dì Thu.”

Ba Chu nhìn cô, cười: “An An đã về rồi à?”

Ông là nhìn Tần Đường lớn lên từ nhỏ nên vẫn gọi nữ danh của cô.

Tần Đường gật đầu: “Vâng ạ.”

Ba Chu hỏi tiếp: “Con đã vào xem nó chưa?”

Tần Đường do dự một chút, rồi lắc đầu: “Chưa ạ. Tối nay con sẽ tới.”

Hạ Tông An cười cười: “Chú Chu, hai người cứ đi trước đi ạ. Cháu với Đường Đường mới xuống máy bay, bọn cháu định đi ăn trước một chút, chờ bên trong vắng hơn bọn cháu sẽ vào sau ạ.”

Ba Chu nghe vậy cũng không nói gì nữa, gật đầu: “Cũng được.”

.....

8h tối, phòng bệnh đã an tĩnh lại.

Tần Đường đứng ở cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Hộ lý chăm sóc vội vàng đứng lên: “Tần tiểu thư.”

Tần Đường nhẹ giọng nói: “cô đi ra ngoài trước đi.”

“Vâng.”

Tần Đường ngồi trước giường bệnh, nhìn Chu Kỳ chăm chú. Khuôn mặt cậu ấy ngoài có chút gầy gò và tái nhợt do thiếu ánh mặt trời ra thì không khác gì hồi 17 tuổi.

cô vẫn như mọi lần tới thăm Chu Kỳ, nói: “Em nhìn em này, ngủ lâu như vậy, chị còn tưởng em định ngủ mãi luôn chứ.....”

cô tiếp tục lẩm bẩm, nói liên miên, nó rất nhiều.

“Chị An An..”

Chu Kỳ thành công bị cô đánh thức, tròn tròn mắt nhìn cô, dường như đã qua mấy đời rồi.

Cha mẹ hai người đều có mối quan hệ rất tốt, Tần Đường lớn hơn Chu Kỳ một tuổi, đã chơi với nhau từ nhỏ. Tần Đường đi đâu cậu cũng thích đi theo, cho dù bị người ta chê cười thì cậu cũng không để ý, nói cười thì cười đi, có gì hơn người đâu chứ.

Tần Đường sững sốt, sau đó nở nụ cười: “Cuối cùng cũng gọi được em dậy rồi.”

Chu Kỳ mím môi, sau đó nhẹ nhàng cười: “Ừ, tại chị ồn quá mà.”

“Cảm giác thế nào rồi?” Tần Đường hỏi.

“Cũng tốt, chính là nằm lâu quá nên cả người đều khó chịu.....”

Tần Đường thay cậu chỉnh lại chăn, “không sao, em rất nhanh liền có thể chạy nhảy trở lại rồi.”

Chu Kỳ nhìn cô trong chốc lát, nói: “Chị An An, sao có mỗi mình chị tới thăm em thế? Trần Kính Sinh đâu?”

Trái tim Tần Đường bỗng quặn lại, sắc mặt trắng bệch.

“Có phải cậu ấy đang bận thi đấu rồi không?” Ký ức của Chu Kỳ vẫn đang dừng lại ở 5 năm trước. Hôm nay cậu đã hỏi qua, sự cố năm đó, ngoại trừ cậu bị biến thành người thực vật thì ba người còn lại đều ổn.

“không có.” Tần Đường nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, “Em có mệt không?”

“Vẫn ổn ạ.”

“Vậy em nghỉ ngơi đi nhé, ngày mai chị sẽ đến thăm em.”

cô đứng dậy.

Chu Kỳ gọi cô lại, nhưng Tần Đường vẫn cúi đầu.

Cậu nhìn cô cười: “Chị An An.”

Tần Đường: “Sao?”

“không có gì. Mai chị nhớ tới thăm em nhé.”

Tần Đường cười: “Được.”

.....

Hạ Tông An chờ cô ở dưới lầu, Tần Đường ngồi trên băng ghế ở bệnh viện, không kiên dè lấy thuốc lá ra châm một điếu, ngón tay thon dài trắng nõn kẹp điếu thuốc để lên miệng, yên lặng nhả ra một ngụm khói.

Dáng vẻ này của Tần Đường, vô cùng thành thực và quyến rũ.

Hạ Tông An cũng là nhìn cô lớn lên.

Khi còn nhỏ cô rất đáng yêu, thời thiếu nữ thì vừa xinh đẹp lại phóng khoáng, sau đó sự việc kia xảy ra, cô trầm mặc rất lâu, sau đó liền thay đổi.

Thực ra anh không cảm thấy cô như này là không tốt, có một số thứ chỉ là lớp vỏ bên ngoài, cô chỉ đang tự phong bế bản thân, tuy tính cách khác biệt, nhưng sâu bên trong cô vẫn là Tần Đường đó.

Tần Đường hỏi anh: “anh nói xem, em phải nói với Chu Kỳ chuyện Trần Kính Sinh đã chết như thế nào đây?”

Giọng nói của cô vô cùng đậm đặc, không nghe ra chút cảm xúc nào trong đó cả.

Hạ Tông An nhìn cô trong chốc lát, thấp giọng nói: “Trước đừng nói gì cả, đợi cậu ấy xuất viện thì tính tiếp.”

Tần Đường dập thuốc, đứng lên: “Được.”

Hạ Tông An cũng đứng lên theo, nói: “anh đưa em về. Em muốn về chỗ ba mẹ em bên kia hay trở lại căn hộ của em?”

“Muộn rồi, cho em về phòng của em đi.”

“Được.”

.....

Tần Đường vốn cho rằng mình sẽ mất ngủ, không ngờ vừa nằm xuống liền ngủ được. Có lẽ vì Chu Kỳ đã tỉnh, nên giấc ngủ này của cô trôi qua rất an ổn.

Mãi cho đến khi di động đổ chuông, cô mới tỉnh.

Là Tào Thịnh.

cô vội vàng ngồi dậy, “Tào tiên sinh, anh đến Bắc Kinh rồi ư?”

Tào Thịnh cười: “Ừ, tôi đến từ tối qua.”

Tần Đường nhìn đồng hồ, đã 10h hơn rồi. cô xốc chăn lên, “Hai người đang ở đâu? Tôi sẽ đến ngay bây giờ.”

Tào Thịnh không khách sáo với cô, nói địa chỉ.

Tần Đường rửa mặt xong, thay quần áo, lấy chìa khóa lái xe đi.

Từ Từ vừa nhìn thấy cô liền kêu lên: “Chị Đường Đường!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tần Đường và Tào Thịnh hẹn nhau ở một nhà hàng gần bệnh viện. Từ Từ cởi giày, đứng trên sofa, giang tay về phía cô muốn bế, Tần Đường cười một tiếng đi qua bế bé lên. Từ Từ nhanh chóng hôn chụt một cái lên má cô, cất giọng ngọt ngào nói: “Chị Đường Đường!”

Tần Đường xoa đầu bé: “Ngoan!”

Hôm qua trở về gấp, còn chưa kịp chào tạm biệt Tào Thịnh và Tường Xuyên một cách tử tế nên cô có chút băn khoăn, ôm Từ Từ ngồi xuống nói: “Bữa nay phải để tôi mời mới được.”

Tào Thịnh cười, không tranh với cô: “Được, vậy lần sau đến lượt tôi và mẹ Từ Từ mời cô.”

Một lát sau, Tào Thịnh hỏi cô có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không nên mới phải về gấp như thế.

Tần Đường không muốn nhiều lời, chỉ nói: “Đúng là có việc gấp.”

Tào Thịnh nhìn cô, nói: “Không có gì. Hôm qua cô nói muốn đi Trần Ba với Tường Xuyên, kết quả là cô về gấp, cậu ta lại là người cuối cùng được biết.”

Tần Đường sững sốt, không cách nào phản bác. Cô quả thực nên nói trước với anh một tiếng.

Người phục vụ mang thực đơn lên.

Tần Đường phát phát tay, ngẩng đầu nói: “Đợi một lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ấy.”

Tào Thịnh cười: “Được.”

Ăn cơm xong, Tần Đường mang Tào Thịnh và Từ Từ đến bệnh viện, giới thiệu chuyên gia từ Mỹ về cho anh ta. Tào Thịnh dẫn Từ Từ đi làm kiểm tra, trong lúc đó, vợ anh ta cũng đến, Tần Đường không tiện ở lại, nên liền kiếm cớ rời đi trước.

Chu Kỳ cũng ở bệnh viện này. Lúc cô đến, cậu ấy vẫn còn đang ngủ nên cô chỉ ngồi trong chốc lát rồi đi.

Tháng sáu thời tiết vô cùng nóng bức, mặt trời chói chang trên cao, chói đến mức khiến người ta hoa mắt.

Tần Đường ngồi lại lên xe, bật điều hòa lên, nghỉ một lát, rồi lấy điện thoại ra.

Số điện thoại của Tường Xuyên có ở trong danh bạ của cô, nhưng hình như cô chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại cho anh cả. Nhìn chằm chằm dãy số kia một lúc, cuối cùng bấm gọi, điện thoại bên kia mất vài giây mới kết nối được.

.....

Tây An.

Tường Xuyên cũng đang ngồi trong xe, đôi mắt đen sắc bén nhìn chăm chú về phía trước, Triệu Kiến Hòa đang ôm một người phụ nữ trang sức đầy mình đi ra từ điểm giao dịch.

Di động đổ chuông, anh cúi đầu liếc nhìn một cái rồi lại nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Bỗng nhiên, lại cúi lại xuống.

Trên màn hình lấp ló hai chữ “Tần Đường.”

Anh một bên dùng về mặt không chút biểu tình bắt điện thoại, một bên khởi động động cơ đi theo Triệu Kiến Hòa.

Hai người đều không lên tiếng.

Trầm mặc vài giây.

Cuối cùng Tường Xuyên thấp giọng nói: “Nói chuyện.”

Tần Đường vẫn im lặng trong chốc lát, nói: “Hôm qua tôi có việc phải về gấp, không kịp nói với anh một tiếng....”

Tâm tình hậm hực suốt đêm hơi giãn ra, Tường Xuyên đảo tay lái, khẽ cười nói: “Tiếng ‘xin lỗi’ nói to to một chút.”

Tần Đường: “.....”

Quý cũng nghe ra được là anh đang cố ý.

“Khi nào quay lại?” Tường Xuyên hỏi.

Câu hỏi này vừa thốt ra, anh liền mím môi lại theo bản năng.

Đây là điều không chắc chắn. Nếu cô ấy không có ý định quay lại cũng là bình thường.

Tường Xuyên không cách nào miễn cưỡng cô ấy được, đây chính là sự thật.

Rút điều thuốc ra, ngậm trong miệng, bật lửa, chờ cô trả lời.

Tần Đường nhìn ra bên ngoài cửa sổ, giọng nói anh rất nhạt, nhưng cô lại nghe ra được một ý vị khác trong đó, giống câu nói “*Anh đã cho em cơ hội*” kia.

“Không xác định.” cô nói.

Tường Xuyên nhả ra một ngụm khói, thấy Triệu Kiến Hòa ôm người phụ nữ xuống xe, nghênh ngang đi về phía Triệu Phong.

Anh nheo mắt lại, nói: “Được, anh biết rồi. Cứ như vậy trước đã nhé.”

Tường Xuyên ném điện thoại lên ghế phó lái, dựa lưng ra sau, nhìn chăm chăm phía trước, thấy Triệu Kiến Hòa đưa đồ cho Triệu Phong, Triệu Phong vỗ vai hắn ta, hai người lại cười cười rồi nói nhỏ gì đó vài tiếng với nhau, sau đó thì đường ai nấy đi.

Suy nghĩ một lát, Tường Xuyên đi theo Triệu Phong.

.....

Tần Đường bận hơn nửa tháng, chụp hình cho người đặt lịch trước đó xong, lại sắp sắp ngửa ngửa chuẩn bị hội đấu giá từ thiện của Quỹ An Nhất. Đây là lần đầu tiên cô tự mình ra mặt, nên bận đến tối tăm mặt mũi.

Lão Viên đưa danh sách vật phẩm đấu giá cho cô, nói: “Mặt mũi ba mẹ cô quá lớn, người tới rất nhiều.”

Tần Đường vừa bận bịu xử lý chuyện trong tay vừa hỏi: “Còn gì nữa không? Những thiệp mời đã gửi đi có vấn đề gì không?”

Lão Viên nói: “Có. Lúc trước tổng giám đốc tập đoàn Khôn Luân ở Tây An nói không tới, sáng nay lại gọi điện lại, nói sẽ có người đại diện tới.”

“Ai?”

“Khương Khôn.”

Tần Đường dừng lại, có chút không chắc chắn đầu nhìn lão Viên: “Khương Khôn không phải là ông chủ ư? Không phải từ trước đến giờ đều không lộ mặt sao?”

Lão Viên cười cười: “Tôi đoán chắc là do ba mẹ cô. Còn nữa, quỹ An Nhất đã thành lập nhiều năm, lần nào rất nhiều báo chí và truyền thông đều tới, Khương Khôn không phải là một nhà từ thiện nổi tiếng sao? Ông ta ra mặt, điều này sẽ góp phần nâng cao hình tượng công ty, vốn dĩ là chỉ có lợi mà không có hại. Lúc đầu tôi còn thắc mắc không hiểu tại sao ông ta lại từ chối nữa kia.”

“Được....tôi biết rồi.”

Tần Đường cúi đầu tiếp tục làm việc, cũng không thắc mắc gì thêm.

Lão Viên thấy gần đây cô bận đến đòi mạng, nhin không được nói: “Có chuyện thì cứ phân phó cho người khác làm nữa, đừng ôm hết việc vào người như vậy, rồi lại làm hại bản thân.”

Tần Đường cười: “Không sao, lần này cháu muốn tự mình làm mọi việc.”

Quý An Nhất vốn được thành lập dưới danh nghĩa của cô, ai cũng không nghĩ đến, một hành động vô tình của ba mẹ cô năm đó, sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời cô sau này.

10h tối, Tần Đường rời khỏi quý An Nhất.

Trên đường về đi qua bệnh viện, cô lên lầu thăm Chu Kỳ.

Mấy lần trước, lúc cô tới Chu Kỳ đều đang ngủ, sau khi hộ lý nói với Chu Kỳ liền khiến cậu ảo não không thôi nên tối nay, cậu liền cố gắng thức chờ cô tới.

Tần Đường ngồi xuống bên mép giường, cười: “Có tinh thần ghê nhỉ.”

Chu Kỳ nhòen miệng cười: “Chờ chị đó ạ.”

Tần Đường hỏi: “Ba mẹ em mà biết em không nghĩ ngợi cho tốt nhất định sẽ mắng em một trận nên thân đó.”

“Không sao. Bác sĩ bảo em khôi phục khá tốt, trí lực cũng không chịu ảnh hưởng mấy. Chị có tin không, bây giờ em lập tức có thể học thuộc lòng cho chị nghe lịch sử địa lý của cao trung đó.”

“Vậy em học thuộc lòng cho chị nghe đi.”

“.....”

Chu Kỳ nghĩ một lúc, căng đầu đọc ra một đoạn lịch sử.

Tần Đường cười ra tiếng: “Được rồi, đứng tởn công suy nghĩ nữa. Chờ em xuất viện thì cho em tha hồ mà học.”

Chu Kỳ cười, một lát sau mới nhỏ giọng hỏi: “Chị An An, có phải chị và Trần Kính Sinh không qua lại với nhau rồi nữa đúng không?”

Tần Đường sững sốt.

“Đúng không?”

“Ừ, chia tay rồi.”

Bọn họ quả thực đã chia tay, là Trần Kính Sinh đề nghị trước.

Một đoạn tình cảm kia chỉ kéo dài có nửa năm.

Chu Kỳ nhìn cô trong chốc lát, “Chia tay bao giờ ạ?”

Tần Đường nói: “Bốn năm trước.”

Chu Kỳ: “Ồ.....”

Chu Kỳ vốn đang nghĩ nên nói gì tiếp, nhưng tinh thần cậu vẫn chưa quá tốt, chống đỡ được đến bây giờ đầu óc bắt đầu có điểm mơ hồ. Tần Đường đứng dậy, nói: “Ngủ đi, đừng cố. Lần sau chị sẽ cố rút thời gian đến thăm em vào ban ngày.”

“Được, một lời đã định nhé.”

“Ừ.”

.....

Tần Đường trở lại trên xe, châm một điếu thuốc, nhưng không hút, tay rũ ra bên ngoài cửa sổ, để gió thổi tàn thuốc đi.

Bỗng nhiên, điếu thuốc trên tay bị người khác lấy đi.

Trái tim Tần Đường run lên, đang định lên tiếng. ....

Người kia có một lòng bàn tay thô ráp, cọ qua đầu ngón tay non mịn của cô.

Một cảm giác quen thuộc kì lạ.

Cô mím môi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giây tiếp theo liền vô cùng kinh ngạc, tròn tròn hai mắt.

Một bóng đèn cao lớn đứng ở bên ngoài, phản sườn ngang tầm mắt cô, đưa nửa điều thuốc kia lên miệng, nặng nề hít một hơi, hai má hóp lại, sau đó, một làn sương khói lượn lờ xuất hiện.

Anh quay đầu lại, nhàn nhạt nhìn cô.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, khuôn mặt anh nửa chìm trong bóng tối, nếu không phải làn khói kia đang chậm chậm lan tỏa, cô còn cho rằng đây là một hình ảnh tĩnh.

Hai người không ai mở miệng nói chuyện.

Anh khoanh tay, gầy gầy tàn thuốc.

Tần Đường nhìn anh hút hết điều thuốc kia, dập tắt tàn thuốc xong, lại nghe giọng nói trầm trầm thấp thấp của anh: “Thuốc lá của phụ nữ nhạt quá.”

“Không có mùi vị.”

Tường Xuyên hạ mi mắt, ánh mắt tương phản, nhìn cô chăm chăm: “Choáng váng sao?”

Tần Đường chớp chớp mắt, phục hồi tinh thần, hắng giọng hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

“Anh tới thăm Từ Từ à?”

Từ Từ cũng ở bệnh viện này.

Tường Xuyên: “Ừ.”

Anh vừa đến Bắc Kinh không bao lâu, Tào Thịnh ở bệnh viện chăm sóc con gái nên anh liền tới đây, chủ yếu là để thương lượng chút chuyện.

Triệu Phong đã tới Bắc Kinh tập hợp với Khương Khôn, mang theo món đồ kia tới.

Việc Khương Khôn tháng sau sẽ tới tham gia buổi đấu giá Từ Thiện của quỹ An Nhất anh cũng đã biết.

Tào Thịnh muốn anh tới giúp đỡ một tay.

Nên anh tới.

Nhưng những việc này lại không thể nói với Tần Đường.

Đi từ trên bệnh viện xuống, anh liền nhìn thấy cô.

Đi theo cô cả đoạn đường, thấy cô lên xe, đang định tiến lên ngăn cản, kết quả lại thấy cô ngồi trên xe phát ngốc, châm hai điều thuốc, nhưng lại không hút lấy một hơi.

Đến điều thứ ba, cháy được một nửa, anh mới ra tay.

Tường Xuyên hỏi: “Sao em lại ở bệnh viện?”

Tần Đường thấy anh xuất hiện ở đây, vẫn còn hoảng hốt, nhỏ giọng nói: “Tôi tới thăm bạn.”

“Có rảnh không?”

“Bây giờ?”

“Đúng.”

“Có.....”

Tường Xuyên liếc nhìn xe cô một cái, là một con Maserati màu trắng.

Vòng qua đầu xe, mở cửa, thân hình cao lớn khom lưng ngồi vào ghế phó lái.

Tần Đường ngăn ra: “Anh muốn làm gì?”

Dáng người Tường Xuyên vừa to vừa cao, vừa ngồi vào trong xe một cái, không gian liền trở nên chật chội.

Tường Xuyên ngả người lên ghế, tay thò sang bên cạnh chỉnh chỉnh, cả cái ghế ngả ra đằng sau anh mới có chỗ để chân, sau đó thoải mái gác tay ra sau đầu nói:

“Dẫn anh đi ăn.”

Tần Đường: “.....”

Kiều ngao như thế đấy.

Tần Đường lái xe, vòng vòng trên phố một hồi tìm chỗ để mời vị đại gia này ăn cơm.

Đi một vòng, chỗ khác thì không có chỗ đỗ xe, cuối cùng, cô chỉ vào một nhà hàng KFC hỏi: “Ăn không?”

Tường Xuyên nhíu mày: “Cái này ư?”

Tần Đường phản bác: “Cái này thì làm sao? Hồi còn nhỏ tôi thích ăn nhất là cái này.”

“Đồ ăn rác rưởi.”

Anh lăm bắm nói, duỗi tay, lại vặn cổ vài cái, cuối cùng mở cửa xe đi ra ngoài.

Tần Đường trừng mắt nhìn theo bóng dáng kia, xuống xe đi theo.

Tường Xuyên đứng cạnh xe, lướt qua nóc xe nhìn về phía cô, cười lớn, xoay người đi trước.

Vì giờ cũng đã muộn nên trong cửa hàng không nhiều khách lắm. Tường Xuyên chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, vắt chéo chân nhìn cô: “Em gọi đồ đi. Anh rất ít khi ăn mấy thứ này.”

Tần Đường nhàn nhạt liếc nhìn anh một cái, cuối cùng nhận lệnh đi gọi đồ.

Cô cũng đã lâu không đi ăn KFC, tính toán sức ăn của Tường Xuyên một chút, liền gọi 3 cái hamburger, một thùng gà suất gia đình, lại gọi thêm khoai tây chiên, gà lác, bánh tart trứng và vài thứ linh tinh nữa, xong xuôi thì cũng đầy ắp cả một khay.

Tường Xuyên nhìn cô bê một khay thức ăn cao như núi đến, nhin không được nhíu mày: “Sao em gọi nhiều thế?”

Tần Đường nhướng mày nhìn anh: “Không phải anh chưa ăn cơm sao, vậy thì ăn nhiều nhiều một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Tường Xuyên ăn cái gì cũng rất nhanh, anh cũng quả thực rất ít khi ăn loại đồ ăn này, đại khái là đã rất nhiều năm rồi không ăn.

hiện tại ăn lại, thế nhưng lại cảm thấy cũng không tệ lắm.

Tần Đường ôm gói khoai tây chiên, chấm sốt cà chua, từ từ ăn. cô đứng là đã không xem nhẹ sức ăn của Tường Xuyên, ngoại trừ bánh tart trứng cùng khoai tây chiên, anh cơ bản đều ăn sạch, cuối cùng dựa lưng lên ghế, lười biếng vắt chéo chân, cầm hắt về phía một cái tart trứng duy nhất còn sót lại trên bàn: “Đừng lãng phí.”

Tần Đường nói: “anh ăn đi.....”

Tường Xuyên cười: “Em mua hai cái không phải là mỗi người một cái à?”

Tần Đường bị nói trúng, ăn nốt miếng khoai tây chiên còn lại, cầm miếng bánh kia lên, cắn được hai miếng bỗng nhiên nhớ ra hình như Tường Xuyên không mang theo hành lý gì, liền hỏi: “anh đang ở đâu?”

“Muốn đi cùng anh à?” Tường Xuyên thấy sắc mặt cô cứng đờ, thấp giọng cười: “không muốn thì đừng hỏi.”

Tần Đường: “.....”

cô chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi, anh ta có nhất thiết phải chiếm bằng được tiện nghi của cô như thế không?

Tần Đường lau tay, liếc nhìn đồng hồ: “Sắp 12h rồi, tôi phải về nhà.”

“Ừ.” Tường Xuyên đứng lên, “Về thôi.”

Hai người đi ra đến cửa, Tường Xuyên híp mắt lại, nhìn về người đàn ông đeo khẩu trang đứng đó không xa vừa lách mình đi vào chỗ ngoặt, vài giây sau liền biến mất không tung tích, đầu lười anh liếm nhẹ khóe miệng, đột nhiên túm lấy tay Tần Đường.

Tần Đường có chút kì lạ: “anh định làm gì?”

Tường Xuyên nhìn cô: “anh đưa em về.”

Tần Đường á khẩu nhìn anh: “anh cũng không có xe thì đưa tôi về kiểu gì? Muốn đưa cũng là tôi đưa anh thì có.”

“Em có không phải là được rồi sao.” anh bật cười, lấy chìa khóa xe trong tay cô rồi thả cô ra đi lên đằng trước.

Tần Đường: “.....”

Vài giây sau cô mới đuổi theo, thờ phỉ phò nói: “Tường Xuyên, anh dám công khai cướp xe của tôi thế ư, coi chừng tôi báo cảnh sát đấy!”

“Báo đi, để chú cảnh sát lại đây bắt em.” anh đầu cũng không quay lại đáp.

“Bắt anh í!!!” Hồn đần.

Tường Xuyên cầm chìa khóa xe, điều chỉnh lại ghế dựa.

Tần Đường không nói gì, gấp phải lưu manh tự nhiên như vậy đúng là xui xẻo mà, cô đứng cạnh xe một hồi, mãi đến khi nghe thấy tiếng động cơ khởi động mới mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

“Địa chỉ.”

“Tôi nói anh đi.”

Dọc theo đường đi, Tần Đường căn bản không kịp chỉ đường, Tường Xuyên không chỉ lái xe vào đường nhỏ mà còn lái cực nhanh khiến cô không thể không tóm lấy cửa xe, quay đầu nhìn anh kêu lên: “anh làm cái quái gì vậy? đang đưa xe đấy à?”

Tường Xuyên không trả lời, ánh mắt đen láy nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, đột nhiên ngoặt tay lái, rẽ vào một con ngõ nhỏ, rồi từ một con đường khác lái xe vòng ra ngoài.

Chiếc xe SUV đen đi phía sau lập tức bị bỏ lại.

Tốc độ xe giảm dần xuống, Tần Đường lạnh mặt nhìn anh: “anh điên à?”

Khóe miệng Tường Xuyên cong lên: “Em nói xem?”

“anh nhất định điên rồi!” cô cũng điên rồi nên mới nửa đêm nửa hôm đi đưa xe với anh thế này.

“Đồ ngốc.” anh xoa nhẹ tóc cô, “Có người theo dõi chúng ta, em biết không?”

“Hả?” Tần Đường nghiêng đầu kính ngạc nhìn anh, xong liền vội quay đầu lại nhìn.

Tường Xuyên thu tay lại, nói: “không có gì, bây giờ không có nữa rồi.”

“Ai vậy?” cô hỏi, rất nhanh liền nghĩ đến một cái tên: “Có phải là Triệu Kiến Hòa hay không? Hay là có liên quan đến Triệu Kiến Hòa?”

Tường Xuyên nhìn chăm chăm phía trước, nhàn nhạt nói: “Đừng hoảng, không chắc là hắn.”

Tần Đường cắn môi, quả thực không chắc được. Cũng có thể là paparazzi, gần đây mỗi ngày cô đều bận rộn ở quỹ An Nhất, mà quỹ An Nhất lại do ba mẹ cô sáng lập, cũng không biết ai đã để lộ tin tức lần này cô sẽ xuất hiện nữa.

Buổi đầu giá của quỹ An Nhất là một tin tức lớn, báo giới truyền thống đều muốn giật được mấy cái tit nổi bật.

Có người theo dõi cô cũng không có gì kì lạ cả.

“Nhà em ở đâu?”

Tần Đường mắt nhìn bốn phía, có chút không nhận ra đây là đường nào, oán trách liếc nhìn Tường Xuyên một cái, rồi bật định vị lên.

.....

Con Maserati tiến vào một tiểu khu xa hoa, Tường Xuyên lái xe vào hầm để xe.

Tần Đường hỏi: “anh định về thế nào?”

Tường Xuyên liếc nhìn cô cười: “Sao? Em muốn thu nhận anh à?”

Tần Đường rút chìa khóa xe mở cửa lưu loát xuống xe.

Mặc kệ anh ta thôi.

Tường Xuyên đi vòng qua, bắt lấy tay phải của cô, ngón cái nhẹ nhàng xoa xoa hình xăm trên mu bàn tay cô, trên đó có mấy vết sẹo nhỏ lên, hiển nhiên hình xăm này xăm lên là để che nó đi.

Tần Đường tránh tránh tránh, nhưng vẫn tránh không thoát, đành lấy mắt trừng anh.

Tường Xuyên nhớ tới lúc ở trước bệnh viện thấy cô đang vuốt ve hình xăm đến phát ngốc, vẻ mặt vừa hoảng hốt lại cô đơn.

Mười lăm năm trước, anh lần đầu tiên nhìn thấy cô, khi đó cô chính là một tiểu công chúa, nhưng Tần Đường của bây giờ và tiểu công chúa năm đó anh quen không giống nhau, qua một thời gian dài mới nhận ra, bề ngoài lạnh nhạt chỉ là lớp vỏ nguy trang của cô, nếu bị buộc nóng nảy, cô vẫn sẽ lộ ra bản chất thật của mình.

Đó mới là bản tính của cô.

Tường Xuyên không biết cô đã trải qua những chuyện gì, đôi mắt đen trầm xuống, chẳng lẽ là tổn thương tình cảm?

“Chỗ này sao lại bị thương?” anh hỏi.

Tần Đường đã từ bỏ việc giả vờ, mặc kệ Tường Xuyên nắm tay mình, lòng bàn tay thô ráp vuốt ve mu bàn tay cô, nhỏ giọng nói: “không có gì, chuyện ngoài ý muốn thôi.”

Ánh mắt cô mơ hồ, hàng mi dài run rẩy, cúi đầu che đi sự yếu ớt của bản thân.

Tường Xuyên không ép cô, ngón cái chà một phát cuối cùng, nắm tay cô kéo vào trong lòng, đè đầu cô tựa lên vai mình.

Gương mặt Tần Đường dán lên vai anh, chớp mũi đều là hơi thở nồng đậm hương vị hormone của anh, có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Tường Xuyên, rốt cục anh muốn gì?”

anh cười thành tiếng: “không phải đã quá rõ ràng rồi sao? Đương nhiên là muốn chiếm tiện nghi của em rồi!”

“.....”

Ngoài ý muốn là cô lại không hề giãy giụa, cũng không cảm thấy phản cảm khi bị anh ôm.

Vài giây sau, anh buông cô ra.

“Về đi, nếu còn ở lại thì sẽ không chỉ là một cái ôm đơn giản như vậy đâu.”

“.....”

Tường Xuyên cúi đầu nhìn cô, néo néo đôi tai nhỏ nhỏ trắng trắng của cô một cái.

Vành tai kia nhanh chóng biến thành màu hồng nhạt.

Tần Đường lập tức đẩy anh ra, xoay người chạy đi.

Tường Xuyên đứng yên tại chỗ, ngậm thuốc nhìn cô bước vào thang máy.

Thang máy dừng lại ở tầng 12.

anh nở nụ cười, xoay người rời đi.

Bóng đêm nặng nề, gió thổi đều đều.

Tường Xuyên tìm một nhà nghỉ ở ngõ nhỏ của tiểu khu phụ cận, ông chủ ngẩng đầu lên khỏi quầy: “Ồ qua đêm à?”

Tường Xuyên đi tới, liếc nhìn bảng giá.

60 đồng một đêm, thành phố Bắc Kinh đúng là biết cách ra giá mà.

anh không nói gì, để mấy trăm đồng lên bàn.

Ông chủ hai mắt lập tức sáng rực: “Ồ lâu?”

Tường Xuyên gật đầu, “Chìa khóa?”

Ông chủ thu tiền lại, cũng không cần thẻ căn cước chứng minh, trực tiếp giao chìa khóa cho anh.

Tường Xuyên đi lên lầu, mới đứng ở cửa đã nghe được giọng nữ ngâm nga, kèm theo tiếng ván giường kéo kẹt đầy ám muội từ phòng bên cạnh, anh mặt không biến sắc, mở cửa bước vào.

.....

Tào Thịnh và Tường Xuyên đứng dựa vào tường sau của bệnh viện hút thuốc.

Tào Thịnh nói: “Đúng rồi, anh gặp Tần Đường chưa?”

Tường Xuyên hút thuốc, gật đầu: “Mấy hôm trước gặp rồi.”

“Triệu Kiến Hòa mua khối ngọc thạch kia ở Vân Nam vận chuyển đến đây, giá trị nhiều nhất là 200 vạn, nhưng thời điểm mua ông chủ lại bán tới giá 1000 vạn, 800 vạn thừa ra lại bị ‘rửa sạch.’ Vật phẩm lần này đưa tới quỹ An Nhất để đấu giá chính là khối ngọc thạch đỏ, giá khởi điểm là 80 vạn.” Tào Thịnh bật cười mỉa mai: “Đến lúc đó bán ra nhất định phải lên đến 500 vạn, Khương Khôn vừa rửa sạch được mấy đồng tiền dơ bẩn của hắn, vừa được thêm danh khí.”

Tường Xuyên: “A.”

Tào Thịnh nhìn về phía anh: “anh nói với Tần Đường muốn mấy thiệp mời, lúc buổi đấu giá diễn ra thì danh chính ngôn thuận mà vào.”

“Ừ.” Việc này cho dù Tào Thịnh không nói anh cũng sẽ làm.

Tào Thịnh hỏi: “Thế bây giờ anh đang ở đâu?”

Tường Xuyên: “Nhà nghỉ.”

Tào Thịnh cắn răng nói: “Khi nào về anh đưa hóa đơn cho tôi, tôi giúp anh báo lên.”

Thân phận hiện tại của Tường Xuyên có chút khó xử, anh ra ngoài làm nhiệm vụ, chi tiêu sẽ không được chi trả, vì dù sao cảnh tịch của anh cũng đã bị hủy bỏ, nếu không phải Tào Thịnh kiên trì muốn anh giúp thì anh cũng không cần phải nhảy vào đầm nước đục này.

Tường Xuyên ngậm thuốc, trầm mặc vài giây, mặt không cảm xúc nói: “không cần, cũng không đáng bao nhiêu tiền.”

“Về sau còn cần tiền mà.” Tào Thịnh phản đối, “Đây là mệnh lệnh.”

Tường Xuyên bật cười, quay người rời đi, đưa lưng về phía Tào Thịnh vẫy tay: “Bây giờ mệnh lệnh của anh không có tác dụng với tôi nữa rồi.”

Tào Thịnh nhìn theo hình bóng anh thờ dài, vô cùng bất đắc dĩ.

.....

Buổi đấu giá tổ chức vào ngày mùng 8 tháng 6.

Tần Đường đang ở quỹ An Nhất đối chiếu số liệu với lão Viên, Chu Đồng chạy vào, cười tủm tỉm nói: “Chị Tần Đường, có người tìm chị kia, đang ở bên ngoài đó.”

“Ai? Có hẹn trước không?”

“không có, nhưng người đàn ông kia.....” Chu Đồng không biết hình dung thế nào, nói đẹp trai không thì cảm thấy không đủ, nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng đôi mắt sáng rực lên, “như Super Man vậy, so với những mẫu ảnh chị chụp đẹp hơn không biết bao nhiêu lần, đáng người vô cùng chuẩn, khí chất cũng vô cùng đặc biệt.”

Tần Đường thất thần, rất nhanh liền biết người Chu Đồng nói chính là Tường Xuyên.

“Chị Tần Đường, anh ấy có phải là mẫu ảnh mới tới không ạ? Em cảm thấy anh ấy nhất định sẽ rất hot đấy!”

“.....” Tần Đường liếc nhìn cô ấy một cái, “anh ta không phải người mẫu.”

Chu Đồng đáp ứng “Ohhh.....Thế thì thật là tiếc.....”

Tần Đường đem tập hồ sơ trong tay dúi vào ngực cô ấy, “Em đi kiểm tra đối chiếu lại số liệu đi, chị đi ra đây một chút.”

đi được vài bước lại quay lại, lấy hai hóa đơn tiền phạt trong ngăn kéo ra.

Tường Xuyên đứng chờ ở ngoài cửa, cả người tràn ngập hương vị nam tính, chính là loại rất dễ thu hút các cô gái trẻ, chỉ mới đứng một lát mà đã hấp dẫn không ít cái quay đầu lại, phụ nữ đi ngang qua anh đều không nhìn được mà nhìn nhiều hơn vài lần.

Tần Đường đi tới cửa, anh ngẩng đầu nhìn thấy cô liền rào bước đi tới.

Nhưng vừa mới dừng bước, Tần Đường liền đem hóa đơn phạt đập vào ngực anh, “Này, hóa đơn tiền phạt đi quá tốc độ của anh.”

Tường Xuyên: “.....”

anh cầm lấy vé phạt, nhìn nhìn, cuối cùng không nhìn được cười nhẹ.

“Em muốn anh trả lại cho em?”

“Đúng, trả đi.”

cô không chút do dự nói, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh.

Tường Xuyên cong khóe miệng, lấy ví trong túi ra, nhìn số tiền trên hóa đơn rồi trả lại cho cô.

Tần Đường không hề khách khí cầm lấy.

Tường Xuyên thấp giọng hỏi: “không mời anh vào uống nước sao?”

Bên trong có một vài đôi mắt đang tò mò nhìn bọn họ chằm chằm, Tần Đường quay đầu lại, mọi người lập tức cúi đầu giả bộ bận rộn.

“Vào đi.” Tần Đường nói.

cô xoay người đi vào.

Tường Xuyên tay dứt túi quần, người cao chân dài, chỉ bằng vài bước đã đuổi kịp đi song song với cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Tường Xuyên ngồi bắt chéo chân trong phòng khách, xuyên qua cửa kính, nhìn về phía Tần Đường đang bận rộn bên ngoài. Hôm nay cô lại mặc một chiếc váy dài không tay màu đỏ rực, cổ áo hình chữ U lộ ra xương quai xanh trắng nõn tinh xảo, cần cổ thon dài tuyệt đẹp, thân hình yếu đuối, mỗi bước đi đều uyển chuyển như đang khiêu vũ.

Chu Đồng mang cà phê vào, cũng hỏi xem Tường Xuyên còn cần gì không.

Tường Xuyên: “không cần, gọi Tần Đường giúp tôi là được rồi.”

“Ồ.....được ạ.”

Chu Đồng bước ra ngoài, nói nhỏ bên tai Tần Đường: “Chị Tần Đường, vị tiên sinh kia bảo chị qua ạ.”

Lông mi Tần Đường hơi động một chút, nói: “không cần quan tâm đến anh ta. Em cứ bận việc của em đi.”

Chu Đồng chớp chớp mắt, cảm thấy có điểm không thích hợp. Chị Tần Đường từ khi nào lại đối xử với người khác không chút khách khí như vậy chứ? Tuy bình thường bên ngoài chị ấy thường tỏ ra lãnh đạm, nhưng từ trong xương cốt vẫn luôn toát ra vẻ ôn nhu. Ngoài lạnh trong nóng chính là chị ấy.

Có mấy vị nhân viên lớn tuổi không ngừng đến hỏi ý kiến Tần Đường...

“Đường Đường, bài diễn văn có cần người chuẩn bị bản thảo sẵn không?”

“không cần, cháu sẽ tự chuẩn bị ạ.”

“Đường Đường, có rất nhiều doanh nhân muốn tham gia, bọn họ hỏi có thể tặng thêm danh ngạch không, điện thoại cũng vì vậy mà sắp bị bọn họ gọi đến

phát hồng rồi. Đây là một số doanh nhân có thành ý không tồi, cháu thử xem qua một chút đi, nếu được bác sẽ gọi điện lại cho bọn họ.”

“Được ạ.”

Lão Viên đi tới, đưa cho cô một phần văn kiện: “Đường Đường, đây là danh sách người dẫn chương trình dự tuyển, cháu xem đi.”

Tần Đường nhận lấy, nhìn lướt qua, nói: “Tại sao đều là mấy người dẫn tiết mục thời trang này? Trực tiếp mời đầu giá viên đi.”

“Nhưng mấy buổi đầu giá trước kia đều là do những người này làm chủ trì.”

Tần Đường nói: “Đó là trước kia. Hoạt động lần này rất lớn, rất nhiều người nổi tiếng xuất hiện, truyền thông phóng viên cũng tới, không cần thiết phải mời loại dẫn chương trình như thế này. Phí dụng mời bọn họ dẫn quá cao, bỏ ra số tiền lớn như vậy còn không bằng mời thẳng đầu giá viên chuyên nghiệp, có thể hoạt động linh hoạt một chút là được, số tiền dư ra cũng đủ để chúng ta làm rất nhiều việc khác rồi.”

“Ừ, cháu nói cũng đúng. Là bác không suy xét chu toàn.”

Tần Đường cúi đầu nhìn số liệu giá đầu thầu mới nhất, số lượng nhiều, con số lớn.

Chống cằm nghĩ nghĩ một lát, liền gọi lại lão Viên: “không được, không đủ người rồi, bác tìm công ty bán đầu giá đi.”

Lão Viên nhìn theo, cũng suy nghĩ một lát rồi nói: “Được, nghe cháu. Bác sẽ đi liên hệ bây giờ.”

Tần Đường gật đầu ừ một tiếng rồi lại tiếp tục cúi đầu bận rộn.

Trong lúc đó, không ngừng có người gọi tên cô.

“Đường Đường.....”

“Chị Tần Đường.....”

“Đường Đường.....”

“Đường Đường.....”

Tần Đường đầu cũng không nâng, cô đang so sánh mấy công ty chuyên phục vụ lĩnh vực đầu giá này.

“Đường Đường.”

một tiếng nói trầm thấp lười biếng vang lên ngay trên đỉnh đầu.

“Chuyện gì.....” Tần Đường trả lời theo bản năng, một bàn tay đàn ông dài rộng chống phía bên phải bàn làm việc của cô, hơi thở nam tính bủa vây, cô lập tức ngẩng đầu lên, đầu liền đập vào khuôn ngực rắn chắc của Tưởng Xuyên, vang lên một tiếng bịch nhẹ, cô lập tức rút lại phân nửa, rồi mới xoay người ngẩng đầu lên.

Tưởng Xuyên hất cằm chỉ về phía đồng hồ giấy tờ trên bàn cô, nhắc nhở: “Bây giờ là 7h40’, em để anh chờ 3 tiếng rưỡi rồi.”

Tần Đường nhìn đồng hồ, lúc này mới nhận ra thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi.

Chợt nhớ tới câu nói “Đường Đường” kia của anh, cô đột nhiên cảm thấy có chút đáng ghét, “Tôi không để ý thời gian.”

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô: “đi ăn cơm trước đi.”

Chu Đồng ở bên cạnh nghe vậy liền chen vào nói: “Cái kia.....cơm hộp đã mang tới rồi ạ.”

Tần Đường mím môi, đang suy nghĩ còn Tưởng Xuyên thì sao, lại nghe Chu Đồng nói tiếp: “Em cũng đã gọi một suất cho vị tiên sinh này.”

Tưởng Xuyên cười: “Cảm ơn.”

Tần Đường liếc nhìn cô ấy một cái, Chu Đồng chớp chớp mắt, chạy đi lấy cơm hộp, “Em mang tới phòng khách cho hai người.”

.....

Cơm hộp chỉ đơn giản có hai món mặn một món chay, thêm một quả trứng rán và một phần canh xương sườn rong biển.

Tần Đường và Tưởng Xuyên mặt đối mặt ăn cơm, cô hỏi: “anh tìm tôi có chuyện gì?”

Tưởng Xuyên ngược mắt nhìn cô: “không có chuyện gì thì không thể tìm em à?”

“.....Cũng không phải.” cô cắn một miếng rong biển, lời nói trong miệng trở nên hàm hồ.

Lúc còn ở nghĩa trạm Tường Xuyên đã phát hiện ra Tần Đường thích ăn chay, cô ăn thịt không nhiều lắm, không những thế mỗi ngày còn ăn cả trái cây nữa. Những tiêu dùng mỗi ngày ở nghĩa trạm đều có hạn mức, khi cô còn ở đó anh đã chi tiêu phóng khoáng, nhưng bọn họ vẫn theo thói quen tiết kiệm, bình thường vẫn mua rất ít hoa quả.

Sau khi Tần Đường đi, nghĩa trạm thường xuyên có trái cây được mang đến, lúc đầu anh không chú ý, sau đó mới phát hiện trái cây này là do Tần Đường mua, bởi vì đi Quê sẽ không bao giờ bỏ ra hơn mười đồng chỉ để mua một cân táo.

Tường Xuyên gấp rong biển ở bát mình sang cho cô.

Tần Đường ngốc, ngẩng đầu nhìn anh: “anh làm gì thế? Tôi có đủ rồi.”

“Ăn nhiều một chút.” Vóc dáng Tường Xuyên cao lớn, cho dù đang ngồi cũng vẫn cao hơn cô một khoảng, cổ áo cô tuy không tính là trẻ nhưng từ góc độ này vẫn có thể nhìn thấy xương quai xanh tinh xảo của cô, cũng lộ ra một đường khe lõm mờ. Tường Xuyên bắt động thanh sắc di chuyển ánh mắt, “Gầy không nổi mấy lạng.”

“.....” Tần Đường cúi đầu nhìn bản thân mình. cô luôn cảm thấy rất hài lòng với vóc dáng của mình, đâu có gầy chứ.

Có qua có lại, cô đem miếng sườn của mình cho Tường Xuyên.

một bát canh sườn tổng cộng cũng chỉ có vài miếng thịt, cô chỉ giữ lại một miếng cho bản thân.

Tường Xuyên nhìn cô chằm chằm một lúc, rồi đột nhiên bật cười thành tiếng.

Gương mặt Tần Đường hơi nóng lên, vừa cúi đầu ăn cơm vừa lướt xem tin tức trên Wechat.

Ăn cơm xong, Tường Xuyên bắt đầu nói chuyện chính: “Cho anh vài tấm thiệp mời đấu giá.”

Tần Đường hỏi: “Muốn nhiều hay ít?”

Tường Xuyên: “6 tấm”

“Được.” cô gạt đầu, “Nhưng thiệp mời mấy hôm nữa mới có. Đến lúc đó sẽ đưa cho anh.”

Tường Xuyên cầm thuốc lá trên tay, di động chợt vang lên, anh cúi đầu nhìn, đến cả nửa ngày sau mới ngẩng đầu nhìn Tần Đường nói: “Khi nào đến trung tâm triển lãm đồ đấu giá, anh đi với em”

Tần Đường có chút kì quái nhìn anh. Hội đấu giá từ thiện phần lớn khách mời đều không phú thì quý, đều là cá nhân hoặc xí nghiệp. Tường Xuyên là người phụ trách tổ chức nghĩa công, muốn đến tham dự buổi đấu giá cũng là điều bình thường, nhưng anh muốn xem hình chụp vật phẩm để làm gì? anh cũng đâu phải người mua.

“không có tiền thì không được xem sao?” Tường Xuyên ngậm thuốc trong miệng, nhìn cô, tay khom lại châm thuốc.

Tần Đường: “.....”

cô hít sâu một hơi, “Tôi không hề có ý đó. Tôi chỉ là có chút tò mò không biết anh đến Bắc Kinh để làm gì. Đừng nói với tôi anh chán quá nên chạy tới đây để chơi.”

Chu Đồng ở bên ngoài gõ cửa.

Tần Đường quay đầu lại, vẫy tay với cô ấy.

Chu Đồng mang dưa hấu và táo đã cắt sẵn vào đặt trên bàn, sau đó liền đi ra ngoài.

“Có chút việc.” Tường Xuyên duỗi tay gạt tàn thuốc vào hộp cơm không, thân thể hơi dựa ra đằng sau, thoải mái nhìn cô, “Mấy năm nay tổ chức nghĩa công thu được không ít tiền quyên góp, nhưng so với những người mua trong buổi đấu giá này, con số thực không đáng nói. Vừa rồi có người liên hệ với anh, nói đồng ý bỏ tiền, muốn anh tham gia đấu giá.”

Tần Đường nhìn anh, ăn ngay nói thật, “Vật phẩm đấu giá thấp nhất có giá là 50 vạn.”

Tường Xuyên: “.....”

anh ghen lời, cô dùng thái độ để xử lý chuyện công để nói chuyện với anh, ý là cảm thấy ngay cả đồ có giá thấp nhất anh cũng không mua nổi?

Tần Đường nghiêm túc nhìn anh, đôi mắt trong suốt sáng ngời, bên trong không một tia khinh miệt hay cười nhạo, cô đang thực sự nghiêm túc nói chuyện với anh. Tường Xuyên nhìn cô, cười nhẹ: “Yên tâm, số tiền này anh vẫn bỏ ra được.”

Tần Đường cũng nhìn lại: “Chuyện này tôi còn phải thương lượng lại với người khác một chút, vì danh ngạch hữu hạn, trước đó đã cho thêm hai người rồi.”

Tường Xuyên mím môi, mày rậm nhíu lại, rít mạnh điều thuốc.

cô nhàn nhạt nhìn anh.

Tường Xuyên liếm môi, đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Hừ, người phụ nữ này đúng là thù dai mà!

.....

Buổi tối trở lại nhà nghỉ, Tào Thịnh gọi điện thoại tới: “Sao rồi?”

Nhà nghỉ là nơi ngư long hỗn tạp, giờ lại càng là giờ hoàng đạo, “gà” và khách đều tới chỗ này, xong xuôi liền đi.

Cách vách, tiếng kêu dâm đẳng vang lên không ngừng.

Tường Xuyên sắc mặt không tốt, giơ chân đá mạnh vào tường, thanh âm bên kia liền dừng lại, sau đó là giọng nói hùng hổ của một người đàn ông: “CMN chứ, muốn chết à?”

Tường Xuyên cười lạnh.

Tào Thịnh ở bên kia hỏi: "Làm sao vậy? Chỗ anh có chuyện gì à?"

“không có gì.” Tường Xuyên mặt không cảm xúc nói, “Danh ngạch vẫn chưa có, cho tôi thêm mấy ngày nữa.”

Tào Thịnh có chút kinh ngạc: “Thế ư? Tôi còn tưởng việc này là chắc chắn luôn rồi chứ. Dù sao Tần Đường cũng là người dễ nói chuyện, hơn nữa trước đó lại còn ở nghĩa trạm một thời gian dài như thế...”

Từ cánh cửa gỗ cũ nát truyền đến tiếng đập cửa rầm rầm, Tường Xuyên nhíu mày, “Cứ như vậy đã nhé.”

Xong liền đi ra mở cửa.

một người đàn ông béo ú, chỉ mặc quần đứng bên ngoài, biểu tình hung dữ.

Người đàn ông béo kia vừa nhìn thấy thân hình cao to của Tường Xuyên lập tức liền rút người lại, đến rầm cũng không dám thả, cười cười nói: “không có gì, không có gì.”

nói xong liền lập tức xoay người trở về phòng bên cạnh.

“Sao lại về nhanh vậy anh?” một giọng nữ nũng nịu vang lên.

“Quên đi, không quan tâm tới tên mãng phu đó nữa, chúng ta trở về tiếp tục.” Người đàn ông béo nói.

Tường Xuyên dựa người vào thành giường, phòng bên không đến 5’ sau liền kết thúc.

anh đứng dậy đi tắm, cả người sạch sẽ thoải mái nằm trên giường.

Đột nhiên trong đầu lại nhớ đến xương quai xanh tinh xảo trắng nõn của Tần Đường, cùng với phần bên dưới được cái váy đỏ ôm trọn lấy đường cong mượt mà, mềm mại mà no đủ.....

Chỉ mới tưởng tượng như vậy mà cả người đã khô nóng lên.

Trong bóng đêm, anh khẽ cắn môi, người phụ nữ không cho anh mặt mũi kia, sớm muộn gì anh cũng sẽ thu thập cô bằng đủ mọi thủ đoạn!

.....

Tường Xuyên vào Tào Thịnh chia làm hai ngã, Tào Thịnh theo Khương Khôn, còn anh theo Triệu Phong.

Triệu Phong dường như đã thấy được anh, nhưng hắn ta cũng không có hành động gì.

đi theo Triệu Phong tới quỹ An Nhất, Tường Xuyên ngồi trong xe, liếc mắt ra bên ngoài liền thấy Tần Đường đang đứng trước mặt Hạ Tông An, hai người đứng sát vào nhau, cùng nhau nhìn tập tài liệu trên tay, tay Hạ Tông An vòng ra phía sau lưng cô, chỉ chỉ vào chỗ nào đó trên văn kiện.

Ánh mắt Tường Xuyên không nóng không lạnh nhìn theo.

Triệu Phong vẫn ngồi ở trên xe, người thì không xuống xe nhưng lại có một người đàn ông quần áo là lượt xuống đi về phía quỹ An Nhất.

Có người chạy tới nói gì đó với Tần Đường, Tần Đường nói thêm với Hạ Tông An vài câu, rồi hai người mới tách nhau ra.

Cũng đúng, dù sao Tần Đường cũng đã từng gặp Triệu Phong, hẳn hiện tại không tiện lộ mặt trước mặt cô.

Tần Đường nói chuyện với người đàn ông kia một lát, khẽ cười một chút, rồi tiễn người ra tận cửa.

Người đàn ông kia cảm lấy thiệp mời rồi lên xe.

Tường Xuyên vẫn nhìn về phía Tần Đường, nhưng anh đang ngồi trên xe nên cô không thấy anh, rất nhanh liền xoay người lại, lẩn vấp dưới ánh mắt trời tung lên thành một vòng cung đẹp đẽ, đẹp đến lóa mắt.

Triệu Phong lái xe rời đi.

Tường Xuyên mỉm cười, rồi lái xe đi theo.

Nhìn Triệu Phong lái xe vào bãi đỗ của khách sạn, Tường Xuyên đỗ xe lại ven đường, hạ mí mắt, thấy Tào Thịnh đang ngồi xổm cạnh sạp báo bên đường hút thuốc liền rào bước đi qua.

Tào Thịnh thấy anh, cười, cho anh một điếu thuốc.

Tường Xuyên nhận lấy, gài thuốc lên tai, đi tới sạp báo mua một chai nước khoáng, ngửa đầu uống cạn, sau đó ném chai rỗng đi, “thật đúng là cmm nóng!”

nói xong liền lấy thuốc đưa lên miệng.

Tào Thịnh đứng lên, hất cằm chỉ về phía đối diện, “Qua bên kia nói chuyện.”

Hai người đi vòng đến đằng sau vườn hoa, Tào Thịnh nói, “Tào Nham nói Triệu Kiến Hòa đi biên cảnh Vân Nam. Nhưng hẳn ta rất cẩn thận, mỗi ngày chỉ nhậu nhẹt chơi bời, đến tối thì mềm nhũn. Nhưng.....người bên đội phòng chống ma túy nói thấy hẳn thường xuyên chạm mặt với một tên buôn thuốc phiện, e là không phải trùng hợp.”

Tường Xuyên trầm mặc không nói chuyện.

Những chuyện này vốn dĩ đã chẳng còn liên quan đến anh nữa.

Nếu không phải Khương Khôn động tới tiền để quyên cho khu vùng núi đó, tìm tới quỹ An Nhất và Tần Đường, nhiệm vụ gì gì đó của Tào Thịnh, anh đều không quan tâm.

anh liếm răng cửa bật cười tự giễu.

Quỹ An Nhất thành lập nhiều năm, ở trong các quỹ từ thiện thanh danh rất tốt, chưa từng bị điều tra.

Khương Khôn nghĩ rất hay, muốn lợi dụng quỹ An Nhất và Tần Đường để đem tiền trong tay tuồn vào bên trong rửa sạch, vì dù sao cũng không điều tra đến quỹ An Nhất.

anh từ nhỏ đã được nhận sự trợ giúp của quỹ An Nhất, mà quỹ An Nhất lại được lập dưới danh nghĩa của Tần Đường. Tường Xuyên chợt nhớ tới đôi mắt trong vắt và ánh mắt đen láy kia, trong lòng liền trở nên mềm mại.

“Tôi có một người bạn, ở sông bạc ngầm dưới mặt đất đã gặp qua Triệu Kiến Hòa.” Tường Xuyên nói, “Ồ Du Lâm.”

Tào Thịnh lập tức truy vấn: “Ồ đâu?”

Tập đoàn Khôn Luân là tập đoàn khai thác địa ốc, ở khu khai phá ngầm động tay động chân cũng không phải điều khó khăn gì, có lẽ không chỉ có Du Lâm, mà ở các nơi khác cũng có những sông bạc giao dịch ngầm như thế này.

sự tình càng ngày càng không dễ làm

Tường Xuyên không nhìn sắc mặt của Tào Thịnh, anh chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình là được rồi.

Tần Đường và quỹ An Nhất, anh sẽ bảo vệ bằng được.

Tào Thịnh biết anh rất tận tâm, nhưng bây giờ thân phận không như trước nữa, người đội trưởng là anh ta cũng không thể ra lệnh cho Tường Xuyên được nữa rồi.

Tường Xuyên không phải người nghe lời, nhiều lời cũng vô ích.

Tường Xuyên đứng lên: “Nếu anh ở đây thì các anh em khác chắc cũng đang ở gần đây, tôi đi trước.”

.....

anh trở lại lên xe.

Xe này là Tào Thịnh đưa cho anh.

Vừa mới ngồi xuống, di động liền vang lên.

Tường Xuyên cúi đầu nhìn, khóe miệng cong lên.

Tiếng nói mềm mại của Tần Đường từ trong điện thoại vang lên hỏi anh: “anh đang ở đâu? Thiệp mời đã có rồi này.”

Tường Xuyên hút nốt điều thuốc dở, dập thuốc, mắt nhìn bốn phía. anh không quen thuộc với Bắc Kinh lắm, trên cơ bản đều phải dùng định vị. anh cúi đầu nhìn máy định vị, thấy mình ở cách nhà cô không xa, liền nói, “anh đang ở gần nhà em”

Tần Đường lại cho rằng anh đến nhà cô để chờ sẵn, nhất thời không nói gì, sau đó mới nhỏ giọng nói: “anh đến nhà tôi làm gì.....”

Tường Xuyên đương nhiên nghe ra được ý tứ của cô, nháy mắt liền trở nên vui vẻ:

“Em nói xem?”

“.....” cô cắn môi dưới, vừa định nói chờ chút cô sẽ về, liền thấy từ bên ngoài một đôi vợ chồng bước vào, người phụ nữ ưu nhã xinh đẹp, người đàn ông cao lớn anh tuấn. cô nhìn bọn họ cười cười, sau đó nói vào điện thoại: “Ngày mai tôi gọi điện lại cho anh, chúng ta đi tới triển lãm”

“Ngày mai tôi trung tâm triển lãm có gì mâu thuẫn với việc bây giờ gặp mặt chứ?”

“Có, cha mẹ tôi tới.”

“Được rồi.” Tường Xuyên nói.

Ngắt điện thoại, Tần Đường liền đi về phía cha mẹ mình: “Cha mẹ.”

Cảnh Tâm xoa đầu cô, “Mỗi ngày đều bận đến mồ hôi đầy đầu như thế này, cũng chẳng thấy con về nhà hôm nào.”

Tần Đường nở nụ cười ngoan ngoãn: “không phải hai người đã tới đây rồi sao?”

Tần Sâm nhìn con gái nói: “Nghe nói mỗi ngày con cũng tới bệnh viện nữa?”

Tần Đường: “Vâng, bớt chút thời gian đi thăm Chu Kỳ. Em ấy vừa mới tỉnh, có một số việc không nhớ rõ lắm, nhưng lại chết vì sĩ diện, luôn cứng đầu nói rằng mình vẫn nhớ, nên một số lời con nói với em ấy vẫn có chút trọng lượng.”

Cảnh Tâm gật đầu: “Xong việc thì mẹ và cha con cùng qua một chuyến với con luôn.”

.....

Ra khỏi bệnh viện, Tần Đường không quay lại chung cư mà trở về nhà cùng cha mẹ.

Sáng hôm sau, cô tạt qua phòng làm việc một chuyến, lấy ảnh đã được rửa từ lần trước, lại chợt nhớ ra xe mình đã đến lúc phải đi bảo dưỡng, liền bảo trợ lý lái xe đến cửa hàng 4S.

Buổi chiều gọi xe đến quỹ An Nhất, trên đường đi thì gọi điện cho Tường Xuyên để hẹn thời gian và địa điểm.

Tường Xuyên nói: “anh đến quỹ gặp em”

Tần Đường: “Được.”

Lúc Tường Xuyên đến, Tần Đường vẫn còn đang bận.

anh đứng ở cửa hút thuốc, thấy cô thu dọn văn kiện và máy ảnh xong liền vội vàng đi tới, đằng sau có một cô gái trẻ đi theo.

Chu Đồng đi đằng sau Tần Đường: “Chị Tần Đường, đi xe của em ạ?”

Tần Đường gật đầu, “Ừ, hôm nay chị không lái xe.”

“Được ạ.”

Tường Xuyên nghe được cuộc đối thoại của hai người liền quơ quơ chìa khóa trong tay, nói: “Ngồi xe của anh đi.”

Tần Đường kinh ngạc: “anh có xe?”

Tường Xuyên hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi.

Tần Đường chớp chớp mắt, cũng đi theo.

Chu Đồng đứng ngốc tại chỗ, vài giây sau mới chạy theo, chị Tần Đường thật là nhanh tay!

.....

Triển lãm được bố trí ở một trung tâm rất rộng lớn, trên cửa là một tấm poster khổ lớn của triển lãm, trên đó là ảnh chụp của rất nhiều vật phẩm trị giá xa xỉ.

Tường Xuyên rút trên giá một tờ giới thiệu.

Người phụ trách đi về phía Tần Đường: “Tần tiểu thư.”

Tần Đường: “Tôi mang bạn tới xem một chút thôi, không cần để ý đến tôi.”

“Vâng.”

Tường Xuyên đứng ở cửa nhìn lướt qua, các vật phẩm bán đấu giá đều được đặt trong các lồng thủy tinh, ánh mắt anh dừng lại ở một khối ngọc thạch, đi qua cúi đầu nhìn phần giới thiệu, quả nhiên là khối ngọc thạch của Khương Khôn.

Tần Đường nói: “anh cứ tự nhiên, tôi còn có chút việc.”

nói xong cũng không đợi Tường Xuyên trả lời, Tần Đường liền đi về phía một người phụ nữ thành thực gọi cảm, hai người chào hỏi nhau.

anh nhìn thoáng qua người phụ nữ kia, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng chỉ một giây sau liền thu lại cảm xúc, bắt động thanh sắc quay người.

.....

“cô gọi tôi là Lộ Toa là được.”

“Được, vậy cô cũng gọi tôi là Tần Đường là được rồi.” Tần Đường nhìn đấu giá viên trước mặt nói.

Bắt đầu từ vật phẩm có giá cao nhất, Tần Đường và đấu giá viên vừa thông qua bản thảo và hiện vật trưng bày vừa nói chuyện. Bước chân Lộ Toa đột nhiên dừng lại, nhìn về phía người đàn ông đang đứng ở một góc chăm chú nhìn bức tranh, Tần Đường nhìn theo: “Sao vậy?”

Lộ Toa cười: “không có gì, chỉ là bức tranh kia không tôi thôi.”

Tần Đường gật đầu, dẫn cô ta đi tiếp.

Tường Xuyên tay dứt túi quần quay đầu liếc nhìn cô một cái, Tần Đường đáp trả bằng một cái liếc mắt, rồi lại tiếp tục nói chuyện với Lộ Toa.

Lộ Toa mím đôi môi được tô son đỏ chót, sóng mắt nhộn nhạo nhìn Tường Xuyên.

Nhưng, nếu anh không mở miệng trước, đương nhiên có nghĩa là không quen biết cô ta, mà cô ta là một người phụ nữ nên cũng sẽ không chủ động.

Tường Xuyên rút bao thuốc ra, nói với Tần Đường: “anh ra ngoài hút điếu thuốc.”

.....

Sau khi xong hết mọi chuyện, Lộ Toa đi một vòng ở bên trong nhưng không thấy Tường Xuyên, có chút mất mát mà rời khỏi.

Tường Xuyên ngồi trên xe, gọi điện thoại cho Tần Đường.

.....

Ba người ăn cơm ở gần đó, Chu Đồng rất thức thời nói mình sẽ tự gọi xe về, sau đó liền nhanh chân chuẩn trước.

Tường Xuyên lái xe, Tần Đường lấy thiệp mời trong túi xách ra đưa cho anh, Tường Xuyên nhìn cô, nói: “Danh ngạch thật sự không thể thêm anh sao?”

cô không nói chuyện.

Xe ngừng lại ở đèn đỏ ngã tư đường, anh nghiêng người qua nói nhỏ bên tai cô: “Giao tình giữa chúng ta vẫn chưa đủ sao?”

Tần Đường: “.....”

Duỗi tay đẩy Tường Xuyên ra, cô giương mắt nhìn anh: “Chúng ta thì có giao tình gì chứ?”

Đèn xanh, Tường Xuyên “vèo” một tiếng lái xe đi.

Tường Xuyên không nói chuyện, Tần Đường cũng nhận ra điểm không thích hợp, quay đầu lại nhìn liền thấy có một chiếc xe màu đen đang đi theo ngay đằng sau.

Tường Xuyên lái xe vào hẻm nhỏ, muốn cắt đuôi chiếc xe kia, không ngờ đằng trước cũng có một xe nữa, anh bị kẹp giữa hai xe, buộc phải lái xe đi đến một con ngõ vừa tối vừa hẹp, xung quanh dân cư thưa thớt.

anh nhanh chóng quay đầu xe, chiếc xe đen phía trước lại như không muốn sống vẫn cố đâm thẳng vào.

Tần Đường kêu lên sợ hãi, tay theo bản năng che lấy đầu, tay kia thì nắm chặt lấy cửa xe.

“Phanh.....”

Hai xe đâm vào nhau, hai người liền theo quán tính chúi đầu về phía trước.

Tường Xuyên vội vàng nhìn về phía Tần Đường, thấy sắc mặt cô trắng bệch, nhưng không bị thương.

Bọn họ đã bị dồn tới góc chết.

Tường Xuyên nhanh chóng mở cửa xe ra, kéo Tần Đường xuống xe cùng: “đi!”

Tần Đường hồn phách còn chưa hồi lại, đầu cũng không dám quay lại, hôm nay cô còn đi giày cao gót, lúc chạy thực sự bất tiện, cổ tay lại bị Tường Xuyên nắm có chút đau, chân hơi nghiêng một cái, cả người lao đảo suýt ngã.

Tường Xuyên quay đầu lại nhìn, thấy một vài bóng đen đang chạy về phía bọn họ.

Tần Đường hoang mang rối loạn đá giày cao gót ra, bàn chân trần trắng nõn dẫm lên mặt đường, bàn tay nhỏ nhắn túm chặt lấy ngón tay Tường Xuyên, anh nhìn cô một cái, rồi liền kéo cô chạy một đoạn.

Bỗng nhiên, cô nhỏ giọng kêu “A” một tiếng.

Tường Xuyên cúi đầu nhìn cô đang co chân phải lên, nhanh chóng khom lưng bẻ ngang cô lên.

Tần Đường: “.....”

cô vừa thẹn lại vừa vội, đầu gác lên bờ vai đang không ngừng xóc nảy của Tường Xuyên, nghe anh thờ phì phò, đưa điện thoại cho cô: “Gọi điện cho Tào Thịnh.”

Tần Đường nhìn về phía mấy bóng đen đằng sau, run giọng: “Ừ.”

Điện thoại đang kết nối, trong vài giây chờ đợi, cô ghé lên vai anh, quần bách nói: “anh để tôi xuống, tôi chạy được.”

anh không nói chuyện, bẻ cô lắc mình trốn vào một chỗ ngoặt, thả cô xuống, che đằng sau lưng mình.

anh đoạt lấy điện thoại trong tay cô, hạ giọng: “Có người theo dõi.”

Tần Đường nín thở, đầu ngón chân cuộn tròn lại trên mặt đất.

một bóng dáng màu đen chậm chậm xuất hiện, cô khấn trương túm chặt lấy góc áo Tường Xuyên, nhích lại gần anh hơn. trên người anh ra rất nhiều mồ hôi, vừa lại gần thì hơi nóng từ người liền phả vào mặt.

Nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy an tâm.

Bóng dáng màu đen càng ngày càng lại gần.

Sắc mặt Tường Xuyên nghiêm lại, nhân lúc người kia chưa kịp chuẩn bị, nhấc chân đá về phía đầu hắn, người nọ lập tức kêu lên đau đớn ngã xuống đất. Tường Xuyên lại đập mạnh một phát nữa lên đầu hắn.

Cách đó không xa, mấy người đang chia nhau tìm người, nghe thấy tiếng kêu lập tức chạy tới.

Tần Đường không đợi Tường Xuyên có cơ hội phản kháng, vội kéo tay anh chạy: “Chạy mau!”

Tường Xuyên thấy bọn họ không mang vũ khí, vốn định buông tay cô ra để đánh một trận, nhưng vừa cúi đầu liền thấy bàn chân trắng nõn của cô lộ ra ngoài, liền không nói gì nữa, nắm chặt tay cô chạy sâu vào ngõ.

Tìm được một góc khuất, Tường Xuyên đẩy cô trốn vào bên trong, thấp giọng ra lệnh: “Ồ yên đây.”

Trong bóng tối, đôi mắt ướt át trong vắt của cô nhìn anh, gật đầu.

anh xoay người đi ra ngoài.

Tần Đường nghe thấy tiếng đánh nhau, thân mình run lên. cô đang rất khẩn trương, bàn tay siết chặt thành nắm đấm, nín thở cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, đối phương có không ít người.

Nhìn không thấy khiến cô càng thêm khẩn trương.

cô nhìn không được dựa vào một góc tường, dịch dần người ra, thò đầu ra bên ngoài xem xét tình hình.

một mặt ánh sáng chợt lóe lên, trái tim Tần Đường liền run lên như bị người ta đánh một quyền.

Bọn họ có dao!

Có hai đám người, chỉ có đám người lúc trước không có dao.

Tường Xuyên nghiêng người tránh được một dao chém tới từ phía trực diện, nhanh chóng tóm lấy tay đối phương, dùng hết sức kéo một cái, bả vai đối phương liền trật khớp, người nọ lập tức ôm vai kêu lên oai oái.

Rất nhanh, những người khác lập tức cùng nhau xông lên chém tới.

Tần Đường cắn chặt môi, cố kìm lại tiếng kêu sợ hãi.

Tường Xuyên một người đối phó với nhiều người, dần dần có chút đuối sức, phía sau đột nhiên có người cầm dao chém xuống, Tần Đường sợ hãi kêu lên: “Đằng sau!”

Tường Xuyên nhanh chóng quét chân đá đám người kia, Tần Đường đã bị lộ rồi!

Rất nhanh liền có người chạy về phía cô.

Trái tim Tường Xuyên trầm xuống, nhanh chóng chạy theo, từ phía sau giữ chặt lấy người nọ.

anh bị phân tâm, cánh tay lập tức bị chém một phát, máu chảy ròng ròng.

Tần Đường nhìn người nọ giơ cao con dao trong tay, mũi dao hướng về phía cánh tay anh muốn đâm tằm một nhát nữa, trái tim cô liền trở nên hoảng loạn, lập tức ném túi xách trong tay qua, con dao liền “leng keng” một tiếng rơi xuống đất.

Tường Xuyên ngăn người tới, quay đầu lại quát khê: “Trốn đi!”

Tần Đường cắn môi, lùi dần người về.

Cuộc chiến đã có sự xoay chuyển.

Tào Thịnh đã dẫn người tới.

.....

Tào Thịnh để mấy người anh em khác dẫn người đi, nhìn về phía Tường Xuyên”

“anh cũng nên đi xử lý cánh tay mình một chút luôn đi!”

Tường Xuyên thờ phỉ phò, một lát sau mới thuận thế ngồi xuống, đầu đầu mồ hôi, áo phông trên người cũng dính sát vào cơ thể.

“Đội lát nữa tôi tự đi.”

“Xe anh hỏng rồi, để tôi đưa anh đi. Lát nữa sẽ bảo người gọi xe tới kéo xe anh về.”

“không cần, anh cứ về trước đi.”

Tào Thịnh nhìn anh trong chốc lát: “Được, tự chăm sóc tốt cho bản thân.”

Người đi rồi, Tường Xuyên đi về phía góc khuất kia.

Tần Đường im lặng ngồi dán vào một góc tường, mái tóc dài hỗn độn, ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt long lanh, như một con thú nhỏ.

cô lại nhìn về phía cánh tay anh: “Tay anh. ....”

Tường Xuyên cúi đầu nhìn, thực ra miệng vết thương không sâu, không đáng ngại.

anh lại nhìn cô: “Sợ sao?”

Tần Đường cắn môi, thành thực gạt đầu, vẫn dùng đôi mắt ướt sũng kia để nhìn anh, khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng làm trái tim ngứa ngáy.

anh nắm lấy cằm cô, thân thể áp tới, cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi xâm nhập thẳng vào bên trong, không cho cô cơ hội thở dốc, cường thế, bá đạo mà liếm mút môi cô, trêu chọc đầu lưỡi cô.

Trái tim Tần Đường như dừng đập, quên cả thở, hô hấp lại bị anh mãnh mẽ đoạt lấy khiến cả người như nhũn ra, chân giẫm lên giày của anh, đá nhẹ, đầu ngón chân cuộn tròn lại, toàn bộ tiếng nước nở đều bị nuốt trôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Đôi chân kia không ngừng dẫm lên chân anh, nhưng vì không đi giày nên không hề cảm thấy đau, mềm mại như đang đi trong lòng anh vậy, mang theo một chút trêu chọc anh.

Tường Xuyên một tay ôm eo cô, một tay giữ ót cô, hơi nghiêng đầu sang một bên, thay đổi phương hướng tấn công, ngậm lấy môi cô mà cắn mút, cảm thấy vô cùng say mê, nhất thời không thể buông ra được.

Tần Đường tóm lấy tay anh, liền sờ đến một chất lỏng dính dính, kinh sợ nhận ra đó là máu của anh.

Đầu ngón tay hơi run lên, quên cả phản kháng.

Chỉ trong chớp mắt, hơi thở cuối cùng cũng bị anh nuốt trọn.

Thân thể mềm nhũn bị kẹp giữa vách tường và thân hình rắn chắc của Tường Xuyên.

Ngay vào giây phút cô cho rằng mình sắp ngất vì thiếu không khí, anh rút cuộc buông cô ra.

Tường Xuyên cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen nặng nề, hơi thở gấp gấp, khàn giọng nói: “Sao không thở?”

Mặt Tần Đường đỏ bừng, đôi mắt ướt át như nước, gấp gấp hít đầy phổi bầu không khí tươi mới.

Tường Xuyên nắm cằm cô, nâng mặt cô lên, Tần Đường nhìn về phía anh.

Bốn mắt nhìn nhau.

Không phải cô không thở, mà là cô không muốn phối hợp.

Tường Xuyên cắn môi dưới, nhìn cô chằm chằm một lúc. Tần Đường bị anh nhìn đến buồn phiền, gờ tay phải lên.

Tường Xuyên bắt được cổ tay cô: “Muốn đánh sao?”

Tần Đường cắn môi, cá giận nói: “Lần này là anh bắt nạt tôi!”

Anh ấn tay cô lên eo mình, “Muộn rồi, lần trước đã cho em cơ hội.”

Tần Đường ngẩn ra một chút, bỗng nhiên nhớ tới đêm đó ở bệnh viện, sau khi anh khê hôn cô một cái, cô có gờ tay lên nhưng lại không đánh xuống, sau đó anh cũng không đầu không đuôi nói câu đó, nhưng lúc đó cô còn đang phiền loạn nên không chú ý đến hàm ý trong câu nói đó.

Bây giờ, cô đã hiểu rõ rồi.

Cô cắn môi, trầm mặc không nói.

Tường Xuyên cúi đầu, giọng nói cực thấp: “Bây giờ đánh, đã không kịp nữa rồi.”

Anh biết hai người không phải người của cùng một thế giới, anh cũng đã từng có giây phút kiềm chế, do dự, nên nếu lúc đó cô thực sự đánh, anh nhất định sẽ bóp nát cái ý nghĩ kia.

Nhưng giờ phút này...

Có đánh anh cũng không tỉnh lại được nữa rồi.

Tường Xuyên ngồi xổm xuống trước mặt cô, tóm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô, nâng chân phải cô lên.

Chân cô rất trắng, tiêm gầy xinh đẹp, móng chân màu nhàn nhạt, đầu ngón chân mượt mà xinh xắn.

Tần Đường hơi rút chân lại, lại bị anh cậy mạnh giữ lại, bàn tay to rộng nắm lấy toàn bộ bàn chân cô, trong nháy mắt mặt cô liền đỏ bừng, xấu hổ nói: “Anh đừng.....bắn.....”

Anh như không hề nghe thấy, cúi đầu nhìn bàn chân trắng nõn của cô, ngón tay thô ráp sờ sờ lòng bàn chân cô, vuốt nhẹ một lượt, nói: “Đừng nhúc nhích, để anh xem có bị thương không?”

Chưa từng có người đàn ông nào nắm bàn chân của mình như vậy, Tần Đường cảm thấy vô cùng thẹn thùng, lại hơi ngửa ngửa, đầu ngón chân theo bản năng cuộn tròn lại.

Tường Xuyên cười thành tiếng, không thấy có miệng vết thương, liền buông chân cô ra.

Tường Xuyên nhặt túi xách trên mặt đất lên đưa cho cô.

“Về thôi.”

Tần Đường thấy anh lại gần, lập tức lấy tay che ngực: “Tôi tự đi.”

Tường Xuyên cúi đầu nhìn chân cô, không nhiều lời, trực tiếp bế ngang cô lên, Tần Đường giãy dựa đá chân, thẹn quá hóa giận trừng anh: “Tôi nói tôi tự đi!”

“Đừng ra về.” Anh ôm chặt không buông.

“.....” Cô nháy mắt liền an tĩnh lại.

Anh ôm cô đi một đoạn đường, Tần Đường đột nhiên hỏi: “Tường Xuyên, thật ra anh là ai?”

Triệu Kiến Hòa, Tào Thịnh, Tào Nham.....

Những người này đều có gút mắc với anh, lần trước là ở Du Lâm, lần này là ở Bắc Kinh, giống như anh có thể xảy ra chuyện bất cứ lúc nào vậy.

Trên người anh dường như có rất nhiều bí mật, Tần Đường nhìn không thấu.

Bước chân Tường Xuyên hơi khựng lại, cúi đầu nhìn cô: “Em thấy anh là người xấu?”

Tần Đường lắc đầu: “Anh không phải.”

Anh không phải.

Anh là người phụ trách của tổ chức nghĩa công, rất nhiều trẻ con vùng núi đều nhận sự giúp đỡ từ anh, anh là người báo án chuyện Triệu Kiến Hòa lợi dụng quỹ công ích để rửa tiền.

Tuy anh đối xử với cô có chút hư hỏng, nhưng từ trong xương cốt thật sự là chính khí.

Tường Xuyên cười: “Vậy là được rồi.”

“Anh là cảnh sát sao?”

Bước chân anh dừng hẳn lại: “Không phải.”

“Năm vùng?”

“Không phải.”

“.....”

Anh không muốn nói, nên Tần Đường cũng không hỏi nữa.

Đi đến con đường lúc này chạy qua, giày cao gót của cô vẫn còn ở chỗ cũ, cô nói: “Để tôi xuống, tôi đi giày rồi tự đi.”

Tường Xuyên thả cô xuống, Tần Đường đi giày xong, quay đầu lại nhìn anh, phát hiện máu trên cánh tay đã dây cả lên người cô, khiến cho cả hai người đều trở nên vô cùng chật vật. Cô chỉ vào cánh tay anh: “Anh có muốn đi bệnh viện trước không?”

Tường Xuyên tỏ vẻ không sao: “Anh về thay quần áo rồi đưa em về.”

“Vết tay anh thì sao?”

“Đưa em về xong thì xử lý.”

“Xử lý trước đi.” Cô kiên trì nói: “Thời tiết nóng, rất dễ nhiễm trùng.”

Tường Xuyên nhìn cô cười cười, kéo cô lại gần: “Nghe lời.”

.....

Nơi này cách nhà nghỉ không xa, Tường Xuyên dẫn cô đi bộ một đoạn liền trở lại nhà nghỉ.

Tần Đường đứng ở cửa phòng của anh, trong phòng chỉ có một cái cửa sổ bé xíu, không có điều hòa, chỉ có một cái quạt cây nhỏ, một tủ quần áo, buồng vệ sinh cũng nhỏ, thoát nhìn vô cùng đơn sơ. Cô hỏi: “Anh ở chỗ này?”

Bây giờ Bắc Kinh đang trong thời kỳ nóng nhất, không khí trong phòng không lưu thông được khiến căn phòng trở nên bí bách. Tường Xuyên ừ một tiếng, cởi áo ra, từ đây thép chằng ngang ở góc tường lấy một cái quần tứ giác màu đen xuống, để cửa phòng mở, nói với cô: “Em vào ngồi một chút đi.”

Tần Đường gật đầu,

Buồng vệ sinh nhanh chóng truyền đến tiếng nước chảy.

Tần Đường ngồi trên giường nhìn về phía góc tường, ở đó treo hai cái áo phông, mấy cái quần tứ giác, đều là màu tối.

Phía trước cái quần, khối vải bọc, thực sự rất lớn. ....

Tiếng nam nữ vui đùa từ cách vách truyền tới, không đến một lát sau liền thay đổi phong cách, Tần Đường đương nhiên biết thanh âm đó là cái gì, có chút đứng ngồi không yên, lỗ tai đỏ lên.

Đang muốn đứng dậy xuống lầu, Tường Xuyên một thân sạch sẽ thoải mái đi ra, tùy tay lau người, vết chém trên cánh tay đã được rửa sạch sẽ, để lại một miệng vết thương sẫm màu, không thấy chảy máu nữa.

Tần Đường cắn môi, “Xong rồi sao?”

Không có tiếng nước, Tường Xuyên cũng nghe được âm thanh của phòng bên cạnh, anh ném khăn tắm trong tay xuống, nhìn về phía cô, nhướn mày nói: “Em rất sợ ở một mình với anh?”

Tần Đường: “Không có.”

Tường Xuyên đi đến trước mặt cô, nhéo lỗ tai cô, cười ra tiếng.

Tần Đường cứng đờ, chỗ bị anh nhéo bắt đầu nóng lên, lập tức đứng dậy đi về phía cửa: “Tôi chờ anh dưới lầu.”

Nói xong liền mở cửa nhanh chóng đi ra ngoài.

Tường Xuyên không ngăn quần, chỉ nhìn theo, khóe môi cong lên nụ cười nhàn nhạt.

.....

Tường Xuyên đưa Tần Đường đến dưới lầu chung cư.

Tần Đường đứng yên trước mặt anh, ngửa đầu nhìn: “Tường Xuyên.”

“Ừ.”

“Tôi không nghĩ nói chuyện yêu đương với anh.”

Mặt anh hơi cứng lại, hạ mắt nhìn: “Vì sao?”

Anh cảm giác được, cô không phải không có chút cảm giác nào với anh.

Vì sao ư? Tần Đường cúi đầu nhìn mũi chân mình, nhỏ giọng nói: “Không vì sao cả. Chỉ đơn giản là không nghĩ đến thôi.”

Tường Xuyên khần trương nhìn cô: “Bởi vì gần đây anh liên tục gặp phải rắc rối?”

Cô không nói chuyện.

Tường Xuyên tiến lên một bước: “Hay là em vẫn không tin anh?”

Cô ngẩng đầu, bị bức đến vội, mới nói: “Ừ, tôi không muốn chọc tới phiền phức.”

Ánh mắt đen của Tường Xuyên liền trở nên nặng nề, im lặng nửa ngày, mới vuốt tóc cô nói: “Đừng lo, anh sẽ xử lý tốt.”

Tần Đường nhìn ánh mắt kiên định của anh, có chút hoảng hốt.

Tường Xuyên cũng không ép cô, hôn nhẹ trên trán cô một cái.

Cô cũng không tránh.

“Anh đi đây.” Tường Xuyên buông cô ra, “Có việc thì gọi điện cho anh.”

Tần Đường nhìn anh nhanh chóng rời đi, xoay người trở về.

Vừa về đến nhà, điện thoại liền đổ chuông.

Là Chu Kỳ gọi.

“Chị An An, hôm nay chị không tới thăm em.”

“Chị xin lỗi.....” Tần Đường giải thích, “Hôm nay chị có chút việc, ngày mai rảnh sẽ tới thăm em.”

“Được rồi.” Chu Kỳ có chút mất mát nói, “Em ở bệnh viện rất chán. Bọn họ có tới thăm em vài lần, nhưng hôm nay lại chẳng có mấy người, ngay cả chị mỗi ngày đều tới cũng không tới.”

Tần Đường cười: “Ngày mai chị nhất định sẽ đến, được chưa?”

Thật vất vả mới đỡ được Chu Kỳ, Tần Đường mới về phòng tắm rửa. Sữa tắm màu nhũ ở trong lòng bàn tay nhanh chóng bùng lên, cô nhìn chăm chăm hoa văn cách tang trên mu bàn tay mình.

Hình xăm này là năm cô 18 tuổi, Trần Kính Sinh dẫn cô đi xăm.

Trần Kính Sinh thích vận động cảm giác mạnh, là một tay đua xe moto, mỗi năm đều tham gia các cuộc đua xe lớn nhỏ. Xe máy là anh dạy cô đi.

Vết thương trên tay là do ngã xe mà thành, sau khi lành liền để lại một vết sẹo rất xấu, khi đó cô còn nhỏ tuổi, yêu cái đẹp, khóc mãi không thôi, cảm thấy vết sẹo kia đã phá hỏng vẻ đẹp của mình.

Trần Kính Sinh dẫn cô đến cửa hàng xăm, cô chọn hình xăm hoa cách tang.

Xăm hình còn đau hơn trong tưởng tượng của cô rất nhiều.

Nhưng, nhìn vết sẹo trên tay được che lại, cô cảm thấy đau cũng đáng.

Trần Kính Sinh.....

Là chết trên đường đua.

.....

Tần Đường nhìn bản thân mình trong gương, tay vuốt ve xoa bọt xà phòng lên vai.

Người phụ nữ trong gương vô cùng xinh đẹp và quyến rũ.

Có chút xa lạ.

Tần Đường nhanh chóng di chuyển ánh mắt, cọ rửa sạch sẽ cơ thể.

Cô ném chiếc váy dính máu của Tường Xuyên vào thùng rác.

.....

Tường Xuyên đến bệnh viện tìm Tào Thịnh, thuận tiện xử lý miệng vết thương. Vốn đây chỉ là vết thương nhỏ, nhưng do trời nóng, nếu không xử lý tốt sẽ bị nhiễm trùng.

Sau khi xử lý xong miệng vết thương, anh ở dưới lầu bệnh viện chờ Tào Thịnh.

Tào Thịnh đi tới, ném cho anh một chiếc chìa khóa xe mới: “Đổi chiếc khác này.”

Tường Xuyên nhận lấy: “Thế nào rồi?”

“Việc này thực sự gây rối loạn không nhỏ. Trước khi chúng tôi đi đã có người qua đường báo cảnh sát, cũng may mà chúng tôi đang ở gần đó nên mới tới kịp.” Sắc mặt Tào Thịnh trở nên âm trầm: “Lá gan bọn họ cũng thật lớn.”

Tường Xuyên không tỏ thái độ gì: “Tiếp theo thì sao?”

Anh chỉ quan tâm liệu Tần Đường có bị liên lụy hay không mà thôi.

Tào Thịnh: “Sau chuyện này, bọn họ hẳn là sẽ an tĩnh một khoảng thời gian, ít nhất trước khi buổi đấu giá kết thúc, bọn họ sẽ không hành động thiếu suy nghĩ nữa.”

“Ừ.” Tường Xuyên châm thuốc, “Ở buổi đấu giá giá cao nhất tôi có thể ra là bao nhiêu?”

“100 vạn.”

“Không thể hơn?”

Tào Thịnh nhìn về phía anh: “Anh muốn làm gì?”

Tường Xuyên: “Khởi ngọc thạch kia, tôi muốn.”

“Nhờ có người nâng giá thì sao?” Tào Thịnh nhíu mày, “Không được.”

Số tiền quá lớn, bọn họ không thể làm chủ được, mà phía trên cũng chưa chắc đã phê duyệt.

Tường Xuyên hút thuốc: “Anh nghĩ cách đi, tôi đi trước.”

.....

Mấy ngày nay, Tần Đường vẫn đi quỹ công ích như cũ, chỉ còn nửa tháng nữa là buổi đấu giá bắt đầu rồi.

Rất nhiều công việc vẫn chưa chuẩn bị xong, cô có chút bận.

Hôm nay cô vẫn bận đến tận tối như cũ, Tường Xuyên đứng ở bên ngoài nhìn một lát rồi đi vào.

Chu Đồng kêu lên: “Chị Tần Đường, có người tìm chị kia!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Tần Đường ngẩng đầu liền thấy Tường Xuyên đang đứng trước mặt mình. cô nhìn anh, nói: “anh chờ tôi một lát.”

Tường Xuyên hơi cười, vô cùng tự nhiên đi vào phòng tiếp khách.

Tường Xuyên uống xong hai ly cà phê mới thấy Tần Đường ôm ipad đi vào, ngồi xuống trước mặt anh, nói: “Danh ngạch tôi đã giành ra một vị trí cho anh, nhưng tôi không biết anh có thể lấy ra bao nhiêu tiền nên tôi muốn nói trước với anh một chút, đây là những vật phẩm có khả năng sẽ được đấu giá với giá cao, anh xem qua rồi đến lúc đó tự mình ứng phó.”

cô mở album ảnh ra.

Lực chú ý của Tường Xuyên không nằm trên màn hình, mà đặt lên sườn mặt nhàn nhạt của cô, nâng tay lên, vén một lọn tóc bị rơi ra ra sau tai cô lộ ra lỗ tai trắng nõn cùng chiếc khuyên tai nhỏ nhắn tinh xảo, khẽ nhéo một chút.

Cả người Tần Đường liền run lên, lập tức trùng anh: “anh làm gì thế?!”

Khóe miệng Tường Xuyên cong lên nụ cười: “Em cho rằng anh đang làm gì?”

anh phát hiện, lỗ tai cô rất nhạy cảm, chỉ cần hơi nhéo một chút lập tức liền đỏ.

Tần Đường cắn môi dưới, nhỏ giọng nói: “anh không được chạm vào lỗ tai của tôi.”

Tường Xuyên nhướn mày, nhìn về phía màn hình Ipad, hình ảnh bên trên chính là khối ngọc thạch kia, Tần Đường nói: “Cái này anh đừng động tới, có rất nhiều người tranh giành, giả nhất định sẽ bị đội lên cao, nhờ may không ai theo được, anh leo lên lưng cọt rồi sẽ rất khó để leo xuống đấy.”

anh chính là đang muốn leo lên lưng cọt đây.

Tần Đường lại giới thiệu thêm mấy vật phẩm có giá cao, đem giá cả mình ước tính nói cho anh, dặn anh phải thật cẩn thận.

“Được rồi.” Tần Đường thoát khỏi album ảnh, nhìn về phía anh: “anh nên về sớm một chút.”

Tường Xuyên hơi nhướn mày lên: “Đến giờ ăn cơm rồi, chúng ta ra ngoài ăn cơm thôi.”

Tần Đường vừa định cự tuyệt, liền thấy đôi mắt thâm đen của anh, bỗng nhiên không nói nên lời nữa, ôm Ipad trầm mặc một lát, rồi nói: “Được, vậy anh chờ tôi một chút.”

Tường Xuyên đứng dậy: “anh chờ em ở bên ngoài.”

cô gật đầu, lại dặn dò anh: “không cần lái xe đâu.”

Bọn họ không đi xa, chọn một quán ăn ở gần đó. Tần Đường gọi món xong thì đưa thực đơn cho người phục vụ.

cô hỏi anh: “Khi nào anh quay lại nghĩa trạm?”

Tường Xuyên: “Đuổi anh sao?”

“..... không phải.” Tần Đường nhẹ giọng nói: “Tôi chỉ hỏi một chút thôi.”

“Chờ mọi chuyện bên này giải quyết xong sẽ trở về.” Tường Xuyên nhìn về phía cô, “Em thì sao? Có định về cùng anh không?”

Trước đó cô vẫn còn mấy nơi chưa kịp đi.

Tần Đường cúi đầu: “không đi nữa.”

Tường Xuyên dần nhả mày lại, trong mắt vừa có sự ảm đạm lại đan xen cả chút buồn bực không vui.

anh không biết cô đang sợ điều gì.

Ăn cơm xong, Tường Xuyên đưa cô về.

Tần Đường đang định xuống xe, Tường Xuyên liền kéo tay cô lại, ngón tay vô cùng tự nhiên khẽ nhéo tai cô, vừa lòng nhìn tai cô dần chuyển sang màu hồng phấn, “Tần Đường, sau khi buổi đấu giá kết thúc, hãy cho anh đáp án.”

“Bây giờ tôi lập tức có thể cho anh.”

“Bây giờ không được.”

Bốn mắt nhìn nhau, Tần Đường rút cuộc da mặt mỏng, không đấu lại được ánh mắt của anh, chớp chớp đôi mắt, mang theo vài phần thỏa hiệp.

.....

Tin tức quỹ An Nhất kỷ niệm 20 năm thành lập, cùng với sự kiện đấu giá từ thiện được tổ chức vào ngày mùng 8 tháng 6 đều được đăng trên trang nhất các tờ báo giải trí lớn và các bản tin tin tức xã hội.

Từ đầu tháng 6, Hạ Tòng An đã tuyên truyền việc này trên trang web của mình.

Bất luận là về quỹ An Nhất hay là buổi đấu giá, đây đều là một tin tức lớn.

Sáng sớm hôm đó, các phóng viên đều đã canh giữ từ sớm ở bên ngoài hội trường, Tần Đường mặc một bộ lễ phục hờ vai màu vàng dài thướt tha, màu

da trắng như tuyết, dáng người yếu điệu, tóc búi nhẹ nhàng, lộ ra khuôn mặt tinh xảo, xinh đẹp.

Người lớn lên đã đẹp sẵn, trang điểm thêm vào càng thêm xinh đẹp.

cô vừa xuất hiện đều khiến cho mọi người xôn xao một phen.

Bởi vì cô xuất hiện ở cùng một chỗ với Cảnh Tâm và Tần Sâm, cô đứng bên cạnh Cảnh Tâm, mọi người vừa nhìn liền biết đây là cô con gái đã nhiều năm chưa được lộ mặt ra bên ngoài của anh hậu, An An. Cảnh Tâm tuy đã hơn 40 tuổi nhưng vẫn không hề già, vẫn xinh đẹp kinh diễm động lòng người như cũ.

Tần Đường không có đẹp đến kinh diễm như vậy, vẻ đẹp của cô vừa diễm đạm lại mang theo chút cô độc, mang đến cảm giác mỹ nữ lạnh lùng.

Các phóng viên không ngừng giơ cao máy ảnh tác nghiệp, ánh đèn flash lóe lên liên tục, tiếng nghị luận vang lên tứ phía.

thật vất vả mới vào được bên trong hội trường, những người không được mời đến toàn bộ đều bị bảo vệ chặn lại ở bên ngoài, chỉ còn biết cách một cánh cửa không ngừng kêu khò.

Nhóm khách quý cũng dần đi vào ngồi vào vị trí đã được đánh dấu.

Tần Đường đứng ở bên cạnh, nhìn thoáng qua bên ngoài. Tường Xuyên người cao, vừa đi vào cô liền nhìn thấy. Sau khi nhìn thấy rõ dáng vẻ của anh liền không nhìn được ngốc lảng.

Vốn dĩ trước đây Tường Xuyên đều mặc áo phông tối màu với quần đen, vô cùng đơn giản và tùy ý, nhưng do dáng người đẹp, cho nên dù mặc như vậy vẫn rất đẹp.

Bây giờ anh lại đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng lịch sự, cổ áo cài một cúc, lộ ra hầu kết gợi cảm, áo sơ mi được sơ vin một cách quy chuẩn, quần tây đen ôm lấy đôi chân thon dài hữu lực... bất luận là dáng người, khuôn mặt, màu da hay khí chất đều vô cùng nổi bật trong đám người.

Tần Đường thừa nhận, anh có một bề ngoài rất xuất chúng.

Nếu người này không thần bí như vậy, chỉ đơn giản là người phụ trách của một tổ chức nghĩa công, cô cũng không có vài lần cùng anh trải qua nguy hiểm đến sinh tử, thì cô sẽ đồng ý với anh.

Như cảm giác được ánh mắt của cô, Tường Xuyên quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt hơi tối đen.

đang muốn đi về phía cô, sau lưng đột nhiên có người gọi anh lại.

“Tường Xuyên.”

Tường Xuyên hạ mi mắt, quay đầu lại, cười nhạt: “Khương tổng, đã lâu không gặp.”

Khương Khôn cười lớn: “Đúng vậy, muốn gặp cậu đúng là không dễ gì. thật không ngờ cậu cũng đến Bắc Kinh.”

“Chịu người ủy thác đến tham gia đấu giá mà thôi.”

Khương Khôn năm nay 40 tuổi, vóc dáng không tính là cao, hai mắt sắc bén hữu thần, khi nghiêm túc nhìn người liền trở nên thập phần sắc bén: “Thế sao? thật là trùng hợp.”

“Đúng là trùng hợp.” Tường Xuyên cười cười, bất động thanh sắc nói: “Hôm nay ở đây có nhiều phóng viên như vậy, Khương tổng cũng chịu lộ mặt. Đây là lần đầu tiên đó.”

Ánh mắt sắc bén của Khương Khôn nhìn anh chằm chằm, ngay sau đó liền lớn tiếng cười: “Tôi đây còn không phải đang tìm một thời cơ tốt để lộ mặt sao?”

Tường Xuyên tay rút túi quần, khoe miệng chậm rãi cong lên: “Quả thực là như vậy.”

Sau ngày hôm nay, ấn tượng của mọi người đối với Khương Khôn sẽ chỉ còn là.....

một doanh nghiệp từ thiện.

.....Người mua ngồi trật tự ở bên trong hội trường, nhân viên công tác bắt đầu phát thẻ bài đấu giá, tất cả mọi thứ đều được chuẩn bị xong xuôi.

Tường Xuyên liếc nhìn thẻ bài đấu giá trong tay, rồi lại đem ánh mắt nhìn về phía trên đài.

Sau khi Tần Đường tự giới thiệu bản thân xong, bên dưới mọi người đều bàn tán vô cùng sôi nổi.

“thì ra nhiếp ảnh gia Tần Đường chính là cô ấy. thật không ngờ cô ấy lại là con gái của Cảnh Tâm.”

“Lớn lên đẹp như vậy, không tham gia vào giới giải trí thật đáng tiếc.”

“Có cái gì đáng tiếc chứ? không phải ai cũng muốn tiến vào giới giải trí, nhiếp ảnh gia cũng có vị thế rất cao mà. anh không biết có bao nhiêu người muốn hẹn được cô ấy chụp ảnh cho đâu. Nhưng đáng tiếc cô ấy lại vô cùng kén chọn người chụp, hơn nữa cứ cách một khoảng thời gian là lại đi ra ngoài một chuyến. trên Weibo của cô ấy up rất nhiều ảnh chụp phong cảnh vùng núi đó.”

“Phòng làm việc của cô ấy đã xác nhận trên trang blog chính thức rằng năm nay cô ấy sẽ tổ chức một buổi triển lãm ảnh từ thiện...”

.....

Tường Xuyên mỉm cười, nhìn cô ở trên đài đang nói về những đứa trẻ ở vùng núi, nói về những trẻ em buộc phải bỏ học.

Bỗng nhiên có cảm giác, thực ra khoảng cách giữa bọn họ cũng không xa lắm.

.....

Buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Đấu giá viên Lộ Toa bước lên đài, giới thiệu các vật phẩm.

Mỗi một vật phẩm đều có một lời giới thiệu mở đầu, trừ các vật phẩm có giá trị lớn, các vật phẩm khác đều không có giá sàn, người mua tự do đấu giá.

Tường Xuyên ngồi vắt chéo chân, dựa lưng và trên ghế, thỉnh thoảng có giờ thê, đến điểm thì dừng lại.

Mỗi lần giờ thê lên, Lộ Toa đều liếc nhìn về phía anh nhiều hơn vài lần, ánh mắt dính trên người Tường Xuyên.

Cuối cùng là ba vật phẩm quý giá nhất.

Ngọc thạch của Khương Khôn, bức tranh sơn dầu của một họa sĩ nổi tiếng, một món đồ sứ thời Thanh.

Từ đầu đến giờ, Khương Khôn không hề giờ thê bài một lần nào, nếu Tường Xuyên đoán không lầm, mục tiêu của ông ta là món đồ sứ kia, mục đích rất đơn giản, chính là muốn trở thành tiêu điểm toàn trường.

Tường Xuyên nhắn tin cho Tào Thịnh.

Tường Xuyên cắt điện thoại đi, không hề giờ thê bài lên nữa.

Quả nhiên, Khương Khôn chơi lớn, bỏ ra 1000 vạn để mua món đồ sứ kia, ngoại trừ phần giá niêm yết, phần còn lại đều đều quyên hết cho quỹ An Nhất, làm học bổng cho trẻ em nghèo vùng núi.

Lộ Toa khéo léo khen ngợi: “Khương tổng ra tay thật là hào phóng. 700 vạn kia cũng đủ để xây dựng cả một khu trường học hy vọng rồi. Tôi thay mặt những đứa trẻ kia gửi lời cảm ơn chân thành đến Khương tổng.”

Khương Khôn đứng lên, cười nói: “không cần, hồi nhỏ tôi cũng từng là đứa trẻ nhà nghèo, biết sự khổ sở này, cho nên bây giờ có năng lực rồi, đương nhiên là muốn hy vọng có thể trợ giúp những đứa trẻ đó nhiều hơn một chút. Đây cũng chính là tâm nguyện cả đời của tôi.”

Mọi người đều vỗ tay vang dội.

Khương Khôn trở thành người quyên tặng khoản tiền lớn nhất trong hội trường.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, lập tức bị phóng viên vây quanh.

Gia đình Tần Đường, cùng với Khương Khôn đứng một chỗ để phóng viên chụp ảnh chung, không chỉ có thế, rất nhiều những người mua khác, những người nổi tiếng ở hiện trường đều tranh nhau muốn đặt quan hệ với ông ta, đặc biệt là phái nữ độc thân lại càng hào phóng phô ra mị lực của mình.

Nghe nói Khương Khôn vẫn chưa kết hôn.

Mà cho dù có kết hôn rồi thì cũng làm sao chứ? Người đàn ông ra tay hào phóng như vậy, có rất nhiều phụ nữ tình nguyện tre già măng mọc.

.....

Tường Xuyên đứng ở cuối hành lang hút thuốc.

Tiếng giày cao gót phụ nữ giẫm lên sàn đá hoa cương vô cùng vang dội, ngày càng tiến gần.

anh nhẹ nhàng nhả ra một vòng khói thuốc, hạ mắt xuống, nhìn về phía người phụ nữ gọi cảm thành thực ở bên cạnh. Lộ Toa nở nụ cười: “Thế nào? không quen sao?”

“Quen.” Tường Xuyên tay búng tàn thuốc, về mặt vô cảm nói: “Có việc gì?”

“không có việc thì không thể tìm anh sao?” Lộ Toa nhìn anh, đôi môi đỏ mím cười, sóng mắt đảo qua đảo lại không ngừng trên người anh, “anh mặc thế này trông thực không tồi. Dáng vẻ này thực sự rất giống một vị tinh anh đó. thật ra, anh có thể suy nghĩ đến việc ở lại Bắc Kinh.”

Tường Xuyên quay đầu lại, bình tĩnh nhìn cô ta: “Chuyện này không liên quan đến cô.”

“Sao lại không liên quan chứ.....” cô ta vừa nói vừa tiến lên phía trước, thân thể dán lên cánh tay anh, cảm nhận từng thớ cơ mảnh mẽ hữu lực của anh, nhin không được thò tay ra, ngón tay son đỏ chót ở nhẹ về vòng ở trên eo anh.

Vô cùng mỉa mai.

Tường Xuyên không hề có phản ứng, cũng không đẩy cô ta ra.

Hút thuốc xong, trong lồng ngực chứa đầy ngượng ngùng cuối cùng, cúi đầu, nhẹ nhàng nhả khói vào mặt cô ta.

anh hút thuốc lá rất nặng, mùi khói nồng đậm sặc người.

Lộ Toa nhú mày nhưng không hề né tránh, chờ khói tàn ra, nhẹ nhàng cười, tay càng làm càn ôm lấy eo Tường Xuyên, tiến lên hai bước, vòng ra sau lưng anh.

Tường Xuyên đè lại tay cô ta, sắc mặt vẫn nhàn nhạt như cũ: “cô có ý gì?”

Lộ Toa cười khê, tay khê động trên eo anh, oán trách nói: “Người ta có thể có ý gì được chứ? Chẳng lẽ anh không hiểu sao?”

Tường Xuyên đè tay cô ta lại.

.....

Ở một đầu khác của hành lang, Tần Đường dùng ánh mắt thanh lãnh nhìn về phía anh.

Dur quang Tường Xuyên thoáng nhìn, hơi nghiêng đầu qua.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đáy mắt Tường Xuyên đều là ẩn nhẫn, bước chân không tự giác đi lên một bước, Lộ Toa cũng lập tức đi theo một bước.

Ánh mắt Tần Đường càng ngày càng lạnh, vài giây sau liền chậm rãi rời ánh mắt, xoay người bỏ đi.

không biết là ảo giác của anh hay là gì, nhưng anh thấy ánh mắt của cô hình như có chút đỏ.

Lộ Toa theo đà nghiêng người dựa về phía trước, hai luồng no đủ trước ngực như có như không có cọ cọ lên lưng anh, “anh Tường, chúng ta bắt đầu một lại lần nữa đi.”

Nháy mắt tiếp theo, cổ tay bị người ta giữ lại, lực đạo vô cùng tàn nhẫn khiến Lộ Toa lập tức ăn đau.

Tường Xuyên nhìn cô ta, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: “không cần.”

“Vì sao?”

“Tôi thấy cô không “lên” được.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Lời nói không chút lưu tình.

Cách một người đàn ông từ chối một người phụ nữ nhanh nhất và hiệu quả nhất.

“.....không... “lên” được.....?”

Lộ Toa bị anh kích thích, hít sâu một hơi, biểu tình trên mặt rất không tốt, phát hiện ánh mắt Tường Xuyên đang lướt qua mình nhìn về phía trước, cô ta quay đầu lại nhìn theo bản năng, nhưng lại không thấy gì, nên liền quay đầu lại cười khê: “Trước kia anh đâu có thế này? Chẳng lẽ thân thể có vấn đề?”

“không liên quan đến cô.”

Bóng dáng Tần Đường đã hoàn toàn biến mất, sắc mặt Tường Xuyên cũng hoàn toàn lạnh lẽo.

“Trong lòng anh có người khác rồi?”

“thì sao chứ.”

Lộ Toa đã sớm thu hồi dáng vẻ thất thố lúc nãy, khôi phục lại như bình thường, nhàn nhạt cười:

“anh Tường, em biết anh đang làm gì, em có thể giúp anh.”

Về mặt Tường Xuyên vẫn bình tĩnh một cách dị thường: “cô có thể giúp tôi cái gì?”

Đôi môi đỏ chót của Lộ Toa khê nhếch, thản nhiên nói: “Em nghĩ là anh hiểu mà.”

Tường Xuyên cười: “không cần, tôi không tính ở lại Bắc Kinh. Mà kể có ở lại, cũng không liên quan gì đến cô cả.”

anh chính là cố tình bỏ qua chủ đề kia, Lộ Toa rừ mi xuống, cũng biết tính của anh. Lúc trước khi hai người chia tay đứng là đã nháo đến mức khó coi, mà người làm sai trước cũng là cô ta, chính cô ta là người đã chạm đến điểm mấu chốt của anh, cho nên bây giờ muốn sửa lại lỗi lầm cũng không dễ.

Tường Xuyên không nhìn cô ta nữa, xoay người rồi đi.

Có một số việc, cần phải suy nghĩ kĩ càng.

.....

Bữa tiệc từ thiện được tổ chức ở tầng 3.

Tần Đường không đứng đợi thang máy mà xách váy leo cầu thang bộ.

Tường Xuyên đi đến trước cửa thang máy nhưng không thấy ai, cửa thang máy vẫn đang mở, người ở bên trong hỏi anh: “Vị tiên sinh này, anh có muốn vào không?”

Tường Xuyên quay đầu lại nhìn, cuối cùng nhấc chân đi vào.

Người phục vụ bê khay rượu đi qua, Tường Xuyên nhắc tay cầm một ly vang đỏ, dựa vào cửa. một lát sau, một bóng dáng màu vàng chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt. Tường Xuyên quay đầu lại im lặng nhìn cô. Tần Đường nhàn nhạt liếc nhìn anh một cái, rồi đi vào.

Tường Xuyên từ phía sau giữ lấy cánh tay đang xách váy của cô: “Ừ ừ.”

anh không dùng lực, nhìn ngón tay trắng trẻo của cô đang gỡ từng ngón tay của mình ra, sau đó liền buông tay.

cô ngẩng đầu, kiều ngạo như một con khổng tước bước vào bữa tiệc.

Tường Xuyên nhìn cô mỉm cười với đám người đang vây xung quanh cô, ần nhẩn mím môi, uống một ngụm rượu trong tay.

Hạ Tông An nhìn thấy tất cả, từ phía bên cạnh đi tới trước mặt Tường Xuyên:

“Tường tiên sinh.”

“Tường Xuyên.” anh nhàn nhạt nói.

“Tường Xuyên.” Hạ Tông An nhìn anh, chỉ ra bên ngoài: “Chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Tường Xuyên liếc nhìn người trước mặt, đặt ly rượu xuống, gạt đầu.

Hai người đàn ông đứng ở bên ngoài hành lang, dựa lưng vào tường. Tường Xuyên châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng hút một hơi, về mặt vô cảm hỏi: “anh muốn nói gì với tôi.”

Trong tay Hạ Tông An vẫn còn cầm ly vang đỏ, nhẹ nhàng lắc, hỏi: “anh thích Đường Đường đúng không?”

Tường Xuyên: “Ừ.”

Hạ Tông An không ngờ anh ta lại thừa nhận một cách sáng khoái như vậy, “Tôi cũng thích, trước kia coi cô ấy như em gái mà yêu quý, bây giờ thì coi cô ấy như một người phụ nữ mà yêu thích.”

Tường Xuyên cười: “Từ trước tới giờ tôi vẫn luôn coi cô ấy là phụ nữ.”

“Thế sao?” Hạ Tông An nhún mày: “anh hiểu cô ấy lắm sao?”

“không nhiều như anh.” Tường Xuyên nhàn nhạt nói: “Nhưng chuyện này thì liên quan gì chứ?”

Hạ Tông An ngẩn người, cuối cùng cười: “Đúng là không liên quan thật.”

Tường Xuyên búng tay gạt tàn thuốc xuống, một điếu thuốc sắp hút xong rồi mới thấy Hạ Tông An nói vào chuyện chính: “Đường Đường trước kia là một người rất thích cảm giác mạnh. Người kia tên là Trần Kính Sinh, là bạn học cấp 3 của tôi, lớn lên rất đẹp trai, sống rất thoải mái, tùy ý, thích các loại hoạt động phiêu lưu kích thích, đặc biệt là đua xe. Là một tay đua xe máy chuyên nghiệp. Đường Đường đi theo cậu ấy học lái xe máy, nhảy dù, lướt ván... Lúc ấy cô ấy vẫn còn trẻ, mới mười mấy tuổi, đúng vào độ tuổi rực rỡ nhất của thanh xuân nên rất ham chơi. Phần lớn khoảng thời gian cô ấy ở bên Trần Kính Sinh đều khá là vui vẻ, cô ấy cùng Trần Kính Sinh tham gia rất nhiều những lần thi đua xe máy khác nhau. Lái xe máy từ trước đến nay vẫn luôn nguy hiểm, mỗi khi cô ấy ở bên cạnh chờ đợi thì luôn cảm thấy vừa sợ hãi vừa khẩn trương, mà nhiều hơn cả là cảm giác kích thích.”

Hạ Tông An đột nhiên dừng lại.

Tường Xuyên từ từ thu các ngón tay lại, chậm rãi mở miệng: “Vậy Trần Kính Sinh đâu?”

“Chết rồi.” Hạ Tông An nói: “Chết ở trong giải TT ở Bangkok.”

Isle of Man TT là giải đua xe lớn nhất, quy mô to nhất, đồng thời là giải đua xe đường phố nguy hiểm nhất trên thế giới. Tốc độ trung bình là trên 200km/h, tốc độ tối đa ghi được lên đến 330km/h, chính là đường như mang cả sinh mạng ra để đánh cược.

Mà Trần Kính Sinh đã thua trong trận cá cược này.

Tường Xuyên đã hoàn toàn nắm chặt tay lại, tàn thuốc chưa dập bị nắm chặt trong lòng bàn tay, giọng nói lạnh lẽo:

“anh điều tra tôi?”

Hạ Tông An thẳng thắn đáp: “Đúng.”

Nhưng không điều tra ra được điều gì cụ thể cả, chỉ biết anh ta trước kia ở cùng một chỗ với bọn Triệu Kiến Hòa, đầu giá viên Lộ Toa hôm nay là bạn gái cũ của anh ta. Sau đó, việc Triệu Kiến Hòa bị đi tù, nghe nói là do anh ta báo án.

Hạ Tông An cảm thấy mọi chuyện nhất định không hề đơn giản như vậy. Tường Xuyên là người tốt hay xấu?

Bằng trực giác, Hạ Tông An cảm thấy anh ta không phải là người xấu.

Nhưng điều này cũng không phải là một chuyện tốt.

“Tôi không biết bây giờ anh đang làm gì, tôi chỉ hy vọng anh cách xa cô ấy một chút. một tình yêu kích thích như vậy, cả đời này có một lần là đủ rồi.”

Về mặt Tường Xuyên vô cảm, không nói gì.

“yêu cầu của cô ấy bây giờ, chính là một sự ổn định.”

Rất lâu sau, giọng nói nặng nề của Tường Xuyên mới vang lên: “Thế sao?”

Hạ Tông An sững sốt, đúng vậy, thế sao? Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, có lẽ cô ấy cũng tưởng là như vậy, nhưng loại chuyện tình cảm này, không phải cứ nói nghĩ thế nào là có thể làm như thế.

Hạ Tông An biết Tần Đường không có cảm giác gì với anh, ít nhất trước mắt là như vậy, tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng anh có thể nhìn ra, cô đối với Tường Xuyên có vài phần đề ý, trong suốt mấy năm gần đây, đây là lần đầu tiên cô ấy đề ý tới một người khác.

Tường Xuyên không chờ anh ta trả lời, thần sắc lập tức khôi phục lại về bình tĩnh, nói: “Vấn đề này không cần anh tới truyền đạt, tôi sẽ tự hỏi cô ấy.”

Sau đó thân hình cao lớn liền lưu loát xoay người, không bước vào yến hội, mà trực tiếp đi thẳng xuống cầu thang bộ.....

Tần Đường đã uống không ít rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, bước xuống xe, nói với người tài xế: “Chú về đi ạ.”

cô đứng ở dưới nhà hóng gió một lát, muốn thổi tan đi một hơi men say.

đi vào trong chung cư, ấn thang máy tầng 12.

Tay sờ vào tai bên phải, không biết hoa tai đã bị rơi từ bao giờ.

Cửa thang máy mở ra, vừa muốn đi vào, cánh tay liền bị một lực kéo từ phía sau kéo lại, cả người đập vào một lồng ngực nóng bỏng, cường tráng.

Tần Đường hoảng sợ, vừa muốn kêu lên thì liền ngửi được mùi hương thuốc lá quen thuộc trên người anh, lập tức ngẩng đầu lên, thấy quả thực là Tường Xuyên, cả người liền bình tĩnh lại, ngơ ngác nhìn, đôi mắt chậm rãi đỏ.

Tần Đường thấy cô như vậy liền cứng họng, giọng nói bị đè nén trong lồng ngực, không thốt được câu nào.

Tần Đường nhanh chóng muốn tránh thoát ra, thừa dịp cửa thang máy còn chưa đóng liền nhanh chân bước vào.

Sau đó liền tức tốc đóng cửa thang máy lại.

Tường Xuyên duỗi tay ra, cánh cửa đang đóng lại lại chậm rãi mở ra.

anh bước vào.

Tần Đường trừng anh: “anh đi vào làm gì?!”

Tường Xuyên đứng cạnh cô, cúi đầu nhìn, bỗng nhiên giơ tay lên sờ nắn tai của cô.

Lỡ tai cô nhanh chóng đỏ lên.

Tần Đường hất tay anh ra, tức giận lui lại đằng sau, trốn vào một góc thang máy, chỉ tay vào mặt anh: “anh đứng cách xa tôi một chút đi! Đúng thế, đứng tít góc đằng kia kia, không cho phép lại gần tôi.”

Tường Xuyên mím môi nhìn cô.

Nhưng vẫn đứng bất động.

Thân hình cao lớn đứng ngay trước cửa thang máy, để lại một cái bóng to lớn.

Tần Đường buồn bực sờ lỗ tai, hoa tai đâu rồi?

“Ting.....”

cô lại chỉ vào anh: “anh đứng yên ở trong đừng có nhúc nhích, không cho phép đi theo tôi.”

Sau đó thân hình mảnh khảnh liền đi lướt qua anh ra bên ngoài.

Tường Xuyên bước ra, giữ chặt lấy tay cô, kéo đến trước mặt anh, cúi đầu, không tiếng động nhìn cô, nửa giây sau mới nói: “Em ghen à?”

Tần Đường: “.....”

Căn môi, cúi đầu suy nghĩ một lát, mới nhận ra phản ứng của mình hơi thái quá.

Đêm nay cô vốn dĩ có thể uống ít rượu hơn.

Nhưng cô lại không khống chế bản thân.

một loạt hành động này đều chứng minh một điều, cô đang rất không bình thường.

Mà cô đương nhiên hiểu rõ điều này.

Ngay từ giây đầu tiên thấy Tường Xuyên và Lộ Toa đứng dính lấy nhau cô liền cảm thấy khó chịu.

cô ngửa đầu nhìn anh: “Vậy còn anh thì sao? đang trêu chọc tôi ư?”

Lời này vừa thốt ra, vừa giận lại vừa ủy khuất.

Vừa mới lúc trước còn trêu chọc cô, buộc cô phải đưa ra đáp án.

Vậy mà chỉ mấy ngày sau liền dính lấy người phụ nữ khác rồi.

“anh không có.” Tường Xuyên nhấn mạnh, đôi mắt đen láy nặng nề nhìn cô, “anh rất nghiêm túc, từ trước đến nay chưa bao giờ nghiêm túc như vậy cả.”

Tần Đường cắn môi, nghiêm túc nhìn đôi mắt anh một cách chuyên chú.

“không tin anh sao?” Tường Xuyên hỏi.

Tần Đường cúi đầu, đi vòng qua bên cạnh anh, khi đi đến bên cạnh giá giày thì đá giày cao gót trên chân xuống, đi chân trần trên sàn nhà, lấy chìa khóa ra.

Tường Xuyên bị cô bọ, xoay người túm lấy tay cô, dùng sức ép cô vào tường, giam cô trong lồng ngực: “Sao? Trả lời anh đi!”

Tần Đường thờ hờn hờn vì giận, ngửa đầu nhìn anh: “Tin hay không cũng vậy mà thôi, đáp án của tôi vẫn không đổi.”

“Vì sao?” Thân thể cao lớn nhích lại gần hơn một bước, hai người dính sát vào nhau không chút khoảng cách, trực tiếp áp bức: “Vì em không thích anh?”

Khí thế của anh quá lớn, từng bước áp sát.

Phòng tuyến tâm lý của Tần Đường dần dần sụp đổ, nhẹ nhàng thờ gấp, sắc mặt càng ngày càng đỏ.

“không trả lời chính là cam chịu.”

cô ngửa đầu: “Tôi thừa nhận là tôi có điểm động tâm với anh. Nhưng thế thì sao? Như thế thì bắt buộc phải ở bên nhau sao?”

một tay Tường Xuyên chống bên cạnh cô, đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chú, nghiêng đầu lại gần: “Uống nhiều rượu lắm rồi đúng không?”

cô nín thở, quay đầu tránh đôi môi đang tới gần của anh: “không liên quan đến anh.”

Tường Xuyên cúi đầu càng thấp, hơi thở dần ông phả vào mặt, cả người Tần Đường cứng đờ, lùi không được mà tiến cũng không xong, thân thể cứng ngắc dính chặt vào tường, đôi tay nắm chặt lấy áo sơ mi của anh muốn đẩy anh ra.

Giây tiếp theo....

Cầm lại bị nắm lấy, Tường Xuyên nghiêng đầu sang một bên, cúi người hôn xuống. Lúc đầu chỉ là ôn nhu nhẹ nhàng mút, sau đó liền dần dần dùng sức, gặm cắn bờ môi mềm mại của cô, treu chọc đầu lưỡi mềm mại của cô, hôn đến mức khiến đầu lưỡi cô tê dại.

Tần Đường càng giãy giụa càng khiến anh xâm chiếm mãnh liệt hơn, tay anh nắm chặt eo cô, nhẹ nhàng treu chọc khiến thân thể cô không kiềm chế được mà rung động, dần dần từ bỏ phản kháng, vô ý thức mà đáp trả.

Đầu lưỡi vừa khẽ động một chút, người đàn ông lập tức dừng lại, sau đó liền nhanh chóng tấn công, mút đến da đầu tê dại, trái tim cũng run rẩy.

Loại cảm giác này khiến cô bị cuốn vào, không muốn tỉnh lại.

Gặp được người khiến mình rung động thực sự không dễ dàng.

Môi anh chậm rãi rời khỏi, dịch đến bên tai phải của cô, nhẹ nhàng hôn lên lỗ tai cô.

cô lập tức run rẩy mãnh liệt.

Tường Xuyên cười nhẹ ra tiếng, từ túi áo sơ mi lấy ra một món đồ, ngón tay thô ráp không ngừng treu đùa lỗ tai cô, hơi thở nóng hổi không ngừng phả vào.

Tần Đường thờ dốc hỏi: “.....anh đang làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Lần đầu tiên Tường Xuyên đeo hoa tai cho phụ nữ nên rất không quen, hơn nữa cô lại xoay cổ không chịu phối hợp nên thử vài lần cũng không đeo vào được.

Tần Đường bị anh giữ khiến cho tai rất ngứa, lỗ tai cũng đỏ rực, nhin không được lập lại: “anh đang làm gì thế.....”

Giọng nói nhỏ như mèo kêu khiến cho sống lưng Tường Xuyên tê dại, cố gắng áp chế xúc động đang muốn rục rịch trong thân thể, anh trầm giọng nói:

“Đừng nhúc nhích.”

Tần Đường: “.....”

Thân thể Tần Đường căng thẳng, không nhúc nhích nữa, nhưng hô hấp thì lại càng lúc càng nhanh.

Tường Xuyên hết sức nhẫn nại, cuối cùng cũng đeo được bông hoa tai kia lên, khi hoa tai xuyên qua lỗ tai, thân thể Tần Đường đột nhiên dâng lên một loại cảm giác kì dị, vội vàng đưa tay lên sờ, sau đó liền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tường Xuyên.

Tường Xuyên nhìn lỗ tai hồng rực của cô, khẽ nhéo vành tai cô, khàn giọng nói: “Được rồi...”

“anh tìm thấy ở đâu vậy?” cô sờ bông hoa tai hỏi, lúc này cô đã thử đi tìm rồi, còn nhờ cả nhân viên khách sạn giúp đỡ nhưng cũng không tìm thấy, vốn dĩ cũng không ôm hy vọng tìm lại, không ngờ lại được anh nhặt được.

“Ở cửa thang máy tầng 3.”

cô nhỏ giọng “ồ” một tiếng, tay buông xuống, đẩy người anh ra.

Tường Xuyên giữ tay cô lại, người lại đè lên, cúi đầu tìm được môi cô.

anh hôn môi cô, hôn gương mặt cô, lỗ tai cô, cuối cùng là ngậm lấy chiếc hoa tai đó. Cả người cô như bị điện giật rùng mình, cắn chặt môi cố không lên tiếng.

Tay Tường Xuyên từ trên eo cô đi dần xuống, bàn tay to rộng phủ lên bộ mông tròn xoe của cô.

cô nấn cảm nhón mũi chân muốn trốn.

Thân thể kẻ sát đến mức có thể cảm nhận được lồng ngực đang đập phồng lên xuống của cô.

anh ngậm lấy lỗ tai cô, đầu lưỡi khẽ chạm

Đồng thời đôi tay ở trên hông cô cũng tàn nhẫn nhéo một cái.

“Ah...” cô rên nhẹ ra tiếng, cả người run rẩy.

Bàn tay túm chặt áo sơ mi của anh khiến nó nhăn nhúm: “anh đừng...”

Thân thể Tường Xuyên cứng đờ, máu trong người dồn hết về một điểm, “Đừng cái gì?”

“Đừng có được một tác lại muốn tiến một thước!”

Tường Xuyên hít sâu một hơi, kéo ra một khoảng cách ngắn, rũ mắt đánh giá cô.

Sắc mặt Tần Đường đỏ bừng, quay đầu nhìn về phía cửa nhà.

Ánh mắt anh hạ xuống, liền nhìn thấy đầu ngón chân đang cuộn tròn lại của cô.

Hô hấp liền cứng lại.

anh liếm môi một chút, sau đó liền lùi lại một bước.

Tần Đường cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt ướt át trong suốt. Tường Xuyên nhìn cô, nói: “không mời anh vào nhà ngồi một chút sao?” Giọng nói tắc nghẹn đến kì cục.

Biết rõ phía trước là nguy hiểm, nhưng cô vẫn nói: “Được.”

Căn chung cư của cô diện tích rất lớn, trang trí theo phong cách hiện đại, rất hợp với gu thẩm mỹ của cô.

Tường Xuyên ngồi trên sofa, thoáng nhìn qua mắt mô hình xe mô tô trong tủ âm, đôi mắt đen mị mị, đứng dậy đi đến phía trước tủ âm, nhìn chăm chăm vào mấy mô hình đó. Những mô hình này vẻ ngoài rất đẹp, được chế tác vô cùng tinh xảo, trông như thật, ngay cả những chi tiết nhỏ nhất, khiến người ta chỉ nhìn thoáng qua cũng biết được nó là bộ phận gì.

Tường Xuyên nhìn chăm chú mấy mô hình đó cả nửa ngày, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Tần Đường đang đứng ở quầy bar phòng bếp.

Tần Đường bê hai cốc nước đến, đưa cho anh một cốc.

Tường Xuyên nhận lấy, giọng nói thản nhiên hỏi: “Em thích xe máy?”

Ngón tay cô hơi siết lại: “Cũng tạm tạm”

Tường Xuyên cúi đầu, không nói câu nào.

Tần Đường uống cạn cốc nước, nhìn anh một ngụm cũng không uống, liền hỏi: “anh không khát à?”

“.....” Khát, khát đến muốn bệnh luôn rồi!

Tường Xuyên ngửa đầu một ngụm uống cạn ly nước, đưa cái ly không cho cô: “một cốc nữa.”

Tần Đường cầm cốc vào bếp rót thêm nước cho anh.

Tường Xuyên nhìn bóng dáng của cô, trong lòng mỗi người đều có bí mật không thể nói được, chúng đều được giấu ở chỗ sâu nhất trong lòng, như một cái kim, rút sẽ đau, mà không rút, lại khiến một cho người khác đau.

Hoặc là khiến cho cả hai người cùng đau.

Tường Xuyên không biết Trần Kính Sinh có ý nghĩa như thế nào với Tần Đường, là mối tình đầu ư?

một tình yêu kích thích, sẽ càng khắc sâu hơn.

Nhiều lúc, người chết, so với người sống, càng khiến người ta khó quên hơn.

Mặc kệ là lúc Trần Kính Sinh tham gia cuộc đua đổi mạng kia có tâm trạng như thế nào, có nghĩ tới hậu quả, nghĩ tới cảm xúc của cô hay không...

thì anh ta cũng đã chết.

Nên ở trong lòng Tần Đường, anh ta chính là một sự tồn tại đặc biệt.

“cô ấy nói, trải qua một tình yêu kích thích.”

“thì tình yêu kích thích như vậy, cả đời có một lần là đủ rồi.”

Tần Đường bê nước tới liền thấy Tường Xuyên đang yên lặng nhìn cô chăm chú.

Tần Đường: “Sao vậy?”

Đưa cốc nước cho anh, Tường Xuyên nhận lấy uống cạn, sau đó tiện tay để ở trên tủ âm, rồi đột nhiên vươn tay kéo cô vào lòng, giữ chặt lấy gáy cô, thấp giọng nói: “không đủ.”

cô mờ mịt hỏi: “không đủ cái gì?”

anh không trả lời.

Tần Đường nghĩ nghĩ một lát, rồi tránh khỏi vòng ôm của anh, lấy cái cốc, “Vậy tôi lại lấy cho anh một cốc nữa.”

cô xoay người đi về phía phòng bếp, một tay cầm cốc, một tay túm váy mà đi, đi chân trần, uyển chuyển bước đi.

Từng bước đi nhẹ nhàng như đang dẫm lên lòng anh vậy.

Làn váy giống như bị ướt, càng ngày càng chìm sâu xuống.

.....

Tường Xuyên uống xong nước, nhưng lại không hề có ý muốn rời đi. Tần Đường nhìn đồng hồ, đã qua 12h đêm.

cô nói: “anh nên về rồi.”

“Ừ?” anh để tay lên vai cô, “Nhà em có rất nhiều phòng, cho anh mượn ở nhờ một đêm đi.”

Tần Đường nghĩ nghĩ, rồi nói: “Được, vậy thu lưu anh một đêm.”

Nhà cô có người đến quét dọn định kì nên phòng cho khách mặc dù rất ít được dùng đến nhưng đồ dùng này nọ trong phòng vẫn đủ hết, có thể ở lại. cô sờ lại drap trải giường một lần, ừ, vẫn tốt, còn rất sạch.

cô đem khăn tắm và đồ dùng rửa mặt để vào phòng tắm, nhìn về phía Tường Xuyên đang đứng dựa vào cửa, nói: “Tôi về phòng đây, anh tự lo liệu nhé.”

Tự lo liệu? Tường Xuyên cười khẽ.

Tần Đường không hề để ý đến anh, xoay người chuẩn bị rời đi.

Trong nháy mắt lại bị người phía sau đè vai lại, dùng sức vặn người, thân thể lại theo quán tính xoay một cái, bị người ta kéo trở về.

Tường Xuyên hai chân bắt chéo, thậm chí tư thế cũng chưa hề thay đổi, dùng một tay ôm cô.

Trái tim Tần Đường loạn nhịp, vài giây sau mới ngửa đầu nhìn anh: “Đừng...”

“Đừng có được một tác lại muốn tiến một thước.” anh nói nốt câu nói đang dang dở của cô, “anh biết.”

Tần Đường cúi đầu.

Tường Xuyên đưa tay nhẹ nhàng luồn qua mái tóc cô, ngón tay nhẹ nhàng cọ qua khóe môi cô, xẹt qua gương mặt, tiến về phía lỗ tai trắng trắng, khẽ nhéo một chút.

Lỗ tai cô nhanh chóng đỏ lên.

Tường Xuyên hít sâu một hơi, cúi đầu, hôn lên trán cô.

cô ngoan ngoãn không nhúc nhích.

Tường Xuyên cúi đầu, dán sát vào lỗ tai cô, thấp giọng cảnh cáo: “Buổi tối đi ngủ nhớ đóng kĩ cửa, có sói đấy.”

Tần Đường: “....”

cô quả thực là đã dẫn sói vào nhà mà.

.....

Sau khi Tần Đường về phòng mình liền không bước ra nữa, thực sự khóa cửa rất chặt.

Tường Xuyên tắm xong, vì cũng chẳng có ai nên chỉ quấn một cái khăn tắm ngang hông, anh đi đến ban công hút thuốc.

Khu chung cư này nằm ở vị trí tốt nên tầm nhìn cũng rất tốt. Hai tay anh chống lên lan can, quan sát thành phố phồn hoa.

đã rất lâu rồi anh không ngắm ở một thành phố phồn hoa náo nhiệt như vậy rồi. Mấy năm nay, ngoại trừ công việc ở Tây An, đi đi lại lại vận chuyển đồ, phần lớn thời gian đều ngắm ở nghĩa trạm, một tháng chỉ có hai chuyến đi vào trong núi, đi một chuyến tầm hai ba ngày rồi lại trở về.

không có nhiệm vụ, không có cuộc sống về đêm, cũng không có phụ nữ.

một cuộc sống mà ở trong mắt người khác chỉ là một sự buồn chán tẻ nhạt.

Tường Xuyên nghịch di động trong tay, phát hiện có hai cuộc gọi nhờ, vì lúc này trong buổi đầu giá để chế độ im lặng nên anh đã không để ý.

Nhìn thời gian, là lúc anh và Tần Đường đang hôn nhau.

Tường Xuyên gọi lại cho Tào Thịnh.

Tào Thịnh rất nhanh liền bắt máy: “Sao lâu như vậy mới gọi điện lại thế?”

“Có việc.” Tường Xuyên nhả khói thuốc, “Mấy hôm nay chắc là Khương Khôn phải về rồi.”

“Vậy còn anh thì sao? Ở lại đây hay là trở về?”

“Tôi về.”

“Được. Vậy tôi sẽ tiếp tục theo dõi tình huống bên này, anh về thì hãy liên hệ với Tào Nham, tôi đã nói qua với nó rồi, nó sẽ đến tìm anh.”

Tường Xuyên bỗng nhiên cười ra tiếng: “Đội trưởng Tào, tôi đã sớm không phải cấp dưới của anh nữa rồi. anh hô to gọi nhỏ với những người khác, muốn họ phối hợp với tôi mà không sợ họ không phục sao?”

Tào Thịnh nén lại tức giận, thở dài một tiếng: “Tào Nham là em trai tôi, còn có vài người đều là cộng sự với anh, cũng rất rõ năng lực của anh. Phối hợp với anh là do họ tự nguyện.” anh ta dừng lại một chút: “Tường Xuyên, sau khi vụ án này kết thúc, anh có công, tôi sẽ xin với cấp trên, cho anh được khôi phục cảnh tịch.”

Tường Xuyên im lặng vài giây, sau đó tự giễu nói: “anh cũng chưa hỏi xem tôi có đồng ý khôi phục nữa không kia.”

“anh không muốn?” Tào Thịnh kinh ngạc, anh ta cho rằng Tường Xuyên tích cực như vậy là vì muốn khôi phục cảnh tịch.

Tường Xuyên cười cười, không trả lời.

Tào Thịnh cũng không đoán được anh đang nghĩ gì, lại nói: “Triệu Kiến Hòa bên kia anh không cần lo, đã có người theo dõi hắn rồi.”

“Tôi biết rồi.”

“Tường Xuyên.” Tào Thịnh nói: “Lo cho mạng mình tốt vào.”

hiện giờ anh đã không phải là thành viên của cảnh đội nữa rồi nên có chết cũng không được tính là liệt sĩ.

Tường Xuyên mỉm cười, nhìn chăm chăm cửa chính phòng ngủ: “Tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, anh xoay người chuẩn bị về phòng ngủ.

Lúc đi qua tủ âm ở phòng khách, ánh mắt anh lại nhìn thoáng qua mấy mô hình trên đó, chợt một âm thanh rất nhỏ vang lên, Tường Xuyên quay đầu lại nhìn.

Tần Đường kéo ra một khe cửa, khuôn mặt trắng tuấn không son phấn đối diện anh, bốn mắt nhìn nhau, khe cửa nhanh chóng kéo lại nhỏ hơn một chút, nhưng chỉ nửa giây sau, lại mở ra.

cô nhìn anh: “Chúc ngủ ngon.”

Tường Xuyên nguy hiểm hạ mắt.

Tần Đường lập tức đóng cửa vào, khóa trái lại.

Nín cửa dựa vào cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài, sau khi nghe được tiếng đóng cửa rất nhỏ, mới nhẹ nhàng thở ra.

Trở lại trên giường, cô lấy tay che mặt.

Hy vọng quyết định hôm nay là đúng.

.....

Tường Xuyên nằm ở trên giường, nhưng lại không hề buồn ngủ.

Trong lòng có chút bức bối, nhớ tới lời nói của Hạ Tòng An, nhớ tới mấy mô hình kia, cuối cùng nhớ tới nụ hôn với cô lúc trước. Tiếng kêu nhỏ như tiếng mèo kêu, ngọt ngào mềm mại, đôi mắt ướt át trong suốt, cả lỗ tai nhỏ trắng trắng nữa. cô lại còn đang ở ngay cách vách, không một chỗ nào không khiến dòng máu lang sói trong người anh sôi trào.

sự xúc động khắc chế lúc trước đã sớm không còn trôi buộc, xông thẳng xuống dưới, khiến thân dưới khó chịu không thôi.

anh cắn chặt răng, siết chặt tay.

Loại việc này không phải chưa làm bao giờ, nhưng chẳng qua bây giờ cô đang ở ngay cách vách mà lại phải làm loại chuyện này nên có chút không cam lòng.

Xoay người vài cái nhằm thay đổi sự chú ý nhưng không những không khiến sự xúc động kia suy giảm mà trái lại lại càng mãnh liệt.

Vài phút sau, anh rốt cuộc không nhịn được nữa, nằm thẳng ra, đưa tay xuống...

Nếu không giải quyết được vấn đề này thì đêm nay anh chắc chắn cũng không ngủ được rồi.

Đến lúc kết thúc, gân xanh trên trán anh đều hiện cả lên, rên ra tiếng.

một lát sau, hô hấp mới dần vững vàng lại. Tường Xuyên ngồi dậy, nhũu chặt mồm, sờ đến bao thuốc trên bàn, lấy một điều nhét vào miệng rồi châm thuốc, hùng hăng hít sâu một hơi, sự bức bối trong lòng ngực theo làn sương khói chậm rãi tan đi.

Trần Kính Sinh đúng không?

anh không tin, Tường Xuyên anh còn không bằng một người chết.

Som muốn gì cả trái tim và thân thể của anh đều sẽ thuộc về anh.

Khi đó mới đủ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Trời vừa sáng, Tường Xuyên liền tỉnh.

Nhìn đồng hồ vẫn còn rất sớm, quơ tay dọn hết đồng giấy vệ sinh thượng vàng hạ cám trên bàn vào thùng rác, Tường Xuyên không nhận được nhú mày.

Tối hôm qua đúng là bị Tần Đường làm cho tâm tình rối loạn, mà tình hình hiện tại cũng không thích hợp để thăng thấn với cô ấy. Dù sao chuyện của Khương Khôn và Triệu Kiến Hòa vẫn chưa giải quyết xong, hai người ở bên nhau nhất định sẽ có phiền phức, mà điều anh lo sợ nhất, chính là để cô bị cuốn sâu vào mớ phiền phức này.

Nhưng anh cũng hiểu rõ tính cách của Tần Đường, nếu không bức cô, cô sẽ chỉ biết trốn đi ngày càng xa hơn mà thôi.

Sự thật đã chứng minh, quyết định của anh là đúng.

Mặc kệ dù cho mọi chuyện có đi đến đâu đi chăng nữa, cứ đem người trói chặt bên mình cho yên tâm đã rồi tính sau.

Ngón tay Tường Xuyên gõ theo nhịp lên mặt bàn, gọi điện thoại cho Tào Thịnh. Tào Thịnh vừa nghe máy vừa cười: “Sáng sớm đã có chuyện gì thế?”

Tường Xuyên nói: “Mấy hôm nữa tôi trở về Tây An, anh hãy cho người đi theo bảo vệ Tần Đường.”

Bên kia trầm mặc vài giây: “Có nhất thiết phải làm vậy không?”

“Có.” Tường Xuyên nói: “Hai lần, cô ấy xảy ra chuyện khi ở cùng tôi hai lần rồi. Lần này Khương Khôn tham gia buổi đấu giá, là muốn vurun tay đến Quý An Nhất rồi.”

“Được, tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, Tường Xuyên đi tắm.

đi ra khỏi phòng, lúc đi qua phòng ngủ của Tần Đường thì anh liền dừng lại một chút, nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đang đóng chặt. Trước kia khi còn ở nghĩa trạm anh cũng luôn dậy sớm, về cơ bản chưa từng chạm mặt cô vào buổi sáng, con gái đều thích ngủ nướng, có lẽ cô còn phải ngủ thêm một lúc nữa.

Mở tủ lạnh ra, lại ngoài ý muốn nhưong mảy.

Trong tủ lạnh đồ ăn hoa quả còn rất nhiều.

Tối hôm qua Tần Đường uống hơi nhiều, ngủ lại muộn nên đến 9h mới dậy.

cô túm gọn mái tóc lên đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, vừa thoa mỹ phẩm dưỡng da vừa dòng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, ừm, khá là yên tĩnh.

Chắc Tường Xuyên đã đi rồi.

cô mặc váy ngủ đi ra ngoài, nhưng vừa đến ngưỡng cửa liền có chút ngoài ý muốn dừng lại.

Tường Xuyên ngồi vắt chéo chân trên sofa, ngoắc ngoắc ngón tay với cô. Tần Đường mím môi, đi đến trước mặt anh, nói: “Tôi tưởng anh đã đi rồi.”

Tường Xuyên đứng lên, đưa tay chạm vào má cô, trước khi thu tay về thì khẽ nhéo một cái: “Lại đây ăn sáng.”

Tần Đường đơ người ra, đi theo phía sau anh đến trước bàn ăn. trên bàn có một bát sủi lớn màu trắng, bên trong là cháo thịt nạc, bên cạnh có hai đĩa dưa ăn kèm. cô nhìn về phía anh: “anh làm ư?”

“Nếu không thì ma làm chắc?”

“.....”

Tần Đường ngồi xuống, nhìn Tường Xuyên múc cháo ra bát nhỏ, đặt bát trước mặt cô: “Ăn đi.”

cô cầm thìa, có chút không quen nhìn anh, “Tường Xuyên.”

“Ừ.”

“anh năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi.”

cô “Ồ” lên một tiếng: “Tháng sau là sinh nhật 24 tuổi của em.”

Tường Xuyên ngẩng đầu nhìn cô, cười: “Ngày 13 đúng không?”

Tần Đường chọc chọc bát cháo: “Ừ, sao anh biết?”

“Tìm trên mạng thôi.”

cô là một nhiếp ảnh gia nổi tiếng, tìm trên mạng một lát là liền có đầy đủ thông tin về cô, đương nhiên là bao gồm cả sinh nhật.

Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh: “Về sau nếu anh muốn biết cái gì cứ hỏi em là được rồi, không cần tra trên mạng, có một số thứ không thật.”

anh nhìn cô.

Sau đó, cô lại nói tiếp: “anh cũng thế, nếu có chuyện muốn nói thì hãy nói với em.”

Bốn mắt nhìn nhau.

Tường Xuyên nhìn cô chăm chú một lúc lâu.

Tần Đường lại cúi đầu, làm như không có chuyện gì, tiếp tục ăn cháo.

Trước khi rời đi, Tần Đường tiến anh đến cửa thang máy, Tường Xuyên ôm người vào long, một tay ôm chặt, cảm cọt cọt lên đỉnh đầu cô: “Bây giờ Lộ Toa chỉ là một người qua đường mà thôi, không cần ghen với cô ta.”

Mũi chân Tần Đường di di trên mặt đất, thề thốt phủ nhận: “Em không ghen.”

Nhưng vẫn không quên bồi thêm một câu: “Nhưng cũng không thoải mái. cô ta ôm anh, anh lại theo đuổi em.”

Nhưng cô cũng thấy được, trong mắt anh không hề có chút phập phồng dao động, thậm chí không có cả độ ấm.

cô đang đợi anh giải thích.

Tường Xuyên chỉ cười nhẹ, hôn cô một cái. Lỡ tai Tần Đường ửng đỏ. Lúc cô xấu hổ, lỡ tai luôn đỏ trong khi khuôn mặt vẫn trắng như cũ. Cũng bởi vì tai luôn được mái tóc dài che đi làm người ta không thấy rõ, cho nên trước mặt người ngoài vẫn luôn giữ được vẻ đằm đằm bình thản một cách hoàn hảo.

“Hôm nay định làm gì?” anh hỏi.

cô hơi im lặng một chút, “Buổi chiều đến quỹ một chuyến, sau buổi đầu giá còn rất nhiều việc phải làm.”

“Ừ, vậy anh đi trước.”

Tường Xuyên nói xong liền rời đi.

Tần Đường vào nhà, cầm quả táo ngồi trên sofa gặm gặm gặm. Gặm được một nửa liền đứng dậy, đi vào phòng ngủ cho khách, thấy chăn gối đều được gấp gọn gàng cẩn thận, chính là.....có điểm gì đó là lạ. cô cúi đầu nhìn xuống, thấy trong sọt rác là một đồng giấy vệ sinh và mấy đầu mẫu thuốc lá.

Đột nhiên nhớ ra lời nói của mình tối hôm qua. Hôm qua cô đã bảo anh tự lo lấy.

cô sờ mặt mình, lần này không chỉ lỡ tai mà cả khuôn mặt đều đỏ rực.

Lưu manh, ở nhà cô mà dám làm loại chuyện như vậy.

.....

Tường Xuyên trở lại khách sạn, ở cửa thì gặp Triệu Phong và mấy người đàn ông cao lớn quần áo giống nhau, đầu lười khê liếm khóe môi, neoh mắt lại nhìn.

Triệu Phong đi tới, “Tường Xuyên, anh Khương muốn gặp anh.”

Điều phải đến thì sớm muộn gì cũng sẽ đến mà thôi.

Lúc trước anh giấu mình mấy năm đi theo Triệu Kiến Hòa chính là nghĩ có thể thông qua Triệu Kiến Hòa để bắt Khương Khôn, có lẽ sau lưng Khương Khôn còn có thể lực lớn hơn, nhưng Khương Khôn này trời sinh đa nghi, dùng người vô cùng cẩn thận, muốn đạt được tín nhiệm của hắn ta chính là vô cùng khó, người bên cạnh luôn thay đổi, đổi qua đổi lại cuối cùng đổi đến Triệu Kiến Hòa.

Mọi thứ hắn đều có thể thu dọn một cách sạch sẽ, cảnh sát muốn bắt hắn cũng không có cách nào. không có chứng cứ, hắn ta lại là phú hào một vùng, hơn nữa lại còn là một nhà từ thiện có tiếng, muốn động đến hắn cũng không dễ.

Năm đó ẩn núp nằm vùng bên cạnh hắn ta mấy năm nhưng vẫn không thể lấy được tín nhiệm của hắn ta, cuối cùng ngoài ý muốn bỏ mình.

Mà chỉ có bọn họ là người hiểu rõ nhất, lần bỏ mình ngoài ý muốn kia là thế nào.

Mối quan hệ giữa Triệu Kiến Hòa và Khương Khôn tương đối sâu, anh đón ngã một Triệu Kiến Hòa đã để xảy ra một loạt sự cố, khiến manh mối trong đội bị đứt đoạn, cũng ném bỏ luôn cảnh tịch của mình.

Khương Khôn có lẽ đã biết thân phận thật của anh, chẳng qua hắn cũng khinh thường việc so đo với một người đã bị hủy đi cảnh tịch, không muốn dẫn lửa thiêu thân.

Nhưng cũng có thể hắn ta vẫn chưa biết, nếu không mấy năm qua anh cũng sẽ không an ổn đến vậy.

Tường Xuyên tay rút túi quần, nói: “Đội tôi đi thay quần áo.”

anh vẫn còn đang mặc bộ đồ của ngày hôm qua.

Triệu Phong nghe vậy cười: “Được. Nhưng cũng không cần quá cầu kì, anh Khương chỉ muốn ăn với anh một bữa cơm mà thôi.”

Tường Xuyên không đáp, xoay người lên lầu, sau khi nhận tin cho Tào Thịnh liền thay quần áo rồi đi xuống.

Tường Xuyên và Triệu Phong ngồi ở ghế sau. Triệu Phong chỉ cười, không nói chuyện.

anh và Triệu Phong không tính là thân quen, anh chỉ biết đây là người đã đi theo Khương Khôn nhiều năm. Những người thân tín bên cạnh Khương Khôn hết người này đến người khác ngã xuống, mất khoảng 3, 4 năm Triệu Phong mới leo lên được vị trí như hôm nay, được thường xuyên ở bên cạnh Khương Khôn.

Thời gian này không phải giờ ăn nên trong quán cơm rất yên lặng, chỉ có người phục vụ đi đi lại lại. Khương Khôn ngồi ở ngay sườn ghế lô đầu tiên. Tường Xuyên đi theo Triệu Phong vào.

đi tới cửa, Tường Xuyên nói: “Tôi đi vệ sinh.”

Triệu Phong liếc nhìn anh một cái: “Tôi chờ anh ở cửa.”

Tường Xuyên vừa đi vừa thăm nhó đường, lúc đi qua phòng vệ sinh nữ, dư quang dường như nhìn thoáng qua được một bóng hình quen thuộc. anh dừng lại, nhìn vào bên trong nhưng người nọ đã lẩn mình đi vào, ngay cả một bóng hình cũng không nhìn thấy.

Tường Xuyên bật định vị lên, sau đó trở lại phòng bao.

Triệu Phong nhìn anh, đẩy cửa gỗ màu đỏ ra, Khương Khôn đang ngồi ở bên trong, bên cạnh còn có mấy người khá quen mắt, là những người mua ở buổi đấu giá tối qua. Khương Khôn cười, chỉ vào Tường Xuyên: “Tường Xuyên, tối hôm qua cũng ở buổi đấu giá.”

“Tường tiên sinh thật đúng là một người rất đẹp trai, muốn không nhớ rõ cũng khó.” một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi khẽ mỉm cười nói.

“Nhưng, hình như tối qua Tường tiên sinh hình như không giờ bảng thì phải? Hay là do tôi nhớ nhầm?”

Những người đang ngồi đều là những nhà từ thiện có tiếng, tối hôm qua đều mua được những vật phẩm khác nhau.

Tường Xuyên kéo ghế thoải mái ngồi xuống: “Nhớ không nhầm đâu, tối hôm qua tôi không mua gì cả.”

Khương Khôn cười: “Quan trọng là có mặt, những cái khác đều không đáng nói. Chỉ cần có tấm lòng là đủ rồi.”

“Đúng đúng, tối hôm qua có rất nhiều người, vật phẩm lại chỉ có hơn 20 món, những người không mua được thứ gì cũng chiếm đến hơn một nửa rồi.”

Mọi người lập tức phụ họa theo.

Tường Xuyên không nói nhiều, ngồi nghe trong chốc lát lập tức hiểu ra được ý tứ trong đó.

đang ngồi nói chuyện, thì có một người đàn ông tên là Trần Nguyên nói muốn quyền tiền để xây dựng một trường tiểu học Hy Vọng cho vùng núi chỗ huyện Giai bên kia nhưng lại không đủ năng lực nên hy vọng mọi người ở đây có thể giúp đỡ một phần sức lực nhỏ bé.

Vừa nói đến tiền, sắc mặt của những người ở đây liền thay đổi. Tôi hôm qua vừa vung ra một khoản, giờ lại ném ra một khoản nữa, quả thực chính là đang giật lông trên người bọn họ mà.

Thế là một đám người liền bắt đầu đánh Thái Cực, nhưng lại không hề đá động gì đến chuyện quyền tiền.

Cuối cùng Khương Khôn cười: “Được, vậy hãy tính một phần cho tôi đi.”

hắn ta nói xong liền nhìn về phía Trương Xuyên: “Còn anh thì sao?”

Ngón tay Trương Xuyên đặt trên đùi khế gỗ, khóe miệng cong lên, nói: “Vừa vặn tôi hôm qua không mua được gì, tiền vẫn còn ở trong túi.”

Trần Nguyên nghe vậy cười sảng khoái: “Được.”

Bữa tiệc kết thúc, mọi người bắt đầu lục tục rời đi.

Khương Khôn nhìn về phía Trương Xuyên, đứng lên, vỗ lên vai anh: “Có còn nhớ Lâm Hạo không?”

Trương Xuyên cắn chặt răng, quai hàm căng ra trong yên lặng, lạnh nhạt nói: “Nhớ.”

“thật là đáng tiếc, vốn là người mà tôi tin tưởng nhất. đang yên đang lành thì... Lúc đó gặp chuyện cùng với cậu, nhưng cậu thì mạng lớn, vẫn còn sống.” Khương Khôn cười nhạt, “Lúc trước đâm vào các anh là mấy người trẻ tuổi, cậu có biết là ai không?”

“Chỉ là không may gặp phải bất trắc mà thôi.” Trương Xuyên mặt không đổi sắc nói.

Khương Khôn hừ một tiếng, “Đúng là như vậy.”

Trương Xuyên mím môi: “Nếu không có việc gì thì tôi đi trước.”

Khương Khôn vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái, cười: “Cũng được, dù sao trở lại Tây An thì chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian để gặp mặt.”

Trương Xuyên cười một cái đáp trả, rồi xoay người rời đi.

.....

Đứng dưới ánh mặt trời chói chang, nắm tay đang siết chặt của Trương Xuyên dần được buông lỏng.

sự cố năm đó rốt cuộc là ngoài ý muốn, hay là có người...

Đến bây giờ cũng không rõ.

Cả đời này anh cũng không thể quên ngày hôm đó...

trên con đường gặp ghềnh lầy lội hiểm trở ở trên Trần Ba kia, mưa to gió lớn nhuộm đen cả sắc trời, anh lái xe mang theo Lâm Hạo đang trọng thương đi tới bệnh viện trên huyện.

Mưa to như trút nước, mưa trắng xóa cả trời, đến mức không nhìn rõ cả đường đi.

Mưa như thế, đường đi thì gặp ghềnh, tất cả đều không thích hợp để lên đường, nhưng nếu không đi, Lâm Hạo sẽ mất mạng. Trương Xuyên cắn răng, cẩn thận trong mưa to bão táp đi trên con đường đó.

Khi đó toàn bộ tâm tư của anh đều đặt cả trên người Lâm Hạo. trên người anh ta có manh mối quan trọng mà anh cần.

Nếu anh ta chết, mọi nỗ lực cố gắng của mọi người trong khoảng thời gian này đều trở nên vô ích.

anh đã không còn nhớ rõ chiếc xe kia lao tới như thế nào, chỉ nhớ hai chiếc xe cùng nhau điên cuồng lăn xuống vực, từ phía đối diện, tiếng hét chói tai của một cô gái cắt ngang qua phía chân trời.

Có hai âm thanh vang lên.

Trương Xuyên đầu óc trống rỗng, chỉ kịp hét lên: “Lâm Hạo!!!”

Đến khi anh bò được từ trong xe ra, kéo Lâm Hạo ra, thì trên người anh ta đã chồng chất vết thương, không còn hơi thở.

anh nằm vật trên mặt đất trong chốc lát, sau đó bắt chập vết thương trên người cùng sự đau đớn từ trên đùi truyền đến, bò về phía chiếc xe việt dã màu

đen kia, ôm cô gái ngồi ở ghế phụ ra. Má cô gái dính đầy bùn đất và máu me, bị nước mưa gột rửa thành một mớ hỗn độn. Tóc dài dính vào hai bên mặt, không nhìn rõ dáng vẻ, chỉ lộ ra làn da trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Tường Xuyên cũng ôm hai người một nam một nữ còn lại ở ghế sau ra. Đều là những khuôn mặt trẻ trung, chỉ khoảng hơn 20 tuổi, người con trai ngồi ở ghế lái bị kẹt, anh cũng đã kiệt sức, không thể làm gì được.

Con mưa đã nhỏ dần, anh lấy ô, vải lều trại từ trên xe xuống che cho hai cô gái kia, xong xuôi ngồi bệt xuống dựa vào thành xe bị đâm đến biến dạng, thờ đốc từng ngum. Mỗi giây mỗi phút của quá trình chờ đợi cứu viện dài như cả thế kỉ.

Lâm Hạo chết là một sự cố ngoài ý muốn, ngoài ý muốn đến mức anh trở tay không kịp.

Đáy lòng anh trống rỗng, đầu óc cũng bắt đầu trống rỗng.

Nước mưa tinh tế cọ rửa mọi thứ.

Tường Xuyên nhìn qua bàn tay lộ ra bên ngoài của cô gái kia. Bàn tay được nước mưa cọ rửa sạch sẽ, đốt ngón tay tinh tế, trên mu bàn tay trắng bệch là một hình xăm. Nước mưa trong suốt rơi trên những cành lá nhỏ xíu màu xanh, nhị hoa màu vàng, những cánh hoa màu hồng, sắc màu đậm dần từ trong ra ngoài. ....

Trong màn mưa ngộp trời kia, khi khắp mọi nơi đều là bùn đất lầy lội, hình xăm kia là màu sắc tươi đẹp duy nhất.

Sau vụ tai nạn kia, người nhà đối phương không tới tìm anh.

anh cũng nằm viện, chờ đợi xử phạt từ cấp trên. Tất cả như dự đoán, anh bị tước cảnh tịch.

.....

Điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Tường Xuyên thanh tỉnh lại, bàn tay đang siết chặt dần nơi lỏng. Đưa tay lên vuốt mặt xong anh lấy điện thoại trong túi ra, nhìn thoáng qua sau đó nhanh chóng bắt máy.

Tào Thịnh hỏi, “Sao rồi?”

Tường Xuyên đi về phía bãi đỗ xe, “Ra rồi, không có chuyện gì. Có một người tên Trần Nguyên, các anh điều tra hẳn một chút. Có thể hẳn bị Khương Khôn mượn sức.” anh dừng một chút, nhẹ giọng hỏi, “Đội trưởng, chuyện năm đó tôi bị tước cảnh tịch và sự việc kia, thật sự không liên quan sao?”

Tào Thịnh không nghĩ anh sẽ hỏi chuyện này, trầm mặc vài giây, “không liên quan. Chuyện đã qua lâu như vậy rồi. Hơn nữa, lúc ấy tôi chỉ là đội phó, mọi chuyện là do đội trưởng Hàn xử lý. Trách nhiệm chính của sự việc không phải do anh, cho nên đối phương cũng không theo đuổi.”

Vẫn giống y như năm đó anh ta nói cho anh nghe.

Tường Xuyên không hỏi nhiều nữa, đóng cửa xe, tự giễu cong khóe miệng, “Tôi biết rồi.”

Ngắt điện thoại.

Tường Xuyên ngồi trên xe, miệng ngâm điều thuốc, về mặt lạnh nhạt hút vài hơi, sau đó dập tàn thuốc, lái xe đi.

.....

Giai đoạn tiếp theo của buổi đấu giá từ thiện đã có lão Viên phụ trách nên Tần Đường chỉ cần tới xem qua. Buổi đấu giá thực sự rất thành công, số tiền quyên góp được còn nhiều hơn dự tính 100 vạn, số tiền dư ra này tạm thời giữ lại để làm chuyện khác.

Các tờ báo lớn đều tranh nhau đưa tin buổi đấu giá tối qua, Tần Đường do chịu ảnh hưởng từ mẹ mình nên lập tức lên Weibo hot Search, trong một đêm lượng theo dõi tăng vọt số.

trên Weibo mọi người nghị luận sôi nổi, bởi từ thiện vốn dĩ là một hoạt động gây xôn xao dư luận.

Tần Đường nhìn bảng xếp hạng Weibo hot Search, kéo xuống xem phần tin nhắn và bình luận.

“Nếu nhà mấy người giàu như vậy thì mấy người hãy quyền nhiều một chút đi. Mỗi năm kiếm được nhiều tiền như vậy, đủ cho không ít đứa nhỏ vùng núi dùng rồi, lại còn đi hô hào mọi người nữa à?”

“Đạo đức bị bắt cóc thật là đáng sợ mà. Người ta kiếm được bao nhiêu tiền là chuyện của người ta, quyền bao nhiêu tiền cũng là chuyện của người ta. Vốn dĩ là một chuyện rất tốt, không hiểu sao lại luôn có một số người tài phú nhưng trí không phú nhảy ra để vũ nhục trí thông minh của người khác.”

“Nước mình đúng là còn rất nhiều nơi nghèo khó và lạc hậu, nếu lâu trên xem Weibo của cô ấy thì biết. Chuyện mình không làm được thì cũng đừng có nghĩ người khác cũng như vậy. Có một số việc không ai ép buộc ai được cả, cũng làm ơn tôn trọng tâm lòng của người khác một chút.”

.....

Tần Đường thoát khỏi Weibo. Mấy bình luận trên mạng kiểu này cô chưa bao giờ để tâm đến.

Làm có tốt hơn nữa, vẫn sẽ có người bắt mẫn.

Bởi một người thì không thể thỏa mãn tất cả mọi người được.

Hạ Tông An ngồi đối diện nhìn cô, hỏi: “Sao, bị ảnh hưởng à?”

Tần Đường lắc đầu, “không có. Em chưa bao giờ bị mấy bình luận thế này ảnh hưởng cả. Em biết bản thân mình đang làm gì là được rồi.”

“Đúng là đã trưởng thành rồi.” Hạ Tông An cười cười, “anh còn lo lắng em sẽ bị ảnh hưởng, cố ý tới đây để an ủi em này.”

Tần Đường tròn trĩnh mắt, tiếp tục cúi xuống xử lý ảnh.

Hạ Tông An cảm giác được tâm trạng của cô hôm nay không tệ, nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Có chuyện gì vui à?”

Tần Đường đến đầu cũng không nâng, “Buổi đầu giá rất thành công.”

Hạ Tông An không hỏi tiếp nữa, cười, “Vậy buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé.”

“Buổi tối à.....” Tần Đường nghĩ nghĩ một chút, “không được.”

“Vi sao? Em có hẹn ư?”

Tần Đường còn chưa kịp trả lời, Chu Đồng liền hấp tấp chạy tới, nhỏ giọng nói bên tai cô, “Chị Tần Đường. Tường... Tường tiền sinh tới....”

nói xong, còn nháy mắt với Hạ Tông An ngồi đối diện.

Ở trong mắt cô ấy, Tường Xuyên và Hạ Tông An chính là tình địch của nhau, nếu cùng xuất hiện ở một chỗ nhất định sẽ khó coi.

Hơn nữa.....nhìn về bên ngoài thì Hạ Tông An chắc chắn đánh không lại Tường Xuyên.

Tần Đường vừa ngẩng đầu lên thì Tường Xuyên đã bước vào.

Hạ Tông An nhũn mảy, xoay người lại nhìn, hơi nhăn mặt lại. anh ta nghĩ tới hôm qua những lời anh ta nói ít nhất Tường Xuyên sẽ nghe vào một ít, không ngờ đối phương căn bản không hề quan tâm.

Tần Đường lớn lên xinh đẹp, các phương diện đều vô cùng ưu tú, từ nhỏ đến lớn người theo đuổi cô ấy đã rất nhiều.

Tường Xuyên cũng thấy Hạ Tông An, trên mặt không biểu tình gì nhưng đáy mắt thì lại lạnh lẽo trầm xuống.

Hạ Tông An quay đầu lại nhìn Tần Đường, phát hiện khóe môi cong cong, vô cùng sảng sớt.

Tường Xuyên đi đến trước mặt Tần Đường, ngồi xuống đối diện cô, “Khi nào thì xong việc?”

Tần Đường đáp: “Khoảng một tiếng nữa.”

“Vậy anh qua phòng khách chờ em” anh đứng lên, lúc đi vòng qua người cô còn nâng tay không nặng không nhẹ nhéo tai cô một cái.

Lỡ tai Tần Đường nhanh chóng đỏ lên. cô không quen ở trước mặt người khác tỏ ra thân mật như vậy nên có chút hoảng loạn ngẩng đầu lên. Chu Đồng thì che miệng chạy đi trước, còn Hạ Tông An thì nhìn cô chằm chằm, môi mím chặt.

anh ta nhìn về phía bóng dáng Tường Xuyên đang khuất dần, hỏi: “Chuyện này là thế nào?” Tần Đường bình tĩnh nhìn lại, không hề phủ nhận: “Chính là như anh thấy đấy.”

Hạ Tòng An nhú mảy, không thể diễn tả cảm giác trong lòng gì. Thậm chí ngày trước khi cô và Trần Kính Sinh ở bên nhau anh ta cũng chưa từng cảm thấy khó tiếp nhận như bây giờ, bởi anh ta cảm thấy Tần Đường và Trần Kính Sinh sẽ không thể cùng nhau đi đến cùng được. Trần Kính Sinh gặp chuyện ngoài ý muốn, anh ta không lường trước được. Nhưng chính bởi vì hai người họ lấy phương thức như vậy để tách ra nên cho dù Trần Kính Sinh tốt hay không tốt, Tần Đường cũng sẽ không bao giờ quên được người này.

Sau một đoạn tình cảm kích thích như vậy, đáng lẽ ra cô ấy nên tìm cho mình một người đàn ông có thể mang lại sự bình yên cho mình mới phải chứ.

Tường Xuyên có lẽ thích cô ấy, nhưng lại không phải là người đàn ông có thể mang lại cho cô sự yên bình.

“Đường Đường...” Giọng nói của Hạ Tòng An chợt khàn đi, đột nhiên túm lấy tay cô kéo ra ngoài.

Tần Đường nhú mảy, kêu lên một tiếng: “anh làm gì thế...”

Tường Xuyên ở trong phòng khách thấy một màn này lập tức đi tới, Tần Đường ngoái lại nhìn anh, khẽ lắc đầu.

Tường Xuyên đứng ở cửa, đôi mắt đen tuyền nhìn cô chằm chằm.

Nhìn cô đi ra ngoài với Hạ Tòng An.

Hạ Tòng An kéo cô ra đến ngoài cửa, mím môi nhìn cô, nửa ngày sau mới nói:

“Em nghiêm túc?”

Tần Đường nhìn anh ta trong chốc lát, nói: “Ừ.”

“Em hiểu rõ anh ta sao?”

“Cũng đủ.”

“anh ta là người giống như Trần Kính Sinh, mặc dù tràn đầy kích thích, nhưng tuyệt đối không phải là một người đàn ông tốt để dựa vào. anh ta...”

“anh ấy không giống. anh ấy không phải Trần Kính Sinh, anh ấy sẽ không lòi tính mạng ra để đánh cuộc.” cô đột nhiên cắt ngang lời nói của Hạ Tòng An, lại như một ma chú mà không ngừng lặp lại, “anh ấy không giống...”

Hạ Tòng An bị chọc tức đến không nói lên lời, trong chốc lát mới nói tiếp, “Ba mẹ em tuyệt đối sẽ không đồng ý đâu.”

Tần Đường cúi đầu, “Em chưa nghĩ xa đến thế.”

Vậy là đã tính tới khả năng một ngày nào đó bọn họ sẽ chia tay rồi phải không?

Hạ Tòng An cuối cùng cũng hòa hoãn xuống. Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh ta: “anh đừng lãng phí thời gian lên người em nữa.”

Những lời này dường như năm nào cô cũng sẽ nói.

Hạ Tòng An đáp: “Chuyện này em không cần quan tâm.”

Tần Đường cắn môi dưới, “anh đi về trước đi.”

Sau đó cô không hề nhìn Hạ Tòng An thêm cái nào nữa, xoay người trở lại.

.....

Tường Xuyên vẫn đứng ở cửa phòng khách, thân hình cao lớn dựa vào khung cửa, vẻ mặt lạnh lùng, có chút thất thần nhìn về phía cửa ra vào. Vừa thấy cô đi vào, lười lại đảo một vòng quanh hàm răng.

Tần Đường cùng anh đối mắt vài giây, sau đó chậm rãi cúi đầu.

Ngồi yên trước bàn làm việc vài phút, Tần Đường lấy lại tinh thần, tiếp tục xử lý ảnh chụp. Tường Xuyên ngồi uống hai cốc cà phê, hút hai điếu thuốc, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Tần Đường đang ngồi. Dáng ngồi của cô nghiêm túc, cánh tay trắng như tuyết, tay phải không ngừng di chuyển con chuột, ngón trỏ khẽ ấn khiến đèn hoa cách tâng kia ở trước mặt anh như ẩn như hiện.

Hoàn toàn mê hoặc ánh mắt anh.

Tần Đường tắt máy tính đi, cất vào trong túi rồi đeo lên vai.

Tường Xuyên cũng dập điếu thuốc, thông thả đứng dậy chờ cô đi tới.

Tần Đường vô cùng tự nhiên hỏi: “đi đâu ăn cơm đây?”

Tường Xuyên cúi đầu nhìn cô, “Em chọn đi.”

“Ừ.” cô gật đầu, “Cũng được, dù sao anh cũng không quen thuộc Bắc Kinh lắm mà.”

Hai người đi ra khỏi An Nhất Quý.

Tường Xuyên đột nhiên nắm lấy tay phải của cô, ngón cái thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve. Tần Đường ngốc lảng, sau đó nhanh chóng nắm lại tay anh. Lòng bàn tay anh khô ráo mang theo mấy sự thô ráp của những vết chai. Ngón tay Tần Đường khẽ cào lên mấy vết chai đó một chút, quay đầu lại nhìn Tường Xuyên cười: “Tay anh to thật đấy.”

Tường Xuyên cúi đầu nhìn cô, một lúc lâu sau mới cười ra tiếng, nói bên tai cô: “Thế à? Có thứ còn lớn hơn nữa đấy, em có muốn xem không?”

Tần Đường đỏ bừng cả mặt, hơi rút tay lại, bước nhanh về phía trước, “Luuu mạnh.”

Tường Xuyên nhìn theo bóng dáng cô, chậm rãi thu liễm lại thần sắc.

.....

Buổi đầu giá vừa mới kết thúc tối hôm qua nên bây giờ Tần Đường đi ra đường sẽ có người nhận ra cô cho nên vì để tránh phiền toái, cô chọn một nhà hàng khá yên tĩnh, còn chọn phòng bao riêng.

Tường Xuyên nhìn cô ăn xong, gọi người mang hóa đơn tới.

Tần Đường nhìn anh, “Có phải anh có chuyện muốn nói với em không?”

Tường Xuyên đi tới, đỡ cô dậy: “Lát trên đường đi thì nói.”

Tần Đường nương theo cánh tay anh đứng lên, bị anh nắm tay dắt ra khỏi nhà hàng, đi theo phía sau Tường Xuyên, cô nghĩ nghĩ một lát, rồi nói: “Em từ chối Hạ Tòng An rồi.”

Bước chân Tường Xuyên dừng lại, xoay người kéo cô vào lòng, “anh biết em không thích anh ta.”

“Vậy lúc chiều anh gấp cái gì chứ?” cô hỏi lại.

Tường Xuyên cong cong khóe miệng: “không không chế được thôi.”

“.....”

Tường Xuyên cười nhìn cô, “Giờ em muốn đi đâu?”

“Hà?”

Ngón tay anh khẽ nâng cằm cô lên, “Tần Đường, tối mai anh phải trở về rồi.”

Tần Đường đứng hình, ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng nói, “Nhanh như thế à.....”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Lúc chiều, Tào Thịnh nhắn tin tới nói rằng đêm nay Khương Khôn sẽ rời khỏi Bắc Kinh, Tường Xuyên lo những người khác ở nghĩa trạm sẽ bị liên lụy nên phải về sớm hơn so với dự tính.

Tần Đường biết lần này Tường Xuyên đã ngăn người ở Bắc Kinh lâu quá rồi. anh không thể bỏ mặc nghĩa trạm, cũng không thể bỏ mặc công ty vận chuyển kia được. Sớm hay muộn anh cũng sẽ phải trở về, mà bây giờ cô cũng không thể đi cùng anh được.

Trầm mặc cả nửa ngày, cuối cùng cô nhìn đồng hồ, nói: “Chúng ta đến bệnh viện thăm Từ Từ đi.”

Thuận tiện đi thăm luôn Chu Kỳ.

Mấy ngày nay bận việc đầu giá nên cô cũng không tới thăm em ấy được vài hôm rồi.

Tường Xuyên nắm tay cô, “đi.”

anh quay lại nhìn cô, cười, “Đêm nay em muốn ở đâu, làm cái gì, đều chiều theo ý em hết.”

Tần Đường nhếch môi cười, lộ ra mấy chiếc răng trắng xinh đẹp. Mấy năm gần đây cô rất khi cười như vậy, càng chưa bao giờ cười với Tường Xuyên như vậy, khiến anh nhìn mà sững sốt. Tường Xuyên cười nhẹ ra tiếng, đi đến trước mặt cô, đặt tay lên vai cô rồi ôm trọn cô vào lòng.

Lúc tới bệnh viện Từ Từ vẫn chưa ngủ, Tào Thịnh và vợ cũ đang chơi trò chơi với cô bé. Tiểu nha đầu hưng phấn đến đỏ cả mặt bởi đối với cô bé mà nói, lúc có ba mẹ ở bên cạnh chính là lúc hạnh phúc nhất.

Thấy Tường Xuyên và Tần Đường đứng ở cửa, đôi mắt đen bóng lập tức sáng rực lên: “Chú Tường, chị Tần Đường!”

Tường Xuyên nhướn mày: “một người kêu chú, một người gọi là chị, xem ra bối phận chênh lệch quá nhỉ.”

Lời này là nói cho Tần Đường nghe.

Tần Đường khẽ đẩy anh một cái, nhưng cô cũng hoàn toàn không muốn bị Từ Từ gọi là dì Tần.

Tường Xuyên nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh Tào Thịnh, gọi một tiếng: “Chị dâu.”

Người phụ nữ kia hừ một tiếng: “Tôi đã không còn là chị dâu của cậu nữa rồi.”

trên mặt Tào Thịnh xẹt qua một tia xấu hổ, người phụ nữ nhìn về phía Tần Đường, mỉm cười nói, “Gọi chị là chị Dinh là được rồi.”

Tần Đường gọi một tiếng chị Dinh, sau đó đem hoa quả đặt lên bàn, sờ khuôn mặt nhỏ bé của Từ Từ: “Hình như mập lên rồi nha.”

Từ Từ chu môi nói: “Mẹ nói em quá gầy nên muốn em ăn nhiều một chút đó.”

Tần Đường cười, “Ừ, như vậy mới đáng yêu.”

Từ Từ lập tức nở nụ cười, ôm lấy cánh tay cô ríu rít nói chuyện.

Tào Thịnh nhìn bọn họ, “Sao hai người lại đến đây thế?”

Tường Xuyên cười một cái, “Hẹn hò.”

Tào Thịnh nhìn chằm chằm hai người kia trong chốc lát, cuối cùng nhìn về phía Tường Xuyên, gần như không thể phát hiện nhũn mày lại, đáy mắt ảm ảm lo lắng.

Hai người đi về phía cuối hành lang yên tĩnh, Tường Xuyên nói: “Tối mai tôi trở về, anh hãy phái người âm thầm che chở Tần Đường.”

Vốn dĩ với gia thế của Tần Đường, mời thêm mấy bảo vệ là điều quá đơn giản, nhưng vụ án này phải bí mật điều tra, không thể để lộ bất cứ điều gì, cho nên để tránh rút dây động rừng, Tào Thịnh gật đầu đồng ý, “Tôi biết, chuyện này anh cứ yên tâm.”

Tường Xuyên nhìn về phía anh ta: “Có phải anh đã sớm biết Tần Đường chính là một trong số những người bị nạn trong sự kiện năm đó rồi không?”

Tào Thịnh cũng nhìn anh, không phủ nhận: “Ừ, đáng về cô ấy không hề thay đổi chút nào. Lúc đó tôi và Hàn đội trưởng cũng từng đến bệnh viện thăm cô ấy vài lần.”

Tường Xuyên kẹp chặt điều thuốc trong tay, điều thuốc bị kẹp đến mức biến dạng, “Lúc đó cô ấy bị thương nặng không?”

“không nặng lắm. Hai cô gái bị thương không nghiêm trọng lắm, hai người con trai thì bị nặng hơn một chút, một người biến thành người thực vật, một người thì đuôi phải xảy ra vấn đề.”

Lúc trước Tường Xuyên bị thương cũng không nhẹ, phải nằm viện hơn hai táng, đây là bị thương trong lúc làm nhiệm vụ. Còn bốn người bị thương khác đều là cậu ấm cô chiêu của mấy gia đình giàu có ở Bắc Kinh, trong đó có một người còn học cao trung, hai người là sinh viên.

Hàn đội trưởng và Tào Thịnh đều muốn bao che cho cấp dưới của mình nên không để Tường Xuyên đáng nằm viện nhúng tay vào chuyện này.

Tào Thịnh vỗ vai anh, “Được rồi, chuyện cũng mấy năm rồi, học sinh cao trung kia gần đây cũng vừa tỉnh lại rồi.”

Tường Xuyên trầm mặc nửa khắc, nói: “Tôi biết rồi.”

“Vậy anh và Tần Đường...” Tào Thịnh cuối cùng vẫn nhịn xuống, không chờ Tường Xuyên trả lời đã vẫy tay: “Thôi thôi, tự anh biết chừng mực là được rồi.”

Trở lại cửa phòng bệnh, Tần Đường ló đầu ra, nhìn anh cười: “Em muốn đến thăm một người bạn một chút. Cậu ấy cũng nằm ở bệnh viện này. anh chờ

em một lát rồi em quay lại nhé.”

Tường Xuyên nhìn cô: “anh đi với em.”

Tần Đường vốn định từ chối, nhưng thấy đôi mắt đen nhánh của anh liền thay đổi chủ ý, “Được.”

.....

trên đường đi, Tần Đường nói với Tường Xuyên: “Chu Kỳ giống như em trai em vậy. Trước kia.....em ấy đi theo em nên gặp tai nạn, ngủ liền một mạch 5 năm, khoảng thời gian trước vừa mới tỉnh lại.”

Khoảng thời gian trước.....

Tường Xuyên nhớ tới điều gì đó, hỏi: “Chính là ngày em không từ mà biệt đó?”

Tần Đường cũng nhớ tới chuyện hôm đó, cười: “anh vẫn còn nhớ việc đó à?”

Về mặt Tường Xuyên nhận nhận: “Nhớ chứ.”

cô khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Tới bên ngoài phòng bệnh, Tần Đường đẩy anh ra sau một chút, nhỏ giọng nói: “anh hãy né mặt một chút, để em xem em ấy còn thức hay là ngủ rồi.” Chủ yếu là muốn xem trong phòng bệnh có những người khác không.

Tần Đường đứng ở ngoài cửa nghe ngóng cẩn thận liền biết mẹ của Chu Kỳ cũng đang ở đó.

Tần Đường quay đầu lại nói: “anh xuống dưới nhà chờ em được không?”

Tường Xuyên cũng nghe thấy bên trong phòng bệnh có người. Đại khái là cô không muốn để người khác nhìn thấy.

anh ừ một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Tần Đường đẩy cửa phòng bệnh ra, lên tiếng chào hỏi mẹ Chu.

Chu Kỳ thấy cô thì rất vui vẻ. Cậu nhóc khôi phục không tồi, trong khoảng thời gian này tinh thần rất tốt, cũng có thể nhớ lại càng ngày càng nhiều, sắc mặt so với lúc mới tỉnh cũng có thêm vài phần khỏe mạnh, thậm chí có thể xuống giường đi lại được rồi.

“Chị An An, chị bận xong rồi ư?” Chu Kỳ cười nói.

“Ừ. Tinh thần em không tồi nha.” Tần Đường đi tới, ngồi xuống bên mép giường.

Chu Kỳ cười. “Cũng không hẳn. Em còn nghĩ muốn ra viện cơ, nhưng mẹ em không cho, nói muốn để em ở đây để quan sát một thời gian nữa. Đoạn phim buổi đầu giá em cũng xem rồi. Chị An An, nếu sau này chị còn đi đâu xa nữa thì nhớ mang em theo với nhé. Em rất muốn đi với chị đó.”

Sắc mặt mẹ Chu khẽ biến, nhẹ nhàng nắm lấy mu bàn tay Chu Kỳ: “Con nói linh tinh cái gì thế, năm 5 năm trên giường còn chưa đủ dạy cho con một bài học à?”

Sắc mặt Tần Đường trắng bệch, Chu Kỳ không vui nói: “Mẹ, mẹ có thể đừng nhắc đi nhắc lại chuyện đó nữa được không? Đó là chuyện ngoài ý muốn mà. Chị An An cũng đâu có ngờ được điều đó chứ. Hơn nữa mặc dù là chị ấy dẫn con đi nhưng cũng là con tự nguyện. Cứ cho là lúc đó con sẽ chết thật thì đó cũng là số của con rồi.”

không đợi mẹ Chu lên tiếng, Tần Đường vội chụp lấy vai Chu Kỳ: “Được rồi được rồi, đừng có nói nữa. Di ấy cũng không có trách chị mà.”

Chu Kỳ nhìn cô một cái, trong lòng có chút hụt hẫng.

Tỉnh lại mấy hôm nay, cậu đã từ từ biết được mọi chuyện phát sinh sau sự cố đó cũng với tình huống mấy năm nay của Tần Đường. Mấy năm nay chị ấy thực sự phải chịu áp lực không nhỏ, hơn nữa.....cậu cũng không thể ngờ được, Trần Kính Sinh đã chết.

Cậu không biết sao Tần Đường có thể chịu đựng được.

Chu Kỳ gạt đầu, nhìn thoáng qua mẹ Chu: “Mẹ, mẹ về trước đi.”

Mẹ Chu nhìn Chu Kỳ, có chút bất đắc dĩ: “Được rồi được rồi, ngày mai mẹ sẽ đến thăm con.”

Tần Đường tiến bà ấy ra cửa, sau đó quay lại giáo huấn Chu Kỳ: “Lúc này em làm cái gì thế?”

Chu Kỳ cười hắc hắc: “không có gì, em chỉ không muốn mẹ em trách chị thôi.”

“Lần sau không cho phép nói như vậy nữa.”

“Vâng, em biết rồi.”

.....

Tường Xuyên ở dưới nhà hút thuốc, đợi nửa tiếng mới thấy Tần Đường đi xuống.

cô đi đến trước mặt anh, nói: “Được rồi, trở về thôi.”

Ánh mắt anh sâu thẳm, cúi xuống nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, khóe miệng Tường Xuyên cong lên thành một nụ cười: “Được, trở về thôi.”

Buổi chiều Tần Đường không lái xe, vẫn ngồi xe của Tường Xuyên.

Sau khi lên xe, anh bật chỉ đường lên.

Lái xe thẳng một đường đến dưới nhà Tần Đường, sau đó lưu loát tìm chỗ đỗ xe.

Tường Xuyên xách từ trong cốp xe ra một túi hành lý màu đen.

Tần Đường có chút trợn mắt há hốc mồm, nói: “Sao anh lại mang cả hành lý theo thế?”

Tường Xuyên đi tới nắm tay cô, “Đêm nay cho anh ở lại một đêm nhé.”

Tần Đường: “.....”

Biết đêm nay Tường Xuyên không có ý định đi, cô trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng không từ chối, nhưng trước khi lên nhà vẫn quyết định lên tiếng, cô giữ chặt anh lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: “Tự lo đấy.”

Tường Xuyên nhướn mày: “Cái gì?”

Giả vờ!

Tần Đường không đáp lại, hất tay Tường Xuyên ra đi đằng trước.

Về đến nhà, Tần Đường vào phòng ngủ tẩy trang sạch sẽ lộ ra một khuôn mặt thuần tịnh trắng nõn, thoạt nhìn còn trẻ hơn vài tuổi.

Lúc ra khỏi phòng phát hiện Tường Xuyên không ở bên ngoài, phòng cho khách cửa đang mở. cô đến gần liền nghe thấy từ phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Hôm nay nhiệt độ không khí cao, người rất dễ ra mồ hôi, nếu không phải vì lời nói lúc nãy của Tường Xuyên thì cô cũng đã đi tắm rồi.

Ban đêm phá lệ yên tĩnh. Yên tĩnh đến mức cô có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Tần Đường nắm lấy cổ áo của mình, xoay người quay vào phòng tắm.

Đợi cô tắm xong, thay một chiếc váy dài màu đỏ đi ra liền thấy Tường Xuyên đang ngồi trên sofa xem TV, thấy cô liền quay đầu lại, đôi mắt sâu hút: “Lại đây.”

Tần Đường cắn môi dưới, chậm rãi đi tới.

Im hơi lặng tiếng.

Tường Xuyên tóm lấy tay cô, khẽ dùng sức một cái, cô liền dễ dàng bị kéo ngã ngồi lên đùi anh, tay chống lên ngực anh, tim đập như chơi tàu lượn.

anh cúi đầu, nhìn da thịt trắng như tuyết của cô, xương quai xanh tinh xảo, hai đường cong tròn trịa như ẩn như hiện, mím chặt môi lại.

Ánh mắt anh cố gắng dời đi, nhìn vào mắt cô: “Muốn nói với em chút chuyện.”

Tần Đường nhìn chăm chú vào đôi mắt đen nhánh của Tường Xuyên: “Chuyện gì?”

Tường Xuyên cúi đầu, đôi môi cọ xát lên cằm cô trắng nõn, nghe thấy tiếng cô nhẹ nhàng hít sâu một hơi, ngậm lấy vành tai đỏ ửng của cô, mút mạnh một cái. Tần Đường cả người lập tức run lên như bị điện giật, nổi cả da gà.

“Ngứa.....” cô rất sợ ngứa.

“Ừ.” anh cười nhẹ, ngẩng đầu lên.

“Chỗ lần trước nói đến, còn muốn đi không?”

“Muốn.” cô gật đầu, “Chờ em hết bận em sẽ đến tìm anh.”

Tường Xuyên nói: “Tạm thời đừng tới.”

Tần Đường nhíu mày, “Vì sao?”

Tường Xuyên: “Chờ anh giải quyết tốt mọi chuyện, anh sẽ tới tìm em.”

Tần Đường nhớ tới Triệu Kiến Hào, còn có sự việc phát sinh đêm hôm ấy ở con ngõ nhỏ, bàn tay níu chặt lấy ngực áo phông đen của Tường Xuyên, muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại mím môi, cuối cùng vẫn không hỏi.

cô biết, cho dù là cô hỏi thì anh cũng không nhất định nói.

“Nghe lời.” Tường Xuyên hôn khẽ miệng cô, lại ngẩng đầu nhìn.

Tần Đường nhìn đôi mắt đen láy kia của anh, vòng tay qua cổ anh, ôm lấy anh.

Đôi mắt ướt át trong trẻo vừa an tĩnh lại vừa chớp nháy nhìn anh chăm chú.

Tường Xuyên im lặng trong chốc lát, đầu gối trượt lên trượt xuống không ngừng, dần nghiêng chặt răng lại. Ngón tay Tần Đường ở sau lưng anh nhẹ nhàng lướt qua, Tường Xuyên lập tức cúi đầu hôn lên đôi môi kia.

Hai người nhẹ nhàng ma sát môi của đối phương. Môi anh rất nóng, mà môi cô vẫn mềm mại như vậy. Rất nhanh chóng, Tường Xuyên giữ lấy cô, cắn môi cô, sau đó thuận theo khe hở kia mà tiến vào.

Thân thể dán sát, Tần Đường đáp lại nụ hôn của anh, đầu lưỡi khẽ chạm vào một cái, trái tim theo đó cũng run lên.

Cả người anh đều là lửa nóng, bao gồm cả môi lưỡi, nóng đến mức khiến trái tim cô phải lui bước.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Trời đất quay cuồng, cô ngã xuống ghế sofa.

Lần đầu tiên Tần Đường cảm thấy đèn trong phòng khách nhà mình lại chói mắt đến vậy.

Mặt cô ửng đỏ, đôi mắt ướt át mà trong suốt nhìn người đàn ông đang đè trên người mình, tay nhẹ nhàng vòng ôm lấy tấm lưng dài rộng của anh, tình tế cảm nhận từng thớ cơ bắp rắn chắc trên đó. Tường Xuyên nhìn cô chăm chăm, nhồm người dậy, cời áo ra.

trên người anh vẫn còn miệng vết thương từ lần trước, màu đỏ thẫm, đan xen với các vết thương cũ, toát ra một mùi vị nam tính không ngừng mê hoặc cô.

Tường Xuyên một lần nữa cúi người xuống, hôn lên môi cô, rồi xuống cổ, rồi xuống đến phần xương quai xanh. ....

Bàn tay cũng lần xuống phía dưới, theo cẳng chân hướng lên trên, mon trón đùi cô, kéo làn váy đỏ rực kia lên đến hông, bàn tay to lớn đưa ra phía sau, nâng mông cô lên, cách một lớp vải nhẹ nhàng vuốt ve.

Tần Đường đột nhiên đè tay anh lại, Tường Xuyên ngẩng đầu lên nhìn, cô nheo mắt lại nhìn anh, đuôi mắt khẽ nhướng lên, hàng mi dài run rẩy: “Có chút chói mắt.”

Tường Xuyên hôn lên mặt cô, khẽ nói: “Em muốn tắt đèn?”

cô gật đầu, ngoan ngoãn nói: “Vâng.”

Trái tim Tường Xuyên mềm nhũn, hôn nhẹ cô một cái, nhanh chóng đứng dậy tắt đèn trần, chỉ để lại ngọn đèn bàn bên cạnh sofa, ánh đèn màu cam ấm áp hắt lên da thịt trắng nõn của cô tỏa ra một tầng ánh sáng nhu hòa, làn váy đỏ bị kéo đến hông, một đôi chân dài đang khấp chặt, yếu đuối đến tột

cùng.

anh hít sâu vào một hơi.

Thân thể nhanh chóng ập xuống, hô hấp trở nên nặng nề, tay đưa lên kéo vai áo cô xuống ngang hông.

Dưới ánh đèn nhàn nhạt, lần đầu tiên anh được thấy cô một cách rõ ràng như vậy, lập tức cúi đầu, găm hôn hai phiến tuyết trắng mềm mại kia.

Bên ngoài cửa sổ, mọi âm thanh đều trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng thở nặng nề của anh.

Tần Đường vuốt ve lưng anh, móng tay dần bấm sâu vào da thịt, từng tiếng thở dốc nhẹ vang lên.

Tay anh từ hông vòng lên phía trước, nhẹ nhàng vuốt ve, khẽ thử.

một tiếng thở gấp tràn ra từ khe miệng cô: “Chờ...chờ...”

Tường Xuyên ngẩng đầu, đôi mắt đen láy như mực.

Mặt Tần Đường đỏ rực nhìn anh, gọi: “Tường Xuyên.”

“Ừ.”

“anh có thể nói cho em biết, thật ra anh là ai không?”

“.....”

Tường Xuyên cắn chặt răng, gò má căng lên, trên người toàn là mồ hôi, hiển nhiên là không thể nhịn được nữa.

“Nhất định phải nói bây giờ sao?” Thanh âm nghèn nghẹn đến kì cục.

Tần Đường cắn môi, quay đầu đi, cam chịu.

Mồ hôi Tường Xuyên nhỏ thành giọt rơi xuống, nghiêng chặt răng, thật muốn giết chết người phụ nữ dưới người mình bây giờ.

cô muốn dụ dỗ anh thật đúng là dễ như trở bàn tay.

Nếu không nói rõ ra thì đừng hòng tiếp tục.

Tường Xuyên cúi đầu, tinh tế găm cắn vành tai cô, có chút nảy sinh suy nghĩ độc ác, nói: “Nếu anh không nói thì sao?”

Tần Đường nhẹ nhàng kêu lên: “Đau.....”

Tường Xuyên hít mạnh vào một hơi, cả người đè lên người cô.

Người đàn ông này cơ thể nặng như một tòa núi, Tần Đường có chút khó chịu xoay người.

“Còn dám xoay ư?” anh gắt gao ôm chặt lấy cô: “Có tin anh xử em ngay bây giờ luôn không?”

“....” cô không hề hé răng, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng anh, như một con động vật nhỏ bướng bỉnh.

Mắt Tường Xuyên đỏ gay, nhìn cả nửa ngày, cuối cùng bắt đầu đi thờ dài, từ trên người cô trở mình, nằm xuống bên cạnh, ôm cô nằm vào phía trong sofa, ngực dán vào lưng cô, nháy mắt tiếp theo, kéo cái quần nhỏ đang căng phồng kia xuống.

Tần Đường nóng nảy: “anh định làm gì?!”

Tường Xuyên cắn lên vai cô, ép chân cô càng chặt hơn, sau đó lách mình đi vào. Tần Đường bị nhiệt độ nóng bỏng của anh làm cho run rẩy.

Cơ thể anh hơi run rẩy, Tần Đường nhanh chóng biết anh đang làm gì.

.....

“Tường Xuyên....”

“Ừ”.

“anh.....có sợ chết không?”

“Sợ.”

“Tường Xuyên.”

“Ừ.”

“anh có tiếc mạng không?”

“Có.”

một lúc lâu sau. ....

anh ở phía sau cô thờ dốc, cắn cắn lỗ tai cô: “Sợ anh chết sao?”

“Ừ....” cô run rẩy.

Có lẽ phụ nữ trời sinh mẫn cảm. anh không cho cô đi Tây An, cô liền cảm thấy bất an trong lòng.

Cảm thấy dường như có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Tần Đường thực ra đang cảm thấy sợ hãi, sợ hãi chuyện kia một lần nữa sẽ xảy ra trên người mình.

Tường Xuyên sờ đến đôi mắt ướt đầm của cô, trông mắt tối sẫm, trong lòng cảm thấy nước mắt này không phải vì mình mà rơi, trong lòng ghen bực một cục.

một giây đó, dường như anh muốn bỏ qua tất cả mà muốn cô.

Nhưng một tia lý trí sót lại đã khiến anh tỉnh táo lại, cuối cùng vẫn là không đành lòng, dưới thân cũng càng thêm dùng sức, như là muốn trừng phạt cô vậy.

Việc này khác với việc “tự xử”, giằng co hồi lâu.

Tay anh vỗ về bụng nhỏ của cô, sau đó một đường thăm dò xuống.

Cuối cùng, cả Tần Đường và Tường Xuyên cùng nhau run rẩy.

Tường Xuyên cử động nửa người, nhìn vào mắt cô: “Tần Đường, em nghe này.”

Mặt cô đỏ hồng, đôi mắt đầm hơi nước mờ mịt nhìn anh.

Tường Xuyên cúi đầu hôn khẽ lên má cô, lại cọ xát vành tai cô: “anh rất tiếc mạng, cũng sẽ không để mình chết đi một cách dễ dàng được.”

Sau đó, lại là một câu ngả ngớn mà cuồng vọng.

“Có chết, cũng phải chết trên người em mới được.”

.....

Tường Xuyên ôm người từ trong phòng tắm ra, đi về phía phòng ngủ chính.

Tần Đường níu lấy tay anh, nhỏ giọng nói: “Ngủ ở phòng cho khách đi.”

Đó là lãnh địa của cô.

cô vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận anh, nên không muốn bị anh xâm chiếm toàn bộ.

Tường Xuyên nhượng mảy, nhưng không nói gì, bế cô đi về phía phòng ngủ của khách.

anh nằm xuống bên cạnh cô, sờ đến phần đùi trong của cô, cô nhẹ nhàng run lên: “anh đừng có sờ vào, đau...”

Tường Xuyên thấy đầu vai cô dày đặc dâu tây lớn nhỏ khác nhau, có chút không đành lòng, hắng giọng mắng: “Coi như cho em một bài học. Lần sau không nên đùa với anh như vậy, anh sẽ không nhịn nữa đâu.”

Tần Đường cắn môi dưới: “anh có thể lựa chọn mà.”

cô cho anh lựa chọn, nhưng anh thà rằng phải nhịn lại chứ nhất quyết không chịu nói.

“Lần sau.” anh nói, “Lần sau anh nhất định sẽ nói cho em.”

Tường Xuyên nhắm mắt lại, có một số việc, anh thực sự không biết nên mở miệng như thế nào, bắt đầu từ đâu nữa.

sự cố lần đó, một học sinh cao trung, hai sinh viên.

Còn có một người, đó là Trần Kính Sinh.

Người ngồi ở ghế lái, chính là Trần Kính Sinh.

Đùi phải gặp vấn đề, chính là Trần Kính Sinh.

Đến đây rất nhiều chuyện có thể sáng tỏ.

Trần Kính Sinh chết trên đường đua, là bởi vì đùi phải của anh ta có vấn đề.

Tần Đường không nói chuyện, quay người ôm chặt lấy anh.

Ban đêm, cô ngủ thực sâu ngoan ngoãn làm tổ trong lòng anh.

Tường Xuyên nhìn cô chăm chú hồi lâu, cúi đầu khẽ hôn lên khóe miệng cô, thân thể khẽ kéo ra một chút khoảng cách.

.....

Sáng hôm sau khi Tần Đường tỉnh lại thì Tường Xuyên đã không còn bên cạnh nữa.

cô chân trần chạy ra ngoài, thấy anh đang ngồi trong phòng khách, “Em còn tưởng là anh đã đi rồi.”

Tường Xuyên cười, “đi dép vào đi rồi lại đây ăn sáng.”

Tần Đường trở về đi dép vào, rất nhanh liền trở lại.

trên bàn ăn, cô hỏi: “Đêm nay mấy giờ anh bay?”

Tường Xuyên nhìn cô, “anh đặt vé tàu rồi.”

“Ồ, mấy giờ thế?”

“Khoảng 6h hơn.”

Tần Đường uống sữa xong, nhìn anh, “Em đưa anh đi.”

Tường Xuyên cười, “không cần.”

Tần Đường nghĩ nghĩ, cũng không kiên trì nữa.

Giữa trưa hai người gọi com hộp, Tường Xuyên muốn đi, Tần Đường tiễn anh đến cửa thang máy, ánh mắt vừa yên tĩnh lại tràn ngập chờ mong nhìn anh.

Tường Xuyên biết cô đang chờ đợi điều gì, cô đang đợi lời nói cuối cùng của anh.

Nhưng cuối cùng, anh cái gì cũng không nói.

.....

Ngay sáng sớm hôm sau Tường Xuyên đã đến nơi, anh lập tức nhắn tin báo lại cho Tần Đường.

Trở lại nghĩa trạm, di Quế đã đẩy xe bán bữa sáng trở lại, Lữ An và Tiểu Thành đều không ở nhà, A Khởi và Tiểu Bạch đang sửa lại hàng rào trong sân, thấy anh vào liền kinh hi kêu lên: “anh Tường, anh về rồi!”

Tường Xuyên đặt hành lý xuống, “Lữ An đâu rồi?”

A Khởi lâu rồi không gặp anh, có chút hưng phấn, “anh Lữ và Tiểu Thành đi giao hàng rồi, anh Lữ gần đây có nhận mấy đơn hàng.”

Tường Xuyên cười một chút, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, cúi người lấy từ trong túi hành lý ra một cái lọ nhỏ vô cùng tinh xảo.

“Tần Đường cho em”

Là nước hoa!

A Khởi mở lớn mắt, xoa tay ngay ngừng nói, “không phải đã nói với chị ấy là không cần rồi sao.....”

Nhưng thực ra trong lòng lại cao hứng đến phát điên. Có cô gái nào lại không thích mấy thứ này chứ.

“cô ấy cho em thì em cứ nhận đi.”

A Khởi lúc này mới nhận lấy, ngẩng đầu nói: “anh Tường, chị Tần Đường lần này có về không ạ?”

Tường Xuyên lạnh nhạt nói: “không về.”

Tiểu Bạch ngồi trên băng ghế, hưng phấn nói: “Hôm đó bọn em xem tin tức trên TV có thấy chị ấy, thật không ngờ chị ấy đúng là con gái của Cảnh Tâm.... Còn cả An Nhất Quý nữa, thì ra chị ấy là người phụ trách nhà. Chị ấy siêu ăn ảnh, lên TV thực sự xinh chết đi được.”

Từ Bằng cũng xen mồm vào: “Còn không phải do bản thân chị ấy vốn đã xinh đẹp rồi sao.”

Tiểu Bạch cười gật đầu, dừng lại một chút, có chút nuối tiếc: “không ngờ là chị Tần Đường sẽ không quay lại nữa.”

A Khởi cầm nước hoa, biểu tình có chút khổ sở, đáy lòng lại có chút vui sướng.

Tần Đường không trở lại, vậy có phải cô có thể tiếp tục hy vọng mình có thể ở bên cạnh anh Tường rồi phải không?

Tường Xuyên đương nhiên không quản mấy cái chuyện này, cảm hành lý trở về phòng, tắm rửa thay quần áo, sau đó vừa đi xuống nhà vừa gọi điện cho Tào Nham: “Bây giờ anh đang ở đâu?”

Tào Nham: “anh trở về rồi à?”

“Ừ.”

“Tôi vẫn đang theo dõi tập đoàn Côn Luân. Tôi hôm qua Khương Khôn đã đến Tây An, đại khái đã phát hiện ra điều gì đó hay sao í, bảo vệ tăng gấp đôi bình thường rồi.”

“Khai phá khu tầng hầm ngầm, mấy anh điều tra được cái gì rồi?”

“Theo lời anh nói, ở đó xác thực có tầng hầm ngầm, nhưng đã được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, ngoại trừ tàn thuốc khói thuốc cùng với mùi rượu nồng nặc ra thì cái gì cũng không có. Xem ra bọn họ đã nhận được tin tức rồi, toàn bộ đều bị thanh lý hết.”

Tường Xuyên nhíu mày, “Chắc.”

Tào Nham thở dài, “Tên Khương Khôn này, vừa giao hoạt lại cẩn thận, muốn bắt hấn ta không đơn giản như vậy.”

Tường Xuyên cười lạnh: “Giao hoạt đến đâu cũng sẽ lòi đuôi cáo ra thôi.”

“Bên anh có tình huống gì sao?”

“đang đợi thôi.” Tường Xuyên nói, “Chúng ta gặp nhau đi.”

Tối buổi chiều, Tường Xuyên lấy điện thoại ra xem. Tần Đường vẫn chưa nhắn tin trả lời anh, anh nhíu mày, trực tiếp gọi điện thoại cho cô.

Đợi rất lâu vẫn không có người nghe máy.

Lại gọi tiếp vài lần, tình huống vẫn là như vậy.

Tường Xuyên cắn răng, nói với Tào Thịnh, Tào Thịnh lập tức cử người đi dò xét.

“Tần Đường đang ở trong phòng làm việc.”

Sắc mặt Tường Xuyên trầm xuống, cô cố tình không nghe điện thoại.

Rút một điều thuốc từ trong bao thuốc ra, Tào Thịnh cũng đưa tay ra: “Cho tôi một điều.”

Hai người dựa vào góc tường hút thuốc. Tường Xuyên nhíu mày, tối hôm qua, hai người trừ bỏ bước cuối cùng thì điều gì nên làm không nên làm cũng làm cả rồi, vậy mà cô gái này hôm nay còn bày ra đáng về như vậy cho anh xem.

Trước đây sao anh lại không biết cô có thủ đoạn đến vậy nhỉ?

Nhớ tới tới hôm qua, cơ thể liền không tự chủ mơ hồ nổi lửa, anh cắn chặt điều thuốc trong miệng, nghiêng răng nghiêng lợi hút.

Giây tiếp theo, liền bị sặc.

Tào Nham kì quái liếc nhìn anh một cái, cười nhạt: “Cáo già rồi mà hút thuốc thôi cũng sặc, cứ như là tay mơ í.”

Tường Xuyên ném thẳng thuốc xuống, dùng chân đi đi dập tàn thuốc, “Tôi đi trước.”

.....

Buổi tối khi trở lại nghĩa trạm, A Khởi đang đi đổ nước, thấy anh liền hô lên: “anh Tường.”

Tường Xuyên gật đầu, A Khởi chạy tới, nhỏ giọng nói: “Lại có người tới nha.”

Tiểu Thành nghe tiếng cũng chạy ra, vui vẻ hô lên thành tiếng.

Tường Xuyên nhú mày: “Ai?”

A Khởi: “Phụ nữ, lớn lên khá xinh đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Nghĩa trạm thỉnh thoảng cũng sẽ có người tới. Vào kì nghỉ, học sinh được nghỉ dài, thỉnh thoảng cũng sẽ có phụ huynh mang con của họ tới đây để trải nghiệm.

Người lui tới hỗn độn, nhưng phần lớn đều là những người lương thiện.

một người phụ nữ đẹp ư? Trong khoảng thời gian này, người phụ nữ xinh đẹp từng tới đây chỉ có Tần Đường.

Như cảm nhận được gì đó, Tường Xuyên ngẩng đầu.

Lộ Toa đang đứng ở đầu hành lang tầng hai, dựa vào lan can cầu thang nhìn xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt anh, đôi môi tô son đỏ mỉm cười.

Tường Xuyên bình tĩnh đối diện cô ta vài giây, vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng. Tiểu Thành theo ánh mắt anh nhìn về phía Lộ Toa, gãi đầu nói: “Chị Tần Đường cũng sẽ không quay lại, cho nên em liền để cô ấy ở phòng đó. Phòng đó sạch sẽ, ánh sáng cũng tốt.”

Tường Xuyên nhàn nhạt quét mắt nhìn cậu ta một cái, “Tôi có nói cô ấy không trở lại sao?”

Tiểu Thành há hốc miệng, A Khởi cũng nói: “Có mà. Hôm qua anh có nói đó.”

Tường Xuyên lạnh giọng: “Tôi nói cô ấy sẽ không bao giờ trở lại à?”

Tiểu Thành và A Khởi cả người run lên, cũng không biết sao bầu không khí lại trở nên đè nén như vậy.

Hai người đứng co rúm lại, Tiểu Thành thử hỏi: “Nếu không, em sắp xếp cho cô ấy một phòng khác?”

“không cần.”

Tường Xuyên đi nhanh vào phòng khách.

Di Quế kêu lên: “Đến giờ ăn cơm rồi.”

Lộ Toa xuống nhà, Tiểu Thành nhìn cô ta cười cười: “Chị Lộ Toa ăn cơm.”

Lộ Toa hỏi, “Tôi không thể ở lại gian phòng kia sao?”

Tiểu Thành vội vàng lắc đầu: “không không, có thể ở lại, có thể ở lại mà.”

Lộ Toa cười cười: “Vậy là được rồi.”

Trước khi Tường Xuyên đi, trên bàn ăn có nhiều hơn một người, đó là Tần Đường, Tường Xuyên ra ngoài một chuyến, sau khi trở về người lại đổi thành Lộ Toa. Ánh mắt Lữ An lượn qua lượn lại trên người hai người. anh quen Tường Xuyên sớm nhất, cũng là người duy nhất trên bàn ăn này biết được mối quan hệ của Tường Xuyên và Lộ Toa.

Người phụ nữ này tới đây làm gì?

Muốn quay lại à?

A Khởi nhìn về phía Lộ Toa, nhỏ giọng hỏi: “Đồ ăn có hợp khẩu vị của chị không ạ?”

A Khởi cảm thấy Lộ Toa và Tần Đường giống nhau, đều là những người phụ nữ vừa xinh đẹp lại có tiền, chính là đại gia, là bạch phú nữ trong miệng mọi người, cho nên sinh hoạt sẽ không giống bọn họ. Com canh đậm bạc Tần Đường không kén chọn nhưng không biết Lộ Toa có giống như vậy không.

Lộ Toa cười: “Ăn rất ngon. Tay nghề của di Quế không tồi, sau này cháu còn muốn theo di để học hỏi thêm đây.”

Di Quế thụ sủng nhược kinh, có chút xấu hổ cười: “cô thích là tốt rồi, tôi cũng không có tài năng gì...”

Sau khi ăn xong, di Quế và A Khởi đi dọn dẹp, vào phòng bếp rửa bát, di Quế nói: “Di còn tưởng cô gái này sẽ rất khó hầu hạ, không ngờ cũng là người dễ nói chuyện, giống Tần tiểu thư, tuy nhìn có vẻ khó ở chung nhưng thực ra đều là người tốt.”

A Khởi vừa rửa chén vừa nhìn ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Thực ra cháu vẫn cảm thấy chị Tần Đường tốt hơn một chút.”

Di Quế cười: “Đúng là tốt thật, lớn lên xinh đẹp, lại còn tốt bụng.”

A Khởi nói: “Cháu cảm thấy chị Lộ Toa này coi trọng anh Tường, lúc này ăn com, cháu thấy ánh mắt chị ấy lên lút nhìn về phía anh Tường. Trước khi chị Tần Đường không có như vậy...”

Cho nên, trong lòng cô có chút không vui.

Cảm thấy Lộ Toa này chính là dạng phụ nữ có thể nửa đêm đến gõ cửa phòng Tường Xuyên.

Di Quế thu lại nụ cười: “A Khởi, tâm tư của cháu đừng đặt trên người Tường Xuyên nữa. Trong lòng cậu ấy không có cháu.”

A Khởi hơi dừng lại, cúi đầu, chán nản nói: “Cháu biết...”

Di Quế vỗ đầu cô: “Tiểu Thành cũng khá tốt mà.”

A Khởi trừng mắt: “Cháu mới không thích cậu ta đâu, lớn lên chả đẹp gì cả.”

“Ôi cái đứa nhỏ này.....có đẹp cũng đâu thể mãi ra com mà ăn chứ.”

“Có thể mà...”

.....

Tường Xuyên đứng trong sân viện hút thuốc, Lữ An hạ giọng hỏi: “Sao cô ta lại tới đây?”

“không biết.”

Lữ An quay đầu lại nhìn người phụ nữ đang ngồi trong phòng khách, “Tôi cảm thấy....chuyện này không đơn giản. anh nên cẩn thận một chút.”

Tường Xuyên búng tàn thuốc, nói: “Nếu thực sự có chuyện, anh hãy bảo Tiểu Thành dẫn hai người kia tránh đi nơi khác.”

“Tôi biết rồi.”

Cũng không còn cách nào khác cả.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Lữ An quay đầu lại nhìn, sau đó xoay người rời đi.

Tường Xuyên thoáng quay đầu lại, nhả ra một vòng khói, “cô tới đây làm gì?”

Lộ Toa nhìn anh: “anh nói xem?”

Tường Xuyên không hề hé răng, hút thuốc xong, ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân di di.

“anh có người trong lòng thật rồi ư?”

“Ừ.”

“Tần Đường?”

Tường Xuyên bất động thanh sắc, liếc nhìn cô ta một cái: “không liên quan đến cô.”

“anh không xứng với cô ấy.”

“Thế sao?”

“Trong lòng anh nhất định cũng nghĩ như vậy.”

Tường Xuyên cười khê: “Tôi không nghĩ như vậy.”

Tường Xuyên chậm rãi thu lại nụ cười: “Dù sao cũng xứng đôi hơn khi ở với cô.”

anh ba lần bốn lượt nói chuyện không chút lưu tình, đến nửa điểm tình cảm cũng không cho, Lộ Toa cuối cùng cũng không nhịn được nữa: “anh. ... Đúng là càng ngày càng không thú vị.”

Tường Xuyên quay đầu lại, cười nhạo thành tiếng: “thì sao? Tức quá thì có thể rời khỏi đây.”

Sắc mặt Lộ Toa lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh: “Tôi không đi.”

“cô cũng biết rồi đấy, chỗ này của tôi không nuôi người ăn không ngồi rồi, hoặc là làm việc, hoặc là quyền tiền quyền vật.” Tường Xuyên nhìn cô ta chăm chăm: “cô chọn loại nào?”

“Tôi chọn. ...” Lộ Toa tới gần, dính sát vào người anh: “Bồi anh, được không?”

Tường Xuyên vẫn cười như cũ: “cô thấy sao?”

Lộ Toa nhìn anh ý cười không chạm đến đáy mắt, chậm rãi thu hồi lại tươi cười.

Tường Xuyên xoay người rời đi.

.....

Lộ Toa tới được một khoảng thời gian rồi, cũng thực sự bỏ ra một số tiền quyền một xe tải vật tư, để Lữ An và Tiểu Thành mang vào trong núi.

Lộ Toa ngồi trên hành lang tầng một, laptop để trên đùi, ngón tay gõ như bay trên bàn phím.

A Khởi ngồi ở băng ghế nhỏ trong sân, lặng lẽ đánh giá cô ta.

Tối hôm qua cô thấy Lộ Toa đến gõ cửa phòng Tường Xuyên, nhưng. ... Tường Xuyên không cho cô ta vào.

cô ta đến đây đã được nửa tháng rồi, cũng không biết tối hôm qua là lần thứ bao nhiêu nữa. .... A Khởi phần nộ xé vỏ túi, Lộ Toa lại dường như cảm nhận được ánh mắt của A Khởi, đột nhiên nâng mắt lên nhìn, A Khởi vội vàng cúi đầu. Cũng không biết tại sao cô lại có chút sợ Lộ Toa.

Tuy rằng ánh mắt không quá lạnh lùng, nhưng A Khởi vẫn cảm thấy có chút không thoải mái.

Lộ Toa cười một cái, gấp máy tính lại.

đi về phía A Khởi, mỉm cười nói: “A Khởi, chúng ta đi dạo phố đi.”

A Khởi kinh ngạc ngẩng đầu: “Nhưng. ...nhưng em còn phải trông nhà.”

Lữ An dẫn một nửa người đi rồi, ban ngày Tường Xuyên về cơ bản là không ở nhà, Lộ Toa rủ cô đi dạo phố, vậy thì trong nhà chỉ còn lại di Quế.

Lộ Toa nhìn lướt một vòng trong sân viện, cười: “Trong nhà cũng không có đồ gì đáng giá mà. Hơn nữa không phải còn có di Quế sao?”

“Nhưng. ....Nhưng. ....” A Khởi có chút do dự. đã rất lâu rồi cô không đi dạo phố, lần cuối cùng là hơn nửa tháng trước, lúc đi dạo chợ đêm với Tiểu Bạch.

Lộ Toa mỉm cười, kéo tay A Khởi: “đi thôi, đi một chút thôi mà, chị mời em ăn cơm.”

A Khởi vẫn do dự: “anh Tường bảo em trông nhà mà. ...”

Lộ Toa xoay người lại cười: “Chị đi thay quần áo. Nếu em muốn đi thì cũng đi rửa mặt thay đồ luôn nhé.”

A Khởi nhìn theo bóng dáng thướt tha của Lộ Toa, xoa tay, sau đó chạy vào phòng bếp tìm di Quế: “Di Quế, cháu đi chơi một lát nhé.”

Di Quế đang nhào bột: “A? đi với ai thế?”

“đi...đi cùng chị Lộ Toa ạ.”

“Ồ.....” Di Quế nói: “đi cùng cô ấy sao? Vậy thì cháu chỉ có thể xem thôi, cũng không mua được gì mà.”

A Khởi cắn môi, “Cháu chỉ là muốn đi xem một chút thôi, không mua.”

Di Quế cười: “Vậy cháu đi đi.”

A Khởi nhòe miệng cười đáp lại: “Vậy cháu đi đây.”

A Khởi thay một bộ váy xinh đẹp, còn xịt nước hoa được Tần Đường cho, có chút thẹn thùng đứng đợi Lộ Toa dưới nhà.

Lộ Toa đến bên cạnh cô, nhướn mày nói: “Trang điểm thật là xinh nha.”

A Khởi cười, Lộ Toa nói: “Còn xịt cả nước hoa à?”

Chanel, đây không giống thứ mà A Khởi có thể mua.

A Khởi gật đầu: “Vâng ạ, chị Tần Đường tặng em đó.”

Lộ Toa nhìn cô ấy, “Ừ, chúng ta đi thôi.”

.....

Tường Xuyên nắm chặt tờ giấy chứng nhận trong tay. Trong ảnh là một chàng trai khoảng hơn 20 tuổi, mặc cảnh phục, tràn ngập sức sống tuổi trẻ, ánh mắt anh khí.

Đây là ảnh chụp khoảng 8,9 năm trước, khi anh mới vào cảnh đội.

Năm 25 tuổi, bị tước bỏ cảnh tích, tấm giấy chứng nhận này trở thành vật tượng niệm duy nhất của anh, thỉnh thoảng sẽ mang ra nhìn lại một chút. Cũng chỉ có thứ này có thể chứng minh anh đã từng là một người cảnh sát.

Tường Xuyên bỏ giấy chứng nhận vào trong phong bì, viết địa chỉ xong, đưa cho Tào Nham: “Gửi đi giúp tôi.”

Tào Nham nhìn nhìn: “Cái gì thế?”

“một đồ vật rất quan trọng, có người nhớ nó.” Tường Xuyên cười một cái, có vài phần bất đắc dĩ, “Mấy hôm nay luôn có người theo dõi tôi, tôi sợ mình gửi đi sẽ bị người khác lấy mất, đành phải nhờ anh giúp một tay.”

Gửi cho cô, cô sẽ vui hơn.

Tào Nham ước lượng phong bì trong tay, rất nhẹ, như là không có trọng lượng.

“Được.”

“Chuyện tôi bảo anh điều tra, tra được chưa?”

Sắc mặt Tào Nham trở nên nghiêm túc: “5 năm trước Lộ Toa bắt đầu trở thành một đầu giá viên, trùng hợp chính là, mỗi một lần cô ta tham gia đấu giá, nhất định người của tập đoàn Côn Luân sẽ có mặt, hơn nữa nhất định sẽ đấu giá được đồ, giá cả đều xa xỉ.”

Đầu lưỡi Tường Xuyên liếm một vòng quanh răng, ngả người vào ghế dựa, “Hình thức đấu giá như thế nào?”

Tào Nham: “Có tư nhân, có công khai, cũng có cả hội đấu giá từ thiện. Nhưng tư nhân thì hơi khó điều tra, do mấy người đó đều có thân phận đặc thù, hơi khó động vào.”

Tường Xuyên không hỏi lại nữa, những việc này đều có cảnh sát xử lý, anh không lo.

Hy vọng duy nhất chính là mong sao Khương Khôn sớm lọt lưới.

Tào Nham thờ dãi: “Chuyện này liên lụy quá lớn, có một số người không thể động vào được, cho nên chỉ đành cứng đối cứng với Khương Khôn, tìm được bằng chứng vững chắc.”

Tường Xuyên châm thuốc, vẫn không hé răng.

Tào Nham đá vào chân ghế anh đang ngồi: “anh cmn có thể hé răng một câu không???”

Tường Xuyên đứng lên, “Những chuyện này tôi nhúng tay quá nhiều sẽ ảnh hưởng không tốt, đây là chuyện của cảnh sát mấy người.”

Sau đó xoay người rời đi.

Tào Nham nhũn mảy, ảnh hưởng gì không tốt chứ? Chuyện của cảnh sát mấy người ư.....

Có phải bản thân anh cũng đã quên, anh cũng chính là một người cảnh sát rồi không?

Nhưng nghĩ lại thì có lẽ Tưởng Xuyên sợ ảnh hưởng đến Tào Thịnh đi, bởi để cho Tưởng Xuyên tham dự vào vụ án lần này, là do Tào Thịnh sử dụng tư quyền. Vụ án này kết thúc, Tào Thịnh nhất định có thể thăng chức.

“Đợi chút, chúng ta đi làm chén rượu đi?”

Tưởng Xuyên quay lại, “Được, đi thôi.”

Chuyện phiền lòng nhất của Tưởng Xuyên bây giờ chính là từ sau khi anh trở về, Tần Đường tiểu cô nương kia liền không để ý đến anh nữa, cho dù anh gọi điện thoại bao nhiêu lần cũng không chịu nghe máy.

Cho nên sau đó, anh liền không gọi nữa.

Tưởng Xuyên biết cô rất cố chấp với chuyện của anh, cho nên anh lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện, còn để Tào Thịnh phái người đi theo cô, nếu có tình huống xảy ra anh cũng có thể biết được sớm nhất.

anh thiếu cô một sự yên tâm.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn đồ vật trong tay Tào Nham: “Đầu tiên gửi thứ này đi trước đã.”

Tào Nham: “Gấp cái gì? Trời đã tối đen rồi, sáng sớm mai sẽ đi gửi cho anh.”

Tưởng Xuyên vẫn bất động: “Gửi trước đã.”

“Gấp như vậy sao?”

“Ừ, cho yên tâm”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Sắc trời tối đen, trong nghĩa trạm chỉ còn một ngọn đèn ngoài sân là còn sáng.

trên tầng hai là một mảng đen như mực, hai bóng đen cẩn thận lại gần cửa phòng Tưởng Xuyên, ngồi xổm ở ngoài cửa hí hoáy.

“Thế nào?”

“CMN, khóa rồi.”

“Có thể mở không?”

“Đợi chút, để tôi thử xem...”

“Cạch...”

Cửa mở.

Hai bóng đen đi vào, đóng cửa lại, ngấm đèn pin trong miệng bắt đầu tìm tòi, “Bên này tôi không thấy, bên đó của anh có không?”

“không có, sao lại thế nhỉ?”

“Chúng ta thử tìm lại xem sao.”

.....

Lộ Toa dẫn A Khởi tới một nhà hàng Trung Quốc xa hoa, A Khởi nhìn ngó khắp nơi, khi ngồi xuống còn đưa tay sờ xuống ghế sofa dưới móng, nhìn cô

ta cười: “Chị Lộ Toa, nơi này có phải quá đắt rồi hay không. ....Hay là chúng ta đổi sang nhà hàng khác đi.”

Lộ Toa cười, gọi người phục vụ tới gọi món, hỏi A Khởi muốn ăn gì, A Khởi vừa nhìn đến giá cả bên trong liền không có mặt mũi nào gọi món nữa.

Lộ Toa gọi xong đồ ăn, nói: “Chị đi gọi điện thoại một chút.”

A Khởi gật đầu.

Lộ Toa đi thẳng đến phòng bao ở cuối cùng, đẩy cánh cửa gỗ đỏ khắc hoa ra, ôn nhu nói: “anh Khôn.”

Khương Khôn dang tay khoác lên hai bên thành ghế, hất cằm chỉ sang bên cạnh: “Lại đây ngồi với anh một lát.”

Lộ Toa nghe lời đi qua, ngồi xuống bên phải hắn. Khương Khôn đưa tay quăn một lọn tóc xoắn của cô ta: “Thế nào rồi?”

Lộ Toa nói: “không phát hiện điều gì cả. anh ta mỗi ngày không ở nghĩa trạm thì sẽ là đến cái công ty vận chuyển nhỏ kia, thỉnh thoảng lại đi đưa đồ cho bọn trẻ trong núi.”

“Thế sao?” Khương Khôn cười lạnh.

Lộ Toa do dự một chút, nói: “anh Khôn, em cảm thấy anh ta hẳn không phải giống như anh nghĩ đâu.”

Khương Khôn hí hóp mắt, tỏ ra nguy hiểm: “Sao? Em vẫn chưa dứt tình với anh ta à?”

“không có không có.” Lộ Toa vội vàng lắc đầu, “Em cùng anh ta làm gì còn tình gì nữa chứ, mở cái công ty vận chuyển bé tí kia, hơn một nửa tiền kiếm được đều đổ cả vào cái nghĩa trạm, em ở cùng anh ta không phải là tự tìm khổ sao?”

Khương Khôn cúi đầu, lạnh lùng nói bên tai cô ta: “Lộ Toa, đừng phản bội tôi, cũng đừng lừa gạt tôi.”

Lộ Toa bình tĩnh lại, thân hình mềm nhũn dựa vào người hắn ta: “anh Khôn, anh nói gì vậy chứ.....”

Khương Khôn xoa đầu cô ta, cười lớn: “Ngoan!”

một lúc sau, Lộ Toa ngồi dậy, “Em phải đi đây.”

nói xong liền đứng dậy bước ra khỏi phòng bao.

một giờ sau, điện thoại của Triệu Phong vang lên. anh ta nghe xong liền quay sang nhìn Khương Khôn: “anh Khôn, không tìm thấy.”

Khương Khôn hạ mắt xuống, đáy mắt lạnh lẽo như băng.

.....

Di Quế ở phòng bếp bận rộn, nhào bột, xắt thịt, thái rau chuẩn bánh bao để ngày mai bán.

Trong nghĩa trạm chỉ còn một mình bà, A Khởi đã ra ngoài rồi, cho nên bà gọi điện thoại cho Trương Xuyên. Trương Xuyên nghe xong dặn bà đừng đi lung tung mà hãy ở yên trong phòng, cũng không trở về.

.....

Quán nướng ăn khuya, Trương Xuyên buông chai rượu xuống, nhìn đồng hồ: “Thời gian cũng không sai biệt lắm rồi.”

Tào Nham hỏi: “Sao anh biết bọn họ muốn tìm giấy chứng nhận của anh?”

Lúc trước Triệu Kiến Hòa bị bỏ tù, Khương Khôn cũng đã hoài nghi Trương Xuyên là nằm vùng, nhưng Hàn đội và Tào Nham đã sớm có chuẩn bị, hồ sơ cá nhân của Trương Xuyên đã sớm bị điều chuyển, Khương Khôn tra không ra, sự chú ý càng dồn trên người Trương Xuyên, hoàn toàn xem nhẹ một người khác bên cạnh mình là Lâm Hạo, thiếu chút nữa thì bị đánh gục.

Sau đó, là một hồi chiến đấu kịch liệt, Lâm Hạo bị trọng thương, xảy ra va chạm với một chiếc xe việt dã, lăn xuống núi, mà ông trời đúng là đã giúp Khương Khôn một tay, bởi Lâm Hạo đã chết.

Chết thì cũng hết đối chứng.

Trương Xuyên cũng bởi vậy mà bị liên lụy vào một mớ rắc rối lớn, bị tước bỏ cảnh tịch, hoàn toàn rời khỏi cảnh đội.

Vì để bảo vệ sự an toàn của anh mà toàn bộ tư liệu liên quan đến anh, bao gồm cả Lâm Hạo đều bị tiêu hủy hoàn toàn, cho nên mấy năm nay Khương Khôn mới không tìm anh gây phiền toái.

Bây giờ, Trương Xuyên lại tự mình dây vào, lần này Khương Khôn nhất định sẽ không dễ dàng buông tha anh như thế nữa.

Tường Xuyên ăn xong một xiên thịt dê, nhả ra một từ: “Đoán.”

Lộ Toa là một người phụ nữ thông minh, khoảng thời gian 2,3 năm ở bên cạnh anh kia, cũng đủ để cô ta ít nhiều hiểu biết anh. Theo suy nghĩ của Lộ Toa, nếu anh thực sự là cảnh sát, kẻ cả có bị tước bỏ cảnh tịch, bị tiêu hủy toàn bộ tư liệu, nhưng nhất định sẽ giữ lại gì đó bên mình.

Tỉ như anh chụp cùng đồng nghiệp. Tỉ như giấy chứng nhận.

Là một cảnh sát nằm vụ điều kiên kị nhất chính là ảnh chụp cùng đồng nghiệp, cho nên thứ còn lại chỉ có thể là giấy chứng nhận.

Tào Nham nhú mày: “Vậy thì anh vội vàng gửi đến Bắc Kinh cho nha đầu kia làm cái gì?”

“cô ấy thích, nên tôi đưa cho cô ấy thôi.”

Tào Nham: “.....”

thật là khó hiểu, anh ta chính là một chút cũng không thể hiểu nổi mà.

Hai người uống xong chai bia cuối cùng, Tào Nham cho người đưa Tường Xuyên về, để nếu trên đường chẳng may gặp chuyện cũng có người giúp một chút.

Xe Jeep màu đen tiến vào trong sân.

Tường Xuyên xuống xe, A Khởi và Lộ Toa đã về rồi. A Khởi môi hồng kiêu diễm, có chút xấu hổ nhìn anh.

Tường Xuyên liếc nhìn A Khởi một cái: “Mới mua son à?”

Màu sắc đó không thích hợp với A Khởi chút nào cả.

Lộ Toa cười: “Là tôi tặng cô ấy đó.”

Tường Xuyên nhú mày.

A Khởi cho rằng anh giận, cúi đầu. Nghĩa trạm người đến người đi, Tường Xuyên trước kia đã từng dặn dò qua, đồ người khác đưa thì hãy tận lực từ chối. Son môi là Lộ Toa nhất định muốn cô nhận, cô từ chối không được, hơn nữa cũng thực sự thích, cho nên mới nhận.

Lộ Toa: “Sao? Chỉ cho phép Tần Đường tặng nước hoa nhưng không cho phép tôi đưa son môi sao?”

“Nhàm chán.” Tường Xuyên phun ra một câu sau đó xoay người lên tầng.

Lộ Toa vỗ vai A Khởi: “Đừng để ý đến anh ta, lần sau lại đi dạo cùng chị tiếp nhé.”

A Khởi thấp giọng ừ một tiếng, mím mím đôi môi tô son hồng hồng. Thực ra chính bản thân cô cũng thấy mình tô son lên cũng không đẹp lắm. . .

Lộ Toa quay đầu lại nhìn, trên cầu thang đã không còn bóng người nào nữa.

Sau khi lên tầng, cô ta liền nghe thấy từ phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

cô ta đứng ở ngoài cửa trong chốc lát, giơ tay, nhẹ nhàng gõ cửa: “anh Tường.”

Tiếng bên trong vẫn không ngừng.

Vài phút sau, Tường Xuyên quần áo đầy đủ đi từ phòng tắm ra: “Cứ tự nhiên.”

nói xong cũng không quay đầu mà đi thẳng về phía cuối hành lang.

Căn phòng thoát nhìn không có gì khác biệt, nhưng kể từ khi Lộ Toa tới, anh vẫn luôn đề phòng, cho nên vẫn phát hiện dấu vết bị lục lọi.

Lộ Toa đứng tại chỗ, cắn môi.

Tường Xuyên người này, đối với anh tốt thì sẽ rất tốt, nhưng một khi tàn nhẫn lên, thì đúng là đủ tàn nhẫn.

.....

Sau khi rời khỏi phòng làm việc, Tần Đường đến thẳng bệnh viện. Bác sĩ nói Chu Kỳ khôi phục rất tốt, mấy năm nay cũng bởi luôn có người cẩn thận chăm sóc, không ngừng mát xa cho nên cơ bắp trên người cũng không bởi vì giấc ngủ kéo dài mà bị teo lại, cộng thời một khoảng thời gian luyện tập, công năng của cơ thể về cơ bản đã khôi phục bình thường.

Ngày mai là có thể xuất viện để về nhà tỉnh dưỡng rồi.

Chỉ là, Chu Kỳ ngủ say 5 năm, đôi mắt với 5 năm trắng xóa, có chút không biết phải làm sao.

Ý của cha Chu mẹ Chu là muốn cậu ở nhà ôn tập, sau đó sang năm tham gia thi đại học. Chu Kỳ thì cảm thấy một người 22 tuổi như mình, cùng một đám nhóc đi học thì quá buồn cười, cho nên rất mâu thuẫn.

Lúc Tần Đường đến bệnh viện, Chu Kỳ đang ngồi trên giường hờn dỗi.

Thấy cô tới liền gọi: “Chị An An.”

Tần Đường đặt túi đồ ăn lên bàn, “Ăn cơm trước đã.”

Hai người cùng nhau ăn cơm, Tần Đường nhìn cậu: “Vì sao không muốn thi đại học? không thi đại học thì sao mà vào đại học được chứ?”

“Sao lại nhất định phải vào đại học chứ?” Chu Kỳ không cho là đúng.

“Vậy em muốn làm gì? Ăn bám?”

“.....”

Chu Kỳ lập tức trở mặt, “Sao có thể?! Em có thể đến công ty giúp ba em mà, bắt đầu học từ đầu cũng được, không nhất thiết phải vào đại học. Nếu không chờ em học xong đại học, chẳng may ba mẹ lại bắt em học thêm cái bằng thạc sỹ tiến sỹ gì đó, học xong cũng đã 30 tuổi rồi, đến lúc đó thì còn làm cái gì được chứ.”

Tần Đường cắn đũa trầm mặc trong chốc lát.

“Tại chị, là chị làm em chậm trễ 5 năm.”

Chu Kỳ so với lúc này còn cuồng hơn, mặt đỏ tai hồng: “không cho phép chị nói như vậy, đây là chuyện của em, sao có thể trách chị chứ! Em nghe mọi người là được chứ gì! không phải chỉ là thi đại học thôi sao? Lớn tuổi thì sao chứ? Lớn tuổi còn có thể làm đại ca, mắng chết tên nhóc nào không nghe lời!”

“.....” Tần Đường không còn lời nào để nói nữa, “Em chịu khó học tập, nhưng đừng ép buộc bản thân phải căng thẳng quá.”

Chu Kỳ trừng mắt, “Sao có thể!”

Tần Đường không tranh cãi với cậu nữa, chỉ cần cậu chịu thi đại học, cô liền có thể ăn nói với cha mẹ của cậu rồi.

“Ăn cơm đi.”

“Vâng.”

Chu Kỳ ngược mắt đánh giá cô, cả nửa ngày sau mới mở miệng, “Chị An An, chị có bạn trai rồi sao?”

Tần Đường ngốc lảng, một lát sau mới nói: “Ừ.”

Chu Kỳ nhìn cô chằm chằm, có chút không tin nói, “thật sao?”

Tần Đường liếc nhìn cậu một cái, “thật.”

“Vậy anh ấy trông như thế nào? Làm cái gì? Có ở Bắc Kinh không?”

Làm gì ư? Đến chính cô cũng không biết nữa.

cô đối với Tường Xuyên gần như là không biết gì cả, nghĩ đến điều này, cô đột nhiên cảm thấy vô lực. cô thực sự không muốn tiếp nhận đoạn tình cảm này một cách bị động như vậy, nếu Tường Xuyên không cho cô một câu nói.....

Tần Đường trầm mặc trong chốc lát, “Ăn cơm.”

.....

“Chị Tần Đường, chị phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy túi văn kiện trên bàn. cô xé băng dán, bàn tay sờ sờ một chút, nhưng không sờ thấy gì cả. Lại kéo hẳn ra mới thấy bên trong có một vật nhỏ tầm bàn tay, nằm an tĩnh ở một góc túi.

cô dốc ngược túi văn kiện lại, một tấm giấy chứng nhận nhỏ rơi xuống mặt bàn.

trên đó có một tấm hình nhỏ, một chàng trai tóc ngắn, ngũ quan rõ ràng, mặt mày đen nhánh, nhưng rất tuấn tú, so với dáng vẻ bây giờ thì trẻ hơn không

ít.

Tần Đường chậm rãi nhặt tấm giấy chứng nhận cảnh tịch kia lên, nhìn chăm chăm chàng trai trên ảnh sững sờ.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại ở hàng số bên cạnh.

Số hiệu: 00613.

Tần Đường vuốt ve tấm ảnh nhỏ, mím môi lại, cuối cùng vẫn không nhìn được mà cong cong khóe miệng.

Loại cảm giác vô lực dưới đáy lòng chậm rãi biến mất, cục đá lớn cuối cùng cũng rơi xuống.

anh đã dùng phương thức này để nói với cô, anh không phải là người cầu, cũng không coi rẻ mạng sống.

Tần Đường ngồi xuống ghế dựa, đồng tây gì cũng không có.

anh chỉ gửi cho một tấm giấy chứng nhận, một câu cũng không có.

Chu Đồng ở bên ngoài gõ cửa: “Chị Tần Đường, còn 10’ nữa chúng ta phải đến studio rồi.”

Tần Đường đáp lại, “Chị biết rồi.”

cô cất tấm giấy chứng nhận kia vào trong túi, bung tách cafe trên bàn lên nhấp một ngụm, nhìn chăm chăm vào di động.

một lát sau, cô mở một trang web lên, đặt một vé máy bay.

Mười phút sau, cô đeo túi lên, cầm lấy máy ảnh ra khỏi văn phòng.

Người đại diện của cô đi tới, trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Đường Đường, vừa rồi tôi mới nhận điện thoại. ....”

Tần Đường cắt ngang lời của cô ấy, nói: “Sau khi chụp xong buổi chụp gần nhất, tạm thời không nhận thêm lịch chụp cho em nữa.”

Người đại diện: “..... Vì sao?”

Tần Đường: “Vì em có chuyện muốn ra ngoài một chuyến.”

Người đại diện khó có thể tiếp nhận được chuyện này, hoảng hốt nói: “Em vừa mới về hồi tháng 6, bây giờ lại muốn đi sao?”

“Ừ, chuyện rất quan trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

đã ba hôm kể từ khi Tần Đường nhận được văn kiện, nhưng Tường Xuyên vẫn không nhận được cuộc điện thoại nào của cô như cũ. anh đã bắt đầu đoán không ra suy nghĩ của cô rồi, hay là cô muốn hoàn toàn cắt đứt mọi chuyện?

Tường Xuyên không muốn phân tâm vào thời điểm này nên cũng không gọi điện thoại cho cô. Đám người kia không tìm thấy đồ mình muốn trong phòng anh, nghĩa trạm có thể được an bình một khoảng thời gian nữa. Nhưng loại an bình này lại giống như sự an tĩnh trước cơn bão lớn vậy.

Mấy hôm nay Lộ Toa thường không ở nghĩa trạm, đôi khi đêm cũng không về ngủ. Nhưng dù sao cô ta cũng là người trưởng thành rồi, không ai ép buộc được tự do của cô ta cả, cho nên dù có không trở về cũng không có gì lạ. Nhưng cô ta vẫn nói với A Khởi một câu, sau đó A Khởi sẽ báo lại cho Tường Xuyên.

Tường Xuyên nói: “không cần nói với anh.”

Tự nhiên có người luôn nhìn cô ta chăm chăm rồi.

Lần này Lộ Toa đến đây là được công ty cử đến. Ngày 9/8 ở Tây An có một buổi đấu giá tư nhân, Lộ Toa tham gia với tư cách là đấu giá viên, mấy hôm nay vẫn luôn vì chuyện này mà bận bịu.

Buổi tối, lúc Tường Xuyên trở về từ công ty vận chuyển liền thấy Tào Nham đang ở trong sân bê bát mỳ đứng ăn.

Tào Nham gõ chiếc đĩa vào bát: “Tôi đây ăn trực bữa cơm.”

Tường Xuyên đi tới: “Là tôi ăn trực một bữa, hay là ăn trực nhiều bữa thế?”

Tào Nham cười một cái: “Khoảng thời gian này tôi sẽ đến đây ở vài hôm. Nơi này vắng vẻ, lại an tĩnh, nửa đêm có trộm cũng không biết.”

“Tùy anh.”

Tường Xuyên chỉ nói một câu, sau đó cũng đi vào nhà ăn cơm.

.....

Chiều hôm sau, Lộ Toa đã trở lại.

Tường Xuyên rất ít khi ở nhà vào ban ngày, cô ta vừa thấy liền ngậy người ra một lúc, bước nhanh đến trước mặt anh.

Tường Xuyên nhìn cô ta, cười nhạt: “cô thực sự coi nơi này là nhà mình à? Khách sạn xa hoa không ở lại chạy tới tận đây, cô rảnh quá nhỉ.”

Lộ Toa cười nhẹ: “không được sao?”

cô ta nhìn về phía người đàn ông mới tới trong nghĩa trạm: “Bạn của anh à?”

Tường Xuyên không nói chuyện.

Tào Nham đi tới, nhìn cô ta cười: “Tào Nham, đến đây để trải nghiệm cuộc sống một chút.”

Lộ Toa nhìn anh ta chăm chú khoảng vài giây, hơi mỉm cười: “thì ra là như vậy. Tôi là Lộ Toa.”

Tường Xuyên dựa vào gốc cây cổ thụ trong sân, rút một điếu thuốc ra, Tào Nham nói: “Lộ tiểu thư hiện đang công tác ở đâu vậy? Hay cũng tới đây để trải nghiệm cuộc sống?”

Lộ Toa: “Tôi là đầu gia viên.”

cô ta liếc nhìn Tường Xuyên, nói: “Vì một người đàn ông.”

Tào Nham nhướn mày, bày ra dáng vẻ hiểu rõ.

Sau khi Lộ Toa lên lầu, Tường Xuyên liếc nhìn anh ta một cái: “anh cmn giả bộ thật là đủ chuyên nghiệp.”

Tào Nham cười: “Vị kia thì không à? Xem diễn xuất của chúng ta thế này, Oscar cũng thiếu chúng ta mấy cái cúp đó.”

một lát sau, Lộ Toa thay quần áo xong bước xuống nhà, là một chiếc váy dài cổ chữ V màu đỏ rực, nhìn vô cùng phong tình vạn chủng.

Tường Xuyên liếc mắt nhìn một cái, lại nhớ tới Tần Đường. cô cũng rất thích mặc đồ màu đỏ, nhưng lại không giống Lộ Toa, khí chất lạnh lùng của cô khiến cô có thêm vài phần cảm giác là người sống chờ lại gần.

Tào Nham giả bộ ra ngoài mua thuốc lá, đi cùng Lộ Toa: “Trang điểm xinh đẹp đến như vậy, cô chuẩn bị đi hẹn hò à?”

Lộ Toa cười: “Do công việc thôi.”

Tào Nham cũng cười, hai người trò chuyện vài câu, sau đó dừng lại ở quầy bán đồ vật ở chỗ rẽ. Nửa phút sau, anh ta liếc mắt lên nhìn người đi đằng trước, liền thấy Lộ Toa lên một chiếc xe hơi rời đi.

.....

5r chiều Tần Đường xuống máy bay. cô không gọi điện cho Tường Xuyên mà trực tiếp bắt xe tới nghĩa trạm.

trên đường bị tắc đường, cho nên lúc tới nghĩa trạm đã là 8h.

cô bảo tài xế dừng xe ở ngoài sân, tự mình kéo hành lý đi vào, ngực đeo máy ảnh, đi được một nửa liền thấy hai bóng người cao lớn đang đứng hút thuốc ở trong sân.

Bước chân Tần Đường dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục đi về phía trước. Bánh xe valy ma sát với mặt đường vang lên tiếng “lộc cộc lộc cộc”, khiến người đàn ông kia chú ý.

Tường Xuyên tay còn đang đưa thuốc lên miệng, lập tức sững sốt, đôi mắt đen nhìn chằm chằm cô gái vừa xuất hiện, sắc mặt nghiêm nghị.

Bị anh nhìn như vậy, bước chân Tần Đường chợt có chút ngừng trệ.

Khoảng thời gian này, một cuộc điện thoại cô cũng chưa từng gọi cho anh, anh gọi điện thoại cô cũng không nhận, dùng loại thủ đoạn này để ép buộc anh cho cô một lời giải thích.

Cuối cùng, cô thắng.

Lữ An cũng ngây ra một lúc, sau đó nhanh chóng phản ứng lại: “Là Tần Đường sao? Tôi còn cho rằng cô sẽ không đến đây nữa cơ đấy.”

Tần Đường lạnh nhạt nói: “Ai nói tôi không tới cơ?”

Lữ An chỉ vào Tường Xuyên: “anh ấy nói.”

Tần Đường nhìn về phía Tường Xuyên, thần sắc Tường Xuyên đã khôi phục lại như bình thường, cắn chặt điều thuốc trong miệng, nhú mày nhìn cô.

Tiểu Thành và A Khởi thấy cô, cũng kinh ngạc không thôi, rất nhanh liền vây quanh cô. Tiểu Thành vô cùng cao hứng, “Chị Tần Đường, chị đã đến rồi! Em còn tưởng lại chị sẽ không đến nữa chứ.”

A Khởi cũng nói: “Đúng đó, anh Tường nói chị sẽ không tới nữa.”

Tiểu Bạch cười cười: “Bọn em đều cho rằng như vậy.”

Tần Đường quay đầu lại, không tiếng động liếc nhìn Tường Xuyên một cái.

Di Quế đứng ở cửa phòng khách, cười tủm tỉm: “Đường Đường ăn cơm chưa?”

Tần Đường nói: “Còn chưa kịp ăn đâu ạ.”

Di Quế nói: “Hết thức ăn rồi, di Quế làm cho cháu bát mì nhé?”

Tần Đường gật đầu: “Làm phiền di rồi, di Quế.”

Di Quế liên tục nói, không phiền không phiền, sau đó liền đi vào phòng bếp chuẩn bị.

Tiểu Thành gói đầu, có vẻ ngượng ngùng: “Chị Tần Đường, phòng của chị có người ở...”

Tần Đường cũng không hỏi là ai. Nghĩa trọng người đến người đi, điều này cô cũng biết, cho nên phòng không có định là chuyện thường. cô nói: “không sao. không phải vẫn còn phòng sao? Tôi ở một phòng khác cũng được.”

Tiểu Thành nhẹ nhàng thờ ra, A Khởi vội vàng nói: “Để em và Tiểu Bạch đến giúp chị dọn dẹp, chị ăn cơm xong là có thể lên lầu nghỉ ngơi rồi.”

Hai người nói xong liền xách hành lý lên lầu.

Tường Xuyên hút một điều thuốc với tốc độ nhanh gấp mấy bình thường, ném tàn thuốc xuống, lấy chân di di, sau đó đi đến bên cạnh cô: “Lại đây với anh.”

Tần Đường mím môi, đi theo phía sau anh.

Đúng lúc đó Tào Nham bước vào trong sân, chỉ nhìn thấy một cô gái dáng người yếu đuối, làn da trắng nõn, mặc một bộ đồ liền thân màu vàng nhạt đi theo Tường Xuyên lên tầng hai. anh ta nhìn chằm chằm bóng lưng kia, hỏi: “cô gái đó là ai vậy?”

Lữ An nhìn theo ánh mắt anh ta lên lầu, cười ra tiếng: “Tần Đường.”

Tào Nham nhú mày, không phải cô gái kia đang ở Bắc Kinh sao? Sao lại chạy tới đây rồi?

trên hành lang tầng hai, Tần Đường nhỏ giọng gọi anh một tiếng: “Tường Xuyên.”

Tường Xuyên không quay đầu lại, thân hình cao lớn kéo trên mặt đất một cái bóng thật dài. Tới cửa phòng rồi, anh mới dừng lại, quay đầu lại nhìn cô, tay khẽ vịn một cái, mở cửa phòng ra, tiếng nói trầm thấp tràn đầy sự đè nén: “đi vào.”

Tần Đường không biết đây là anh đang giận hay là do chịu áp lực gì.

cô đứng ở cửa, do dự vài giây.

cô chưa từng vào phòng của anh, trước kia trùng hợp gặp nhau ở cửa, cửa phòng anh luôn nửa khép nửa mở, chỉ có thể nhìn thoáng qua một nửa chiếc giường lớn, drap trải giường màu tối.

Giây tiếp theo, Tường Xuyên duỗi tay, kéo cô vào.

Tìm Tần Đường trong nháy mắt liền đập nhanh hơn, còn chưa kịp phản ứng, người đã bị anh đè lên cánh cửa. anh cúi đầu nhìn cô, chậm rãi tới gần, dường như là chạm vào môi cô, khuôn mặt anh tuấn gần ngay trước mắt, mang theo hơi thở tràn ngập mùi thuốc lá phả lên mặt cô.

Trái tim Tần Đường treo lơ lửng, cho rằng anh sẽ hôn cô, giống như trước đây vậy, cường hãn bá đạo mà hôn cô.

Thân hình cô cứng lại theo bản năng, hai chân dựa chặt vào ván cửa.

Hô hấp nhanh hơn, mà tai cũng bắt đầu ù.

Đội vài giây, nụ hôn vẫn chưa rơi xuống.

cô cắn môi, ngược mắt nhìn anh.

anh cũng nhìn cô.

cô lập tức không chút suy nghĩ, ngẩng đầu, môi đưa lên, nhưng Tường Xuyên lại hơi nghiêng mặt, cho nên môi cô chỉ có thể nhẹ nhàng chạm vào khoe miệng anh.

Tần Đường ngẩn ngơ, mặt cũng đỏ lên, nhú mồm nhìn anh chằm chằm. Tường Xuyên cầm lấy chiếc cảm tình xảo của cô nâng lên: “không phải bảo em đừng tới rồi sao? Sao lại không nghe lời?”

Tần Đường cắn môi: “Em chỉ tới nhìn anh một chút thôi, mấy ngày nữa sẽ đi.”

“Nhìn cái gì?” anh lại cúi đầu tới gần.

Thời gian lâu như vậy không gặp, nói không muốn là giả, anh muốn đến đòi mạng rồi.

“Nhìn anh.” cô nói.

“Bởi vì tấm giấy chứng nhận kia?”

“Ừ.”

cô không chút do dự gạt đầu. Tường Xuyên hít sâu vào một hơi, cảm thấy bản thân có chút không hiểu nổi đầu óc của cô. anh cho rằng anh làm như vậy là cho cô một sự đảm bảo, sau đó cô có thể yên tâm mà ngoan ngoãn ngây ngốc ở đó, chờ anh giải quyết xong mọi chuyện thì sẽ tới tìm cô.

Ngày tháng sau này còn dài, anh phải lên kế hoạch trước một chút.

Tần Đường dùng chân nhẹ nhàng cọ vào chân anh: “Em sẽ không ở lại lâu đâu mà. Chỉ nhìn anh một chút thôi rồi em sẽ đi ngay.”

Tường Xuyên bật cười, trêu chọc cô: “Vậy em muốn thấy như thế nào?”

Tần Đường đưa tay vòng lên cổ anh, ngẩng đầu lên hôn. Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh.

Tường Xuyên hạ mắt, ánh mắt hai người nhìn nhau chằm chú.

Giây tiếp theo, anh liền đảo khách thành chủ, cắn lấy môi cô, hung hăng hôn. Đầu lưỡi xâm nhập vào, bàn tay to lớn ép sát gáy cô về phía mình, tay ôm lấy eo cô không ngừng dao động.

Hôm nay Tần Đường mặc một bộ đồ liền thân màu vàng nhạt, lưng đeo thắt lưng, cổ chữ V, lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng bộ ngực đầy đặn đang không ngừng phập phồng. Tay Tường Xuyên ở sau lưng cô không ngừng vuốt ve tìm khóa kéo, nhưng sờ cả nửa ngày cũng không thấy đâu. anh có chút không kiên nhẫn, hôn lên tai cô, cổ cô, bàn tay thô ráp từ cổ áo xâm nhập vào, nắm lấy bộ ngực đầy đặn, mềm mại của cô, liền có chút không kiềm chế được, cắn lỗ tai cô, bàn tay cũng không nhịn được mà dùng sức xoa bóp.

Tần Đường hít nhẹ một tiếng: “Đau. ....”

Tường Xuyên dừng một chút, lực đạo cũng giảm bớt.

Vai áo nhanh chóng bị kéo xuống đến tận eo, Tường Xuyên bế ngang cô lên, xoay người ba bước gập làm hai đi đến bên giường. Tần Đường bị anh ném xuống trên giường, một giây sau liền bị thân hình nặng nề của anh đè lên.

Tần Đường nằm dưới người Tường Xuyên, thân thể đã lộ ra một nửa.

anh cắn vai cô, khàn giọng nói: “Thứ này coi như thế nào?”

Tần Đường hơi co người lại, cắn môi không nói.

Tường Xuyên dùng sức, cô dường như nghe được tiếng vải rách, vội vàng đề tay anh lại, hoang mang rồi loạn nói: “anh đừng xé. ....”

Tường Xuyên chống người lên, nhìn cô: “Vậy em tự cời đi.”

Tần Đường mặt mũi đỏ bừng, kéo chăn che cơ thể lại, nhỏ giọng kháng nghị: “Em còn chưa ăn cơm mà.”

Hơn nữa, lúc này mọi người đều nhìn thấy cô lên lầu cùng Tường Xuyên.

Lâu như vậy không ra ngoài, nếu lại thêm quần áo hồng nữa, người ta sẽ nghĩ thế nào đây?

.....

Dưới nhà.

Di Quế lớn tiếng hô: “Mì được rồi này.”

không có ai đáp lại.

Lữ An liếc mắt nhìn lên lầu một cái, nói với di Quế: “Đi cứ đi ở đó đi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Tường Xuyên thò tay vào trong chăn, xoa xoa phần bụng bằng phẳng của cô, hôn lên đầu vai lộ ra bên ngoài: “Đói thật sao?”

Tần Đường: “Rất đói.”

cô không muốn vừa mới đến liền lăn giường luôn với anh.

Tường Xuyên đang định lên tiếng thì điện thoại trong túi quần chợt đổ chuông, anh xoay người ngồi dậy, nhìn túp lều lớn trên đống quần mình, xoa nhẹ một cái bên ngoài, sau đó mới rút điện thoại ra. Người gọi là Tào Thịnh.

anh hít sâu một hơi, sau đó mới nhận điện thoại.

Tào Thịnh nói: “Người đến chỗ anh chưa?”

Tường Xuyên nghe thấy tiếng sột soạt ở phía sau, quay đầu lại liền thấy Tần Đường đang ngồi chỉnh lại quần áo của mình, anh nhìn cô chăm chăm, nói: “Ừ.”

Tào Thịnh: “Vậy được rồi, ở Bắc Kinh cũng không có chuyện gì. Máy hôm nữa tôi sẽ về. Hơn nữa lần này Tần Đường đi Tây An là để tham dự buổi đấu giá tư nhân kia.”

Tường Xuyên nheo mắt lại, nhìn về phía Tần Đường đang bò xuống giường: “Tôi biết rồi.” Sau đó cúp điện thoại.

Tường Xuyên duỗi tay tóm lấy cô. Tần Đường còn chưa kịp đứng vững liền bị kéo ngã ngồi trở lại, có chút bực tức: “anh làm cái gì thế?!”

Tường Xuyên hỏi: “Lần này em tới làm gì?”

Tần Đường nhìn thẳng vào mắt anh: “đã bảo là tới để nhìn anh còn gì.” cô dừng lại một chút, “Ừm, nhìn anh là chính, phụ là ba em có nhận lời mời tham gia một buổi đấu giá, em tới đây rồi thì tiện thể thay ba em tham gia luôn.”

Tường Xuyên nhìn cô vài giây, biết cô đang nói thật.

Tần Đường lại cho rằng anh không tin, giải thích thêm vài câu: “Sau khi em đặt vé rồi mới biết ba em muốn đi, thư mời đã được đưa đến tay ông từ một tháng trước rồi. anh cũng biết đấy, dù sao bây giờ quỹ An Nhất cũng là do em phụ trách, cho nên em tham gia cũng không có gì không phù hợp cả.”

Tường Xuyên nheo bàn tay mềm mại của cô, nhẹ nhàng thở dài.

anh đứng dậy: “Xuống nhà ăn đi.”

Tần Đường cúi đầu kiểm tra bản thân, một bên kim tuyến bị anh kéo rách, cũng may nhìn không rõ lắm. Nhưng bộ đồ này cô mới mặc lần này là lần đầu tiên vậy mà cứ như vậy mà rách rồi. cô liếc nhìn anh một cái: “Em đi thay quần áo trước.”

Tường Xuyên ôm cô từ đằng sau, cúi người đè nửa người lên người cô, dán vào bên tai cô cười nhẹ: “Mặc quần áo như thế này thì em đi vệ sinh kiểu gì?”

Tần Đường bị hơi thở của anh phả vào làm đỏ hồng cả tai, cúi đầu chỉ cho anh xem khóa kéo ẩn ở bên hông ra: “Khóa kéo ở đây, là kéo ngang.”

Tường Xuyên liếc mắt nhìn, bảo sao anh sờ mãi mà không thấy.

Lại khẽ nhéo tai cô một cái, cất tiếng mang theo cảnh cáo: “Lần sau không được mặc loại quần áo này nữa.”

Tần Đường cười, cố tình hỏi: “Vì sao?”

Tường Xuyên: “Xấu.”

Tần Đường: “.....”

cô cười không nổi nữa rồi.

cô mở cửa ra ngoài, liếc mắt nhìn ra sân, trong sân đã không còn ai. Sau đó thừa dịp mọi người không chú ý liền nhanh chóng đi về phía cuối hành lang.

A Khởi đang ở bên trong trải drap giường, thấy cô liền lấy làm lạ: “Chị Tần Đường, không phải chị ở dưới nhà ăn cơm sao?”

Tần Đường sờ sờ cánh tay, cúi người kéo vali lại: “Chị lên thay đồ.”

A Khởi “à” một tiếng, sau đó nói với Tiểu Bạch: “Qua đây giúp tôi một chút.”

Tiểu Bạch lập tức đi qua hỗ trợ.

Tần Đường lấy cái váy đỏ mua ở Vân Nam ra, đưa lưng về phía mấy cô, nhanh chóng cởi bộ đồ liền thân ra. A Khởi và Tiểu Bạch lén nhìn cô: làn da trắng như tuyết, phần lưng hiện ra đường cong nhu mì, vòng eo nhỏ gọn, mông vênh tròn, hai chân thon dài thẳng tắp.

Đừng nói là đàn ông, cho dù là phụ nữ nhìn cũng không dời mắt được.

Tiểu Bạch vừa kéo drap trải giường vừa hâm mộ nói: “Chị Tần Đường, dáng người của chị đẹp thật đấy.”

A Khởi cắn môi, đột nhiên nhìn thấy trên đầu vai cô có vết hồng hồng, liền “à” một tiếng, vội chạy tới: “Chị Tần Đường, chỗ này của chị bị làm sao vậy?”

Tần Đường cúi đầu xuống nhìn.

“.....”

Nhanh chóng mặc váy vào, kéo vai áo lại, cô nói: “không sao, muỗi đốt thôi.”

A Khởi còn chưa kịp nhìn rõ thì vết hồng kia đã bị che lại rồi.

“Muỗi gì cắn mà lại sưng thành như vậy chứ.....”

Tại Tần Đường ửng đỏ, dưới nhà, giọng nói của dì Quế vang lên: “Đường Đường, mì sắp trụng rồi.....”

Tần Đường nhanh chóng để vali xuống bên cạnh: “Chị xuống trước, làm phiền các em rồi.”

Sau đó vội vàng đi xuống nhà.

Nghe thấy tiếng động cơ ô tô vang lên, lúc cô vừa xuống dưới nhà thì chiếc xe Jeep đen cũng vừa phóng ra ngoài. Lữ An và Tào Nham vẫn đang ngồi ở phòng khách xem TV, nhìn thấy cô liền nở nụ cười. Tần Đường tỏ ra bình tĩnh đi đến trước bàn ăn, thực ra trong lòng đã sớm muốn phát điên.

Dì Quế sợ mì dính vào nhau, vẫn đang dùng đũa đảo lên cho cô, vừa thấy cô tới liền dúi đũa vào tay cô: “Ăn nhanh đi không nguội.”

Tần Đường cười: “Cảm ơn dì, dì Quế.”

“Cảm ơn cái gì chứ.” Dì Quế cười, bà thực sự rất thích cô gái này.

Những người khác đều ở đây, nghĩa là người ra ngoài là Tường Xuyên.

anh đi ra ngoài làm gì nhỉ? Cũng không nói câu nào cả.

cô cũng ngại không dám lên tiếng hỏi Lữ An nên đành cúi đầu ăn mì.

Di Quế đã đánh giá cao sức ăn của cô, nấu hơi nhiều. Nhưng cô không muốn lãng phí, nên liền cố ăn hết.

Vừa bê bát đứng dậy thì xe Jeep đã đi vào trong sân.

Tường Xuyên đã trở lại.

Vừa thấy cô đã thay quần áo, mày liền nhướng lên một độ cong rất nhỏ.

Di Quế liền đoạt cái bát trong tay cô: “Để đi rửa. Tay cháu đẹp như thế này, không nên chạm vào mấy việc nặng đó.”

Tần Đường nhìn hai tay trống trơn, dù sao cũng đã quen rồi, nên cũng không khách sáo với Di Quế nữa.

Tường Xuyên đi đến trước mặt cô, cầm tay cô lên ngắm nghía. Thực ra cô gái này chỗ nào cũng đẹp, chỗ nào cũng mềm hết.

Lữ An hỏi: “đi đâu đó?”

Tường Xuyên sờ đồ vật trong túi, khoe miệng cong lên: “đi ra ngoài dạo vài vòng thôi.”

Lữ An bật cười, hiển nhiên là không tin.

Mấy người đàn ông nói nói cười cười với nhau còn Tần Đường đã đi ra ngoài sân, đang đi đi lại lại cho tiêu com thì Tiểu Bạch và A Khởi đi xuống, nói: “Chị Tần Đường, phòng chị đã dọn dẹp lại xong rồi. Chị có thể lên nghỉ ngơi được rồi đó.”

Tần Đường: “Được.”

cô đi thêm vài vòng nữa rồi lên lầu tắm.

Đèn trong phòng tắm hơi tối, gương không lớn, hơi bẩn.

Tần Đường nhìn bản thân mình trong gương, thấy dấu hôn trên đầu vai, trái tim nhẹ run lên. cô không biết quyết định lần này của mình là đúng hay sai nữa.

Trong lòng cô vẫn có một điểm gút mắc. Trước đây, cô vẫn luôn mơ thấy cảnh Trần Kính Sinh ngã xuống từ trên xe máy đang chạy như bay, cả người bị văng xuống khúc cong kia. Hình ảnh đó như đâm vào mắt cô, đâm thẳng vào trái tim cô, khiến cô đau đến chết lặng.

Nhưng khi tỉnh lại thì cô đã không còn lệ rơi đầy mặt như lúc anh vừa mới chết nữa.

Bởi vì trong đầu cô lúc đó lại hiện lên một khuôn mặt khác, nhớ đến giọng nói của anh thì thầm bên tai cô:

“anh tiếc mạng, cũng sẽ không để mình chết đi một cách dễ dàng.”

“Có chết, anh cũng phải chết trên người em.”

.....

Năm đó Trần Kính Sinh một mực muốn tham gia giải đua IOM TT ở Băng Cốc. cô quen anh từ lúc 14, 15 tuổi, đến năm 17 tuổi đã tiếp xúc với xe máy, cũng bởi vì anh mà biết đến các giải đua xe đó, cũng biết được sự nguy hiểm của nó.

cô sợ, thực sự rất sợ.

cô khóc, cô nháo, cô cầu xin....cách gì cũng đều dùng.

“Trần Kính Sinh, em xin anh đấy, đừng đi.....”

“Trần Kính Sinh, nếu anh đi, đời này em sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa!”

“Huhuhu....Trần Kính Sinh....xin anh đấy.....đừng đi mà....”

“Trần Kính Sinh..... anh nhất định phải đi sao?”

.....

Tần Đường hít sâu vào một hơi, vội vàng lau đầu, không dám nhìn chằm chằm vào gương nữa, sau đó cầm chậu rửa mặt đi ra ngoài.

Tường Xuyên đứng trên hành lang, miệng ngậm thuốc, nghiêng đầu nhìn cô.

Là do hơi nước mịt mù trong phòng tắm sao? Nếu không sao đôi mắt cô lại trở nên long lanh ngập nước một cách kì lạ thế này?

anh hỏi: “Tắm xong rồi à?”

Tần Đường gạt đầu, ôm chậu rửa mặt đi về phòng.

Tường Xuyên liếc mắt nhìn về mấy người đang đuổi muỗi dưới nhà, mím chặt môi, cũng về phòng lấy quần áo đi tắm.

Vào ban đêm, ánh trăng sáng tỏ, mọi âm thanh đều trở nên yên tĩnh.

Trong viện cũng khôi phục lại sự an tĩnh của nó.

Tần Đường ngồi ở trên giường rất lâu, ôm điện thoại và máy ảnh ra khỏi phòng, đi xuyên từ đầu hành lang bên này sang đầu bên kia, đến tận cuối hành lang mới dừng lại.

Tường Xuyên ngồi ở trên giường, miệng ngậm một miếng thuốc khôn châm lửa, yên lặng nhìn cửa phòng.

anh có chút do dự, có nên mở cửa phòng và đi đến đầu hành lang phía bên kia hay không.

một khi đi, thì nhất định anh sẽ không dừng bước được.

anh từ trước đến giờ đều không hỏi cô có nguyện ý không.

Cho tới nay đều do anh xúc động không kiềm được, nửa cưỡng ép cô theo mình. anh đứng dậy, đi lại trong phòng hai vòng, trong lòng cảm thấy có chút áp lực, lại thò tay vào túi quần tìm bật lửa, nhưng lại sờ được một cái hộp. anh nhìn hộp áo mưa kia cả nửa ngày, châm thuốc, bước nhanh về phía cửa.

“Cạ....”

Cửa mở ra.

Tần Đường an tĩnh đứng bên ngoài, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhìn anh.

Ánh trăng chiếu lên gương mặt cô khiến nó trở nên mờ ảo như trong mộng, không hề chân thật.

Tường Xuyên im lặng một cách kì lạ, cúi đầu nhìn cô chăm chú, ánh mắt đen nặng nề.

anh vẫn nhớ, lần trước cô tới, lúc A Khôi nói thường xuyên có phụ nữ đến gõ cửa phòng anh, cô đã lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không bao giờ đi gõ cửa phòng anh ta.”

Tần Đường cũng nhìn anh chăm chú, ánh mắt hoảng sợ, rồi đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ anh.

Hầu kết Tường Xuyên trượt lên trượt xuống, hô hấp nặng nề, nhanh chóng ôm eo bé cô lên, xoay người một cái, đóng rầm cửa lại, đè người lên ván cửa, cúi đầu hôn cô thật sâu, dường như là dùng sức mà cắn nát khiến môi lưỡi cô tê dại, nhưng kèm theo nỗi đau là cả sự kích thích.

cô ôm cổ anh, thân thể kề sát vào người anh, lúc đầu còn có thể hôn trả, nhưng chỉ hai phút sau, chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Tường Xuyên bế ngang cô lên, xoay người.

Ném cô lên cái giường mà mấy tiếng cô vẫn còn nằm trên đó.

Váy cô bị kéo lên đến đùi, anh quỳ gối ngồi hai bên sườn cô, lột áo ra, sau đó cả người liền đè xuống, ngón tay từ đôi chân thon dài vuốt ve lên, lên đến mông cô được vài giây liền nhịn không được mà dùng sức một chút.

Tần Đường ngậm nhẹ ra tiếng, dùng sức ôm lấy thân thể nóng bỏng ướt mát mồ hôi của anh.

Tường Xuyên nâng người cô lên, lột xuống cái váy vương vãi kia ra. Bên trong cô không mặc nội y, thân thể trắng nõn, mềm mại, kiều diễm, khiến anh nhìn thôi cũng đỏ mặt. Kéo xuống cái quần nhỏ là vật che chắn cuối cùng của cô ra, cả thân thể cô cuối cùng cũng lộ rõ.

Mặt Tần Đường đỏ ửng, hai chân khép lại, không nhịn được mà hơi co lại, tay cũng không biết để đi đâu.

Tường Xuyên kéo hai tay cô quá đỉnh đầu, cúi đầu, chậm rãi hôn từ lỗ tai cô đi xuống. Hôn đến đâu liền để lại một loạt ấn kí đến đó, đến trước ngực cô liền phân chia miệng và tay mỗi thứ một bên.

Bàn tay còn lại lướt xuống phía dưới khe tìm kiếm.

Bị bàn tay thô ráp xoa nắn, Tần Đường rên nhẹ một tiếng, ở dưới thân anh run rẩy.

Tần Xuyên cúi đầu nhìn chằm chằm vị trí kia, ngón tay tiến sâu vào rồi lặp lại động tác.

Tần Đường nghe thấy tiếng còi thất lưng, đồng thời tay anh ở bên dưới cũng càng thêm dùng sức.

“A.....”

Đầu óc cô trở nên trống rỗng, không ngừng ở dưới thân anh run rẩy.

anh cúi người, hung hăng mút vị trí kia, thẳng cho đến khi cả người cô mềm nhũn như một vũng nước, anh mới nhòe dậy, kê trán vào trán cô, gần xanh trên trán giật giật, giọng nói nặng nề: “Lần này là tự em tìm đến cửa nhé.”

Tiếng nói vừa dứt, vật thể to lớn kia liền dứt khoát, không một chút do dự tiến thẳng vào.

“.....” Đầu ngón tay cô bám chặt vào lưng anh, đau đến không thốt thành lời.

Tường Xuyên hơi dừng lại, cúi người hôn cô: “Rất đau sao?”

“Đau.”

Mắt cô phấp nước, mãi không dám nhúc nhích, chỉ không ngừng hít khí lạnh. anh hôn lên mắt cô, hôn lên mặt cô, cố nhịn không cử động.

“Lại mềm hơn một chút rồi.”

“Hả?”

Tường Xuyên không đáp lại, hơi giật mình, nhìn chăm chú về mặt của cô.

Tần Đường ôm cổ anh, đẩy mắt hơi nước mờ mờ, lông mi khẽ run, sắc mặt ửng hồng. cô không cần nói, cũng không cần lên tiếng, mà anh chỉ cần nhìn cô thôi, cũng đã không kiềm chế được rồi. Tường Xuyên cúi người, bên tai cô lúc này tràn ngập tiếng thở dốc nặng nề của anh.

không hỏi quá khứ, cũng không nghĩ đến tương lai.

Cứ như vậy mà sống mơ mơ màng màng, say mê không tỉnh.

Tường Xuyên lăn qua lộn lại thân thể càng ngày càng mềm nhũn của cô, nuốt hết trong miệng những tiếng rên vụn vặt của cô. một lúc lâu sau, anh mới rút ra, đưa tay tìm áo mưa. Tần Đường đề tay anh lại, “không cần. ....”

anh hơi dừng lại: “Lần trước là khi nào?”

“Mới hết hai hôm trước. ....”

Tường Xuyên nghe xong nhanh chóng ném đồ vật trong tay xuống, một lần nữa đề lên người cô.

Trong nháy mắt được giải phóng, anh cảm thấy, anh thực sự có thể chết trên người cô.

.....

Bóng đêm say nồng, sóng êm gió cũng đã lặng.

Tường Xuyên ôm lấy cô từ phía sau, cất giọng trầm thấp khàn khàn kề sát tai cô gọi tên cô: “Tần Đường.”

Lông mi Tần Đường giật giật, ý thức từ từ trở lại.

anh nói: “Đừng hối hận.”

cô muốn xoay người lại ôm anh, lại phát hiện không được, cho nên chỉ có thể quay đầu, cố gắng nhìn mặt anh: “không hối hận.”

“Tường Xuyên, bây giờ anh là của em.”

“Ừ.....” anh bật cười.

anh xoay người cô lại để cô đối mặt mình, Tần Đường ôm lấy cổ anh: “Em nói, mạng của anh, là của em.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đến Cùng Rạng Đông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.